Raftul Denisei
NIKOLA SCOTT
FETELE DIN LIVADA CU MERI
„Un roman convingător, cu personaje de neuitat." — Sunday Express
ebook
HUMANITAS fiction

NIKOLA SCOTT

FETELE DIN LIVADA CU MERI

Traducere din engleză și note de
IRINA BOJIN

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

NIKOLA SCOTT

THE ORCHARD GIRLS

Copyright © 2021 Nikola Scott
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2023, pentru prezenta versiune în limba română (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-097-209-9 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro Comenzi telefonice:

0723.684.194

Lui Sam şi Jacob

Violet
Septembrie 1940

UNU

Ori te lupți, ori fugi.

Violet îl auzise pe Barker vorbind cu un alt şofer cu câteva seri înainte, când ieşea împreună cu mama ei de la petrecerea mondenă dată de Sally Vaughn. Tuşise tare ca să-l avertizeze pe Barker că vin spre el, fiindcă lui Lady Etherington nu-i plăcea ca angajații ei să fie informați cu privire la subiecte mai puțin obişnuite şi în nici un caz nu-i plăcea să-i găsească bârfind, sprijiniți de capota maşinii. Lucru pe cât se poate de nedrept din partea ei, pentru că Barker era din cale-afară de loial şi, dacă mama nu se purta mai cu băgare de seamă, avea să-l facă să lupte sau să fugă, *să fugă* drept pe frontul de vest, cel mai probabil, şi ce s-ar fi făcut atunci fără el?

În fața primejdiei, corpul reacționează luptând sau fugind, spusese Barker când fusese nevoit să aleagă între a se apăra şi a se face nevăzut. Oricât de ciudat ar părea, Barker exprimase în cuvinte întocmai ce simțea Violet mai tot timpul. Fie că se îndrepta, împreună cu toți ceilalți, spre adăpostul antiaerian, fie că exersa reverențele de debutantă sau stătea seara în salon, migălind la o broderie, nu-şi găsea liniştea, ca şi cum ceva se zbătea neîncetat înlăuntrul ei, căutând să evadeze din închisoare.

Să lupte era greu, mai ales că mama n-o scăpa din ochi cât era ziua de lungă, în schimb să îşi ia tălpăşița… Ce bine ar fi fost să azvârle cât colo nesuferiții pantofi de bal din satin şi s-o rupă la fugă, să nu se oprească decât la capătul lumii şi să-şi ducă viața într-o căsuță, la malul mării, unde nimeni nu s-ar fi sinchisit dacă nu apărea la nouă fix la micul dejun, să mănânce peşte afumat şi omletă.

Chicoti pe înfundate.

— Mmm, ai zis ceva? întrebă Romy, verişoara ei, aşezată alături, care abia aştepta să audă ceva amuzant.

În acea după-amiază de septembrie, biserica Sf. Maria era plină de lume; cu toată căldura înăbuşitoare, în strane stătea înghesuită protipendada londoneză, aşteptând ca Harry McGregor, vlăstar aristocratic şi ucigaş nemilos al iluziilor în care se legănau debutantele, să meargă la altar cu Lavinia Cooper, o fată foarte drăguță, era de părere Violet, considerând că nu merita nicidecum să fie legată pe viață de cineva de teapa lui Harry McGregor.

— Mă gândeam şi eu, zise Violet, făcându-şi vânt cu cartea de imnuri, şi se uită peste umăr să vadă dacă nu se arată mireasa. La căsătorii şi închisori.

Romy pufni încântată.

— O groază de fete şi-ar da mâna dreaptă numai să fie în locul Laviniei. Prima ar fi chiar mama ta.

Violet aruncă o privire spre mama ei. Aceasta îşi ținea mâinile înmănuşate pe genunchi şi ridicase ochii spre un vitraliu înfățişând suferințele lui Iov; pe fața altminteri severă i se întipărise o expresie aproape visătoare, cum Violet nu mai văzuse la ea.

— Speranța moare ultima, nu?

Se lăsă pe spătar şi puse mâna pe masca de gaze din poală. Fusese o zi obositoare. Dimineața, mama ei se certase cu bucătăreasa, încercând să o convingă să nu se înroleze în Serviciul de voluntariat pentru femei (majordomul şi fata care o ajuta pe bucătăreasă se înrolaseră deja în armată – ce noroc pe ei!), apoi o cicălise pe Daisy, singura slujnică rămasă, poruncindu-i să facă ceva, *orice*, numai să îmbunătățească înfățişarea lui Violet. Aceasta se simțise chiar prost când, după un ceas de strădanii, arăta tot ca înainte: mică de statură şi slăbănoagă, cu nasul acoperit de pistrui, cu ochii căprui, rotunzi, însuflețiți de speranță sub părul ce refuza să aibă doar o culoare, ci şi-o schimba odată cu lumina, revărsându-se ca un val sclipitor negru-castaniu, vârstat cu şuvițe aurii. Romy spunea mereu că pletele erau tot ce avea Violet mai frumos, însă Lady Etherington părea să le considere duşmanul ei personal, drept care, pentru această ocazie, le prinsese într-un coc atât de strâns, că îi dăduse fetei o expresie de uimire îndurerată.

— Îndreaptă spatele, se răsti la Violet, care încerca pe furiş să scoată

câteva dintre agrafele care o chinuiau cel mai tare. Şi nu mai da atâta din mâini! Se uită înciudată la rochia de mătase roz deschis a fiicei sale. În obscuritatea din dormitorul lui Violet, păruse cea mai puțin uzată dintre cele purtate la evenimentele mondene din ultimele luni, dar acum, la lumina zilei, mărgelele cusute de servitoare cu o seară înainte ca să acopere porțiunile cele mai ponosite săreau în ochi. Lady Etherington sărăcise, iar efortul de a ascunde situația față de prietenii ei îi lua tot atât de mult timp precum încercarea de a-i face fiicei sale intrarea în societate.

— Arăți bine, Vi, îi sări Romy în ajutor.

— Recepția e la hotelul Wentworth, zise Violet, care nu se sinchisea câtuşi de puțin de felul cum arată, singura ei grijă fiind s-o ferească pe Daisy de necazuri. O să fie întuneric înăuntru, n-are să bage nimeni de seamă. E doar o petrecere, mamă.

— Nu e niciodată *doar* o petrecere, replică Lady Etherington pe un ton tăios. Cu atât mai puțin asta. Făcu o pauză mai teatrală ca de obicei, şi Violet se înfioră, cuprinsă de o presimțire îngrozitoare. Puteai număra pe degete lucrurile care îi stârneau un interes atât de viu mamei ei. Nu cumva… Edward va fi acolo?

— Nu! exclamă Violet şi se întoarse spre mama ei atât cât îi îngăduia spațiul strâmt dintre banchete, privind-o înspăimântată.

Primul an de război afectase considerabil viața mondenă londoneză: multe baluri şi prezentări la Curte fuseseră anulate şi mulți tineri buni de însurătoare plecaseră să se bată cu nemții. Din păcate – Violet nu avea idee cum se întâmplase, fiindcă ea una făcuse tot posibilul să se ferească –, la încheierea sezonului, se trezise că s-a pricopsit cu Edward Forester.

— E plecat la instrucție, adăugă pe nerăsuflate. Chiar el mi-a spus.

Îşi amintea şi acum discuția chinuitor de plicticoasă, în cursul căreia Edward îi povestise cu atâta lux de amănunte cum decurge instrucția la marină, încât fusese sigură că o va lua cu leşin. Se abținuse doar fiindcă se gândise la calul pe care urma să-l primească Romy şi dacă maică-sa avea să se înduplece şi să o lase la piesa de teatru unde le invitase Duffy, fratele vitreg al lui Romy. Nu se înviorase decât când, în cele din urmă, Edward o anunțase că va fi plecat multă vreme.

— Foarte multă vreme, Violet.

Îndurerat, îşi aţintise asupra ei ochii de un albastru spălăcit şi o strânsese de mână.

Cât despre Violet, ea afişase un zâmbet compătimitor şi cu greu se stăpânise să nu-şi şteargă palmele de fustă.

— E cazul să te linişteşti, Violet. Deoarece se căznea să vorbească cu voce joasă, dar şi pe un ton imperativ, un muşchi începu să zvâcnească în obrazul lui Lady Etherington. Oricare altă fată ar face moarte de om ca să fie în locul tău. *Oricare*.

— Ştiu eu pe cine aş omorî mai întâi, spuse Violet neguroasă, şi Romy se cutremură de râs înăbuşit.

— Vin mulţi invitaţi, Vi, încercă Romy să o domolească. Iar sălile de la Wentworth sunt imense, plus că poate va fi nevoie să coborâm în adăpost şi nici n-ai să dai ochii cu el.

— Ba o să dea! îi tăie vorba Lady Etherington.

— Am să stau cu tine, îi promise Romy. O să fie bine.

Uşor de zis. Cu toate că era cu doar doi ani mai mare decât Violet, Romy izbutea să fie întocmai cum credea Lady Etherington că e potrivit pentru o domnişoară şi, totodată, aşa cum îşi dorea Violet să fie, adică, între altele, liberă să umble prin Londra, ba chiar să petreacă zile întregi mergând ici şi colo cu treburi, asemenea adulților. Era deja logodită, dar cu un băiat simpatic şi normal, pe nume William, care nu te scotea din minți cu discuții insipide despre distrugătoarele de mine şi nici nu promitea să fie plecat multă vreme doar ca să reapară pe nepusă masă, taman când credeai că ai scăpat de el.

De când era copil, Violet îşi dorise cu ardoare să aibă o soră mai mare care să semene cu Romy şi să locuiască în eleganta Piață York. Unchiul şi mătuşa ei nu erau mult mai avuți decât părinții lui Violet, doar că nu puneau atâta preț pe aparențe. Drept urmare, deşi sărăcăcioasă, în casa lor domnea o gălăgie veselă şi – Violet nu găsise niciodată cuvântul potrivit – primitoare, se hotărî, în cele din urmă. Un loc confortabil, fără constrângeri. De cum păşeai în hol te simțeai în largul tău.

În schimb, la ea acasă, Violet nu putea nici măcar să urce scara fără să fie oprită din drum de mama ei, ba mai mult, din pricină că făceau economie la cărbuni şi, de-a lungul anilor, vânduseră cea mai mare parte a tablourilor şi

a mobilelor fără utilitate imediată de la etajele de sus, casa din Piața Cavendish devenise o clădire friguroasă, bântuită de ecouri. Lucrurile stăteau şi mai rău de când tatăl lui Violet revenise la fostul lui regiment, cu şase luni în urmă. Ultima oară auziseră că are un post de comandă undeva, prin deşertul african, iar Violet şi-l închipuia, nu fără invidie, umblând țanțoş în cizmele de ofițer, cu o ceaşcă de ceai în mână, împărțind ordine în dreapta şi în stânga şi, în general, distrându-se de minune.

Tatăl ei… Ce bine că îşi adusese aminte de el!

— Tatei nu-i place Edward, îi spuse lui Lady Etherington, care refuza s-o privească. A şi zis odată: „Te rog să nu mă mai laşi niciodată singur cu individul ăsta“, mai ții minte?

— Nici vorbă de aşa ceva, se burzului mama ei. I-am trimis deja o telegramă, în eventualitatea în care aceasta va fi seara cea mare; doar nu era să-ți lăsăm fericirea în seama comunicațiilor cu Africa – nu se poate conta pe ele. Mi-a şi răspuns: îşi dă acordul.

— Îşi dă acordul? se miră Violet, alarmată de cât de departe ajunseseră lucrurile într-un timp aşa de scurt. Dar eu nu mi-am dat acordul, mamă. Deocamdată nu vreau să mă mărit cu nimeni.

— Vorbeşte mai încet, Violet, îi spuse mama ei pe un ton glacial când o femeie în rochie roşie de brocart se întoarse şi îşi aținti privirea asupra lor. Nu merg lucrurile mereu cum vrei tu.

— Niciodată nu merg cum vreau eu, se văită Violet.

— N-o să mai ai de unde alege când războiul va fi în toi, continuă Eleanor Etherington. Eu m-am măritat după încheierea sezonului… Pentru numele lui Dumnezeu, Violet, nu mai face mutra asta! A, bine că începe, în sfârşit…

În spate se auzi scârțâitul uşilor bisericii. O rază de lumină căzu chiar în mijlocul culoarului, de parcă Dumnezeu însuşi avea de gând să intre, apoi dispăru când se închiseră uşile. Orga începu să cânte hârâit şi lumea se întoarse şuşotind către mireasa care înainta, la brațul tatălui ei.

„Ori te lupți, ori fugi.“ Privindu-i cum se apropie, Violet se ruga deznădăjduită: „Doamne, te rog, dă-mi puterea să fac ori una, ori alta, ca să nu mă trezesc logodită peste noapte cu Edward Forester“.

DOI

— E prea mult soare afară ca să stăm toată după-amiaza în sala de bal, oftă Romy în timp ce se îndreptau spre uşile mari de sticlă ale hotelului, acoperite cu benzi adezive cafenii şi flancate de două grămezi de saci cu nisip. Se uită cu jind la cerul albastru, fără nori. Ar fi fost o nuntă în aer liber absolut perfectă. Blestemații ăştia de nemți!

Până acum nu fuseseră decât puține raiduri aeriene pe parcursul zilei, doar cât să se obişnuiască lumea cu ideea. Cu toate astea, părinții Laviniei fuseseră de părere că era mai înțelept să dea recepția la hotelul Wentworth, care, având o structură de oțel şi beton, se număra printre cele mai solide clădiri din Londra. Dacă ar fi început să sune sirenele, anunțând un raid aerian, invitații ar fi putut coborî într-una din vastele pivnițe deschise anume pentru asemenea împrejurări.

Foaierul – grandios şi sclipitor, cu o scară curbă maiestuoasă ce urca la etaj – era înțesat de oameni. Eleanor Etherington se cufundă aproape imediat într-o discuție, în timp ce Romy o trase pe Violet în fața uneia dintre oglinzile uriaşe. Aceasta îşi puse cutia cu masca de gaze pe polița căminului, îşi netezi părul şi îşi aranjă bretelele rochiei pe umeri. Stăteau alături – Romy, zveltă şi perfectă, cu părul lucindu-i elegant în lumina discretă, Violet, slăbuță şi, pentru moment, încruntată, cu buclele arămii luptându-se să-i scape din agrafe.

— Am uitat să-mi pun perlele, zise Violet pipăindu-şi gâtul şi aruncă imaginii lui Romy, reflectată în oglindă, o privire aşa-zis îngrozită. Cred că am să dau o fugă să le iau de acasă şi o să întârzii multă vreme, îndeajuns cât să-i dau ocazia lui Edward să găsească o fată frumoasă şi bună la suflet, demnă să fie adevărata lui iubire.

— Ai face Londrei întregi un serviciu imens dacă l-ai scoate de pe piață, zise Romy râzând, apoi deveni serioasă. Ştii, cu timpul, s-ar putea să te obişnuieşti cu gândul.

— Nu începe şi tu, o repezi Violet. Întâi tata, şi-acum le ții şi tu partea?

Simți degetele reci ale lui Romy pe tâmple, aranjându-i cu grijă câteva agrafe, apoi dându-i o buclă după ureche.

— Uite, poartă colierul meu în seara asta. Nu e din perle, dar e mai bine decât nimic.

Atârnă discul argintiu la gâtul lui Violet. Aceasta atinse cu degetele

cercul de diamante montate în argint, calde încă după ce stătuseră pe pielea lui Romy.

— Ştii doar că sunt oricând de partea ta, spuse Romy, luând-o pe după umeri. Dar, crede-mă, e mult mai uşor când ai casa ta şi, adăugă strâmbându-se, o grămadă de bani. Dacă ai fi doamna Forester, bogătaşa, ți-ai permite să faci mult mai multe. Şi ai scăpa de cicăleala maică-tii.

— Aş plăti prea scump măritându-mă cu Edward, clătină Violet din cap.

— E doar un mijloc prin care să-ți atingi scopul, spuse Romy ridicând din umeri. Doar un mijloc, nimic mai mult. Nu poți să te lupți cu întreg sistemul *şi* cu maică-ta, de una singură. Ceva tot o să…

— Doamnelor!

În oglindă, văzură apărând în spatele lor o claie de păr blond, ciufulit, şi un zâmbet bine-cunoscut.

— Duffy! exclamă Violet bucuroasă. Nu ştiam că vii. Parcă ziceai că te-ai săturat de debutante sclifosite.

Prins pe picior greşit, Duffy îşi trecu degetele prin păr, ciufulindu-l şi mai tare.

— Doar nu puteam lipsi de la nunta lui Harry, nu credeți? Suntem prieteni buni. M-a scăpat dintr-o belea cu ceva vreme în urmă – ne-am făcut odată de cap la club şi i-am lăsat pe toți să creadă că a fost mâna unui intrus. Mă fugărise un polițist până la capătul străzii Hanbury.

— Duffy! făcu Romy scandalizată, însă Violet zâmbi amuzată.

Duffy era fratele vitreg al lui Romy, din prima căsătorie a Amandei Etherington, rămasă văduvă la puțină vreme după ce îl născuse; el şi Violet crescuseră practic împreună. Duffy era mereu binedispus, mereu pus pe şotii şi gata să-şi povestească năzbâtiile.

— Nu tăbărâți aşa pe mine! Dacă e să mă întrebați, Harry avea nevoie de un pretext ca să se mai distreze o dată pe cinste înainte să plece. Însă eu va trebui să mă țin departe. O nuntă e cea mai bună ocazie pentru mame să treacă în revistă ce a mai rămas pe piață. Totuşi, există şi o parte bună: e încă devreme – noroc cu războiul, că ne-a mai scuturat puțin, nu? –, aşa că avem timp să ne repezim la Club 400, ceva mai încolo. Şi acum, spuneți-mi ce-am pierdut? întrebă, frecându-şi mâinile şi rotindu-şi privirea prin încăpere. De ce stăm în holul de la intrare?

— Ne ascundem de Edward, răspunse Violet, întinzând gâtul ca să se uite în jur, apoi înşfăcă repede cutia cu masca de gaze. Sper că nu l-ai văzut!

— Nici nu mi-aş dori. Mă plictiseşte de moarte. Dar să nu vă temeți, Duffy e cu voi. O să fie bine, le asigură, oferind fiecăreia un braț şi trăgându-le spre uşile deschise ale sălii de bal. Dacă avem un pic de noroc, va fi o noapte de pomină.

— Întotdeauna spui aşa, îi aminti Romy.

— Cine ştie dacă n-o să se adeverească tocmai astă-seară?

Cu o plecăciune adâncă, le făcu loc să treacă.

În sala de bal domnea un miros greu de parfum, țigară şi flori de crin. Toți strigau ca să se poată auzi. Fetele îşi croiau drum prin mulțime, nădăjduind să dea peste cineva interesant. Cele care nu dansau stăteau îmbufnate pe margine, iar însoțitoarele îi sfredeleau cu privirea pe cei care veneau să le invite. Era la fel ca la orice altă petrecere unde fusese Violet în anul acela, deşi uniformele unora dintre invitați le aminteau tuturor că e război. Nici măcar orchestra nu izbutea să risipească sentimentul vag de nelinişte care plutea în aer şi care se adânci când, pe la mijlocul după-amiezii, sirenele se porniră să sune, anunțând un raid aerian. Personalul hotelului conduse invitații la subsol, unde aglomerația fu şi mai mare când se strânseră cu toții.

Erau cu nervii încordați, mai ales când auziră primele bubuituri şi trosnete, parcă mai puternice decât de obicei, însă Violet răsuflă uşurată că, cel puțin momentan, nu-l zărise nicăieri pe Edward, nici măcar când sună încetarea raidului şi urcară din nou în sala de bal. Tocmai când credea că scăpase, Duffy apăru lângă ea.

— Să dea naiba, Vi, l-am văzut adineauri!

Fără să mai aştepte, fata se ascunse după umerii lui lați.

— Violet, unde te crezi? şuieră Eleanor Etherington din spate. Şi, Dudley, continuă, privindu-l bănuitoare, îmi pare bine să te văd.

— N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, mătuşă.

Duffy se aplecă deasupra mâinii lui Lady Etherington, îi făcu lui Violet cu ochiul, afişând o mină obraznică, şi scoase un pachet de țigări. De la celălalt capăt al sălii, ochii de un albastru spălăcit ai lui Edward Forester îşi găsiseră ținta.

— O, nu! gemu Violet când îl văzu că se pune în mişcare, salutând în dreapta şi în stânga cu un zâmbet politicos sau cu o înclinare elegantă din cap.

— Doamne, ce priceput e! mormăi Duffy. N-o să mă convingă nimeni că tipul ăsta s-a născut la fel ca noi ăştilalți, cu țipete şi sânge…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Duff! exclamă Romy, luând-o pe Violet de braț. Nu uita că e doar un mijloc, îi şopti.

Dar, privindu-l cum se apropie, Violet nu-şi putea deloc aminti care era partea bună în toată povestea asta. Îşi vedea viitorul chiar aici, în bucuria care strălucea pe fața mamei ei şi în expresia hotărâtă de pe chipul palid al lui Edward. Urma să danseze cu ea de mai multe ori la rând, sub privirile binevoitoare ale mamei, care dădea din cap în ritmul muzicii; să-i aducă nu ştiu câte pahare de limonadă şi s-o lase să-şi tragă sufletul, dacă părea obosită. Dar asta nu va fi tot. Va urma o nuntă, foarte asemănătoare cu aceasta. Vor ieşi din biserică pe sub o boltă de flori, flancați de colegii lui Edward din marină. Apoi copiii, crescuți de bona care o crescuse şi pe ea, şi pe tatăl ei, şi care, probabil, avea să intre în raiul bonelor, în timp ce lua un teanc de scutece din dulapul cu sistem de încălzire. Şi, douăzeci de ani mai târziu, Violet va sta aşa cum stătea Lady Etherington acum, uitându-se la fiica ei, care lua povestea de la capăt, dacă, prin voia lui Dumnezeu, vor scăpa cu viață din război.

— Violet, ce bucurie să te văd! spuse Edward, făcând o plecăciune perfectă.

— Da, ce drăguț! răspunse Violet fără chef. Credeam că pleci la instrucție…

— Aşa trebuia, dar ne-am schimbat sediul… să nu mă întrebi unde, să nu afle Hitler, zise făcându-i cu ochiul, dar, în felul ăsta, m-am ales cu câteva zile în plus de Londra. Vrei să dansezi?

Trebuie spus, în apărarea lui Edward, că nu-i cerea lui Violet să vorbească prea mult în timp ce se învârteau în ritmul muzicii, alături de celelalte perechi înghesuite în sala îmbâcsită de fum.

În copilărie, Violet avusese o cutie muzicală cu păpuşi minuscule care patinau sub un clopot de sticlă, înconjurate de un norişor de fulgi albi de zăpadă artificială. Îi plăcea atât de mult să privească figurinele cu fustă

lungă şi manşon, bărbații de ghips în haine lungi, negre, cu picioarele întinse în spate, ținându-se de mâini şi rotindu-se mereu pe loc, cu gurițele roşii deschise etern în hohote mute de râs. Acum, înghiontită din toate părțile de oamenii din jur, îşi aduse aminte cum distorsiona clopotul de sticlă feţişoarele viu colorate, şi clipi de mai multe ori ca să nu simtă că e la rândul ei prinsă sub un clopot de sticlă şi că nu poate decât să întindă un picior în spate, să se țină de mâini cu bărbatul ei de ghips şi să se învârtească în veci, pe lacul vopsit în albastru.

O căută pe Romy din ochi şi o văzu dansând, apoi îl zări pe Duffy lângă uşă.

Uşa…

— De fapt, zise Edward, aş vrea să vorbim, Violet. Coborî vocea până ajunse doar o şoaptă şi o apucă de mână. Poate că mai târziu, dacă avem un pic de timp, am putea ieşi în grădină. Nu-ți face griji, mama ta ştie că eşti în siguranță cu mine.

Violet se opri brusc şi îşi trase mâna dintr-a lui.

— Te rog să mă scuzi, zise. Trebuie să… îmi pudrez nasul… la garderobă… Şi, zicând acestea, făcu stânga împrejur şi îşi croi drum prin mulțime, îndreptându-se spre uşă.

— Nu pot plăti prețul eliberării mele, Romy. Pur şi simplu nu pot. Violet trase de corset ca să poată respira mai în voie şi aruncă masca de gaze pe jos. Fii atentă să nu vină mama.

Romy îi dădu ascultare şi scoase capul din nişa în care o trăsese Violet, însă parterul hotelului era vast şi invitații umblau agitați încolo şi încoace, discutând între ei, cu teamă în glas. Nimeni nu le dădea atenție celor două fete.

— Nu e nici un pericol, anunță. A, ia stai, uite-l pe Duffy!

— Carevasăzică, v-ați ascuns? zise acesta, furişându-se lângă ele şi aranjând la loc draperia, ca să nu fie văzuți. Nu vă condamn. Edward se învârte fără rost prin sală, ca un vițel care tânjeşte după mama lui.

— Nu ne eşti de nici un ajutor, Duffy, îl dojeni Romy, care începuse să-şi piardă răbdarea.

— Eu nu mai ies de aici, declară Violet, vehementă. Mi-a spus că vrea *să vorbim*.

— Dar nici aici nu poți să rămâi, zise Duffy împăciuitor. E cam înghesuială, sincer să fiu.

Orchestra reîncepu să cânte. „Melodia mea preferată e *Înaintea ta n-a fost nimeni*“, îi spusese Edward mai devreme. „A ta care e, Violet?“ Se văzu aşezată la capătul unei mese lungi, din lemn de cireş frumos lustruit, față în față cu Edward, ajuns la o vârstă respectabilă. „Charles Dickens e scriitorul meu preferat. Al tău care e, Violet?“ Iar mama ei, care o împinsese în postura asta, care nu voia s-o asculte, care până şi acum îşi plimba ochii prin sală, cu un aer dezaprobator; şi tatăl ei, care o lăsase baltă, în ciuda promisiunilor pe care i le făcuse…

„Ori te lupți, ori fugi.“

— Hai să plecăm de aici, spuse hotărâtă. Să mergem să dansăm, să bem ceva.

Romy rămase cu gura căscată.

— Ai înnebunit? Mătuşa are să te omoare. Şi unde naiba să mergem? Abia e trecut de şapte. Cred…

— La Club 400, fireşte, zise Duffy aprobator. Mai întâi bem ceva la barul Colonial. O să fie o noapte de pomină. Vă duc eu.

— Ne duci? se entuziasmă Violet şi se aruncă de gâtul lui, făcându-l să se dea înapoi, speriat. Mulțumesc, mulțumesc din suflet.

— Ba nu, Duffy, spuse Romy. Dacă începe alt raid? Pentru tine e totuna, poți intra în orice adăpost de pe drum, însă Violet abia a împlinit şaptesprezece ani.

— Precis că n-o să mai fie încă unul. De-abia au plecat, îi încurajă Violet. Mai sigur ca acum nu poate fi. Hai, Romy, te rog! Dacă sunt cu tine, mama n-o să fie aşa de furioasă.

— Club 400 e cât se poate de sigur, surioară, e la fel ca aici, îi ținu Duffy partea. Are subsol întărit cu grinzi de oțel, tot ce vrei. Închipuie-ți că e un adăpost antiaerian, cu muzică şi dans pe deasupra.

Romy amuți. Părul i se ciufulise puțin şi agitația i se citea în frumoşii ei ochi căprui.

— Hai, Romy, o îndemnă Violet. Mereu împreună, mai ții minte?

— Noi două şi Duffy, pe cât se pare, oftă Romy. Fie. Pentru că țin la tine şi vreau să fii fericită. Dar să ştii că, dacă intrăm în vreun bucluc, dau vina

pe tine. Şi pe Duffy, desigur.

TREI

Benzina fusese raționalizată de mai bine de un an, însă Duffy, care lucra la Ministerul de Externe – un loc de muncă misterios, credea Violet, al cărui principal atu era că îi permitea să cunoască absolut pe toată lumea –, încă mai putea folosi maşina, şi o parcase la câțiva paşi mai încolo, pe stradă. Cu inima bătându-i nebuneşte, Violet se repezi într-acolo şi, fără să se uite în dreapta sau în stânga, se repezi înăuntru.

— O vedeți pe undeva? S-a ținut după noi?

— Nu, răspunse Romy stânjenită, uitându-se pe geam, în timp ce Duffy demara. Numai că se întâmplă ceva ciudat. Era mai bine dacă nu mă grăbeai, Vi, toți vorbeau îngrijorați când am plecat. Ce-o fi lumina aia şi fumul…?

— Or fi de la raidul aerian. Sau ultimele raze ale apusului.

Cu gândul în altă parte, Violet aruncă o privire pe strada peste care cobora întunericul, apoi se ascunse iar în interiorul maşinii.

— Înseamnă că avem destul timp să mă înveți. Să beau şampanie, să dansez şi să flutur ca tine din gene.

Lui Romy nu-i rămase decât să râdă şi să-şi ocupe locul lângă verişoara ei.

— Toate într-o singură noapte?

Chiar dacă Duffy conducea cu grijă prin parcul Kensington, la lumina camuflată a farurilor, maşina tot le arunca pe fete încolo şi încoace. Violet imita figura oripilată a lui Edward; Duffy se cocoşase de râs peste volan; Romy în schimb, deşi râdea şi mai făcea câte un comentariu, părea îngrijorată.

Afară, întunericul se lăsa peste case şi copaci. Doar că nu era un întuneric obişnuit. Înspre est, cerul, aşa cum îl vedea Violet pe deasupra acoperişurilor sau printre case, căpătase o culoare ciudată, parcă fusese mânjit cu portocaliu. Lumina aceea roşcată îşi schimba nuanța şi intensitatea, umflându-se şi pulsând asemenea unui nor uriaş.

— E incendiu, spuse fără voia ei. După raidul aerian din după-amiaza asta, probabil, numai că s-a întins mult spre est.

— Ştii ceva, Duffy, eu zic să ne întoarcem, spuse Romy, întinzând gâtul ca să nu piardă din ochi lumina. La cât de puternică e lumina, sigur incendiul s-a întins mult…

Un vehicul apăru din beznă, obligându-l pe Duffy să frâneze brusc, cu un scrâşnet de roți. Violet căzu de pe banchetă şi Romy ateriză peste ea.

— Doamne sfinte! zise Violet cu răsuflarea tăiată, în timp ce se aşezau la loc.

— Să mergem acasă la Vi, Duffy, îl îndemnă Romy. Ia-o pe acolo.

— Hai, Romy, dacă tot am venit până aici… o rugă Violet.

— Să încercăm să ajungem măcar până în West End, propuse Duffy.

Dar, în scurtă vreme, amuți, îndreptându-şi privirea spre răsărit ori de câte ori se oprea ca să facă loc ambulanțelor şi camioanelor care treceau pe lângă el în semiîntuneric. Erau foarte multe şi mergeau în toate direcțiile. Violet se străduí câtva timp să învioreze conversația, dar până la urmă nu mai ştiu ce să spună şi, când ea tăcu, maşina parcă deveni neîncăpătoare. Se cutremură văzând ferestrele camuflate, felinarele acoperite cu hârtie neagră şi uşile ferecate.

„Nu“, îşi spuse hotărâtă. Asta era noaptea ei, unica ei noapte de libertate. O scotea din sărite faptul că mergeau aşa de încet şi nu putea să vadă sau să înțeleagă ce se petrece. Când vor ajunge la barul Colonial, le spusese Duffy, vor găsi acolo o orchestră, un cântăreț de culoare şi şampanie. „Uite, mai sunt oameni pe stradă!“ Urmări cu privirea un cuplu care ducea nişte boccele şi avea cutii cu măşti de gaze atârnate pe umăr, apoi zări printre case un bărbat care îşi ducea familia într-un adăpost antiaerian.

— Aproape am ajuns, se grăbi să anunțe, deşi abia trecuseră de Knightsbridge. Ce-o să ne mai distrăm!

Deodată, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, izbucni vaietul prelung al sirenelor.

— Iar? făcu Romy îngrozită.

Cât timp se aflase la Wentworth, Violet fusese atentă la vocile celor din jur, la muzică, şi se străduise să-l evite pe Edward, însă acum sunetul se auzea de aproape. Se înălța şi cobora asemenea unui val uriaş, stârnind în depărtare ecouri când grave, când stridente, o melodie bizară, obsesivă, care te făcea să-ți doreşti să fii undeva în adâncul pământului…

— Are să fie bine, Violet, o linişti Romy când Duffy luă brusc o curbă. Are să fie bine, repeta iar şi iar, şi nu tăcu decât atunci când maşina se opri la colțul următor şi un gardian bătu autoritar în geam.

— Cel mai apropiat adăpost e cripta bisericii de la capătul străzii, strigă acesta când Duffy coborî geamul maşinii. Grăbiți-vă!

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Romy.

— Unde ați trăit în ultimele ore? Nemții ne-au bombardat până la urmă. Sute, mii. Focul s-a întins în tot cartierul East End! adăugă şi plecă precipitat.

Duffy îşi făcu loc pe lângă un autobuz şi bătu nerăbdător din degete când se văzu nevoit să lase doi oameni să traverseze. La parterul unei case, un câine stătea la fereastră şi se uita trist pe stradă.

Vaietele sirenelor se opriseră, dar acum se auzea un zgomot şi mai înspăimântător.

Huruitul avioanelor. Un bârâit ritmic, terifiant prin monotonia lui, întâi îndepărtat, dar şi apropiat totodată, zgâlțâind măruntaiele maşinii unde Romy bolborosea iar ceva de neînțeles şi Duffy înjura, cu mâinile pe volan. În față se vedea biserica despre care le vorbise gardianul, dar ei abia înaintau, în timp ce huruitul se auzea tot mai tare, printre trosnete şi bubuituri asurzitoare.

— Duffy, ieşi din maşină! țipă Romy. Trebuie s-o luăm la fugă.

Pe neaşteptate, un bubuit asurzitor răsună deasupra lor, botul maşinii se ridică în aer şi ei se treziră aruncați în sus şi în față, purtați de zgomot ca de un val uriaş.

Violet nu mai ştia unde se află, într-atât o zăpăcise bubuitul acela. Se izbiseră de ceva şi se opriseră, dar, cumva, li se părea că sunt tot în mişcare, că se apropie de fațada bisericii. Cu ochii larg deschişi, văzu turnul bisericii deasupra capului, o fleşă, o cruce… Ba nu, ea nu se mişca, ci turnul venea către ea, se prăbuşea aproape fără să se rupă, zvârlind în jur cărămizi şi moloz, venea drept spre maşină, vârful fleşei era gata s-o străpungă…

O mână se întinse către ea, împinse uşa, căzură împreună pe caldarâm, apoi fu smulsă, trasă afară cu totul, şi se trezi că fuge poticnindu-se. În timp ce alergau, privi înapoi peste umăr, o dată, de două ori, şi de fiecare dată mintea ei reținu imaginea ca pe o fotografie. Turnul se răsuci într-o parte.

Trosc! Fereastra minuțios decorată de la bază căzu în naos. Trosc! Zidurile se prăbuşeau, aruncând în jur cărămizi şi sticlă spartă. Ploua cu moloz, un răpăit neaşteptat în vacarmul din jur. Maşina… maşina lui Duffy fu zdrobită de un stâlp de piatră enorm. Văzu alături de ea fața rotundă a lui Duffy, ochii lui holbați de groază. Lângă ea lucea rochia argintie a lui Romy, a cărei mână încă mai era încleştată pe încheietura mâinii lui Violet. Aceasta părea că se luptă să se mişte, ca şi cum aerul din jurul ei se îngroşase, devenind un zid de praf şi pietriş prin care trebuia să treacă… apoi mâna lui Romy fu smulsă dintr-a ei.

— Romy! țipă. Bâjbâi în jur prin praf, tuşind şi plângând, până când dădu de ceva moale. Duffy se ivi alături de ea şi, împreună, o scoaseră pe Romy de pe stradă, pe jumătate ținând-o în brațe, pe jumătate târând-o.

— S-o punem aici, strigă Duffy.

Se prăbuşiră toți trei la intrarea unei case, unde se agățară cu unghiile de pavele ca să se tragă într-un colț mai ferit. Se lipiră de zid, o învălmăşeală de picioare, mătase şi rochii de seară. Obrajii lui Violet erau mânjiți de lacrimi şi praf, rochia îi era sfâşiată până la şold, urechile… era ceva în neregulă cu urechile ei, căci nu mai auzea – de fapt, nici nu mai vedea. Se frecă la ochi cu poala rochiei până când i se limpezi vederea, şi atunci dădu cu ochii de Romy, care căzuse într-o parte. La lumina de câteva clipe a unui far, văzu că buzele verişoarei ei se mişcau şi că avea ochii holbați, sticloşi; apoi se făcu din nou întuneric. Îşi apropie urechea de gura lui Romy, dar nu auzea decât țiuitul din propriile urechi, în schimb îi simțea răsuflarea pe obraz. Apoi, la lumina altui far, ochii i se opriră pe pata întunecată de pe stomacul lui Romy. Cuprinsă de spaimă, auzi un zgomot, un vaiet, şi abia după câteva clipe îşi dădu seama că ea îl scotea, că ieşea din gâtul ei, răguşit de cât urlase.

O luă pe Romy pe după umeri, încercând s-o sprijine de zid. În lumina portocalie de afară, văzu că pata luceşte, umedă, şi că se întinde…

— Romy, nu, o rugă cu voce hârâită.

Duffy se ghemuise lângă ele, ca să vadă mai bine, însă Romy întoarse încet fața spre Violet, abia clipind, cu obrajii negri de praf. Deschise gura, şi Violet îi simți răsuflarea caldă pe obraz. Îşi aduse aminte cum era în casa mătuşii ei, unde împărțea camera copiilor cu Romy; îşi puseseră paturile

unul lângă altul ca să îşi povestească în şoaptă secretele până când bona îşi făcea apariția, ca o zeitate răzbunătoare. Mergeau călare prin parcul Richmond dimineața devreme, când roua încă mai scânteia pe frunze. Violet exersa reverențele, şi Romy se tăvălea pe jos de râs. „Vi, nu-ți dai câtuşi de puțin silința.“

— Duffy, spuse printre hohote de plâns, trebuie s-o ducem la adăpost.

— *Aici* suntem la adăpost, strigă Duffy răguşit, arătându-i spre locul unde fusese biserica.

— Romy, o să fii bine, zise Violet, strângându-i mâinile într-ale ei.

Dacă te uitai doar la păr, la ochi şi la fața ei, ai fi zis că e bine, că îşi va reveni, mai mult ca sigur. Însă Romy clătină din cap şi zâmbi, cu buzele tremurânde, apoi trăsăturile i se destinseră, mâna pusă pe pata întunecată de pe stomac îi alunecă într-o parte, iar cealaltă rămase moale în palma lui Violet.

— Nu! țipă aceasta. Lăsă capul în jos şi stătu nemişcată, dorindu-şi să simtă din nou pe obraz răsuflarea verişoarei ei.

Se scurseră câteva clipe de teroare, nesfârşit de lungi, apoi Duffy puse mâna pe gâtul lui Romy, căutându-i pulsul, şi se întoarse îngrozit spre Violet. Aceasta îşi auzi țipătul ca şi cum era al altcuiva, îşi înfipse unghiile în brațul lui Romy, apoi intrândul uşii se umplu de fum şi foc. Bombele bubuiau, huruitul neîncetat al avioanelor îi sfredelea măruntaiele asemenea unor lame ascuțite, până când deveni parte a vacarmului din jur, la fel ca praful şi cacofonia de sunete care o luă definitiv pe Romy de lângă ei.

Frankie
Septembrie 2004

PATRU

— Puteai şi tu să alegi un loc festiv, Frankie. Conrad privea în jur, şovăitor. Oamenii se înghesuiau în faţa tejghelei, fără să-şi mai aştepte rândul, samovarul uriaş şuiera şi scuipa ceai negru în căni groase, albe, iar din bucătărie ajungea până la ei sâsâitul şi mirosul slăninii prăjite. Doar o dată în viaţă faci douăzeci de ani.

— Mie îmi place foarte mult locul ăsta. Frankie îi zâmbi larg lui Beatrice, care puse pe masă tava cu ouă, fasole şi pâine prăjită. Avem până şi tort, adăugă, arătând spre o galetă bine înfăşurată în folie transparentă, despre care ai fi zis, după aspect, că a stat în vitrină câteva zile. Iar Bea a adus şi o lumânare.

— N-ai voie să o aprinzi aici, zise Conrad îngrijorat, văzând că Beatrice face o gaură în galetă şi înfige o lumânare în ea. Probabil o să ne dea afară fiindcă ne jucăm cu focul.

Chiar în acel moment, în bucătărie se auzi un bubuit şi izbucni o flacără. Lucrătorii scoaseră chiote, bucătarul îşi iţi capul pe ferestruică şi făcu o plecăciune.

— Doamne sfinte! Con se înfăşură bine în frumoasa lui jachetă în carouri şi se asigură că geanta de piele nu ajunge până la pământ. Aş vrea să ştii, Frankie, că îmi doream să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere cu stil.

Frankie se uită la flăcăruia aprinsă de Beatrice în vârful lumânăricii ieftine şi îşi aminti de alte zile de naştere, sărbătorite „cu stil“.

„Aniversările aduc odată cu ele schimbări şi revoluţii“, îi spunea tatăl ei când era mică. „Hai, Francesca, nasul sus şi adulmecă toate oportunităţile, tot ce e nou.“ Apoi se apleca în faţă, cu un gest dramatic – tatăl ei era

muzician, prin urmare înclinat spre gesturi teatrale –, şi micuța Frankie îl imita, adulmecând încrezătoare aerul.

„C-c-cred că s-s-simt ceva“, abia apuca ea să spună, că el, bucuros, le şi cerea deja colegilor din orchestră să interpreteze o versiune specială a melodiei *La mulți ani*, urmată de o repetare prelungită, în onoarea ei.

„Imediat ce terminăm aici, Francesca“, adăuga el, „o să ne distrăm pe cinste. Comandăm ceva de mâncare şi ne ducem pe plajă, să admirăm apusul. Şi să ştii că n-am s-o las să se apropie de tine astăzi. Datorită mie te afli pe lume, deci am întâietate când vine vorba de sărbătorit împreună. Să-i spui din partea mea, Francesca. Aşa să-i spui.“

Se referea la bunica lui Frankie, la fel de pricepută când venea vorba de sărbătorirea zilelor de naştere. „Credeam că sărbătorim alături de colegii tăi de şcoală, cu o petrecere sau o vizită la grădina zoologică. O să ne distrăm de minune, scumpa mea, nu accept să fiu refuzată. Spune-i că vin la zece să te iau.“

Oricât ar fi încercat să le facă pe toate – să adulmece schimbarea în aer şi să meargă la grădina zoologică, să asculte trupa cântând şi să petreacă împreună cu bunica ei –, nu izbutea niciodată să se distreze cu amândoi în acelaşi timp. Odată cu trecerea vremii, aniversarea ei devenise o zi tensionată, adăugându-se listei lungi de activități pentru care tatăl şi bunica ei se ciondăneau de când lumea. Cu cine să locuiască Frankie. Bâlbâitul care îi dădea atâta de furcă şi despre care tatăl ei susținea sus şi tare că va trece de la sine, pe când bunica se încăpățâna să-l corecteze punând-o să recite la nesfârşit poeme şi discursuri celebre. Educația lui Frankie şi cine să meargă la şedințele cu părinții. Unde să-şi petreacă vacanțele şi pentru cât timp, cine să-i cumpere uniforma la începutul noului an şcolar, dacă să fie second hand sau nouă, cine s-o ducă la şcoală în prima zi…

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Frankie când se mutase singură fusese să nu-şi mai sărbătorească ziua cu stil.

Dinspre friteuză se auzi încă un şuierat şi clienții se grăbiră să se îndepărteze de tejghea, văzând norişorul de fum care ieşea.

— E perfect, zise ea încântată.

— Vezi? făcu Beatrice şi îl împunse pe Con cu cotul. Nu mai face mutre şi dă-i lui Frankie cadoul, îl îndemnă, smulgându-i pachetul din mână. E din

partea amândurora. Ştiu, ai zis că n-ai nevoie de nimic, dar notezi tot timpul în caiet, ca un reporter sărac, şi Con a văzut că nu prea mai ai, aşa că ne-am gândit la ceva pentru adulți…

Era un carnet legat în piele. Tocmai mărimea potrivită pentru geanta ei, cu foi groase, crem, prins cu o cureluşă de piele. Era un obiect somptuos şi rafinat, cum ea nu s-ar fi gândit niciodată să-şi cumpere, însă acum, ținându-l în mână, ştia că n-ar fi putut trăi fără el.

— E f-f-f… Dintr-odată, Frankie simți că sunetele i se învălmăşesc în gură. Se opri şi încercă să rostească vorbele răsuflând lung, fără grabă, aşa cum o învățase bunica ei în copilărie. De-a lungul anilor, învățase să-şi țină în frâu bâlbâitul, dar, când se aştepta mai puțin, năravul reapărea, de parcă n-ar fi scăpat de el niciodată. E f-frumos, izbuti să spună, în cele din urmă. Ar fi vrut să spună mult mai multe – cât era de impresionată, de bucuroasă că veniseră să-i sărbătorească ziua de naştere –, dar se mulțumi să zâmbească şi să mângâie marginile aurite ale carnetului.

— Şi acum, şopti Con pe un ton conspirativ, să vedem surpriza cea mare.

Se întoarseră toți trei încet, cu o oarecare solemnitate, către fereastra prin care se vedea, peste drum, o clădire de birouri destul de impozantă. Deasupra intrării se distingeau clar trei cuvinte.

The London Post.

Pe lângă aniversare, strălucirea acelei zile se datora în realitate celor trei cuvinte. Începând de astăzi, aveau să facă parte din echipa ziarului *The London Post*, Frankie şi Con ca redactori, Bea, la departamentul de marketing.

— E bine că n-ai de gând să te lungeşti cu petrecerea, Frankie, fiindcă trebuie să fim acolo exact peste o jumătate de oră, spuse Con, după ce îşi suflecă manşeta ca să se uite la ceas, la fel cum făcuse din cinci în cinci minute de când ajunseseră. Doamne, mai că nu-mi vine să cred! În sfârşit am să mă afund în bârfele înaltei societăți londoneze, iar tu, Frankie, ai să te saturi de povestioare dulcege.

— Şi eu am să vă fac o vânzare de n-o să vă vină să credeți, promise Beatrice. O să fie nemaipomenit. A, s-a stins lumânarea, Frankie! Stai puțin, zise şi aprinse mucul rămas. Pune-ți repede o dorință, până nu arde de tot.

— Doreşte-ţi ca prima noastră zi acolo să fie grozavă, îi sugeră Con.

— Eu aş vrea un birou pe colţ, îi suflă Beatrice.

Frankie se aplecă spre flăcăruia în formă de lacrimă, adulmecă mirosul dulce ca mierea al galetei şi îşi dori să vină vremea revoluţiilor şi a schimbărilor.

În holul cu pereţi de marmură, fata de la recepţie îi informă în câteva cuvinte că o persoană pe nume Felicity avea să coboare în scurt timp după ei şi îi rugă să aştepte ceva mai încolo, ca să nu stea în drum.

Frankie studia ediţiile înrămate ale ziarului, înşirate pe pereţi – o retrospectivă de foi îngălbenite şi titluri demodate, începând cu anul 1929. Gândul îi fugi la tatăl ei; nu mai vorbiseră de o bună bucată de vreme şi i se făcuse dor de el. Tatăl ei era persoana cea mai potrivită, dacă voiai să discuţi lucruri interesante; întotdeauna spunea că universul e un loc prietenos în esenţa lui, lucru care urma să se adeverească în acea zi, nădăjduia Frankie.

— Parcă toţi sunt pe fugă, zise Beatrice în şoaptă din spatele lor, uitându-se la mulţimea de oameni care intrau pe uşile turnante. Şi e mult mai mare decât sediul ziarului *Phoenix*.

— Orice spaţiu e mai mare decât cel de la *Phoenix*, Bea, râse Frankie. Mai ales că locul nostru de muncă era apartamentul Lydiei.

Deşi fără îndoială că nu se putea compara cu *London Post*, *Phoenix Magazine*, unde fuseseră angajaţi toţi trei până acum câteva zile, nu fusese în nici un caz de lepădat. Dimpotrivă, în cei cinci ani cât lucrase Frankie pentru Lydia Marquart, fostă prezentatoare de emisiune culinară de televiziune, devenită redactor, *Phoenix* se transformase într-o revistă lunară de lux, bine scrisă, care publica ştiri, reportaje serios documentate şi cronici mondene din sud-vestul Londrei şi nordul comitatului Surrey. Dar cu ce se mândrea Lydia mai presus de orice şi motivul pentru care se aflau aici fusese imensul succes al ediţiei online a revistei. În acel an, câştigase mult doritul Digital Media Award şi, ca atare, intrase în atenţia General Media International, un conglomerat mediatic care deţinea mai multe ziare şi reviste. După îndelungi negocieri, Lydia acceptase ca draga ei *Phoenix* să devină parte din *London Post*, împreună cu întreaga echipă de marketing online şi cu redactorii dornici să rămână. Cât despre ea, se retrăsese în mod

diplomatic în luxoasa ei vilă de la țară, proaspăt cumpărată, pentru a se gândi, cu siguranță, la nişte proiecte şi mai ambițioase.

Frankie avea să-i ducă dorul Lydiei, fireşte, dar nu înțelegea ce motiv ar avea cineva să nu rămână. Ziariştii vorbeau despre *London* în şoaptă, ca despre ceva sfânt, şi toată lumea, nu doar cei din presă, îl ştia pe redactorul-şef Hugo Ramsey. Hugo era o legendă vie. O somitate. Pornise în viață de jos – la fel ca ea, îşi spunea uneori Frankie în sinea ei –, dar flerul jurnalistic şi încăpățânarea cu care îşi urmărea subiectele îl propulsaseră în mod spectaculos, şi astfel ajunsese redactor-şef la *London Post*, nu cu mult timp în urmă, poziție din care susținuse achiziționarea unei sumedenii de publicații de mai mică anvergură.

— Ei, cel puțin nu mai suntem în Kansas, măcar atât, remarcă dintr-odată Con, vădit agitat; se tot juca cu mapa în care, din câte ştia Frankie, îşi ținea toate articolele, tipărite pe hârtie. Te rog să-mi spui că, de ziua ta, ți-ai dorit ca Hugo Ramsey să ne placă.

— O să ne placă, îl asigură ea, bătându-l pe braț. Până să te dezmeticeşti, o să ne trezim plimbându-ne în fiecare dimineață pe Brompton Street, de parcă asta am fi făcut de când ne ştim.

— Să fii sigură! se strâmbă Con, apoi îşi îndreptă umerii, hotărât. Bun, hai să schimbăm subiectul. Cum se face că nu ştiam că eşti din Londra, Frankie? Tu aveai habar, Bea?

Aceasta era însă atentă la fata de la recepție.

— Cum o putea vorbi la două telefoane odată?

— Sunt doar pe jumătate de aici, spuse Frankie. M-am tot mutat de colo-colo cu părinții mei. Tata cânta într-o orchestră.

„Lumea e ca o stridie“, îi plăcea lui Harry O’Brien să spună. „Chiar dacă e nevoie să spargi mai multe, ca să găseşti ceea ce cauți.“ Toată lumea ştia că vânătorii de talente îşi fac veacul pe lângă cafenele şi locuri unde se cântă, aşa că orice spectacol putea deveni stridia cu perlă. Orchestra ba dădea concert un weekend prelungit, ba călătorea ici şi colo timp de două săptămâni şi cânta în deschiderea vreunui spectacol, şi de fiecare dată Frankie şi mama ei o însoțeau. Stella mai protesta uneori cu blândețe când tatăl o lăsa pe Frankie să rămână trează până târziu, ca să asculte orchestra cum cântă, muzicienii, cum discută despre muzică şi cum sunt nevoiți să-şi

apere arta de vitregia sistemului. „Lasă fata să se distreze nițel, Stella“, o ruga Harry şi o apuca de mijloc, ridicând-o şi învârtind-o până o vedea că izbucneşte în râs. Şi *chiar* că era distractiv; în acest fel ducea o viață lipsită de griji şi era încântată să se simtă ca un adult. Numai că, din când în când, Frankie se gândea că i-ar fi plăcut să umble mai puțin, să nu mai fie tot pe drumuri cu orchestra, să se învârtească într-o lume în mişcare, unde oamenii îşi făceau şi desfăceau mereu bagajele. Dar îi venea greu să vadă cum se stinge licărul de bucurie din ochii tatălui ei, şi ori de câte ori se întâmpla aşa, începea să se bâlbâie atât de rău, că nu mai putea spune nimic.

„Tata avea o inimă rătăcitoare“, adăuga atunci când era nevoie să dea un răspuns ceva mai precis, dar se oprea aici; nu era cazul să le spună că inima lui O'Brien nu se afla în locul de unde să mai plece în hoinăreală.

— Şi cealaltă jumătate? întrebă Con cu vădit interes, fiindcă Frankie rareori vorbea despre ea.

Aceasta răspunse, după o scurtă pauză:

— Între două drumuri, locuiam cu bunicii. În timp ce vorbea, câte un strop din strălucirea dimineții pălea. Ceva mai încolo, chiar pe strada asta. Să-i readuc aminte fetei să ne cheme?

— Să nu-i zorim chiar din prima zi, spuse Con. O să vină ei să ne cheme, când sunt gata.

Frankie dădu din cap fără să-şi ia ochii de la fată, de parcă era cel mai important lucru de pe lume. Cu ochii minții, se vedea împingând uşa turnantă, ieşind din clădire şi luând-o pe străzile cunoscute, spre casa pe care o ştia atât de bine. Fațada de stuc, cândva impozantă, acum scorojită, cei doi arbuşti de cimişir care păzeau intrarea şi pe care bunicul îi tundea iar şi iar, până când ajunseseră să semene cu un fel de cârnat lăsat într-o parte.

Încă mai avea cheia pe care i-o dăduse bunica ei, cu mulți ani în urmă. „Poți să vii şi să pleci când vrei, Frankie“, îi spusese. „Nu e nevoie să suni. Aici e a doua ta casă.“ Uşa grea se deschidea încet, scârțâind, apoi se închidea în urma ei cu un păcănit liniştitor. Deasupra capului, candelabrul uriaş spărgea lumina în mii de cioburi lucioase, care dănțuiau prin cameră; dedesubt erau plăcile de gresie alb cu negru, netede şi reci sub tălpile ei goale, când alerga pe acolo, vara. Parfumul dulce-înțepător al freziilor de pe masa din hol se amesteca cu izul de mucegai al enormului arbore

genealogic brodat. Bunica încercase ani de zile să vândă tapiseria, dar nu găsise nici un amator. „E blestemată, pesemne de maică-mea“, bombănea. „Mai bine acoperim cu ea pata asta mare de igrasie.“ Pe rama uşii din salon se înşiruiau linii neregulate, trase cu creionul. Începeau de la 126 de centimetri şi, alături, scria: „Frankie, 6 ani“. „Încă doi centimetri“, se auzea vocea încântată a bunicului. „În ritmul ăsta, o să ajungi cât o buburuză până la Crăciun, Frankie dragă.“

Amintirea o făcu să zâmbească fără voie. Însă apoi îşi aduse aminte, cu o strângere de inimă şi o durere bine-cunoscută în gât, de ziua când nimeni nu mai trăsese linii cu creionul şi viața din spatele uşii negre se oprise brusc, cutremurător, din cauza a ceea ce făcuse bunica ei…

— Uite că a venit cineva, şopti Con pe neaşteptate. Hai să mergem!

CINCI

O tânără trecu prin turnichet cu o mişcare unduitoare, îi văzu stând lângă stâlp, le făcu semn să înainteze şi se întoarse cu fața înainte, aproape fără să se oprească. Era îmbrăcată complet în negru, dar în picioare avea sandale purpurii, numai barete, fără călcâi.

— Numele meu e Felicity, se prezentă peste umăr. Unii îmi mai spun şi Fliss, adăugă pe un ton oarecum amenințător, ca şi cum i-ar fi prevenit că ei nu se vor bucura de acest privilegiu. Voi sunteți „phoenicşii“?

— Da.

Frankie blocă uşa liftului cu piciorul, înainte să se închidă.

— A fost o dimineață cam haotică, îi anunță Felicity, dându-şi importanță. Am avut probleme cu ediția online, plus că au venit o droaie de începători, zise, privindu-i de sus. Şi June Seymour nu e aici. Ştiți, ea e responsabilă cu rubrica „Societate şi Cultură“.

— Sigur că ştim, răspunse Con entuziasmat. Mi-a plăcut teribil articolul ei despre soții femeilor celebre.

— Păstrează-ți laudele, e plecată toată săptămâna. Hugo a convocat o şedință cu toți angajații, urmată de şedințe cu fiecare redacție în parte, imediat după aceea. Felicity începu să bată cu degetul în ceea ce părea a fi ecranul unui mic computer. Şi, apropo, nu-i place să se întârzie, aşa că ați face bine să vă grăbiți.

— *Să întârziem*…? se miră Frankie, dar îşi înghiți restul de cuvinte. N-ar

fi fost înțelept să se pună rău încă din prima zi cu această fată dură şi sclipitoare.

— Ce pantofi frumoşi! interveni Con, şi Bea dădu ochii peste cap.

— Îhî, încuviință Felicity şi îşi încrucişă picioarele lungi într-o postură elegantă. Tu, i se adresă lui Beatrice când se deschiseră uşile, mergi acolo, înainte şi la stânga, la Marketing. Colegii tăi de la departamentul online sunt aici de săptămâna trecută, muncesc pe brânci. Voi doi veniți cu mine.

— Noroc, băieți, le şopti Bea, şi Felicity zâmbi cu subînțeles, ca şi cum chiar aveau nevoie.

Merseră în urma ei printre birouri pe care erau îngrămădite tot soiul de lucruri, de la monitoare la ziare, carnete de notițe şi colaci de cablu. Sună un telefon, iar Felicity ridică receptorul, rosti câteva vorbe tăioase, scrise un număr pe un bilețel autocolant şi îl lipi de monitor, totul dintr-o singură mişcare. În momentul în care trânti receptorul în furcă, telefonul începu să sune din nou, iar după ce, în sfârşit, se opri, altul începu să sune.

— Să… Frankie arătă spre telefonul care suna şi pe care pâlpâia un beculeț. Lydia Marquart îi bătuse la cap să nu lase niciodată un telefon să sune în gol. „Ridică receptorul, scumpete, poate că e prim-ministrul.“

— Să nu răspundeți niciodată la telefonul altcuiva, le spuse Felicity disprețuitoare, deşi ea tocmai asta făcuse. Celor de aici nu le plac băgăcioşii. Şi în nici un caz să nu răspundeți la telefonul lui Hugo. La ăla nu răspund decât eu.

— Dar la telefonul nostru putem răspunde, nu? întrebă Con, făcându-i cu ochiul lui Frankie, dar îşi muşcă limba când Felicity se întoarse şi îl fulgeră din priviri.

— Aici nu aveți secretară, să vă descifreze stenogramele, dacă asta mă întrebați. Nu ştiu ce aranjamente de modă veche aveați la *Phoenix*, dar aici suntem la *Post*.

— Am… sigur… ăăă… adică sigur că nu, se bâlbâi Con, în timp ce Felicity o luă înainte, unduindu-se ca un rechin, şi deschise o uşă.

Zgomotul îi izbi, solid ca un perete. Întâi auziră vorbe, râsete şi strigăte, apoi văzură că încăperea era înțesată de oameni. Unii stăteau înghesuiți în jurul unei mese, alții se aflau în spatele lor, pe scaune sau pe pervazul îngust al ferestrelor. La capătul sălii, câțiva îi priveau pe cei de dinainte, vizibil

crispați şi stânjeniți.

— Hai, mergeți în față, îi îndemnă Felicity.

Con şi Frankie o luară după ea. Frankie abia se stăpânea să nu întoarcă capul într-o parte şi-n alta, entuziasmată că îl văzuse pe John Sievers, acreditat la Parlament, pe Miles Harvey, care scria pagina financiară, sau pe Xavier Merrell, ale cărui articole despre criza imobiliară făcuseră valuri în ultima vreme. Inima îi bătea tare şi i se făcuse pielea de găină din pricina emoției şi a bucuriei. În cele din urmă izbutise. Frankie O'Brien, fata timidă şi bâlbâită, care terminase liceul cu o modestă medie de şase, care nu pusese niciodată piciorul într-o şcoală de jurnalism, care se întreținea singură de la vârsta de optsprezece ani şi care se agățase cu dinții şi ghearele de şansa de a deveni cineva, ajunsese acolo unde îşi dorise dintotdeauna să fie.

Nerăbdătoare, se grăbi să-l prindă pe Con din urmă, dar ce să vezi, chiar înainte să ajungă lângă el, se împiedică de ceva. Neputând să-şi păstreze echilibrul în locul acela îngust, căzu în față, dând disperată din mâini. Cum era posibil? Asta să fie prima impresie pe care i-o făcea lui Hugo Ramsey? În ultimul moment, zări o pereche de picioare îmbrăcate în blugi şi o mână care o înşfăcă de braț, redându-i echilibrul. Văzu doi ochi albaştri pe o față osoasă, cu pomeți şi maxilar proeminenți, clipi şi fu cât pe ce să se dezechilibreze din nou. Mâna o împinse înainte.

— Pe acolo, mârâi o voce gravă, ieşită din gălăgia generală şi care părea atât de amuzată, încât o scoase din sărite.

Furioasă pe propria stânjeneală, îşi smulse brațul din strânsoare şi se grăbi să-i ajungă pe ceilalți din urmă. Şi atunci, în sfârşit, se găsi față în față cu Hugo Ramsey.

Îl mai întâlnise, atunci când Lydia Marquart îl adusese la redacția *Phoenix* ca să-i prezinte pe redactorii cu care se mândrea. Era un bărbat slăbănog, cu umeri înguşti şi o față cu trăsături fine, încadrată de o chică albă. Totul la el era ascuțit şi tăios, de la ochii inteligenți şi nasul subțire la dunga ca o lamă a pantalonilor şi izul înțepător, de lămâie, al loțiunii după ras.

— Francesca O'Brien? dădu el din cap când o văzu apropiindu-se.

— Da, se strădui Frankie să răspundă cu o voce cât mai suavă. Abia aştept s-s-să… Se opri, ca să nu se bâlbâie mai rău.

— Ai întârziat, îngeraş, spuse cu asprime. Hai, alătură-te celorlalţi nou-veniţi, o îndemnă, arătându-i pe cei aliniaţi lângă el. Mă rog, acum, că suntem cu toţii… şi nu te amăgi, zise, fluturând arătătorul spre Frankie, întârzierile mă calcă pe nervi, ca multe alte lucruri, aşa că încearcă să ţii seama… Acum putem să începem prima voastră şedinţă generală. Nu vă speriaţi, n-o să devină un obicei. Ştiu că aveţi cu toţii lucruri mai importante de făcut.

Discuţiile se înteţiră brusc, printre ţârâiturile stridente ale telefoanelor, vocile de la monitoarele TV şi cei din urmă întârziaţi care se strecurară înăuntru.

— Voiam să vă prezint ultimii membri ai familiei *London Post*. *The Daily Beat*, minunatul website Glamorous Travel Gals, *Phoenix*… În timp ce arăta cu degetul spre cei aliniaţi pe lângă perete, Frankie adulmeca aerul îmbâcsit din încăpere, afişând un zâmbet hotărât.

— …o şansă nemaipomenită pentru creşterea şi succesul lui *London Post*. Noua eră digitală… să nu vă mai aud bombănind… ne obligă, şi trebuie să ne ţinem tare pe poziţie cu ediţia electronică…

Undeva mai în spate, Frankie îl zări din nou pe bărbatul cu blugi. În mijlocul agitaţiei generale, părea singurul care se simţea în largul lui, sprijinit nonşalant de perete, cu un picior încrucişat peste celălalt. Deşi ai fi zis că îl ascultă atent pe Hugo, Frankie îşi dădu seama că era absorbit de lectura unui ziar împăturit, pe care îl ţinea discret în îndoitura braţului. Când Hugo făcu o remarcă teatrală, bărbatul tresări şi, înainte de a apuca Frankie să se uite în altă parte, privirile li se intersectară. Ea ridică uşor din umeri, şi el îi răspunse printr-o ridicare de sprânceană, pentru ca apoi să îşi reia lectura ziarului.

— Frankie, fii atentă, o îmboldi Con cu cotul, făcând-o să revină la realitate, nu înainte de a observa că bărbatul în blugi zâmbea unui gând ascuns, în timp ce citea.

— Totuşi, odată cu venirea acestei minunate infuzii de talent ziaristic proaspăt, e inevitabil să operăm unele restructurări în tot departamentul, pentru a-i introduce pe nou-veniţi… Da, da, vă înţeleg, zise Hugo când se auzi un cor de voci, unele incredule, altele mânioase. Ştiu că nimeni nu se împacă cu gândul că i-am putea pierde pe unii dintre dragii noştri colegi.

Este însă un bun prilej să ne mai ascuțim creioanele. Aduceți-vă aminte cu toții că vorbim despre ziar şi despre cititori, dar, mai presus de toate – aici făcu o pauză teatrală –, vorbim despre articole. Indiferent dacă suntem staruri sau mimoze, va trebui să facem un pas mare în spate şi să lăsăm locul articolelor. Ce înseamnă asta? zise, ridicând glasul. Înseamnă că, începând de azi, toată lumea va trece printr-un proces de evaluare. *Toată lumea*. E cât se poate de corect, nu mă puteți contrazice, să vă dau posibilitatea să arătați de ce sunteți în stare. Chiar în timp ce vorbim, Fliss distribuie un memorandum detaliat, incluzând vorbăria legală la care țin atât sindicaliştii pasionați, dar eu, unul, mă aştept să văd manifestându-se un spirit competitiv sănătos.

Murmurele supărate se întețiră.

— Şi cum rămâne cu noi, cei care suntem aici de ani de zile? strigă un bărbat mai în vârstă, cu barbă căruntă.

— Cei care continuă să-şi facă treaba cu brio n-au de ce să se teamă, răspunse Hugo pe un ton încurajator. Şi acum, fără să mai lungim vorba, vi-i prezint pe colegii noştri nou-veniți la *London Post*, zise, şi făcu un gest larg cu mâna, iar Frankie avu dintr-odată senzația ciudată că toată situația îl distra. Şi da, adăugă acesta, întorcând privirea ageră spre nou-veniți, procesul de evaluare vă va viza şi pe voi, din păcate.

Nu e cu putință. Nu se poate ca postul ei să fie deja pus în discuție înainte să fi petrecut aici măcar o zi întreagă.

Ziarişti ale căror nume le citise de o mie de ori şi al căror post depindea, pe cât se pare, de angajarea ei, se înghesuiră în jurul lui Hugo. Printr-un efort de voință, Frankie continuă să zâmbească, ațintindu-şi privirea spre un loc aflat lângă uşă, de unde bărbatul cu față osoasă se uita la învălmăşeală.

La un moment dat, Hugo fluieră tare.

— Destul cu trăncăneala! strigă. Dintre nou-veniți, tu şi tu veți merge cu Helen, aici de față. Voi toți – o fată din grupul celor noi, cu o figură îngrozită, o luase la fugă înainte să arate spre ea – veți merge cu Sievers. Iar voi, cu Xavier Merrell. Hai, hai, mişcați-vă picioruşele!

Abia aşteptând să scape de atmosfera agresivă din încăpere, Frankie se întoarse şi dădu să plece cu grupul lui Xavier, însă Hugo îi făcu semn cu mâna, impacientat.

— Cei de la „Societate şi Cultură“ rămân pe loc.

— Dar, domnule Ramsey, n-aş fi mai potrivită la politică sau ştiri locale? Asta făceam la *Phoenix*.

Frankie se ținea după Xavier Merrell, care se îndepărta. Întârziase deja o dată; nu avea de gând să repete greşeala.

— Spune-mi „Hugo“. Vreau să stai aici, aşa că fii bună şi dă-mi ascultare.

— Bine, zise Frankie şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat.

— Urechea la mine, se adresă Hugo celor rămaşi, bătând din palme. Având în vedere că June Seymour e plecată săptămâna asta, am să-i țin eu locul. E un prilej bun să stau față în față cu fiecare dintre voi, în perspectiva evaluării.

— June se simte bine, nu? întrebă pe un ton sever o femeie tunsă scurt.

Lui Frankie i se păru că o recunoaşte pe Victoria Freewell, una dintre persoanele care se ocupau de cronica mondenă.

— Cu toții îi dorim numai bine, zise Hugo oarecum amenințător.

— Am o întrebare, nu se lăsă un tinerel cu părul lung.

— Şi eu am mai multe întrebări pentru tine, Mallory, majoritatea referitoare la mizeria de articol pe care l-ai scris despre începerea stagiunii Baletului Național.

Frankie remarcă faptul că mai rămăseseră şase sau şapte persoane, inclusiv bărbatul cu blugi, în continuare sprijinit de perete, acum foarte atent la ce spunea Hugo, şi Felicity, care bătea mai departe în micul ei ecran.

— Bun, copii, hai să vedem la ce lucrați! Mallory, tu eşti primul, deşi nu prea ştiu de ce trage June de tine de atâta vreme…

ŞASE

Frankie credea că văzuse cam tot ce se putea vedea în materie de şefi excentrici şi drame la locul de muncă. Înlocuise odată, la un ziar săptămânal, o fată plecată în concediu de maternitate; redactorul-şef adjunct de aici avea obiceiul să azvârle cu rechizite. Cu câțiva ani în urmă, un cuplu căruia îi lua un interviu se supărase şi îi aruncase în față paharul cu băutură. Iar Lydia însăşi fusese destul de insistentă, deşi mai degrabă în stilul unei directoare de grădiniță.

Dar nimic din ce văzuse în opt ani de gazetărie n-o pregătise pentru cele treizeci de minute petrecute cu Hugo Ramsey la şedința de redacție.

Flutura arătătorul ca pe o armă şi trecea atât de repede de la un subiect la altul, că, în câteva rânduri, Frankie nici nu mai era sigură dacă discuția se purta în engleză.

— Cincisprezece cuvinte, mârâia, de cum încerca cineva să scoată pe gură altceva decât o răsuflare, şi de multe ori le tăia vorba şi trecea mai departe.

Din ce în ce mai speriată de arătătorul care îi lua pe toți la rând şi se apropia de ea, Frankie îşi dădu seama că va trebui să facă la fel, adică să ia cuvântul în fața atâtor oameni; îşi închipuise că va vorbi despre ştirile locale, chestiuni curente, politică – nu pregătise nimic despre societate şi cultură.

— Francesca.

Se agăță de prima idee venită fiindcă trebuia să spună ceva, dar, când deschise gura, spre groaza ei, limba îi înțepeni şi refuză să se mişte.

— S-s-s… „Doamne, nu e momentul. Respiră, Frankie, scoate naibii cuvintele din gură!“

— Tăcerea nu umple hârtia, păpuşă, zise Hugo pe un ton batjocoritor. Chiar dacă o exprimi în cincisprezece cuvinte.

Cum, necum, izbuti să închege cuvinte care să semene a:

— S-s-subfinanțarea p-programelor de a-arte f-frumoase în ş-ş-şcoli.

— Particulare sau de stat? vru el să ştie.

— D-de stat. O s-să aflu mai multe curând. Închise gura ca să oprească ghemul țepos de sunete neprietenoase. Nu se poate, nu era adevărat…

— Ba n-o să afli nimic, pentru că e un subiect lipsit de interes. Acum eşti la grupa mare, scumpo. Conrad…

— Îi iau un interviu lui Celeste McIntyre la Gala Starlight, diseară, se repezi Con până să apuce Hugo să termine propoziția.

— Celeste McIntyre n-a mai fost văzută în public de două săptămâni, zise Hugo şi făcu un gest către bărbatul cu blugi. Max, du-te…

— Contactul meu spune că n-o lasă agentul, dar ea e pornită să meargă, să treacă peste tărăşenia cu bona, turui Con, fluturând un pliant viu colorat, cu emblema Fundației pentru copii Starlight pe prima pagină.

Frankie îşi aducea vag aminte de un scandal numit în presă Nanny Gate[1].

1. Aluzie la scandalul Watergate, prima parte a cuvântului fiind înlocuită cu „bonă“. (N.red.)

O stea de cinema pe nume McIntyre se căsătorise cu mare tam-tam, în urmă cu două luni, însă îl prinsese pe proaspătul soț în flagrant delict cu bona copiilor, care se grăbise apoi să vândă povestea unui tabloid, fără să păstreze pentru ea nici un amănunt.

— Te ascult, bombăni Hugo întorcându-se către el. Măcar sună ceva mai bine decât „a-arte f-frumoase în ş-şcoli“.

Frankie se înroşi la față până deveni aproape vânătă de mânie şi îşi încleştă degetele atât de strâns, că durerea o săgetă până la umăr. Doamne, cât îşi ura bâlbâitul, îl ura din adâncul sufletului, mai ales că apărea când se aştepta mai puțin şi îi punea bețe în roate.

„Bâlbâitul nu-ți poate stăpâni viața, Frankie“, îi răsunară în minte vorbele încurajatoare ale bunicii. „Tu ai vocea ta.“

Pe moment, încăperea şi glasul batjocoritor al lui Hugo dispărură şi Frankie redeveni fetița de zece ani, aflată în apartamentul bunicii ei; stăteau față în față, amândouă roşii în obraji, răsuflând greu, cu pumnii strânşi, gata să se încaiere.

— „Aceasta e legea junglei, străveche şi dreaptă cum e cerul“…

— Mai tare, Frankie, cu mai multă convingere!

— „Dacă o respectă, lupul va trăi bine. Dacă nu, cu viața va plăti.“[2]

2. Citat din *Cartea junglei* de Rudyard Kipling.

Repetaseră versurile bine-cunoscute de la cap la coadă, iar şi iar, până când Frankie le învățase pe de rost şi le putuse recita, limpede şi tare, până când îşi găsise vocea.

Îşi descleştă degetele unul câte unul şi îşi lipi palmele de coapse. Peste câteva minute, şedința avea să ia sfârşit. Ea îşi va deschide carnetul primit cadou şi va întocmi o listă de idei, cu care să-i facă praf pe ceilalți. Le va trimite prin e-mail lui Hugo şi totul va fi bine. Va scăpa basma curată.

— Hugo, de gală mă ocup eu, interveni Victoria. Nu se poate să…

— Ba pot să fac ce vreau, zise Hugo, şi acum, că a pomenit Conrad de McIntyre, chiar vreau interviul cu ea. Altceva, Conrad?

— Pe cât se pare, Celeste McIntyre crede că Fundația Starlight îi oferă cel mai bun prilej să revină şi vrea să se achite de datorie față de o fundație caritabilă; ea însăşi e unul dintre premii. E însă un secret bine păstrat, pentru că nu vrea ca paparazzi să dea năvală şi să distragă atenția publicului. De data asta vin tot felul de celebrități, aşa încât mă gândesc dacă n-ar fi nevoie de doi reporteri – aici îi adresă un zâmbet Victoriei –, fiindcă se pare că Celeste McIntyre nu e singura personalitate care iese din izolare ca să vină diseară la gală. Va fi însoțită nici mai mult, nici mai puțin de… Făcu o pauză, sperând în mod evident să facă impresie. …Violet Etherington.

Frankie ridică brusc privirea şi, preț de o clipă, îl fixă pe Con, cu ochii mari. Acesta se uita cercetător la Hugo, aşteptând o reacție din partea lui, aşa că nu băgă de seamă, iar Frankie lăsă privirea în pământ şi se strădui să pară indiferentă.

— Ei, da, făcu Hugo, asta ar fi ceva.

— Întocmai, se entuziasmă Con. Sunt prietene bune, au lucrat împreună la programele de alfabetizare şi educație preşcolară.

Fixând în continuare podeaua, Frankie nu-şi dorea decât ca discuția să devieze spre alt subiect.

— Contactul tău chiar e la gală, Conrad? întrebă Victoria pe un ton glacial.

— Păi…

Cu coada ochiului, Frankie îl văzu pe Con că se îmbujorează la față.

— Nu. În schimb am luat deja legătura cu asistenta lui Etherington, care mi-a confirmat că va fi prezentă la gală. Cred că mi-ar fi uşor să…

— Eu am programat un interviu cu Charles Trewethan şi, printr-un prieten al unui prieten, pot să ajung la Billy Simms, celebrul maestru bucătar, anunță Victoria triumfătoare.

— N-am nevoie de semicelebrități, îi tăie Hugo vorba. Nu dacă pot să le am pe McIntyre şi Etherington.

În gândul ei, Frankie se ruga să nu-i mai audă rostind acel nume. Ca şi cum ar fi înțeles, Hugo se opri brusc; de fapt, tăcură cu toții. Până la urmă, ridicând privirea, Frankie văzu că Hugo se uita fix la ea, cu capul lăsat într-o parte, de parcă aştepta ceva.

— Bine ai revenit în discuția noastră, fetițo, spuse cu blândețe, apoi smulse pliantul din mâna lui Con şi îl împinse pe masă către ea. Vreau ca Francesca să se ocupe de gală.

O fracțiune de secundă, tăcură cu toții, uluiți.

— Ce naiba vrei să zici? întrebă Victoria, cu vocea gâtuită de revoltă şi neputință.

Frankie simți că i se face pielea de găină. De ce să nu meargă la blestemata de gală? O clipă, auzi în mintea ei două voci răsunând în salon.

„Când haita dă de altă haită în junglă,

Şi nici una nu se dă la o parte,

Aşteaptă până vorbesc conducătorii,

Poate că vorba bună va învinge.“

— Ce vrea Hugo să spună, zise calmă, este că Violet Etherington e bunica mea.

Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi se auziră murmure şi şoapte care se învârteau prin cameră. Cât despre Con şi Victoria, era prima oară când rămâneau cu gura căscată de nedumerire. Frankie îşi dădu seama că Hugo trebuie să fi luat referințe despre nou-veniți. Ea se ferise să bată toba legat de înrudirea ei cu Violet, însă nu era greu să afli, dacă te interesai, şi Hugo clar că îşi dăduse silința. O privea pe Frankie tot zâmbind, dar, în timp ce şi ea îl privea, zâmbetul lui deveni viclean şi calculat, făcând-o să se înfioare.

— Cere-i bunicii să te prezinte, îi spuse, fără să ia în seamă bolboroseala furibundă a Victoriei. Pune-te bine cu McIntyre. Vreau să ştiu ce-a pus la cale, ce s-a ales de bonă. Şi vezi ce mai afli de la bunica ta, dacă tot vă vedeți.

Nu putea să refuze.

— Domnişoară O’Brien? zise Hugo ridicând dintr-o sprânceană.

„Spune-i, Frankie, deschide gura şi vorbeşte…“

— Bine, aşa rămâne.

— June nu mi-ar fi făcut în ruptul capului aşa o figură, bombăni Victoria supărată.

— Doar că June nu e aici, corect? zise Hugo, ridicându-şi manşeta ca să vadă cât e ceasul. Şi poate că e mai bine aşa. A venit vremea să schimbăm câte ceva, să fim mai riguroşi… Da, Mallory, la tine mă refer: „Renovarea

băilor la Teatrul Național“? Îți bați joc de mine? Nu-ți fie frică, până să se încheie povestea asta cu restructurarea ai să înveți să lucrezi ca o maşinărie bine unsă.

Îi întoarse spatele Victoriei, care mormăia furioasă, şi lui Mallory, care îi arunca priviri înveninate, şi întinse mâna spre bărbatul în blugi.

— Max, poți continua cu „Londra necunoscută“, să-mi spui mâine ce-ai mai făcut. Fliss, pune-l pe Conrad la curent cu documentarul despre costumele din teatrul independent, la care se mocăie June. S-ar potrivi bine cu renovările de la Globe. Apropo, Francesca… Hugo se învârtise prin cameră, dând ordine în stânga şi în dreapta, dar acum se opri chiar în spatele ei, obligând-o să-şi sucească gâtul ca să se uite la el. La fel de interesant ca McIntyre, dacă nu şi mai şi, e faptul că bunica ta n-a mai fost văzută în public de câteva luni. Ai ceva deosebit să ne spui pe tema asta?

Se apropiase atât de mult de ea, că îi simțea parfumul de lămâie şi mentă şi mirosul cămăşii proaspăt spălate. Cu greu se stăpâni să nu se tragă într-o parte.

— Nu, spuse repede. De fapt, n-am mai vorbit de… Văzu că o priveşte pătrunzător, subit interesat, se opri îndată şi ridică din umeri, vrând să pară nepăsătoare: Habar n-am de ce.

— Hai, hai, făcu el şi strânse gânditor din buze, să le luăm pe rând. Şi plecă înainte ca Frankie să apuce să-i spună că nu are cum să-i ceară bunicii ei să pună o vorbă bună pentru ea pe lângă Celeste, şi nici pe lângă altcineva, de fapt. Că Violet ura bârfele deşănțate şi orice intruziune în viața ei particulară, şi, mai mult ca orice, nu-i vedea cu ochi buni pe jurnalişti.

Dar, mai presus de altceva, ar fi trebuit să spună de la bun început, ca să nu rămână nici o umbră de îndoială despre cum stau lucrurile, că erau zece ani de când nu mai vorbise cu bunica ei.

— Măi, măi! făcu Felicity fără să se adreseze cuiva anume. Cred că acum contează cine are cunoştințe mai sus-puse. Să-i sun ca să schimbe numele pe listă? Ce zici, Vicky?

Victoria înhăță carnetul de notițe cu atâta furie, încât foile îi alunecară printre degete, iar când Frankie se aplecă s-o ajute, mai că n-o plesni peste mână.

— Să-nu-te-atingi-de-hârtiile-mele!

Ceilalţi ieşiseră deja, inclusiv Mallory, care părea s-o considere pe Frankie direct răspunzătoare de atacul lui Hugo la adresa articolului său şi bombănise ceva despre nepotism şi cum primesc unii totul pe tavă, lăsând-o pe Frankie singură cu Con. Acesta îşi închise mapa cu atenţie exagerată şi dădu să plece fără să-i arunce vreo privire.

— Con, i se puse ea în cale, n-am vrut nici un moment să se întâmple aşa ceva.

— Da. Sigur.

Dincolo de flerul lui, de siguranţa de sine afişată şi de obsesia pentru bârfele referitoare la celebrităţi, Con era cea mai cumsecade şi generoasă persoană pe care o cunoştea. Acum însă distingea clar o încordare în vocea lui.

— Atunci cum se face că, în atâta amar de vreme de când ne ştim, n-ai pomenit nici măcar o dată de faptul că Violet Etherington e bunica ta? Asta-i culmea! Incredibil!

— Nu e chiar incredibil, se încăpăţână Frankie să-l contrazică, deşi cam fără convingere, fiindcă într-adevăr era greu de crezut.

Violet era nemaipomenită. Întotdeauna lupta pentru o cauză şi, de când o ştia Frankie, dusese o bătălie publică împotriva nedreptăţilor sociale. Îi auzeai vocea la radio, îi vedeai poza în ziare, cunoştea pe cine vrei şi pe cine nu vrei. Făcea parte din cel puţin trei foruri de conducere ale unor fundaţii de caritate la nivel naţional, ţinea conferinţe publice despre problemele cu care se confruntă femeile, despre analfabetism şi discriminarea femeilor la locul de muncă. Cu douăzeci de ani în urmă, deschisese un adăpost pentru femeile devenite victime ale violenţei domestice; prin grija ei, de la un apartament care putea să găzduiască patru femei se ajunsese la un lanţ de adăposturi, finanţat de propria ei fundaţie de caritate, numită Sanctuar.

Dar ceea ce îi conferea unicitate e că izbutise să facă maximum de publicitate cauzelor pe care le susţinea, fără a include în reclamă propriile acţiuni filantropice, şi că refuzase cu fermitate să-şi pună viaţa particulară pe tapet. O binecuvântare pentru adolescenta Frankie, care nu-şi putea închipui nimic mai rău decât să intre sub luminile rampei alături de bunica ei.

— Doar n-ai să-mi spui că Lydia ştia, nu? întrebă Con cu aceeaşi încordare în glas. Nu te-ar fi lăsat să scapi fără să foloseşti în vreun fel o astfel de relație.

— Nu, n-a ştiut, spuse Frankie, privindu-l drept în ochi. Şi îmi place să cred că-mi pot păstra postul prin propriile puteri, mulțumesc de întrebare.

— Datorită ei cunoşti Londra aşa de bine? Ce ne-ai povestit mai devreme despre tatăl tău şi inima lui rătăcitoare…

— Ia nu mai pretinde că ai de-a face cu o „mare conspirație“, zise Frankie, acum enervată. Eu şi cu părinții mei am călătorit mult cu formația. Şi, nu că te-ar privi în vreun fel, dar mama a murit când aveam şase ani, şi Violet a insistat să stau la ea când tata era plecat în turnee, ca să mă pot duce la aceeaşi şcoală şi să am un program cât de cât organizat. N-am mai ținut legătura una cu cealaltă de ceva vreme, de-aia nu vorbesc despre ea una, două. Asta-i tot.

Mai erau şi altele, destul de multe, de fapt, dar despre acestea nu voia să vorbească.

Se priviră unul pe altul, Frankie roşie la față de supărare, Con impasibil, cu brațele încrucişate la piept. Con cedă primul:

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut mama.

— Iar mie îmi pare rău că ai pierdut articolul, oftă Frankie. Nu ştiu nimic despre gală. Măcar se mai ține?

— La hotelul Wentworth, răspunse Con cu un fel de respect. Ştii hotelul ăla luxos din Knightsbridge unde se filmează serialele TV de epocă? O să fie frumos, luminat ca ziua… şi gândeşte-te la rochiile de seară, la pantofi… Clătină din cap. Când te gândeşti că, în urmă cu două ore, credeam că suntem pe cai mari, iar acum ne trezim „evaluați“!

Lui Frankie îi venea greu să-l vadă descurajat.

— De îndată ce o să-şi dea seama cum lucrezi, ce contacte incredibile ai, Hugo va conştientiza că *The Post* nu se poate lipsi de tine.

— Dacă te-ai auzi… *The Post*, o imită el. Parcă eşti deja una de-a lor.

— I-a promis Lydiei că ne păstrează, nu mai ții minte?

Frankie îi făcu semn să iasă.

— Coboară cu picioarele pe pământ şi adu-ți aminte că doar cei mai capabili supraviețuiesc.[3] Cât a vorbit Ramsey, m-am uitat peste umărul lui

şi am văzut ce notase în carnet. Era o listă de nume, dintre care unele erau deja tăiate, înainte de începerea oficială a evaluării.

3. Aluzie la „supraviețuirea celor mai apți“, expresie folosită de naturalistul Charles Darwin (1809–1882) pentru a explica selecția naturală în cadrul teoriei evoluției speciilor.

— Ei, atunci va trebui să muncim pe brânci ca să-i arătăm de ce suntem în stare, spuse Frankie hotărâtă. Mergem umăr la umăr, Con.

— Nu prea cred că Darwin se dădea în vânt după proiectele de grup, zise Con iritat. Dar, sigur, putem muri pe baricade.

ŞAPTE

Până la prânz toată redacția ştia că nepoata lui Violet Etherington se alăturase echipei lui June Seymour şi urma să meargă la gală în locul Victoriei. Nu erau mulți cei cărora să le pese la fel de mult ca Victoriei şi lui Con, însă destui ochi stăteau ațintiți asupra lui Frankie, şi tevatura creată în jurul ei îi dădea o uşoară stare de nelinişte.

Biroul ei se dovedi a fi o jumătate de masă pe care abia încăpeau un computer şi un telefon, ascunsă într-un colț întunecat, lângă uşa din spate. Judecând după felul cum o privea Victoria, clătinând din cap, cu buzele strânse, Frankie îşi putea face idee de rolul şi locul ei în ierarhia redacțională, dar, mulțumită că, în sfârşit, nu mai e în prim-plan, se prăbuşi în spatele monitorului.

— Şi, înainte să mă întrebi, îți spun eu: nu, nu-ți dau lista mea de contacte de la gală, spuse Victoria înveninată. În schimb, îți dau o broşură. Îi aruncă un dosar de presă cu pagini lucioase, dar făcu în aşa fel încât să cadă pe jos, împrăştiind foile şi pliantele în jurul ei, ca o ploaie. Distracție plăcută cu bunica!

— Mulțumesc foarte mult, zise Frankie fără chef.

În ultima vreme nu avusese mari aşteptări de ziua ei de naştere, însă ziua asta le întrecuse pe toate. Se apucă să strângă foile, încercând să-şi închipuie cum va arăta Violet la gală, stând în fața sutelor de invitați, după o absență atât de îndelungată.

Îşi petrecu restul dimineții făcând cercetări pe internet şi în baza de date a ziarului, ca să se pună la punct pentru interviul cu Celeste McIntyre, şi nu se ridică decât pe la prânz, când redacția se goli, şi atunci, se duse să ia nişte

copii de la imprimantă.

— Hai, proasto, se răsti la maşinărie când aceasta începu să țăcăne amenințător şi se blocă; îngenunche şi trase afară tava cu hârtie, apoi se uită în golul negru din spate.

— S-ar zice că azi petreci o groază de timp pe podea, mârâi o voce deasupra capului ei, şi Frankie văzu iar bine-cunoscuții blugi. E o practică ce ține de revistă, sau de prima zi aici?

Ridicând capul, dădu cu ochii de aceeaşi expresie enervant de amuzată pe care o văzuse dimineața.

— Nici una, nici alta, răspunse pe un ton care spera să sune categoric. Acum, d-dacă nu t-te superi…

— Nu mă supăr câtuşi de puțin, o asigură bărbatul şi se sprijini de imprimantă. Max Sefton, se prezentă, întinzându-i mâna. Hugo a uitat să facă prezentările la şedința de redacție. Care a fost mult mai agitată decât sunt cele prezidate de June, aşa încât îți mulțumesc că ai înviorat un pic atmosfera.

Cu ochii la tava cu hârtie, Frankie se pregăti pentru inevitabila aluzie la bunica ei. Dar el nu spuse decât:

— Atâta tevatură pentru o amărâtă de petrecere.

Încă mai ținea mâna întinsă, fără să se grăbească şi cu o naturalețe de invidiat, aşa că Frankie sfârşi prin a-i întinde şi ea mâna. El o trase în sus, nu cu bruschețe, ca dimineață, ci mai blând, şi, când îl privi în ochii cu riduri la colțuri, Frankie se destinse puțin. Uitându-se țintă la fața lui, observă că avea o cicatrice alburie pe obrazul drept şi încă una la fel pe spatele mâinii, de parcă fusese o vreme în care luase parte la multe încăierări cu băieții din cartier şi era perfect capabil să se apere. Se mişca cu grație de sportiv în cămaşa elegantă, croită dintr-o țesătură atât de moale, că te îndemna s-o atingi. Speriată, Frankie făcu un pas mic înapoi. Nu avea nicicum de gând să atingă pe cineva sau ceva, cu sau fără ochi albaştri.

— Acum. Lecția numărul unu. Un şut în fund te poate duce departe aici. E valabil şi pentru aparate, şi pentru oameni, mă gândesc. Izbi imprimanta cu piciorul, de două ori, însă fără nici un rezultat.

— E clar că e nevoie de o mână de femeie, spuse, clătinând necăjit din cap.

— O imprimantă mizantropă? râse Frankie. De vină e tava pentru hârtie. Desfăcu partea de deasupra a imprimantei şi o împinse în sus cu totul. Max rămase cu gura căscată.

— La mine n-a făcut niciodată aşa, spuse, vădit impresionat.

— Şi încă n-ai văzut tot. Frankie băgă mâna înăuntru şi scoase un teanc de hârtii mototolite, prima fiind chiar o fotografie a lui Celeste McIntyre, mânjită de cerneală, apoi puse la loc tava pentru hârtie şi închise imprimanta. Maşinăria ticăi în semn de mulțumire, scoase cam cu şovăială o prezentare a lui Celeste, urmată de un material de la Muzeul Transporturilor din Londra referitor la gările de metrou abandonate.

— Mamă, Doamne, exclamă Max şi făcu o mică plecăciune teatrală, apoi scoase din teanc foile cu informații despre gările de metrou. Îmblânzitoarea de imprimante. M-ai lăsat mască.

— Mă rog, făcu Frankie. Zâmbetul îi pieri însă de pe buze când văzu că, dincolo de colțul rezervat imprimantei, ceilalți se întorseseră din pauza de prânz; printre ei şi Mallory, care, aplecat peste birou, discuta în şoaptă cu Victoria Freewell. Mai bine mă întorc la biroul meu.

Max Sefton îi urmări privirea şi încuviință gânditor din cap.

— Te-ar interesa un tur al locurilor pitoreşti? Îi arătă o uşă îngustă, aflată chiar alături şi care, descoperi Frankie, dădea la capătul unui coridor lung, tot îngust. E un fel de ieşire de incendiu. Acolo e un lift care duce în holul de la intrare, acolo sunt uşile sălii de şedințe, apoi coridorul se continuă până la scara din spate. E perfect pentru conversațiile clandestine sau dacă vrei să tragi de limbă un informator. Ori dacă vrei să scapi de furiile Victoriei.

Coridorul era atât de îngust, încât două persoane mergând umăr la umăr abia încăpeau, şi, la început, Frankie, preocupată să evite să se lovească de Max, care era înalt şi avea mâini şi picioare lungi, era cât pe ce să nu audă ce adăugase el.

— Toată lumea tremură din cauza evaluării. Va fi mai bine, ascultă-mă pe mine.

— Nu-mi făceam probleme, zise Frankie scurt, trăgând nădejde că nu lasă impresia că ar avea nevoie de pile.

— Ar fi o prostie să nu-ți faci, spuse Max, şi vocea lui, până atunci

blândă, deveni serioasă. Îl ştiu pe Hugo de multă vreme. Îşi cunoaşte foarte bine meseria şi nu se joacă.

— Hugo face doar ce i se spune, zise Frankie, şi eu voi face la fel, pentru că nu am de gând să-mi pierd slujba din prima zi. Acum o să te rog să mă scuzi… Întinse mâna pe lângă el, apăsă clanța şi văzu că biroul ei se află la numai câțiva paşi de uşă. Uită să mai fie arțăgoasă şi îi zâmbi recunoscătoare lui Max. Mulțumesc pentru tur.

— Mult noroc, Frankie O'Brien, zise, privind-o cu ochi mai albaştri ca oricând.

Vorbele lui Max îi rămaseră în minte după ce se despărțiră, purtătoare ale unui avertisment nerostit. Frankie îşi aminti ce spusese Hugo când întrebase de ce se retrăsese Violet din viața publică în ultima vreme: „Să le luăm pe rând". Până acum mintea îi fusese la alte lucruri, însă, dacă se gândea bine, cuvintele acelea ascundeau o vagă ameninţare.

Îşi ţuguie buzele şi se aplecă peste foile printate, uitându-se la oamenii în ținute de seară şi la pălăriile extravagante. Chiar să fi avut Violet un motiv pentru care nu mai fusese văzută în ultima vreme? Poate că era ocupată cu un proiect. I se întâmpla adesea să fie atât de absorbită de ceea ce făcea, încât uita de orice preocupare frivolă. Frankie şi-o închipuia cum stătea în apartamentul din Piața Cavendish, scoțând din husă una dintre rochiile ei de seară potrivite pentru orice ocazie şi întinzând mâna după peria de haine ca s-o aranjeze puțin.

Cu bărbia sprijinită în palmă, Frankie privea foaia imprimată, amintindu-şi de prima oară când stătuse pe patul lui Violet, cu pielea încă fierbinte şi roşie după ce făcuse baie, şi se uitase la bunica ei cum se pregăteşte pentru o serată.

Când, după moartea mamei ei, Frankie începuse să se vadă mai des cu bunicii şi era stânjenită să intre în camera lui Violet, să stea alături de ea, aşa cum stă o nepoată cu bunica. Tatăl ei era tânăr, mai degrabă un frate mai mare, în timp ce Violet era intransigentă şi directă. Stabilise o mulțime de reguli, pentru ce vrei şi ce nu vrei, din care pricină Frankie îşi petrecuse primele vizite la bunica ei ținându-se după ea ca o umbră, ca să afle tocmai acele reguli.

— Hai, intră şi aşază-te pe pat, o îndemnase bunica ei, văzând că se

învârte iar prin fața uşii ca să arunce priviri timide înăuntru.

Înainte de fiecare concert, tatăl ei petrecea ore întregi alegând tricoul uzat care să meargă cel mai bine cu blugii lui negri, şi uneori făcea exerciții de box ca să-şi „sporească farmecul“. Bunica ei nu părea să pună atâta preț pe felul cum arăta, chiar dacă era incontestabil o celebritate, nu ca tatăl ei, care încă mai aştepta marea ocazie. Violet îşi lua majoritatea rochiilor de la buna ei prietenă Jools, care avea o deosebit de apreciată consignație vintage trei străzi mai încolo – o femeie dezinvoltă, cu păr alb, care purta ochelari exagerat de mari şi eşarfe colorate. Una dintre ocupațiile preferate ale lui Frankie, când nu-şi împărțea timpul între Violet şi tatăl ei, era să se ducă la Jools şi să stea ascunsă în spatele tejghelei din prăvălia burduşită de lucruri, unde sorta nasturi şi îi aranja în cutii.

— Poți să mă ajuți să-mi pregătesc discursul, îi spuse Violet, apoi se întoarse spre oglindă ca să-şi aranjeze mânecile scurte ale unei rochii Chanel cu croială severă, uşor demodată.

Îşi aranjă părul, se machie, transformându-se sub ochii lui Frankie într-o cu totul altă persoană: Violet de seară, Violet, femeia de lume, care spunea oglinzii: „nu putem să ne culcăm pe o ureche“ şi „e răspunderea noastră“, cu o figură încrâncenată, sălbatică, gata să plece la luptă. Când vorbea, Violet părea mereu puțin supărată, dar Frankie nu credea că aşa stăteau lucrurile; era felul ei de a vorbi, de a rosti cuvinte aspre, muşcătoare, cum Frankie n-ar fi putut rosti nici în ruptul capului. Cu o săptămână în urmă, ea şi bunica ei urmăriseră împreună emisiunea TV în care apărea aceasta şi Frankie fusese impresionată de eleganța şi siguranța de sine cu care ținuse piept mustăciosului care îi lua interviul.

— E doar o farsă, spuse Violet surprinzând privirea solemnă a lui Frankie şi, pe neaşteptate, desfăcu brațele şi desenă cu vârful piciorului un semicerc caraghios pe podea. Luată pe nepregătite, Frankie începu să chicotească.

— Eşti f-f-frumoasă, zise, ruşinată.

— Ei, nici chiar aşa, râse bunica. Dar încă mai ştiu să fac o reverență. Luă un şal de lână de pe fotoliu şi îl înfăşură pe picioarele lui Frankie. Casa asta e la fel de umedă şi de friguroasă cum o ştiu din copilărie. După câteva clipe de şovăială, întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Violet nu prea mângâia pe nimeni, remarcase Frankie, spre deosebire de tatăl ei, care

îmbrățişa oamenii, le strângea mâna şi le trimitea bezele. Se vedea că Violet nu prea se pricepea la aşa ceva. Îi netezi frumoasele cosițe blonde ale lui Frankie cu un gest domol, grijuliu şi totodată stângaci. Dar noi n-o să ne lăsăm, aşa-i?

— N-n-nu, zise Frankie fără să ştie despre ce vorbeşte, dar, încurajată de cuvântul „noi“ şi de căldura mâinii cu care bunica o ținea de ceafă, fu cuprinsă de un sentiment de uşurare.

La lumina lămpii, camera părea mică, asemenea unui glob de sticlă în care nu încăpeau decât ea şi Violet, iar ploaia bătea în fereastră. Frankie era îmbrăcată într-un vechi halat de baie al mamei ei, pe care îl găsise atârnat de un cârlig după uşă şi pe care, fiindcă îi era cam mare, îl putea trage peste picioare, închipuindu-şi că e şi mama ei alături.

Violet rămase cu ochii la ea vreme aşa îndelungată, încât Frankie se gândi că poate ştie de globul de sticlă şi de halat, dar apoi bunica ei zâmbi, fără să pară câtuşi de puțin încrâncenată sau sălbatică, ci blândă şi tristă.

— Noi două o să ne înțelegem bine, spuse. Cum mă vezi şi cum te văd.

Frankie mai stătuse de multe ori pe pat, privindu-şi bunica cum se pregăteşte să iasă. La sfârşit îşi lua poşeta de seară, brodată cu mărgele, se asigura că notițele pentru discurs sunt înăuntru şi o închidea cu un țăcănit. Lui Frankie nu-i plăcea acest ultim moment, felul în care încuietoarea de sidef părea că pune punct, tot aşa cum ura pocnetul cu care se închidea cutia chitarei seara, înainte ca tatăl ei să plece la concert. Însemna că avea să rămână singură în apartamentul întunecos şi tăcut, întinsă în pat, numărând maşinile care treceau şi aşteptând.

Îi trebuiseră doi ani ca să învețe să nu se mai teamă de acel moment, doi ani ca să creadă sincer şi din toată inima că Violet se va întoarce de fiecare dată, că îi va fi mereu alături. Că Violet n-o va abandona niciodată.

Violet
Septembrie 1940

OPT

— Violet, cum ai putut să faci aşa ceva? întrebă Eleanor Etherington, cu voce înăsprită de furie. Ai plecat de la nuntă fără să spui nimănui, ce-a fost în capul tău? Biata Amanda, mi se rupe sufletul de mila ei, şi numai din cauza…

Violet tremura nestăpânit de când plecaseră din cadrul uşii; ea şi Duffy plângeau în timp ce cărau trupul inert al lui Romy, căutându-şi drum prin norul de praf şi fum. La un moment dat venise cineva şi luase trupul lui Romy. Violet îşi amintea nedesluşit că se împotrivise, fiindcă, după ce strigaseră atâta timp după ajutor, îşi dăduse seama că nu se putea despărți de verişoara ei. Îi desprinseseră mâinile şi o împinseseră într-un camion; după aceea plutise printr-o ceață, iar când ajunsese să se uite la figura istovită a unui doctor i se părea că îşi părăsise trupul şi că picioarele i se mişcau fără voia ei. Vorbea cu glas monoton, îngrozitor de hârâit, care nu semăna câtuşi de puțin cu vocea ei, şi mâinile îi tremurau nestăpânit. Pe brațe avea tăieturi adânci şi era plină de sânge, însă odată ce se lămuri că era mai mult de la Romy şi îi pansă rănile, doctorul o lăsase să stea într-un colț separat cu draperii de restul coridorului, ca s-o aştepte pe mama ei.

Violet se ridicase în picioare văzând-o pe Eleanor că vine şi întinsese brațele spre ea, aşteptând… nici ea nu ştia ce anume: să fie luată în brațe, să audă vorbe liniştitoare. Când colo, maică-sa începuse să țipe, Violet lăsase brațele pe lângă corp şi aşteptase ca furia mamei să se scurgă peste ea ca o apă.

— Ce-ai făcut, ce tâmpenii de neiertat ai făcut… Romily, biata mea copilă…

Văzând ochii roşii ai mamei, faţa ei trasă şi privirea înspăimântată, Violet se strădui să fie atentă, căci i se părea că e foarte important să audă tot, toate lucrurile de care era răspunzătoare, toate nenorocirile pe care le pricinuise.

— Violet, mă asculţi? Violet!

— Îmi pare rău, se auzi rostind, fiindcă simţea că asta se aştepta de la ea. Eu sunt de vină. Îmi pare rău, mamă.

— Părerile de rău nu sunt de ajuns, îi tăie vorba mama ei. Nici pe departe. Dudley… şi noi toţi te-am căutat pretutindeni, sirenele urlau, avioanele nemţilor zburau deasupra noastră şi Edward habar n-avea unde eşti; „să-ţi pudrezi nasul“, chipurile, îl imită pe un ton caustic. Violet, puteai *să mori*! Şi Romy a murit cum a murit din cauza ta, a încăpăţânării tale, a prostiei… Stai să vezi ce o să facă tatăl tău când o să audă. Romy a murit din cauza *ta*. Îşi acoperi gura cu mâna, apoi îi aruncă o rochie fiicei ei şi trase de draperii, ca să le închidă, cu atâta putere, încât una se rupse şi se văzu nevoită s-o ţină cu mâna ca să o ferească pe Violet de privirile iscoditoare.

Aceasta vedea punctişoare negre în faţa ochilor în timp ce se străduia să tragă aer, cu gura acum umflată, şi, pe de altă parte, să-şi stăpânească greaţa, mânia şi furia care i se învârteau în stomac. Degetele i se încurcară în lănţişorul lui Romy şi simţi pe piele micul disc de argint. Îl strânse în pumn, dorindu-şi să se întoarcă în timp, în faţa oglinzii, atunci când mai putea schimba ceva…

— Îmbracă-te! se răsti mama ei.

Făcu un pas, podeaua se ridică spre ea, şi Violet se prăbuşi într-un hău de catifea neagră, unde era întuneric şi linişte, şi nu trebuia să simtă nimic.

Cumva, trupul o purtă prin zilele de dinaintea înmormântării lui Romy. Când mama ei dădu de urma doctorului cel istovit şi îl convinse să o mai consulte o dată pe Violet, acesta îşi pierdu răbdarea.

— N-are nimic, spusese, în timp ce, din spate, zgomotul se înteţea odată cu venirea altor răniţi. A trecut printr-o experienţă traumatizantă. Să stea la căldură, să se odihnească, să plece din Londra. E tot ce pot să vă recomand, doamnă.

Dar Violet nu voia să stea la căldură, nici să bea ceai; cât despre odihnă, să nu audă, fiindcă bruma de somn care se lipea de ea nu făcea decât s-o

afunde într-un ghem de coşmaruri în care alerga şi căra ceva greu printr-o lume asurzitoare, de un portocaliu orbitor, coşmaruri din care se trezea sleită de puteri, cu o privire năucă.

După câteva atacuri sporadice în perioada verii, nemții se puseseră cu bombele pe Londra. Noapte de noapte, Violet stătea întinsă în pivnița casei din Piața Cavendish, simțind până în măduva oaselor fiecare bubuit, fiecare trosnet, paralizată de groază la auzul zgomotului cotropitor al avioanelor. Dimineața, se îmbrăca repede cu ce apuca, nu voia să iasă din casă şi refuza categoric să răspundă la telefoanele lui Edward Forester. Singura persoană cu care îşi dorea cu disperare să stea de vorbă, care i-ar fi uşurat în oarecare măsură povara ce îi apăsa pieptul era tatăl ei. Mereu binedispus, copleşitor prin personalitatea lui, iute la mânie, dar incapabil să rămână supărat chiar şi pentru scurt timp, părea a fi unicul izvor adevărat de afecțiune din viața ei. Întrebase o dată sau de două ori dacă putea să-l sune, dar i se spusese că fusese informat printr-o telegramă şi că țara e în stare de război. Uneori credea că mama ei procedează aşa înadins, împiedicând-o să ia legătura cu el ca s-o pedepsească, de parcă Violet nu merita iertarea şi nici iubirea pe care Henry Etherington i le-ar fi putut oferi.

De câte ori venea vorba despre asta, Violet lăsa capul în jos şi accepta situația. Lumea spitalului, până nu demult învăluită în ceață, se limpezise dintr-odată, căpătase o claritate aspră, necruțătoare, luminându-i fiecare colțişor lăuntric, dând la o parte strat după strat de şoc şi spaimă, întărindu-se în jurul singurului lucru rămas înăuntrul ei, de care nu era nevoie să-i amintească mama sa, fiindcă era deja acolo, parcă însemnat cu fierul roşu.

„Hai, Romy! Mereu împreună, mai ții minte?“

O năpădi o căldură, apoi un frison înghețat; în momentele când nu-şi repeta în şoaptă aceste cuvinte, copleşită de ruşine, de sentimentul vinovăției şi de dispreț față de sine, în acele clipe, îşi simțea verişoara alături, îi simțea răsuflarea pe obraz şi şoapta abia auzită de dinainte să moară. Momentul morții lui Romy, lucirea portocalie, huruitul neîntrerupt al avioanelor deasupra lor, bubuiturile şi trosnetele, şuierul slab care ieşea de pe buzele lui Romy… Violet nu izbutea să alunge acea senzație, să nu mai vadă fața lui Romy destinzându-se când primea moartea. Era primul lucru care i se ivea în fața ochilor când se trezea şi ultimul la care se gândea

noaptea.

„Hai, Romy!“ Vorbele începuseră să-i răsune în minte, din ce în ce mai tare, cu tot mai multă putere, până când crezu că îi va plesni capul, că va începe să urle şi nu se va opri până când mama n-o va fi internat într-un azil de nebuni. O tulbura acest urlet lăuntric, faptul că trupul ei va fi cuprins de un tremur imposibil de stăpânit, care o va slei de puteri şi de voință.

— Violet, du-te şi schimbă-te, bucătăreasa a sunat deja de două ori din clopoțel. Violet, mă auzi?

— Vin, mamă.

Însă degetele i se încurcau în lănțişorul lui Romy sau în pliurile fustei, iar ea se afunda tot mai mult în sentimentul de ruşine şi mâhnire, de oroare nemăsurată față de ceea ce făcuse, fără să ştie cât va mai putea trăi astfel.

Veni şi ziua înmormântării lui Romy.

— Am ajuns cam devreme, spuse mama ei, aranjându-i gulerul, apoi se încruntă. S-ar cuveni să-i înapoiezi Amandei lănțişorul lui Romy.

Violet se dădu mai departe de ea şi atinse cu degetele coronița de diamante. Nu era în stare să se despartă de ea; avea nevoie s-o atingă iar şi iar, să-şi aducă aminte de ceea ce făcuse.

Poate că tăcerea fiicei ei, ori poate paloarea feței o făcu pe Eleanor Etherington să spună:

— E neapărat nevoie să-ți vii în fire, Violet. Acum trebuie să ne gândim la viitor.

Vorbise pe un ton morocănos, şi Violet îşi dădu cumva seama că e singurul semn de iertare pe care îl va primi de la mama ei. Aceasta părea că aşteaptă ceva de la ea, altceva decât „îmi pare rău“, cuvinte pe care le repetase de atâtea ori, că îşi pierduseră înțelesul, dar Violet mişcă puțin picioarele, simțind umezeala dimineții de septembrie şi cum o împresoară aleile acoperite de frunze ale cimitirului.

— Şi mai e ceva… Eleanor Etherington se întrerupse, şi Violet se forță să înalțe capul, ca s-o poată privi în față. Am primit în sfârşit un răspuns de la unchiul Gareth. O iau pe Amanda, închidem ambele case şi ne mutăm în Yorkshire până la sfârşitul războiului.

— Ce?! făcu Violet cu glas răguşit.

— Mai mult ca sigur că ți-l aminteşti pe Gareth, zise mama, ridicând

umbrela demodată. Locuieşte în West Yorkshire, lângă Skipton.

Violet îşi amintea vag de o casă enormă, unde era frig până şi în iunie, de drumul lung până acolo, de colinele molcome şi câmpurile învăluite în ceață. Se căzni să-şi pună ordine în gânduri.

— Dar… eu… nu vreau să merg.

— Ba sigur că vrei. Aici nu suntem în siguranță, iar Amanda…

Eleanor Etherington simți că i se pune un nod în gât şi, pentru prima oară în viața ei, Violet nu citi în ochii mamei nici mânie, nici furie, nici dezamăgire, ci mâhnire sinceră. Cei doi frați Etherington nu erau nicidecum atât de apropiați cum deveniseră soțiile lor, odată cu trecerea vremii, şi Eleanor găsise în cumnata ei cea mai bună prietenă din câte avusese.

— Amanda nu mai are cum să stea aici, unde toate îi amintesc de Romy; aproape toți servitorii au plecat, nopțile o îngrozesc. Cel mai bine e să ne mutăm şi să ne ținem departe de războiul ăsta blestemat, să locuim într-o zonă unde, dacă plecăm de acasă, să nu ne fie teamă că n-o să ne mai întoarcem.

Îşi mută apoi privirea în altă parte şi înfipse de mai multe ori vârful umbrelei în pământ, mâniată, în timp ce Violet încerca să-şi închipuie iarna ce avea să vină – o lume albă, pustie şi rece, în care mintea ei n-ar şti decât drumul spre intrândul uşii, spre Romy, o lume unde ar sta zi de zi alături de mătuşa ei, drăguța şi zâmbitoarea ei mătuşă, a cărei față rotundă îmbătrânise de pe o zi pe alta, mătuşa căreia Violet îi răpise fiica…

— Mamă, te rog, spuse cu voce rugătoare. Nu mă obliga să merg, te rog. Promit să nu fac nimic rău, să fiu cuminte, să nu ies din vorba ta…

Aceasta îi aruncă o privire.

— Am hotărât, spuse pe un ton care nu admitea contrazicere.

— Gândeşte-te la tata, insistă Violet. Va veni în permisie, va vrea să ne vadă şi nu va putea face drumul până la Yorkshire. Te rog, mamă.

— E periculos să călătoreşti pe mare, pe continent e vânzoleală mare… Nu se va întoarce curând. Ciuli urechea, auzind că se apropie o maşină. Şi oricum, adăugă, ştie că nu vom fi aici, pentru că a sunat acum două zile.

— A sunat? Ai zis că… Africa… n-o să poată… se bâlbâi, încercând să-şi aducă aminte când sunase telefonul, când auzise o discuție. De ce nu m-ai chemat, mamă? Şi-l închipui pe tatăl ei, cu receptorul la ureche, bătând

darabana cu degetele pe o masă şubredă, într-un cort de campanie ori poate la o ambasadă, şi o cuprinse un dor aşa de cumplit, că aproape i se făcu rău. Voiam să vorbesc cu el, mamă, te-am rugat, a fost singura mea rugăminte.

Vorbea din ce în ce mai tare, urechile îi țiuiau şi îşi băgă pumnul în gură ca să se oprească.

— Nu a fost un telefon oficial, ci un aranjament al lui Duffy. N-am avut decât câteva minute la dispoziție, legătura era foarte proastă… veni răspunsul tăios.

— I-ai… despre Romy… voiam să afle de la mine cum…

Mai mult nu reuşi să spună.

— Violet, e în mijlocul deşertului, se luptă cu fasciştii. Nu e momentul pentru efuziuni siropoase, o repezi mama ei. Voi doi găsiți mereu de trăncănit despre ceva. Suntem în război, în caz că ai uitat.

Violet rămase cu ochii la ea şi orice fărâmă de durere ar fi împărtăşit amândouă cu câteva clipe în urmă se topi.

— Ai făcut-o înadins, spuse cu voce joasă, egală. Te-am rugat… ți-am *spus* că îmi asum toată răspunderea, că *eu* sunt de vină. Cum poți să mă mai pedepseşti, când mă pedepsesc eu însămi în fiecare zi, în fiecare minut? Voiam să vorbesc cu tata, şi nu vreau să merg în Yorkshire.

Mama ei păru uşor descumpănită auzind-o că rosteşte mai multe cuvinte decât într-o săptămână întreagă, însă îşi reveni repede.

— Acum nu mai contează ce vrei tu. Ai făcut destule după capul tău, nu crezi, Violet?

Cu privirea încețoşată, Violet îl văzu ceva mai încolo pe Duffy. Se îndrepta spre ele cu paşi lenți, ca s-o sprijine pe mama lui, încovoiată de durere. Din seara în care murise Romy, nu schimbase mai mult de câteva cuvinte cu el, cuvinte mâhnite, şchioape, spuse în prezența celor două mame.

— Se pare că William n-a putut să se întoarcă la timp pentru înmormântare, zise Eleanor. Amanda mi-a spus că era distrus.

Fără a mai adăuga altceva, se apropie de ele, folosind umbrela drept baston.

Apoi, o lăsară pe Violet singură, aşteptând să-şi îngroape verişoara şi urându-şi mama mai mult decât ar fi crezut vreodată că e cu putință.

NOUĂ

Tocmai această ură o puse pe Violet în mişcare în zilele agitate de după înmormântare, zile când făcură liste de cumpărături şi bătură magazinele, cu urechile ciulite şi ochii ridicați spre cer în aşteptarea unor noi raiduri, în timp ce Daisy scotea cuferele vechi şi se apuca în grabă să le umple cu lucrurile pe care Eleanor Etherington le considera necesare pentru evacuare. O furie inutilă, neputincioasă îi făcea stomacul ghem. Se mâniase pe bucătăreasă, care oferise un argument în plus planurilor de plecare ale mamei sale în Yorkshire, atunci când anunțase că se înscrie în Serviciul Teritorial Auxiliar[4]; pe Baxter, care făcuse rost de benzină doar cât să ajungă până la Halifax, unde urma să se alăture Armatei Teritoriale; şi pe ea însăşi, că se conformase ordinelor mamei şi o însoțise la cumpărături pe Oxford Street, la scurtă vreme după înmormântare. Dar mai presus de toate, simțea că se sufocă de furie nestăpânită față de mama ei. Dacă aceasta n-ar fi îmboldit-o în fel şi chip să se apropie de Edward, care – îşi anunțase ea fiica, plină de o satisfacție abia disimulată – era bucuros să o aştepte până „îşi revenea“, ca şi cum moartea lui Romy era o boală de care trebuia să se vindece, Violet n-ar fi vrut să fugă de la nunta lui Harry McGregor, n-ar fi convins-o pe Romy… Ba nu. Se opri şi îşi înfipse unghiile în rănile abia vindecate de pe brațe până când îi dădură lacrimile de durere. Ba nu, era vina lui Violet şi numai a ei, şi-o asuma. Doar că asumarea nu mai era de ajuns, în comparație cu dezgustul care o cuprinsese de curând, şi din pricina căruia nu-şi mai găsea liniştea şi împăcarea, ci se învârtea prin cameră, incapabilă să stea măcar o clipă în apropierea mamei, întrebându-se dacă nu e pe cale să-şi piardă mințile.

4. Corp al Armatei Marii Britanii în cel de-Al Doilea Război Mondial, destinat serviciilor de voluntariat pentru femei. (N.red.)

— Luăm fustele acelea de lână, câte trei din fiecare. Şi unde aveți puloverele?

Lady Etherington vânduse o brățară cu diamante şi cerceii asortați şi începuse pregătirile, fără să mai piardă timp. Lista ei de cumpărături, care se tot lungea, cuprindea haine de ploaie noi, jachete groase de iarnă, ciorapi

de lână, cantități uriaşe de lenjerie, şi ceai cât pentru întregul Yorkshire; dintr-un motiv sau altul, lista aceea, plus expresia moralizatoare şi atotştiutoare a mamei o scoteau pe Violet din sărite mai mult ca orice.

— Cred că modelul acesta v-ar veni bine, domnişoară, o îmbiase vânzătoarea, întinzându-i o fustă de lână pieptănată.

Violet o luă fără s-o privească, pipăi țesătura aspră şi îşi imagină cum i-ar sta să se plimbe furioasă prin Yorkshire.

— În nord n-o să prea avem ce cumpăra, spuse mama ei, pentru care, pe cât se pare, partea din Anglia aflată la nord de Bath devenise o regiune barbară, înapoiată. În curând vom avea rații şi la haine. Eu am mai trecut printr-un război, nu uita, adăugă, privind-o de sus. Ai să te bucuri de un pulover rezistent, cum e ăsta. Tot tămbălăul de acum are şi o parte bună, mai spuse, cu voce joasă. Nu ne mai batem capul cu rochiile de bal. Te rog, alege o culoare, Violet.

Trecu mai departe, iar Violet înşfăcă un pulover negru şi îl aruncă celei de-a doua vânzătoare, care se ținea după ea, apoi se întoarse brusc, se îndreptă spre scara în spirală şi scrută etajele de dedesubt. Doamne, ce n-ar da să aibă douăzeci şi cinci de ani, să fie vânzătoare, la fel ca fata care ținea puloverele, să scape de toate astea…!

Deodată, la etajul de dedesubt, zări ceva: nişte umeri rotunzi bine-cunoscuți, obraji îmbujorați, un ciuf de păr blond.

— Duffy! exclamă aşa de tare, încât nişte femei care se uitau la şalurile cu ciucuri de pe masa alăturată ridicară privirea.

Violet trecu repede pe lângă mama ei, care discuta despre avantajele lânii față de bumbac, şi nu se opri decât lângă Duffy, care era aplecat deasupra unor mănuşi de piele.

— Vi, făcu el surprins, ridicând privirea.

— Te-am văzut de sus, zise cu răsuflarea tăiată. Am… Se opri fiindcă acum, că era aici, nu mai ştia bine ce vrea. Cum îți merge? spuse, o întrebare stupidă, de vreme ce, ultimele dăți când îl văzuse, îşi ținea în brațe sora muribundă sau stătea pe marginea gropii unde era coşciugul cu trupul ei. I se puse un nod în gât. Duffy slăbise, pe pielea acum cenuşie îi apăruseră pete, ochii lui rotunzi îşi pierduseră strălucirea.

— S-a întâmplat să trec pe aici; nu e genul meu, la drept vorbind,

răspunse el, rotindu-şi privirea prin magazin. M-am gândit să-i iau ceva mamei. E… ştii doar. Arătă cumva nedumerit spre cutiile cu mănuşi pe care le scosese vânzătoarea.

Violet simți că se înăbuşă.

— Am încercat să te sun, să ştii, continuă Duffy în şoaptă. Voiam să mă asigur că eşti bine. Însă mătuşa Eleanor… Dădu ochii peste cap cu o expresie comică şi, pentru o clipă, fu din nou Duffy cel dinainte. Mi-a spus că nu vrei să vezi pe nimeni.

— Aşa e, spuse Violet, dar nu era vorba despre tine, cu tine m-aş fi văzut. Se strădui să mai găsească ceva de zis ca să alunge stânjeneala dintre ei. Nu reuşesc să vorbesc cu nimeni.

Duffy îşi privi mâinile.

— Din cauza şocului, zise. Eu abia m-am întors la serviciu săptămâna asta, dar nu reuşesc să mă concentrez cine ştie cât asupra unui lucru. Şi nu am stare.

Violet dădu înțelegătoare din cap şi simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— E vina mea, Duffy, spuse înecându-se, şi lacrimile îi picurară pe jos.

— Violet, spuse el încet, nu te mai chinui singură.

Şi chiar dacă întotdeauna afirmase că nu poate suferi femeile plângăcioase, o luă pe după umeri cu brațul. Nu era un gest stângaci, şi în nici un caz romantic, doar apropierea a doi oameni căutând să se consoleze unul pe altul, şi Violet îşi dădu seama că n-o mai atinsese nimeni de când o examinase doctorul cel istovit, la spital. Nici nu căutase vreo mângâiere, n-ar fi suportat atingerea altui trup, nu după ce Romy…

— Şşş, făcu Duffy. Taci, Vi…

Auzi lângă ea o exclamație înăbuşită şi Duffy lăsă imediat brațul jos.

— Violet Philomena Etherington! Era mama ei, însoțită de vânzătoare. Iată-te, prea întoarsă pe dos ca să mă ajuți la cele mai simple lucruri, în schimb te găsesc… Se abținu cu greutate să spună ce îi stătea pe limbă, devenind în mod evident conştientă de faptul că vânzătoarele se holbau la ea. Aici, încheie şuierând. Şi bietul Dudley, parcă nu i-ar fi de ajuns că…

Un zgomot mult prea familiar o întrerupse: vaietul modulat al sirenelor anunțând un raid aerian. Violet se agăță fără voia ei de brațul lui Duffy şi se

lipi de el, cu inima bătându-i aşa de tare, că în faţa ochilor îi apărură pete negre. Mama ei pufni nemulţumită şi o trase de lângă el. Ceva mai încolo, o femeie zveltă, elegantă, bătu din palme ca să le atragă atenţia.

— Fiţi buni şi coborâţi la subsol, vă rog, îi îndemnă. Nu e nevoie să vă pierdeţi cu firea. Această ultimă remarcă se adresa unor tinere care trântiseră pachetele şi o luaseră la fugă spre scară. E loc suficient pentru toată lumea.

La subsol, se vedea că pe ziduri fuseseră atârnate rafturi, iar între covoarele întinse pe jos se zărea betonul gol. Cu toate că de-a lungul pereţilor erau înşirate scaune frumoase şi vânzătoarele umblau de colo-colo cu tăvi, oferind tuturor ceai, fursecuri şi reviste, atmosfera era încordată. Mulţi clienţi strângeau în mâini măştile de gaze, ciulind urechea la zgomotul de deasupra, în timp ce alţii căutau să uite de situaţie discutând despre câţi ciorapi ar trebui să cumpere până nu se impun raţii sau dacă ar fi bine să-şi lase copiii la ţară o perioadă mai îndelungată.

— Trebuie să ne facem şi noi datoria, nu? îi spuse Eleanor Etherington femeii de lângă ea.

Violet înşfăcă masca de gaze.

— Mă duc să beau nişte apă, zise şi, până să apuce mama ei s-o oprească, dispăru pe coridor. Băgă capul în mai multe încăperi de depozitare până îl găsi pe Duffy stând singur într-un colţ.

Acesta zâmbi când dădu cu ochii de ea.

— Ce ghinion, nu? O dată ies şi eu la cumpărături pe Oxford Street şi mă trezesc blocat aici, în compania unor gospodine care îmi împuie urechile cu trăncăneala lor.

— Îmi cer scuze pentru mama, spuse Violet repede.

— A, nu-ţi face probleme din cauza mea. Duffy îşi luă ceaşca de ceai şi se trase într-o parte, să-i facă loc pe banchetă.

— E aşa de… Violet se aşeză, căutându-şi cuvintele ca să explice de ce mama ei era oricând gata s-o învinovăţească, fără să lase impresia că merită pe deplin. Clătină din cap fără să scoată o vorbă, cu ochii la două tinere în uniformă, care stăteau sprijinite de perete; erau îmbrăcate cu fuste cochete şi cămăşi albe, apretate, jachete stilate şi bonete nostime pe cap. „Fac parte din Serviciul Naval Regal pentru Femei“, îşi spuse Violet. La începutul

verii, prietena lui Romy, Cecily Rankling, nu se mai oprea lăudând frumusețea uniformelor, până când Romy, cu o severitate care nu-i stătea în fire, remarcase că nu erau create pentru parada modei. Romy cochetase cu ideea de a se înrola, din câte îşi amintea Violet.

Se uită pe furiş la cele două fete, o blondă cu nas cârn, care râdea întruna, pe când cealaltă clătina din cap, prefăcându-se exasperată. Nu puteau fi mult mai în vârstă decât Violet, dar, aşa cum se întâmpla adesea şi cu Romy, păreau să vină dintr-o cu totul altă lume: stăpâne pe ele, destinse, absolut sigure de locul lor în lume. Violet nu-şi mai putea lua ochii de la ele şi se înroşi la față când blonda, sprijinindu-se cu spatele de perete şi bătând nervoasă cu degetele în brațele încrucişate, ridică ochii şi o surprinse privind-o.

Violet lăsă iute capul în jos, îşi atinse fusta cu palmele şi trase de țesătură. Devenise un soi de tic, pe care nu reuşea să-l stăpânească. Simți ochii blondei ațintiți asupra ei şi stomacul i se strânse. Ce-o vedea? O fată din lumea bună, răsfățată şi fără personalitate, care nu are nimic mai bun de făcut decât să bată magazinele şi să aştepte măritişul? În timp ce ele luptau cu toate mijloacele de care dispuneau? Cu mare greutate, întoarse capul.

— Şi acum? îl întrebă pe Duffy. Te întorci la serviciu?

— Da, oftă el. Sunt multe de făcut, mai ales că Hitler şi-a fixat ochiul scrutător asupra noastră.

Violet îl privi uimită. De când îl ştia ea, Duffy nu vorbise despre munca lui decât cu exasperare, ca şi cum ar fi fost o obligație de care abia aştepta să scape ca să se poată ocupa de lucruri cu adevărat importante.

— Şi petrec mult timp cu mama înainte să plece, adăugă. Aşa… ca să-i fiu alături. E greu, fiindcă tatăl meu vitreg nu e aici. Şi mă plimb. Mult. Mai ales de când maşina…

Se opri, iar Violet încercă să nu se gândească la maşină, aşa cum o văzuse ultima oară, zdrobită de zidul prăbuşit al unei biserici.

— Pe unde te plimbi? îl întrebă cu vocea puțin gâtuită.

— De obicei în parc. Şi prin împrejurimile Londrei.

— Ce n-aş da să pot face şi eu la fel, spuse Violet pornită. Să plec să mă plimb. Dar mama… e mereu în apropiere.

— În Yorkshire ai unde să te plimbi, zise Duffy.

Violet pufni disprețuitoare, ceea ce îl amuză.

— Mă bătea pe mine gândul că n-o să te pasioneze. Mătuşa Eleanor se dă peste cap să plecați cât mai repede. Dar mamei îi va face bine, iar voi veți fi în siguranță.

— Şi tu unde ai să fii? vru să ştie Violet. Te înrolezi?

— Am să fiu aici. O să lucrez. Şi o să mă plimb, adăugă, ridicând din umeri cu un fel de ironie.

— Ce noroc ai! zise ea invidioasă.

Duffy o privi lung, apoi zâmbi în colțul gurii.

— Dacă crezi că războiul-fulger[5] e un noroc…

5. Cunoscut sub numele de Blitzkrieg – tactică de luptă adoptată de Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. (N.red.)

Ruşinată de prostia ei, Violet nu apucă să răspundă, fiindcă în fața ei se ivi o vânzătoare.

— Ați dori să tricotați ceva pentru soldați? întrebă, întinzându-i un ghem de lână şi o pereche de andrele de lemn. Tricotați doar pătrate, o încurajă, văzând privirea nedumerită a lui Violet. Pe urmă le coasem noi şi facem cuverturi.

Violet se făcu roşie ca sfecla.

— Nu mă pricep la tricotat.

Două femei cumsecade care tricotau deja cu spor ridicară ochii spre ea şi Violet simți că obrajii îi iau foc.

— Bine, zise încruntată, smulgând lâna şi andrelele din mâna fetei. Înfăşură firul pe deget, făcu un ochi cu stângăcie, luă andrelele şi se apucă să tricoteze.

— Doamne, Vi, zise Duffy privind-o. În ritmul ăsta, soldații vor muri înghețați.

— Ia încearcă şi tu, spuse înfuriată.

Mâinile începură să-i tremure şi, oricât ar fi încercat, nu nimerea ochiul cu andreaua. Până la urmă lăsă lucrul jos pe genunchi şi îl făcu ghem. Când fata trecu pe acolo, i-l întinse fără să o privească, rugându-se în sinea ei ca nu cumva cele două tinere din Serviciul Naval să fi băgat de seamă.

— Nu mai suport, Duffy, spuse apăsat, cu voce joasă. Nu doar din cauza

lui Romy, nu mai suport nimic. Făcu un gest larg cu mâna, cuprinzând, în supărarea ei, tot ce se putea, de la Yorkshire la vânzătoare, care deşira discret ce tricotase Violet, la mama ei, aflată două încăperi mai încolo, şi la avioanele de deasupra. Simt că mă sufoc, spuse, un pic mai calmă. Trebuie să fac ceva ca să uit… de noaptea aceea.

— Înscrie-te în Crucea Roşie din Yorkshire, o sfătui Duffy ca s-o liniştească. Trebuie să fie femei care împăturesc bandaje, strâng haine sau…

— Nici vorbă, făcu ea înverşunată. Mai bine îmi iau lumea în cap.

Alarmat, Duffy scoase batista, însă Violet nu vru s-o ia.

— Nu pot să te condamn, oftă el.

Violet mângâie cu vârful degetelor lănțişorul lui Romy, atârnat la gâtul ei. Se uita la cele două tinere, închipuindu-şi-o pe Romy alături de ele, grațioasă şi pregătită de acțiune în uniforma navală. „Abia aştept să ni te alături, Vi“, ar fi zis. „William crede că facem ceva important, înțelegi, nu doar distracție şi prieteni noi.“

Blonda îşi suflecă manşeta cu un gest sigur şi îi spuse câteva vorbe tovarăşei ei. În acea clipă, îi veni ideea.

— Duffy, spuse întâi încet, apoi ceva mai tare. M-am lămurit, Duffy! Nu-mi iau lumea în cap. Mă înrolez.

ZECE

Duffy ridică brusc capul.

— Mama ta o să intre în mormânt, spuse el îngrozit. Şi, te rog, dacă cerul se milostiveşte de sufletul meu şi aşa chinuit, fă astfel încât să nu fiu prin preajmă când va afla.

— Oricum e supărată, indiferent ce aş face, îl întrerupse Violet. Romy îmi spusese deja că voia să se înroleze.

— Bun. Prin urmare, vorbim despre Serviciul Naval Regal pentru Femei. Ai să serveşti micul dejun ofițerilor, ai să dai o mână de ajutor la petreceri şi altele asemenea.

— Petreceri? se miră Violet, nevenindu-i a crede. N-am să mai merg la vreo petrecere câte zile oi avea. Vreau să scap de aşa ceva, sunt sătulă până peste cap.

— Oricum, mai mult ca sigur că trebuie să fii majoră ca să intri în Serviciul Naval Regal. Cred că, în orice caz, poți munci într-o fabrică.

Duffy clătină din cap. Ar mai fi şi Serviciul de Informaţii, dar asta înseamnă verificări îndelungate; vei fi ajuns de multă vreme în Yorkshire. Trebuie să te pricepi bine la şah, cuvinte încrucişate şi altele asemenea. Ai putea intra în Forța Aeriană Auxiliară pentru Femei… da, ai putea mânui un proiector, zise înflăcărându-se. Şi mai sunt forțele terestre şi corpul silvicol, deşi pentru cel din urmă eşti cam slăbuță, şi… Ce e?

Violet îl privea cu ochii mari; era prima oară după trei săptămâni când povara grea a durerii şi mâniei i se ridica de pe suflet şi vedea lucrurile cu claritate.

— Armata Terestră a Femeilor, repetă încet. Duffy, asta e.

Văzuse afişe cu femei voioase, îmbujorate, cocoțate pe tractoare sau aplecate deasupra straturilor de legume, arătând cât se poate de sănătoase în pantaloni. „Pantaloni“, îşi zise, ținându-şi respirația. Nu purtase niciodată pantaloni. „Sunt vulgari“, ar fi zis mama ei. Dar „Am avea nevoie de femei ca tine cu miile“, scria pe postere. „Un loc de muncă sănătos.“ Da, asta va face. Va munci pe rupte, zi de zi. Între copaci, câmpuri şi cer. Şi poate că, puțin câte puțin, muncind, va şterge mânia şi sila, va scăpa de ruşine şi de sentimentul vinovăției, va putea în sfârşit să doarmă, va putea să respire din nou.

— Am să mă înrolez în Armata Terestră a Femeilor.

— Zău, Vi, se sperie Duffy. Să lucrezi în fiecare zi, pe orice vreme, scoțând napi, săpând canale de irigație, făcând tot soiul de lucruri oribile ca să îngrijeşti boii şi vacile! Se înroşi la față, dar se stăpâni şi continuă: Să lăsăm asta. Nu e nevoie să ştii decât că e o muncă obscură, istovitoare şi nemiloasă. Pesemne că n-ai fost niciodată la țară. E cu totul altfel decât la Londra; acolo se trăieşte practic în Evul Mediu. Fermierii îşi permit tot felul de lucruri, poate mai sunt prin preajmă prizonieri de război periculoşi… Violet, mă asculți?

— Cum să fac? întrebă ea nerăbdătoare. Trebuie să mă înscriu sub alt nume, nu care cumva să-mi dea mama de urmă şi să mă ia de acolo. Dar cum să-mi iau cartela de alimente sub un nume fals şi să…

— Violet, se aplecă Duffy spre ea. Renunță. Despre fetele astea se spun o grămadă de lucruri, pe care n-am cum să le repet în prezența unei femei, dar fii sigură că lumea vorbeşte, şi nimic n-ar fi mai nepotrivit…

— Duffy, nu mă mai bate la cap, îl opri ea. Hotărârea mea e luată. Am nevoie doar să trec repede prin tot procesul şi să mă înrolez înainte de plecarea în Yorkshire. Problema e… Se încruntă, îşi ţuguie buzele şi se întoarse încet spre Duffy, care, văzându-i expresia, se trase înapoi cât putu de departe.

— A, nu! exclamă. În nici un caz n-am să pun umărul la aşa ceva, Vi. Mătuşa Eleanor m-ar omorî.

— Cum să te bănuiască tocmai pe tine? zise Violet rugătoare. Tu te pricepi la lucrurile astea, Duff, ştii cum merg treburile, cunoşti pe toată lumea. Dacă mă poate ajuta cineva, atunci tu eşti acela.

Duffy se mai înmuie.

— Mă rog, cel puțin n-ai fi în Londra, ci undeva în siguranță. Îşi drese glasul şi întoarse privirea E greu să-ți faci griji pentru prieteni când se întâmplă atâtea. N-am mai rămâne prea mulți în ritmul ăsta, continuă stânjenit, şi Violet se îmbujoră, strângând fusta în pumn.

— Duffy…

Dar el o opri cu o ridicare din umeri.

— Nu prea ne rămâne mult timp, dacă eşti hotărâtă. Peste două săptămâni ar trebui să plecați în Yorkshire.

— Da, încuviință ea. Întocmai.

— Am să-ți găsesc un centru de recrutare în cealaltă parte a oraşului, ca să nu dai peste cineva cunoscut, zise Duffy gânditor, frecându-şi bărbia. Ştiu ce fac: vorbesc cu Lady Bellingdon. Suntem buni prieteni, face parte din conducere, dacă nu mă înşală memoria, fiindcă tot vorbea despre asta. Îi spun că eşti una dintre servitoarele noastre şi că trebuie să-ți găsim un loc imediat, fiindcă închidem casa. Are să înțeleagă. Cu fişa medicală e uşor, ştiu pe cineva care o să bifeze căsuța; poate că nici n-o să-ți ceară să fii de față – oricum, ar fi greu, având-o pe mătuşa mereu cu ochii pe tine. Instrucția… să vedem ce putem aranja. Dar cu cartela, treaba e mai complicată; la asta trebuie să mai cuget.

— Mulțumesc, Duffy, mulțumesc, spuse cu înflăcărare, strângându-i mâinile într-ale ei.

Duffy o dădu la o parte stânjenit, roşu până în vârful urechilor.

— Nu uita că Armata Terestră a Femeilor nu este o organizație militară.

Ține de Ministerul Agriculturii, din câte ştiu. Oriunde mergi, ai să fii angajată. Aşa că, dacă mătuşa îți dă de urmă, te ia de acolo cât ai clipi. Cu toate că ar şoca prin lipsa ei de patriotism, făcând scandal acum, când toată lumea ar trebui să-şi facă datoria. Şi mai e ceva: vor avea nevoie de tine aşa, de pe o zi pe alta? Uneori se întâmplă să te dai peste cap ca să te înscrii, şi pe urmă stai şi aştepți. Lucinda Roy s-a înscris în Forța Aeriană Auxiliară pentru Femei chiar din prima zi şi nici acum nu i-au dat un răspuns. Ei, încheie zâmbind, să sperăm că undeva, o parcelă de pământ te aşteaptă s-o lucrezi.

După ce scăpă de îndoieli, Duffy se aruncă în „Operațiunea Napul“, cum îi spunea el, cu hotărâre şi încăpățânare, făcându-se luntre şi punte pentru ca cererea înregistrată pe numele Lily Burns să fie analizată neîntârziat şi să i se găsească un loc de muncă. Prin bunăvoința mai multor amici, izbuti să-i găsească lui Violet un loc unde să nu dea de tauri, ocnaşi trimişi la muncă, şi nici de activități care presupuneau un efort mare, specific vieții de la fermă.

— Livezi de meri în Somerset, Vi, îi spuse. Nu e nevoie de instructaj, caută pe cineva urgent. E parte dintr-o moşie întinsă, Winterbourne, proprietate a familiei Crowden. L-am cunoscut pe unul dintre fii, Oliver. A murit în Franța, sărmanul, dar avea mai mulți frați, deci probabil că treaba merge mai departe, de vreme ce au nevoie de oameni ca să strângă recolta. E un loc frumos, tihnit şi ferit. Dacă ți-e foame, ai câte mere pofteşti.

În zilele de alergătură nebună care urmară, Violet se întrebă în mai multe rânduri dacă nu cumva Duffy nu avea tot atâta nevoie ca ea să se agațe de ceva; dacă nu căuta cu disperare să uite ce devenise viața lor în lipsa lui Romy. Noaptea, paralizată de frică la auzul zgomotului de bombardiere, se gândea la cerul întins deasupra câmpiilor şi livezilor, la un loc unde să nu aibă nevoie să fie Violet, ci Lily, o fată muncitoare, serioasă, care nu dăduse greş niciodată. Însă după aceea, îşi înfigea unghiile în rănile încă necicatrizate de pe brațe până gemea de durere, pentru că nu era corect să încerce să lase în urmă amintirea lui Romy. Nu merita să fie eliberată de vină şi de răspundere, pur şi simplu devenind altcineva.

— Hai, încă o dată: eşti…

— Lily Burns, zise Violet. Eram fată în casă, dar proprietarii au închis locuința şi au plecat, iar eu am vrut să fac tot ce depinde de mine…

— Tot ce ține de mine, o corectă el. Ai grijă ce cuvinte foloseşti şi fii atentă la accent. Trebuie să recunosc, Vi, nu ştiu ce talente mai ai, dar te pricepi de minune să vorbeşti ca o fată din popor.

— Mulțumesc frumos.

Violet netezi puloverul verde care făcea parte din uniformă, apoi îl vârî în geantă alături de restul lucrurilor aduse pe furiş în casă, unul câte unul: pantalonii de doc şi cămăşile albe, şosetele cafenii şi insigna Armatei Terestre prinsă de bonetă. Din cauză că mai erau doar câteva zile până la plecare şi rămăseseră aproape fără nici un servitor, mama ei fusese obligată să se ocupe de împachetatul bagajelor atât pentru ea, cât şi pentru cumnata ei, ceea ce însemna că Violet se putea mişca liberă între cele două case, ca să se vadă cu Duffy. În câteva ore de libertate – ceva neobişnuit pentru ea –, reuşise să dea o fugă pentru interviul care, spre surprinderea ei, fusese o formalitate şi nu-i dăduse lui „Lily“ prilejul să-şi arate dragostea profundă față de țară şi dorința de a munci cât o țineau puterile.

— Nu e de ajuns să vorbeşti ca Lily, trebuie să *fii* Lily, observă Duffy. Nu te culca pe o ureche, nu face mofturi dacă îți dau şobolani la masa de seară.

— N-am să mănânc şobolani la cină. E o livadă cu meri. Ne vor da plăcintă, musai. Şi, oricum, aici se vorbeşte de sendvişuri groase de două degete, pastă de napi şi termosuri cu ceai cald, spuse, arătându-i *Fata de la fermă*, o revistă care, deşi prezenta situația într-o lumină puțin cam rozalie poate, devenise principala ei sursă de informații.

— Dacă ai noroc, răspunse el cam mohorât. Altminteri poate ajungi să mănânci napi. Cruzi, adăugă, ridicând din sprâncene.

— Bine, poate că mâncarea n-o să fie cine ştie ce, depinde… îşi pierdu ea răbdarea.

— Ține, o corectă el din nou, dar apoi izbucni în râs, un râs care îi aminti lui Violet de Duffy cel dinainte; păru şi el la fel de surprins, căci se opri imediat şi întoarse privirea.

Violet atinse lănțişorul lui Romy, apoi se aplecă spre Duffy şi spuse încet:

— Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor.

El îi răspunse, după câteva clipe de tăcere:

— Orice e mai bine decât să stau şi să mă gândesc.

— Însă aici ai să fii în siguranță, nu? întrebă Violet, cuprinsă dintr-odată de teama îngrozitoare că nu l-ar mai vedea niciodată. Ai să scapi viu şi nevătămat, da?

Duffy o privi în ochi.

— Am să încerc, răspunse cu un zâmbet forțat. Iar tu, ce să zic, cât eşti acolo, fă tot ce poți şi stai acolo, pentru numele lui Dumnezeu. Am scăpat de hârțogărie, dar nu se ştie cât va dura distracția asta, şi oricum nu va lua sfârşit dacă pleci în altă parte. Cartela a fost un adevărat tur de forță… Violet, mă asculți? După ce te-ai urcat în tren, nu prea mai am cum să te ajut.

— Uite, zise Violet, fluturându-i revista prin fața ochilor. Scrie aici că trebuie să ne unim cu toții împotriva inamicului. Cu siguranță că e mai important decât cartela unei fetițe neînsemnate, ca mine.

Duffy se uită chiorâş la copertă.

— Fete pe tractor, făcu dezaprobator. Doamne, iartă-mă!

Ultima zi trecu ca o furtună: mobilele au fost acoperite cu cearşafuri, draperiile au fost trase bine în toate camerele, mai puțin în salonul cel mic, unde mama ei scria pe fugă ultimele bilete către cunoscuții care se încumetau să rămână în Londra. Mama ei, împreună cu mătuşa Amanda, urmau să plece la Yorkshire a doua zi dis-de-dimineață, fără ştirea altcuiva în afară de Duffy, care aranjase să fie duse cu maşina la gară, iar Violet, spre West Country[6], luând trenul din gara Paddington. Scosese pe furiş din cufere o parte dintre hainele groase împachetate pentru Yorkshire şi le pusese, împreună cu uniforma, în valijoara ascunsă într-o cămăruță de lângă holul de la intrare, peste care aşezase paltonul primit de la Armata Terestră, mulțumind în sinea ei cerului pentru că majordomul plecase cu mai multe luni în urmă. Biletul de la revedere adresat mamei îi foşnea în buzunar. Îi luase mult timp până să găsească vorbele potrivite, mai ales că Duffy se opusese ferm unor formulări mai îndrăznețe, de genul „m-am dus la tata, în deşert“ până la exprimarea uşor amenințătoare „n-ai să mă găseşti niciodată, aşa că nici măcar să nu încerci“; în cele din urmă Duffy acceptase oftând că sminteala lui Violet nu putea fi îndulcită din vorbe.

6. Regiunea sud-vestică a Angliei.

Dragă mamă,

Plec să pun umărul la eforturile de război. Te rog, nu încerca să vii după mine. Când vei citi aceste rânduri va fi oricum prea târziu. Am să te caut la unchiul Gareth dacă voi avea nevoie de ajutor. Dar nu va fi cazul, te asigur.

Ne vedem după război.

A ta fiică iubitoare,
Violet

Duffy ridicase din sprâncene până aproape nu i se mai vedeau de sub ciuful de păr blond. Apoi clătină resemnat din cap.

— Ține minte că s-ar putea să n-o mai vezi. Cine ştie ce s-o întâmpla cu noi? Ea te iubeşte, chiar dacă n-o arată prea des. Ia-ți la revedere de la ea cum se cuvine, Violet, nu cumva să regreți mai târziu.

— Sigur că da, răspunse, pierzându-şi răbdarea. Va fi bine, ai să vezi.

Acum însă, stând în holul de la intrare şi auzind cum, în salonaş, scârțâie pe hârtie stiloul mamei, în sfârşit liniştită după ritmul furios al ultimelor două săptămâni, Violet se simțea obosită şi slăbită, într-un cuvânt, nu-i era bine. Se gândi la tatăl ei, aflat undeva în deşert. Mama ei îl rugase pe Duffy să mai aranjeze o convorbire telefonică, dar nu se putuse, aşa că, până la urmă, îi telegrafiase data plecării. Violet încercă să-şi închipuie ce o fi făcând în acel moment, dacă se gândea la fiica lui, dar nu izbuti nici măcar să-i vadă figura în fața ochilor. Romy nu mai era, casele în care crescuseră aveau să fie cufundate în întuneric, zăvorâte pentru cine ştie câți ani. Duffy avea să bată străzile Londrei de acasă la birou şi înapoi. Nu mai era vreme de petreceri, rochii strălucitoare şi muzică. Se cutremură închipuindu-şi că sunt cu toții nişte grăuncioare minuscule, aruncate care încotro, incapabile să comunice… Nu credea să se mai fi simțit vreodată aşa de singură.

Lily se ducea să culeagă mere pe domeniul Winterbourne, îşi repetă cu încăpățânare. Îşi potrivi la gât lănțişorul lui Romy, zăbovind cu degetele pe discul de argint, apoi se întoarse şi merse să-i spună noapte bună mamei.

Frankie
Septembrie 2004

UNSPREZECE

Era mijlocul după-amiezii, însă Frankie tot nu-şi făcuse planul cum să o abordeze pe Violet la gala din seara aceea. S-o sune acum, şi gata? S-o întâlnească, chipurile din întâmplare, şi, profitând de elementul-surpriză, s-o convingă cumva să o prezinte lui Celeste? De obicei exista o zonă rezervată presei şi s-ar putea ca Violet să fie asediată de reporteri şi reprezentanţi ai fundaţiilor caritabile, mai ales dacă nu se arătase în lume în ultima vreme. Incapabilă să ia o decizie, ceea ce nu-i stătea în fire, Frankie nu ştia ce să facă, îndeosebi fiindcă nu-şi putea imagina că peste câteva ore o va vedea pe bunica ei şi va sta de vorbă cu ea. Ba mai mult decât atât – şi aici i se puse un nod în gât –, ar trebui să-i ia un scurt interviu în legătură cu Bonagate. În afară de cazul că se schimbase în mod spectaculos, Violet n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să comenteze un scandal referitor la o femeie.

Se duse la toaletă şi dădu nas în nas cu Felicity şi Victoria stând în faţa unei huse albe pentru haine, cu fermoarul deschis; înăuntru se vedea o rochie roşie de mătase.

— Ce păcat că n-ai s-o porţi, zise Felicity cu părere de rău.

— Acum ce mai vrei? se întoarse Victoria spre Frankie. Ne spionezi?

— Normal, ce altceva aş putea face la toaletă? dădu Frankie ochii peste cap.

— Nu vrem să te reţinem, spuse Victoria şi întinse mâna să închidă fermoarul husei.

— E obligatoriu… adică, trebuie să am o rochie de seară în toată regula?

N-ar fi vrut să-i ceară sfatul Victoriei, mai ales că spera ca pantalonii

negri eleganți şi blazerul asortat pe care îi purta la lucru să fie de ajuns pentru gală.

— Lui June îi place să ne îmbrăcăm potrivit cu ocazia, zise Victoria pe un ton glacial. Spune că oamenii îşi dezleagă limbile dacă ne cred la fel ca ei.

Se uită cu subînțeles la fața şi părul lui Frankie, care, după ce aruncă o scurtă privire în oglindă, fu de acord că nu era nici pe departe atât de prezentabilă pe cât cerea ocazia. De unde naiba să facă rost de o rochie, cât ai bate din palme?

Victoria ridică husa cu rochia.

— Hai, Fliss, unii dintre noi chiar au treabă.

La uşă se opri şi se întoarse.

— Ce mărime zici că porți?

Pe Frankie o bătu o clipă gândul să o ignore, dar vocea Victoriei parcă se mai îmblânzise, aşa că îşi încercă norocul.

— Dacă m-ai putea ajuta cu rochia, Victoria, ți-aş fi etern recunoscătoare, spuse. Şi încă o dată, regret sincer povestea cu interviul de la gală. Port mărimea treizeci şi opt.

Victoria o privi lung, apoi strânse mai tare rochia la piept.

— Şi eu la fel, zise şi ieşi ca o furtună, izbind cadrul uşii cu cârligul metalic al umeraşului.

Rămasă singură, Frankie se privi în oglindă, cu lacrimi de furie în ochi, apoi răsuci robinetul şi îşi spălă mâinile minute în şir, până se mai linişti, măcar în aparență. Ca să fie sigură că nu se răzgândeşte, scoase telefonul din buzunar şi formă un număr.

În timp ce suna, revăzu în minte rochiile îndesate în vechiul şifonier din prăvălia sufocată de mărfuri, telefonul negru cu disc de lângă casa de marcat, sertarul unde se afla cutia cu nasturi.

— Jools’s Quality Vintage, cea mai bună consignație vintage din Londra.

Frankie trase adânc aer în piept.

— Bună, Jools, eu sunt.

— Vin eu la tine, se oferise Jools. *London Post* e clădirea aia mare, cu fațada lucitoare? Ceva mai încolo e o cafenea Coffee Costa. Poți să te schimbi la toaletă.

— Te rooog, Frankie, pot veni şi eu? o imploră Con, care dăduse uitării purtarea rece de mai înainte. Dacă nu fac cunoştință cu femeia care se întâmplă să aibă o rochie de bal vintage în magazin şi e în stare să ți-o ajusteze într-o cafenea, nu cred că o să fiu în viață până la sfârşitul zilei ăsteia infernale.

— Ai avut o zi grea, scumpo? întrebă Jools când Frankie şi Con intrară grăbiți în cafenea.

— Cum nici nu poți să-ți închipui, oftă Frankie. Jools, el e prietenul meu, Con. Lucrează împreună cu mine la *London Post*. Con, ea e… Ochii îi căzură pe rochia adusă de Jools, alături de câteva genți de seară şi o pereche de pantofi cu tocuri chinuitor de înalte. Jools, ai adus rochia Jacqmar?

Rochia stătea pe un manechin de ani de zile, păstrată cu dragoste sub o folie protectoare; pietricelele de pe corsaj erau lustruite cu mâna şi, cu toate că i se făcuseră multe oferte, nici o clientă nu-i păruse lui Jools că ar merita să meargă la bal în rochia ei Jacqmar.

— Consideră că e vițelul cel gras, frumoaso. Lacrimile străluciră în ochii lui Jools şi lui Frankie i se puse un nod în gât, pentru că, atunci când ieşise din viața lui Violet, o pierduse şi pe Jools. Un telefon pe an de ziua mea, ha! Ai uitat unde am prăvălia? Ultima oară te-am văzut la înmormântarea bunicului tău, dar până să apuc să te salut, ai dispărut, spuse, dându-se înapoi şi privind-o cu severitate.

Nu era o amintire plăcută pentru Frankie. Se ascunsese în partea din spate a bisericii, cu obrajii scăldați în lacrimi, şi se furişase afară înainte să se termine ultimul imn, întorcând spatele bunicii ei, o siluetă încovoiată stând singură în primul rând.

— N-a fost c-c-chiar… Simțind privirea lui Con ațintită asupra ei, se opri, sâsâind furioasă. A f-f-fost… Mai făcu o încercare, însă fu în zadar.

— Să nu ne grăbim, zise Jools blând. Avem tot timpul din lume. (Jools avea mereu tot timpul din lume.) Mai ții minte poezia aia darwinistă pe care o recitai împreună cu Violet, ca să scapi de bâlbâială? Se aşeză mai bine pe scaun. Lui Violet îi plăcea Rudyard Kipling, dar în ziua de azi, el e cam îndoielnic moralmente, dacă mă întrebi pe mine, îi spuse lui Con, care o privea uluit. E un imperialist înveterat şi nimic mai mult. Ascultă, Conrad, aşa te cheamă? Eşti amabil să-i aduci unei femei bătrâne un pahar cu apă?

Con, care părea mai degrabă dispus să asculte istorioare moralmente îndoielnice despre Frankie şi Violet, se codea să plece. Totuşi, se duse în grabă la tejghea şi se aplecă peste ea, încercând să atragă atenția barmanului.

De cum se îndepărtă, Jools se întoarse spre ea.

— Repede, până nu se întoarce. Ce bine îmi pare că ai sunat! În scurtă vreme m-aş fi apucat eu să te caut. Nu ştiu ce să mai fac, se întâmplă ceva ciudat cu bunica ta.

— Ciudat? repetă Frankie încet. Am auzit că n-a mai prea ieşit din casă, dar…

— Să mă bați, şi tot nu mă duce mintea ce e la mijloc! Nu mai trece să mă vadă şi, de câte ori trec pe la ea, mă ține la uşă. Zice că e ocupată, că are multe pe cap, dar pe urmă a venit doamna Harefield în prăvălie. Face parte din comitetul Sanctuarului împreună cu Vi. A cumpărat o superbă rochie vintage Dior – o cam îngrăşa, dar puține femei nu arată bine în ținute Dior –, în sfârşit, mi-a spus că n-o mai văzuse pe Violet de ceva vreme şi voia să ştie dacă e bine. Problema e, spuse îngrijorată, că nu doar eu îmi pun întrebări. Mai bagă şi alții de seamă, presa începe să cerceteze…

— Aşa fac cei din presă, ridică Frankie din umeri. Până când se plictisesc, fiindcă nici un subiect nu rămâne veşnic interesant.

La tejghea, Con reuşise să ia trei pahare cu apă şi se întorcea în viteză.

— Ce vreau eu să spun… absența ei a stârnit interesul, zise Jools repede. În două rânduri, am văzut un reporter înarmat cu aparat foto stând la pândă în fața casei. Ştii cum e Violet. Şi ştii cum e presa.

— Având în vedere că fac parte din ea, da, ştiu. Dar nu suntem cu toții şacali, să ştii, zise Frankie pe un ton glacial, în timp ce Conrad punea paharele pe masă, împroşcând cu apă în jur.

— Mulțumesc, spuse Jools. Du-te şi pune-ți rochia, Frankie, cât stau eu de vorbă cu prietenul tău. Dar, adăugă, apucând-o pe Frankie de braț şi ținând-o pe loc, gândeşte-te la ce ți-am spus, te rog. Şi sună-mă mâine, ne-am înțeles? Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat între timp. Acum, că te-ai întors, n-am de gând să te mai las să pleci. Îi puse rochia în brațe şi o împinse spre toaletă înainte ca Frankie să-i poată spune că nu se întorsese. Nu aşa cum îşi închipuia ea. Nicidecum.

DOISPREZECE

Fundația pentru copii Starlight exista de multă vreme; lupta pentru alfabetizare şi educație timpurie, iar Gala Starlight era una dintre principalele modalități prin care strângeau fonduri. De aceea, organizatorii băgaseră mâna adânc în buzunar. Curtea din fața intrării în hotelul Wentworth era plină de copaci în ghivece mari de lemn, deasupra cărora erau întinse ghirlande luminoase; fațada era luminată ca un decor de la Hollywood. Din maşini coborau invitații, arătând ei înşişi ca nişte vedete de cinema, care zâmbeau şi făceau cu mâna către reporteri înainte să fie conduşi spre uşile enorme de sticlă de către tineri şi tinere cu fețe serioase, îmbrăcați în negru şi purtând insigne pe care scria FCS.

Fotografii se îmbulzeau, lansând salve de flash-uri şi strigând; zvonul privind participarea lui Celeste probabil că se răspândise, fiindcă paparazzi se adunaseră pe trotuarul de vizavi, vocile lor adăugându-se larmei din fața hotelului.

— Ava, aici! strigă un fotograf către o frumoasă brunetă îmbrăcată într-o rochie cu volane, de care Frankie îşi amintea vag. Aici, iubito!

Un cuplu elegant se întoarse şi flutură mâinile, cu un gest aristocratic.

Frankie se hotărâse să aştepte afară până sosea Violet, însă acum, prinsă într-o învălmăşeală de trupuri, cu palmele transpirate încleştate pe rochia Jacqmar, începea să regrete această decizie. Cotul unui fotograf o izbi cu putere în colțul gurii, ştergându-i rujul, care rămase ca o pată de sânge pe manşeta de lână. Poate că totuşi ar face mai bine să intre în hotel.

Dar chiar când porni să-şi croiască drum spre intrare, auzi în spate un bolborosit bine-cunoscut şi uită de orice planuri îşi făcuse. Se întoarse pe loc, cercetând strada din ochi, şi iată-l. Străvechiul Hillman Hunter al lui Violet.

Amintirile i se perindau prin fața ochilor, din ce în ce mai repede. Scârțâitul manetei când cobora geamul ca să-şi ia la revedere de la tatăl ei, cu inima deja grea de dorul de casă. Crăpăturile apărute în spătarul scaunului din față. Felul cum pielea aceluiaşi spătar i se lipea de genunchii goi vara. De câte ori stătuse în maşina care era acum pe stradă? De o sută de ori? De o mie?

Violet venise prima oară, la câteva luni după moartea mamei, ca să o

ducă să stea la ea, în Piața Cavendish, un weekend prelungit. Frankie nu dorea să-l lase singur pe tatăl ei, care nu-şi revenise după pierderea suferită, iar tatăl ei nu voia s-o lase fiindcă aproape nimic nu-i mai era pe plac în ultima vreme, şi Violet mai puțin ca orice. „Scorpie bătrână“, bombănea el. „Nu ne-a dat niciodată pace; una, două o chema pe Stella şi ne făcea necazuri cu fițele ei. Nimic nu era pe gustul ei, şi subsemnatul mai puțin ca orice. Nu avem nevoie de milă, aşa-i, Francesca?“

Însă Violet apăruse într-o vineri şi, după ce întrebase țipând cum de-şi închipuia că e bine să ia cu el la concerte o fetiță de şase ani, se năpustise în camera lui Frankie şi îndesase câteva haine într-o geantă. Înspăimântată de femeia încruntată şi inflexibilă care se mişca repede şi vorbea tare, Frankie se agățase de tatăl ei, rugându-l să-i dea voie să rămână. Bunica ei nu îi luase în seamă, o apucase de mână şi, un ceas mai târziu, se trezise la Cavendish. Weekendul fusese un dezastru. Frankie era stângace şi tensionată, pătrunsă de suferința viscerală a bunicilor după ce-şi pierduseră fiica, de dorul după tatăl ei, handicapată de timiditate şi, fireşte, de bâlbâiala care o împiedica să rostească mai mult de câteva cuvinte.

Cu toate astea era un lucru pe care nu-l uitase niciodată.

Când se urcase prima oară în Hillman, pe bancheta din spate, găsise o cutie cu gustarea de prânz. Acasă, lucrurile nu mergeau prea bine; tatăl ei avea nevoie de mult timp ca să se ridice din pat dimineața, îşi petrecea serile şi după-amiezile ciupind corzile chitarei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. În fața unei disperări atât de adânci, Frankie nu îndrăznea să aducă vorba despre lucruri simple, de pildă cu ce să se îmbrace sau cum să ajungă la şcoală. Ştia să-şi facă un sendviş cu brânză şi mai ştia unde ținea mama ei aşa-numiții „bani de coşniță“: ascunşi într-un ceainic vechi şi ciobit, pe un raft din bucătărie. Numai că ceainicul se golea puțin câte puțin, iar în apartament nu părea să mai fie alți bani, aşa că Frankie începu să-şi facă griji.

În prima cutie se aflau câteva felii groase de şuncă, un baton de ciocolată Penguin, un măr şi un pachețel de chipsuri. În a doua, un sendviş cu brânză, o ciocolată organică în formă de triunghi şi o banană. De această dată, pe capac era lipită o bucată de bandă adezivă pe care scria FRANKIE. Frankie descifrase literele în şoaptă.

— Mi-am zis că am putea încerca ceva, spusese Violet, întorcându-se spre ea şi privind-o. Dacă vrei, bineînțeles. Ai putea să-mi spui Violet – „bunico“ mă face să simt că am o sută de ani –, iar eu ți-aş spune Frankie. Mama ta avea un nume de două silabe şi eu la fel, înțelegi? Vio-let, Stel-la şi acum… ta-daa… Fran-kie. Sună bine, nu? Scurt şi vioi.

Frankie dăduse din cap, mută de recunoştință. Înseamnă că Violet băgase de seamă cât se chinuia să-şi pronunțe numele ori de câte ori trebuia să se prezinte. Tatăl ei, în numele unor amintiri romantice din luna de miere, când cutreierase Italia cu autobuzul, ținea să pronunțe apăsat sunetul „r“, pe când Francesca rareori abia izbutea să spună „sc“. „Frankie“ era cu totul altceva. Cuvântul „Frankie“ era format din sunete moi, asemenea unor bomboane fondante, care îi alunecau de pe buze, iar vioiciunea e tot ce-ți poți dori când eşti o fată palidă, slăbuță şi tristă, care se îmbujorează stingherită ori de câte ori îşi îndreaptă cineva privirea spre tine.

Poate că era o copilărie, de aceea nu mărturisise nimănui ce emoționată fusese când îşi văzuse numele scris pe cutie, în ziua când se născuse „Frankie“. Îşi închipuia cum găsise bunica ei o cutie veche de înghețată, apoi luase bandă adezivă şi un marker şi îi scrisese atent numele. I se părea că Violet o etichetează, îi oferă un loc în timp şi spațiu, aşa cum nu-i mai oferise nimeni de când murise mama ei. În nici un caz profesorii, care se încruntau când întârzia sau lipsea de la şcoală. Nici tatăl său, care cânta cântecele compuse chiar de el, îi vorbea despre muzica lui şi locurile unde aveau să meargă, mai neliniştit şi mai rătăcitor în inima lui ca oricând.

Îi luase multă vreme ca să scape de timiditatea care o năpădea când mergea la casa bunicii. Nu era ca într-un basm, bunica n-o copleşea cu îmbrățişări afectuoase şi pupături dulci. Violet avea păreri despre orice şi lua multe lucruri foarte în serios, lucruri care nu-i plăceau lui Frankie şi de care tatăl ei se ferea îndeobşte, cum ar fi vizitele la dentist, vaccinările şi şedințele cu părinții la şcoală. Tot ce făcea era meticulos organizat, într-un mod la care tatăl lui Frankie nu aspirase vreodată, ba chiar îl ridiculiza. Totuşi, asta însemna că va fi întotdeauna acolo unde spunea că va fi. Îi dăduse lui Frankie un calendar de buzunar, pe care marcase zilele când venea s-o ia, şi, indiferent de vreme, Violet o aştepta cu maşina în zona unde parcarea era interzisă, vizavi de chioşcul de ziare, citind ultimul număr

cu ochelarii lăsaţi pe vârful nasului şi cutia cu dejunul lui Frankie pe bancheta din spate.

După ce venise prima oară, nu mai urcase niciodată în apartament – tatăl lui Frankie refuzase s-o invite –, şi doar rareori îi dădea fetei ceva ca să ia înapoi acasă. Dar, încet, încet, felurite lucruri pentru Frankie începură să apară în casa ei. O jachetă călduroasă atârnată pe un cuier în formă de bufniță, prosopul pus în baie, deasupra radiatorului vechi, o pereche de şosete groase, pijamale, cămăşi şi pantaloni în sertarele, până atunci goale, din camera unde îşi petrecuse mama ei copilăria.

— Nu e nevoie s-o mai aduci, îi spusese Violet până la urmă, puțin iritată, când Frankie venise la maşină ducând în mână geanta ei uzată de pânză. Ai tot ce-ți trebuie acasă la noi.

— Bine, spunea Frankie, deşi continua să vină cu geanta, mai mult goală, fiindcă nu voia ca tatăl ei să se simtă umilit.

— Te-ai întors aşa de repede, Francesca? întreba înciudat. Ați luat prânzul la Harrods şi ceaiul cu regina?

Frankie îşi iubea prea mult tatăl ca să-i vorbească amănunțit despre vizitele la Violet. Îşi dorea însă uneori să-i poată arăta că, dincolo de faptul că locuia într-un cartier luxos, Violet nu ducea o viață de huzur. Frankie nu avea parte de jucării sau mâncăruri scumpe, nici de ieşiri în oraş, în locuri la modă; doar sendvişuri la prânz, în cutia cu numele ei, un tacâm pus pentru ea la micul dejun şi o față zâmbitoare care o privea peste marginea ceştii de ceai, când intra în bucătărie. Voia să-l asigure că nu-l va părăsi niciodată, că familia ei erau el şi Violet în aceeaşi măsură. Dar cel mai mult îşi dorea să fie cu amândoi odată. Îşi dorea ca bunica ei să nu mai aibă vocea aceea încordată când vorbea despre „cealaltă viață“ a lui Frankie, ca şi cum ar fi fost o viață neînsemnată, trăită în umbră. Îşi dorea ca tatăl ei să nu mai aibă privirea aceea posomorâtă şi nemulțumită, din care pricină, de câte ori se întorcea acasă, Frankie se străduia să-l scoată din carapacea de suferință şi dezaprobare în care se refugia. Îşi dorea să nu se mai împartă între oamenii care îi erau cei mai dragi pe lume, cu toate că afecțiunea ei nu-i era de ajuns nici unuia, nici altuia.

Încă simțind în palmă mânerul genții de pânză, Frankie se îndreptă spre maşină; aproape ajunsese, era în dreptul uşii din spate…

— Scuze, pot să vă ajut cu un bilet? Lângă ea apăruse unul dintre angajații Fundației pentru Copii şi îi zâmbea, arătându-şi dinții remarcabil de albi şi de regulați. Sunt de la presă, spusese, fără să-şi ia ochii de la maşină.

La volan se afla o tânără, ceea ce era neobişnuit, fiindcă Violet conducea întotdeauna ea însăşi, repede şi cam imprudent.

— Aşa, carevasăzică? făcu el nu prea convins. Atunci, hai să vă găsim pe listă, da?

Căută în geantă şi scoase legitimația temporară pe care i-o dăduse Felicity, o bucată de carton cu numele ei şi o ştampilă *London Post* pusă strâmb. Când o luase, fusese foarte mândră, dar acum, în mâna paznicului, părea o bucată de carton oarecare.

— N-am nici un O'Brien pe listă, din păcate, o anunță.

„Scârba de Felicity!“ îşi zise Frankie furioasă, în timp ce, în spatele lor, oamenii se înghesuiau să ajungă la Hillman Hunter. Dar chiar când bărbatul se pregătea s-o împingă de acolo, din spate se auzi o voce:

— E cu mine.

TREISPREZECE

„Neschimbată“ – primul gând care îi trecu prin minte lui Frankie. Era neschimbată. Violet deghizată în femeie de lume, cu spatele drept şi vorba repezită. Şi totuşi alta, mai adusă de umeri, cu fața împânzită de riduri noi, mai pronunțate în jurul ochilor şi al gurii, poate prea machiată, cu o pălărioară cu pană, aplecată până la linia părului cărunt şi buclat. Şi mai era ceva, ceva ce n-ar fi ştiut numi din prima clipă. Avea un aer ciudat, parcă răvăşit, ori poate era din cauza feței de un alb grotesc, din care se scursese tot sângele, şi a ochilor imenşi, flămânzi, arzători, care cercetau fața lui Frankie, ori poate brațele, rochia şi din nou fața…

— Ai venit, spuse cu glas răguşit. Ai…

— Îmi pare foarte rău, doamnă Etherington, spuse tânărul, frângându-şi mâinile, nu e pe listă.

Fără să-şi ia ochii de la Frankie, Violet îi smulse legitimația de presă din mână.

— Intrăm împreună.

Da, acum o recunoştea, era Violet, aşa cum o ținea minte. Frankie simți

un dram de iritare când bunica o luă de cot şi o împinse spre hotel, lăsându-l pe tânăr să alerge pe lângă ele şi să le croiască drum printre reporterii care făceau poze şi încercau să-i atragă atenția lui Violet.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

Mergea mai repede acum, cu ochii ațintiți la maiestuoasa intrare boltită a hotelului Wentworth, târând-o pe Frankie după ea ca pe un copil neascultător.

Mai întâi să obțină interviul, îşi spunea Frankie, şi pe urmă vede ea cum o scoate la capăt.

— M-am întors la Londra acum câteva zile. Lucrez la *London Post*. Şi, că veni vorba, am să-ți cer o favoare… Se poticni puțin, simțind că i se răsuceşte glezna. Violet, ai putea merge mai încet?

Însă chiar atunci, într-o furtună de țăcănituri şi blițuri, o femeie se ivi în spatele lor.

— Slavă Domnului că eşti aici, Vi! Repede, hai să intrăm!

O figură voioasă, înconjurată de o masă enormă de păr şi cu un zâmbet care dezvăluia bine-cunoscuta strungăreață… Frankie nu-şi putu stăpâni o exclamație.

— Celeste McIntyre!

Sunase mult mai entuziast decât ar fi vrut, dar poate că nu avea să mai fie nevoită s-o roage pe Violet să facă prezentările. Se va descurca singură, ceea ce i-ar fi convenit de minune.

— În persoană, zâmbi femeia. E noua ta asistentă, Vi? Violet!

Însă Violet se dusese câțiva paşi mai încolo şi se oprise în mijlocul holului, privind magnifica scară dublă, răsucită în dreapta şi în stânga, cornişele bogat decorate şi enormele tablouri atârnate pe pereți, acum înnegrite de vreme, până dădu cu ochii, în stânga, de oglinda aurită de deasupra căminului. Deşi oamenii se îmbulzeau în jurul ei, nu le dădea nici o atenție celor care îi strigau numele, ba chiar îi puneau un microfon în față. Tresări puternic când Celeste o bătu pe braț, păru că are nevoie de câteva clipe ca să revină la realitate, dar apoi zâmbi.

— A, Celeste! Ce mă bucur să te văd!

— Cum zici tu, făcu Celeste nedumerită. Dar ne-am înțeles să ne întâlnim aici, nu mai ții minte? Credeam că doar eu nu sunt în apele mele

astă-seară, dar tu te simți bine? Parcă nici tu nu eşti în mare formă.

Frankie îşi scosese carnețelul şi ciotul de creion ascuns în poşeta de seară şi se uita la lista de întrebări pentru interviu. Auzind-o pe Celeste, ridică iute privirea. Celeste avea dreptate. Sub stratul de pudră, Violet asuda, şi obrajii, înainte albi, i se acoperiseră de pete roşietice.

— Celeste, cum îi merge bonei? întrebă un reporter care se apropiase, flancat de doi angajați ai Fundației, şi îi vârî un microfon sub nas. Te desparți de soțior?

— Astă-seară vorbim despre faptul că unul din cinci copii nu ştie să citească bine când ajunge la vârsta de unsprezece ani. Sper că sunteți de acord că, într-o țară avansată tehnologic şi recunoscută pentru calitatea sistemului ei educațional, situația trebuie remediată, nu? spuse Celeste pe un ton demn, scuturându-şi claia de păr. Despre chestiuni personale nu am de gând să fac comentarii.

Fără să se lase intimidat, ziaristul se întoarse spre Violet.

— Doamnă Etherington, dumneavoastră ce părere aveți de această situație?

Frankie izbutise, cu o mişcare abilă, să se strecoare în fața a doi ziarişti, căutând să atragă atenția lui Celeste, aşa că abia zări expresia ciudată care se ivi o clipă pe fața bunicii ei, o expresie de nelinişte şi nedumerire, şi, da, puțin panicată. Se încruntă şi întoarse capul ca să vadă mai bine, dar expresia dispăruse, înlocuită de mina obişnuită a lui Violet, plăcută şi uşor severă.

— Că trebuie să-i ajutăm pe copii să învețe şi să crească, să devină buni cetățeni şi oameni cumsecade? răspunse Violet. Cred că asta nu e o situație, ci un drept fundamental al omului.

— Mă refeream la…

— Ştiu la ce te refereai, Laurence, spuse Violet zâmbind. Mai bine faci o fotografie, nu?

Laurence ridică mâinile, semn că se predă, fără să se supere, şi chemă fotograful.

— Celeste şi dumneavoastră alături, dacă nu vă supărați, spuse. Şi cine e frumoasa dumneavoastră prietenă? Superbă rochie, adăugă apreciativ.

Frankie dădu să lămurească lucrurile, să spună că e om de presă, dar

Violet îi luă vorba din gură.

— E nepoata mea, Frankie.

— Doamne sfinte! făcu Laurence uluit. O nepoată… cine ar fi zis… Fireşte că va fi parte din fotografie.

— Ba nu, zise Frankie pe un ton categoric. Mă aflu aici ca să-i iau un interviu lui Celeste. Lucrez la *London Post*, i se adresă lui Celeste, aşa că, dacă nu vă supărați…

— Desigur, încuviință Celeste. Ce grozav că ai venit însoțită, Vi! Hai totuşi să terminăm cu fotografia. Se aşeză între Frankie şi Violet, luându-le de braț.

— De fapt, chiar nu vreau să apar în poză, se împotrivi Frankie, încercând să-şi elibereze brațul. Violet… Nu reuşi însă decât să atragă şi mai mult atenția asupra ei.

Laurence lua notițe ca un ziarist ce era, scrutând figura lui Frankie ca să rețină toate detaliile, în timp ce fotograful căuta un unghi potrivit şi în spatele lui se strângeau tot mai mulți reporteri, care, evident, mirosiseră un subiect interesant şi o găsiseră pe misterioasa Violet Etherington chiar în mijlocul tevaturii. „E absurd“, îşi zise Frankie mânioasă. Ea era cea care ar fi trebuit să fie de cealaltă parte, înarmată cu un blocnotes şi o listă de întrebări, făcându-şi meseria, pentru numele lui Dumnezeu! Cu coada ochiului, o zări pe fotografa de la *London Post*, o fată pe nume Jade, ridicând aparatul.

— Frankie vine de la Francesca, nu? întrebă Laurence repede. Francesca Etherington, nu-i aşa?

Violet dădu să spună ceva, însă Frankie se săturase. Tocmai asta făcuse Violet atunci: etichetase lucrurile după cum îi plăcea ei, şi acum, la un deceniu după ce ea şi Frankie se despărțiseră țipând, proceda la fel, ca şi cum nu se scursese atâta amar de vreme. Dar Frankie nu avea nevoie să fie etichetată de Violet, oare bunica ei nu înțelesese asta până acum? Făcuse destul, îi răpise destul…

Blițurile continuau să se aprindă, însă lui Frankie nu-i păsa. Se dădu la o parte şi, în agitația stârnită în jurul lui Celeste, se apropie de bunica ei şi îi şopti la ureche:

— Mă cheamă Francesca O’Brien şi am venit aici ca să fac un interviu cu

Celeste. Atât şi nimic mai mult.

Vorbise încet, dar apăsat, şi, preț de o clipă, se întrebă dacă Violet chiar o auzise, pentru că fața îi rămăsese fără expresie, sub stratul gros de fard. Apoi, pe neaşteptate, genunchii o lăsară şi Violet se prăbuşi la picioarele lui Celeste şi Frankie.

Frankie era sigură că inima i se oprise un minut întreg până să cadă în genunchi lângă trupul bunicii. Deasupra ei, Celeste striga după angajații Fundației, cerând să vină un medic, încercând în acelaşi timp să-i îndepărteze pe reporteri de Violet.

Mai departe nu prea ştia ce se întâmplase. Nu-şi amintea decât fața lui Violet în timp ce era dusă de umeri într-o încăpere mare, goală, şi aşezată pe un scaun aurit. Angajații Fundației se învârteau speriați în jurul ei, medicul decretă că avusese un şoc, dar altminteri era bine, iar Violet le spunea tuturor să nu se mai vânzolească atât doar fiindcă o bătrână fusese destul de nătângă încât să se poticnească.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Celeste privind îndoită în urma doctorului care se îndepărta. Să chem limuzina să te repeadă la spital?

Rujul i se întinsese pe obraz şi în ochii enormi i se citea îngrijorarea, în ciuda celor două rânduri de gene false, din care una se dezlipise la un capăt şi îi atârna pe obraz. Părul ciufulit se învolbura în jurul ei ca o mare pe furtună.

— E prea mare pentru mine, zău, mă aruncă de colo-colo, îi mărturisi lui Frankie. Data viitoare am să vin cu Mini-ul fiicei mele adoptive. Deşi… mă rog, cine ştie dacă o să mai am multă vreme ocazia. Atmosfera de acasă e foarte încordată.

Frankie încercă să spună ceva, însă adrenalina, după o primă izbucnire, se potolise; îşi simțea pieptul prins ca într-un cleşte, era incapabilă să scoată o vorbă, chiar dacă Celeste ar fi aşteptat un răspuns.

— Celeste, spuse Violet cu voce slabă, dar fermă, n-am nimic. Am mâncat prea puțin, asta-i tot. În scurtă vreme, vine asistenta mea să mă ia, şi mâine merg la doctor. Tu, în schimb, trebuie să fii aici, să te vadă lumea. Am vorbit deja despre asta, mai ții minte?

Celeste se ridică şovăitoare, ținându-şi cu mâna fusta care se despicase atunci când se aplecase deasupra lui Violet.

— N-ai un ac de siguranță, Frankie? Ba nu, lasă, o să mă accepte aşa cum sunt.

— Nu mai stai un pic, Frankie? întrebă Violet repede.

Frankie o privi pe Celeste şi dădu să răspundă. Avea de scris un articol. Dar expresia de tulburare şi panică se aşternuse din nou pe fața bunicii ei, şi Celeste bombănea cum că vrea să stea „aici, unde nimeni nu-mi pune întrebări tâmpite despre tărăşenia cu bona“, aşa că Frankie, care mai demult dăduse în vileag abuzurile dezgustătoare ale proprietarului unui bloc de locuințe sau se încăpățânase să susțină că un consilier era vinovat, când toată lumea îi spunea că nu e întreagă la minte, înțelese că nu avea cum să ia un interviu în acel moment. Vocea i se gâtuise, Violet o trăgea de fustă şi Celeste mârâia enervată la unul dintre angajații Fundației, care băgase capul pe uşă întrebând dacă doamna McIntyre va mai întârzia mult, fiindcă e aşteptată.

— A, era să uit, şi tu voiai să vorbeşti cu mine, nu-i aşa, Frankie? Caută-mă ceva mai încolo. Se aplecă, o sărută pe Violet pe obraz şi şterse urma de ruj cu degetul mare. Şi, Vi, sună-mă mâine, da?

După atâta vânzoleală, Violet stătea aproape nemişcată. Doar pipăia cu mâna dreaptă paietele argintii de pe rochie. Oglinzile de pe pereți trimiteau înapoi imaginea a zeci de mese şi scaune goale, a unei mulțimi de Frankie şi Violet.

— Ce multe suntem! şopti Violet, o şoaptă tremurată, abia auzită, ca şi cum vedea multe alte fețe, o sală de bal plină. Întocmai ca atunci, într-o minunată sâmbătă din septembrie. hotelul Wentworth, atât de impozant, considerat a fi cel mai sigur loc din Londra. Nu mai pipăia paietele, ci râcâia cu unghiile cicatricile vechi, întinse pe brațe ca o pânză de păianjen.

Frankie se dădu mai aproape, încruntată, căci Violet părea să fi uitat cu totul că e şi ea acolo.

— Romy şi cu mine eram nedespărțite. Romy era aşa de drăguță, de plină de viață… Şi, câteva ore mai târziu, zăcea moartă în brațele mele… sânge peste tot, pe rochia ei şi a mea, pe mâinile mele… A murit la nouăsprezece ani. Deasupra noastră erau trei sute de bombardiere germane, Londra ardea, mai târziu i-au spus „Sâmbăta Neagră“, însă eu nu aveam habar de ceea ce urma să se întâmple, nu *ştiam*…

Unghiile lăsau urme adânci în pielea subțire a cicatricilor, dar Violet le zgâria şi mai rău, apăsând tot mai tare; dintr-o clipă în alta, avea să-i dea sângele.

— V-V-Violet, o-o-opreşte-te, o rugă Frankie vorbind împleticit, şi, de spaimă, cuvintele erau ca nişte gheme de țepi.

Se agăță de mâna bunicii, încercând să-i desfacă degetele.

Violet tresări simțindu-i mâna pe a ei, apoi se prăbuşi la loc pe scaun, uitându-se la dârele roşii de pe braț, la zgârieturile vizibile acum, după ce Frankie îşi trăsese mâna înapoi.

— T-t-te d-duc la doctor, zise Frankie, înfuriată pe propria ei teamă. N-ar fi trebuit…

— Ba nu! sări Violet, netezindu-şi zgârieturile cu degetele. Nu, doar îmi aminteam. Atâția ani am reuşit să ocolesc hotelul Wentworth, mai bine zis de când am fost invitată aici la o nuntă, acum şaizeci şi patru de ani, adăugă cu voce mai stăpânită, deşi buzele îi erau tot albe.

După un moment de tăcere, Frankie dădu precaută din cap.

— Mi-ai povestit despre Romy, dar uneori uit că erai la Londra în timpul războiului-fulger. Nici nu pot să-mi închipui cum o fi fost, să petreci atâtea nopți în adăpost…

Pe fața lui Violet se întipări o expresie bizară, apoi trăsăturile i se crispară.

— N-am fost aici decât la început, câteva săptămâni. Restul războiului l-am petrecut în Yorkshire, la o rudă îndepărtată.

Frankie dădu să spună ceva, însă Violet atinse cu palma fusta rochiei.

— Nu-mi vine să cred că ți-a dat-o Jools. Deşi, spuse, schițând un zâmbet, nu cred că se găsea ceva mai potrivit pentru întoarcerea ta.

În ciuda stânjenelii şi a încordării de dinainte, Frankie se simți neaşteptat de uşurată. Până la urmă pusese punctul pe „i“.

— La mulți ani, draga mea, spuse Violet.

— Mda, răspunse Frankie precaută.

— Spune-mi ce să fac ca să îndrept lucrurile, adăugă Violet repede, cu glas rugător. Se apropiase de Frankie, şi aceasta simți miros de pudră de talc şi un parfum floral. Fac orice, numai să fim iar ca înainte.

— Ai putea să mă prezinți ca Frankie O’Brien, pentru început, zise

Frankie încet.

Până atunci domnise între ele o atmosferă destinsă, nuanțată de regret şi de mireasma dulce-înțepătoare a nostalgiei. Dar, de cum rosti cuvintele, Frankie văzu că bunica ei se schimbă la față. Strângerea din buze bine-cunoscută, încruntarea abia vizibilă, ridicarea din bărbie, iritată şi dezaprobatoare.

Violet nu-l plăcuse niciodată pe Harry O'Brien. Nu o spusese chiar de-a dreptul, spre deosebire de Harry, care o numea în fel şi chip, de pildă „hoaşcă bogată, scorpie, burgheză cu acte". Dar Frankie îşi dăduse seama, când o văzuse cum se încrunta în momentul în care Frankie şi Harry îşi luau la revedere strângându-şi mâna într-un fel anume; când o văzuse cum pufnea uitându-se la bluza prea mică şi găurită cu care era îmbrăcată Frankie, şi cum se strâmbase dezaprobator când aşteptau să viziteze gimnaziul anglican, asupra căruia căzuseră în sfârşit de acord, şi Harry întârziase douăzeci de minute.

— Să te numeşti Etherington nu e ceva ruşinos. Până şi tonul lui Violet era întocmai ca atunci: ghiceai în el efortul ostentativ, chiar dacă nu prea mare, de a nu spune tot ce ar fi vrut de fapt să spună despre ce însemna să fii O'Brien. Eşti şi fiica mamei tale, nu uita, şi Stella mea era deosebită, nici nu ai idee cât de deosebită…

— Stella ta s-a măritat cu el şi i-a luat numele, spuse Frankie cu răceală. E un lucru pe care nu-l poți schimba, oricât te-ai zbuciuma. Te-ai gândit ce a însemnat să fiu trasă între voi doi, în timp ce încercam să vă iubesc la fel de mult, iar voi nu vă puteați suferi tocmai din cauza mea? Şi pe urmă tu… tu… Îi veniră în minte lucrurile la care se gândise cu amărăciune atâția ani, dar acum, că se afla aici împreună cu Violet, nu găsea cuvintele potrivite.

— Dacă ai avea idee, dacă ai şti cum era el în realitate, ce i-a făcut Stellei, zise Violet pornită. A fost vina lui şi numai a lui.

— M-m-mi-am pierdut ambii părinți înainte să împlinesc optsprezece ani, zise Frankie, înfuriată pentru că nu-şi putea stăpâni bâlbâitul. Iar v-v-vina a fost a ta, şi numai a ta. Trebuia să mă iubeşti, să fii mereu de partea mea. Se ridică atât de repede, că scaunul pe care stătea se răsturnă şi căzu cu zgomot puternic.

— Nu, Frankie, te rog, o imploră Violet. Regret povestea cu numele.

Probabil că nu voise să o facă pe Frankie să pară plângăcioasă sau infantilă, dar, când aceasta întoarse capul spre ea, văzu că stătea foarte dreaptă şi avea o privire neîmblânzită; îşi dădu seama că asta avusese de gând, fără îndoială, aşa cum, cu bună ştiinţă, făcuse şi spusese lucrurile acelea cu zece ani în urmă.

— Mă rog, spuse Frankie cu răceală. Ştii, nu cred că vrei într-adevăr să dregi lucrurile. Cum ai putea, când e limpede că nu regreți nimic? Tu l-ai băgat pe tata la închisoare acum zece ani, şi l-ai băga şi acum, fără şovăială.

PAISPREZECE

Până să spună Violet ceva, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o tânără brunetă. Nu dădu nici un semn că auzise discuția pe un ton ridicat sau că e surprinsă văzând ce priviri ucigătoare îşi aruncau cele două, ci se mulțumi să dea scurt din cap în chip de salut.

— Am dat o scurtă declarație de presă, aşa că nu e nici o problemă, şi dacă sunteți gata, doamnă Etherington, am tras maşina în spate. Vă aştept afară.

— Eu plec, în orice caz, spuse Frankie supărată, iar tânăra dădu din cap ca şi cum era de la sine înțeles şi dispăru.

Violet dădu să spună ceva, dar Frankie îi tăie vorba:

— Ce s-a întâmplat acum zece ani nu mai are însemnătate, zise pe un ton glacial. Pentru că tata iese din închisoare, nu ştiai? Va fi eliberat în patru săptămâni. În sfârşit va fi liber.

Din fericire, Con şi Bea se duseseră deja la culcare când Frankie se întoarse la micul apartament pe care îl împărțeau – o magherniță, cum îi spunea Con bombănind, care se cutremura de câte ori metroul trecea duduind pe dedesubt. Lăsaseră un bilet pe masă. „Sper că ziua de naştere a decurs bine“, scrisese Bea, iar Con adăugase dedesubt: „Abia aştept să-mi povesteşti cum a fost la gală“.

Frankie mototoli hârtia şi o aruncă într-un colț al bucătăriei, se aşeză şi rămase o bună bucată de vreme cu capul în mâini, încercând să-şi închipuie cum să scrie un articol fără să aibă despre ce scrie.

Era absurd. Fusese acolo, lângă Celeste McIntyre, *vorbise* cu ea, dar când, în cele din urmă, se alăturase mulțimii de reporteri, Celeste urcase pe

scenă ca să rostească un discurs şi apoi fusese condusă afară de oamenii de la Fundație înainte ca Frankie să mai poată ajunge la ea.

„Scrie, Frankie, numai scrie *ceva*.“ Scrisul era pasiunea ei, la asta se pricepea cel mai bine. Ani de zile, cât timp bâlbâitul o împiedicase să vorbească, umpluse caiete întregi şi jurnale cu cuvintele pe care nu le putea spune cu glas tare, transformându-le în ceva plăcut, elegant şi abordabil.

Se puse deci pe scris. Bând ceaşcă după ceaşcă de ceai şi simțind din când în când huruitul metroului sub picioare, deschise caietul primit cadou de ziua ei şi scrise despre vânzoleala fără sens de pe covorul roşu, spaima trăită când o văzuse pe bunica ei căzând, imaginea lui Violet stând în sala de bal şi părând… de-a dreptul *pierdută*. Ce tupeu, să pară *pierdută*, după câte făcuse! Scrise despre faptul că Harry O’Brien avea să iasă din închisoare peste patru săptămâni şi ceva, şi cum naiba ar putea să-l sprijine într-o meserie care se dovedea a fi, în cel mai bun caz, riscantă. Scrise din inimă, până când, în cele din urmă, avu un articol unde nu găseai mizeriile pe care evident că le aştepta Hugo, dar care, după părerea ei, ar putea fi acceptabil.

— Ce dracu’ e asta? striga Hugo învârtindu-se prin redacție ca o tornadă. Slujbele voastre atârnă de un fir de păr şi voi asta îmi dați? N-am văzut în viața mea atâtea tâmpenii despre Corfu ca în materialul ăsta folosit ca pretext lamentabil pentru o deplasare la fața locului. Sina! Unde eşti, femeie? Pentru numele lui Cristos, termină cu smiorcăiala! Waddington, ai o oră ca să-mi dai ceva mai bun despre ministru. Rooney, n-am cuvinte.

Oarecum surprinsă, Frankie îl văzu pe Rooney prinzând două pagini acoperite cu observații scrise cu cerneală roşie şi semne de exclamare. Ea îşi trimisese articolul prin e-mail şi aşteptase să primească pe aceeaşi cale comentarii concise şi obiective, dar în nici un caz astfel, în fața *tuturor*, cum nu se întâmplă decât în filme.

Hugo se apropie de masa ei de lucru, învăluind-o în parfumul lui de citrice, iute şi puternic.

— Dulapul cu mături era ocupat? întrebă cu glas prietenos, uitându-se la biroul improvizat, acoperit cu vrafuri de ziare şi articole decupate. Felicity, ce ți-am spus eu despre sinergia redacțională? strigă spre celălalt capăt al încăperii. Aranjează un birou ca lumea aproape de ceilalți, pentru

Dumnezeu!

— Nu e loc, răspunse Felicity tot strigând, cu receptorul prins între umăr şi ureche.

— Uite, ăla mare, mârâi Hugo, arătând cu mâna.

— E al lui Mallory, zise Victoria, obligată în cele din urmă să răspundă. Are o întrevedere la micul dejun şi…

Se bâlbâia puțin, şi se vedea de la o poştă că nu are habar unde e Mallory.

— Ei, când ne va onora cu prezența, va afla că întotdeauna cine e bun la suflet dă şi altora, se răsti Hugo. Felicity, la treabă. Victoria, du-te s-o ajuți. Ce e asta, creşă? Sfinte Sisoe, June v-a cocoloşit.

— Mă simt bine aici, zău, spuse Frankie, care nu avea nici un chef să stea lângă Mallory.

— Sigur că te simți, îngeraş, mai ales după o seară minunată, plină de frumusețe şi eleganță, şi dedicată cauzelor nobile.

Hugo se învârtea în jurul biroului ei, luă pixul care îi purta noroc, aranjă un teanc de fotografii cu Celeste, şi în tot acest timp, Frankie se rotea cu scaunul ca să fie cu fața spre el, căznindu-se să vadă câtă cerneală roşie era pe hârtia din mâna lui. Îşi mai veni în fire când constată că nu era chiar aşa de multă. Poate că fusese de ajuns, poate…

— Ar fi trebuit să-l trimit pe Crawley în locul tău, sau pe Victoria. Până şi Mallory ar fi fost mai bun. Hugo trânti hârtia pe birou. Nu era articolul ei, ci doar un paragraf de text. Însă apoi desluşi câteva cuvinte, mai recunoscu câteva şi în cele din urmă înțelese că paragraful era alcătuit din jumătăți de propoziție şi fragmente din formulările la care muncise ore în şir cu o zi înainte, acum tăiate în bucăți şi reasamblate.

— Hugo, îmi pare rău că n-am găsit mai mult despre Celeste, spuse repede. L-l-lucrurile au cam luat-o razna, cinstit vorbind. Am să mă descurc mai bine data vii…

— Să le luăm pe rând. Unde sunt amănuntele despre căzătura lui Violet Etherington? Jade a zis că au luat-o de acolo aşa de repede, încât nimeni nu s-a prins ce se întâmplase şi versiunea oficială oferită presei a fost o singură frază, din care nu aveai ce scoate. Dar se pare că tu te aflai chiar lângă ea şi aveai din ce scrie un articol bun.

— A trebuit s-o d-d-duc în camera din spate şi să aştept s-s-să-şi revină.

Frankie respira rar, străduindu-se să-şi stăpânească bâlbâitul.

— Şi-a revenit?

— Da, cu toate că…

— Leşinul a avut vreo legătură cu apariţiile ei sporadice din ultima vreme? îi tăie Hugo vorba.

— Nu, adică… n-aş…

— Să mă scuzi dacă mi-am închipuit că te-ai dus la gală ca să lucrezi, spuse Hugo pe un ton tăios. Ce altceva aveai de făcut decât să te gândeşti numai şi numai la serviciu? Bagă cărbune, scumpo, ca să nu rămâi pe dinafară. Acum, am să-ţi dau şansa să-ţi îmbunătăţeşti singură partea cu gala, dar numai fiindcă ne-ai făcut cadou o poză, aş zice, surprinzătoare. Pari un pic cam îmbufnată, dar subiectul compensează din plin. Tu, doamna E şi Celeste McIntyre. Mai e o speranţă pentru tine!

Frankie amuţi, cu ochii la fotografie. Fuseseră surprinse în mişcare, însă Celeste izbutise să afişeze celebrul ei zâmbet, în timp ce Violet era ca o căprioară speriată de farurile maşinii şi se agăţa de Frankie, care, încruntată, trăgea să iasă din cadru, după cum se vedea foarte bine.

— Doamne Dumnezeule, şopti, încercând să nu se gândească la ce va spune Victoria când va afla că Frankie nu se mărginise doar să-i fure povestea, ci şi intrase în ea.

— Să-l am pe birou până la unu, zise Hugo scurt. Acum să trecem la McIntyre.

Ridică altă foaie de hârtie, pe care Frankie recunoscu două, poate trei fragmente din textul ei original, împănate cu bucăţi compacte de text nou.

„Vin vremuri grele pentru Celeste?“ era titlul. *S-ar spune că Bonagate a marcat-o pe McIntyre, care a fost prezentă la Gala Starlight aseară, palidă şi îngrijorată. A evitat să răspundă la întrebări şi s-a retras la masa ei, imediat ce s-a ivit ocazia…*

— Arăta splendid, obiectă Frankie. Şi a vorbit cu o groază de lume.

— Dar nu şi cu tine, o luă Hugo peste picior.

— Păi… răspunse Frankie. A spus că-i e puţin greaţă, dar asta era înainte să cadă Violet… şi că lucrurile sunt cam tensionate acasă.

— „Greaţă“ e bine. Şi „tensiune“, la fel. Altceva?

— Nu poţi folosi aşa ceva, Hugo, nu era pentru interviu, evident. Stăteam

la taclale.

— Nimeni nu „stă la taclale“. Aşteptam un interviu, domnişoară O’Brien. Care e definiția oficială a interviului… aud? întrebă, arătând cu creionul norocos al lui Frankie înspre Con, asemenea unui învățător.

Aruncându-i lui Frankie o privire îndurerată, Con recită pe nerăsuflate:

— O întrevedere avută ca să obții informații şi scrierea numitei informații sub formă de întrebări şi răspunsuri.

— De vreme ce nu avem aşa ceva, zise Hugo cu asprime, trebuie să ne mulțumim cu „greață“. Se potriveşte cu asta. Trânti altă fotografie pe birou. Rujul lui Celeste se întinsese, fusta îi era sfâşiată, ridicase mâinile într-un gest rugător.

Frankie îl privi pe Hugo, nevenindu-i să creadă.

— Hugo, bunica mea tocmai *leşinase*, era chiar *acolo*, arătă ea cu degetul dincolo de marginea fotografiei. Îmi pare rău de interviu, zău că da, însă când a plecat Violet, nu mai aveam cum să ajung la Celeste. N-are să se mai întâmple, p-p-pro…

Ar fi dat orice, chiar şi un deget de la mână, numai să poată pronunța cuvintele bine.

— Cititorii vor ştiri, zise Hugo pierzându-şi răbdarea. Dacă vor fleacuri despre măreția cauzei şi generozitatea fundației care găzduieşte gala, atunci n-au decât să citească broşura. Scoase textul ei inițial din buzunarul de la spate şi, cu o voce blândă şi mieroasă, dar în acelaşi timp ucigător de pătrunzătoare, se apucă să citească cu glas tare: *O seară de neuitat…* bla, bla… *o cauză atât de importantă…* bla, bla… *unul din cinci copii care termină şcoala primară nu ştie să citească şi să scrie bine*, bun, asta chiar că e o nenorocire, dar nu e un motiv să batem oamenii la cap… *nu poate continua aşa, e timpul să facem o schimbare…*

Frankie se străduia să nu audă ce-şi şopteau Felicity şi Victoria, în timp ce eliberau jumătate din biroul lui Mallory, recitarea lui Hugo, care nu mai lua sfârşit, zgomotul televizoarelor, pocnetul unei uşi trântite. Îşi aținti privirea asupra pielii albe a lui Hugo, a gulerului neglijent ridicat, a degetelor îndoite peste marginea hârtiei. Avea mâini mici, de copil, aproape delicate. Cu coada ochiului, zări figura îngrijorată a Beei, când se apropie de biroul lui Con ca să întrebe în şoaptă ce se întâmplase între timp. Buzele

lui Con se mişcau – se vedea că e agitat, îşi spuse Frankie înfuriată, entuziasmat şi disprețuitor; nu ajunsese să-şi scrie articolul despre Celeste şi acum o privea de sus fiindcă era luată la refec?

Tresări când Hugo se opri din citit.

— Norocul tău că domnul Crawley a putut să facă apel la o persoană de contact, aşa cum tu în mod evident n-ai fost în stare, şi a mai pus carne pe text. Ia ascultă:

Surse apropiate de familia McIntyre confirmă în sfârşit multe dintre problemele scoase la iveală de Maria Convoy în şocantele ei dezvăluiri, în care descrie dezintegrarea corozivă a unei căsnicii sortite eşecului de la bun început, dacă ținem seama de uşurința cu care McIntyre şi-a introdus amanta în noul mariaj. Pe de altă parte, prietenii nu înțeleg de ce a acceptat Celeste situația, de vreme ce ştia că Charles îi cumpărase lui Convoy un mic apartament, unde se retrăgeau ore în şir, dar şi că, indirect, era plătit din salariul ei, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de umilită.

Mai erau detalii picante despre întâlniri şi trădarea lui Charles, unele foarte grăitoare, meşteşugit puse în cuvinte. Frankie ridică privirea spre Hugo.

— Eu nu am scris aşa ceva, spuse pe un ton categoric, fără să se mai bâlbâie câtuşi de puțin.

— Acum ai scris, zise Hugo, înapoindu-i pixul norocos cu un gest elegant. Conrad pare să fi înțeles că promisiunea făcută vechii mele prietene Lydia Marquart nu e în nici un caz un cec în alb, indiferent cât de ilustre sunt rudele unora. Îmi eşti simpatică, domnişoară Francesca O’Brien. Dar acum dovedeşte că ştii ce e bine pentru tine, pune totul cap la cap şi dă-mi un articol coerent.

CINCISPREZECE

Frankie aşteptă până când zgomotul se potoli, după care, ținându-se foarte dreaptă şi evitând să se uite la cineva anume, se duse la noul ei loc de muncă. Victoria pesemne că folosise o riglă, căci vraiştea de pe biroul lui Mallory se oprea exact la două treimi din lungime, lăsându-i ei cincizeci de centimetri plus o jumătate de masă lipită la capăt, atât de aproape de perete, că nici un scaun n-ar fi încăput acolo.

— Cum fac să mi se instaleze un computer aici? o întrebă pe Felicity,

când o văzu trecând cu un teanc de ziare în brațe.

— Sună la IT, îi răspunse aceasta scurt.

— Şi un taburet sau ceva asemănător?

— Ți se pare că lucrez la amenajări interioare?

Oftând, Frankie întinse mâna spre telefonul lui Mallory.

Victoria ridică din sprâncene.

— Nu ştiu unde ai lucrat înainte, dar, într-un loc aşa de înghesuit, regula nescrisă este să respecți spațiul altuia. Fă-ți rost de un telefon.

— Am nevoie de telefon ca să *cer* un t-t-telefon.

Făcuse un efort ca să pronunțe ultimul cuvânt. „Doamne, dacă nu sunt atentă, în scurt timp am să mă bâlbâi non-stop.“

Victoria îi aruncă o privire otrăvită, apoi îşi aținti cu subînțeles privirea la mâna pusă pe telefonul lui Mallory. Fără să mai scoată o vorbă, Frankie se întoarse şi merse la departamentul de IT, unde găsi o femeie care îi promise să-i instaleze un computer în douăzeci de minute.

— Nu cumva aveți şi un taburet? întrebă Frankie.

— Aoleu! făcu femeia. Am auzit eu că e vraişte pe-acolo, dar se pare că e mult mai rău, din moment ce ați rămas fără scaune. Uite, ia-l pe ăla dacă vrei.

Frankie cără taburetul la etaj pe scara din dos cât putu de încet, ca să amâne momentul când avea să intre în redacție, în atmosfera de nervozitate şi încordare, în gălăgia de acolo, şi să se aşeze la un birou de tot râsul, pe un taburet la fel de ridicol.

Chiar când să ajungă la uşă, dădu nas în nas cu Beatrice şi Con.

— Aici erai! făcu Bea uşurată. Cum te simți? Nu pune la suflet, Frankie. Tu scrii aşa de bine şi…

— Zău, Bea, n-am nimic. Frankie nu avusese de gând s-o întrerupă, însă nu putea suferi privirea îngrijorată şi plină de milă a prietenei ei. Am învățat ceva, înțelegi? Am avut noroc să fie June plecată şi să am ocazia să lucrez direct cu Hugo. Va trebui să-mi dau silința ca să iasă mai bine, atâta tot.

Beatrice o privea cu gura căscată.

— Te-au spălat cumva pe creier? S-a purtat ca un ticălos adineauri – l-am auzit tocmai de la Marketing.

— Adevărul e că n-a trimis-o să scrie un articol despre Celeste McIntyre,

interveni Con.

— Şi ce deştept ai fost tu că ai salvat situația! se răsti Frankie la el.

— După ce mi-ai furat articolul, zise Con, dar se opri imediat, făcând o figură vinovată. Îmi pare rău, Frankie, nu asta am vrut să spun. Dar ce naiba s-a *întâmplat* la gală?

— E o poveste cam lungă, răspunse Frankie, mutând taburetul pe şold.

Con aşteptă să audă mai multe, apoi ridică din umeri.

— Atunci să uităm ce-a fost şi să ne bucurăm că ne vedem numele unul lângă altul în a treia zi petrecută aici. *Francesca O'Brien* şi *Conrad Crawley*, caligrafia el în aer, şi tocmai atunci uşa se deschise şi apăru Max Sefton.

— Conrad, eşti căutat.

— Aici e ca la nebuni, murmură Beatrice la urechea lui Frankie, uitându-se chiorâş la Max. Am stat toată ziua să pun cap la cap o galerie foto pentru ediția online a ziarului, ca să aflu după aia că era deja făcută. Au luat-o cu toții razna din cauza poveştii cu evaluarea. Să nu te laşi, auzi? mai spuse, o îmbrățişă iute şi dispăru pe casa scării.

— Acum ai telefon şi computer, zise Max. Poți să te pui pe scris articole pe care să le desființeze Hugo.

— M-m-mulțumesc, zise Frankie printre dinți. Dintr-un motiv sau altul, îi venea greu să îndure gândul că Max îl ascultase pe Hugo citindu-i articolul.

— Nu-ți face griji, n-am prins decât o propoziție sau două, spuse el pe un ton liniştitor.

— Te pricepi să citeşti şi gândurile? îl repezi Frankie.

Max o privi lung.

— Fața ta spune tot, răspunse el serios şi fără să pară câtuşi de puțin descumpănit de tonul ei răstit, ceea ce o irită şi mai tare. E atât de frumoasă şi de palidă, şi tot timpul puțin bănuitoare, de parcă te-ai teme ca nu cumva lumea întreagă să-şi bage nasul în treburile tale, dacă nu ți-ai arăta colții. Dar din când în când, în ochii tăi, altminteri tulburați şi mânioşi, se citeşte o durere.

— Poftim?

Uitând de iritare, Frankie rămase cu gura căscată; se îmbujora tot mai tare închipuindu-şi cum o privise el îndeajuns de mult cât să-i remarce

ochii, mânioşi sau cum or fi fost ei.

Cu toate astea, nu părea câtuşi de puțin stânjenit – o calitate de invidiat, îşi spuse Frankie cu necaz –, şi evaluarea pe care i-o făcuse era surprinzător de corectă. Se ferise cu străşnicie să-i îngăduie cuiva să se amestece în treburile ei şi, în acest moment, era hotărâtă mai ales să se ferească de bărbații nonşalanți, cu ochi albaştri şi blugi decoloraţi.

— Oricum, continuă el, vestea bună e că, dacă scapi cu viață după ce Hugo îți redactează textele în stilul lui mai degrabă demodat – procedează aşa doar ca să instaureze un regim de teroare, fiindcă altminteri e adeptul convins al digitalului şi lucrului online şi vrea să fie *în pas cu vremurile* –, atunci vei putea munci oriunde.

— M-aş bucura să mă pot descurca aici un timp. E locul de muncă la care am visat, dacă vrei să ştii.

Ridică stângace din umeri, căci, în mod evident, îi venea mult mai greu decât lui să spună lucrurilor pe nume.

— De când eşti aici? vru să ştie.

— De doi ani, dacă-ți vine să crezi, răspunse Max clătinând din cap. Majoritatea timpului am încercat, fără succes, să fac în aşa fel încât să-mi fie repartizate subiecte politice. E drept, recunosc, sunt mulți pe felia asta, însă lui Hugo îi place să scoată la iveală lucrurile de care n-ai chef şi să te bage cu nasul în ele. Zice că aşa te ține în formă.

— Ai putea încerca să-i prezinți psihologia inversă, îi sugeră Frankie, zâmbind strâmb. Să te prefaci că te interesează… stațiile de metrou abandonate. Sau subiectul la care lucrezi acum.

— Fac un serial despre decăderea reşedințelor grandioase din Marea Britanie, spuse Max. Binemeritata decădere a grandioaselor reşedințe britanice, fiindcă Hugo le consideră a fi vestigii inutile ale unei perioade glorioase, dar apuse, revoltătoare, pentru că bogăția era strâmb împărțită, şi resursele, prost utilizate.

— Doamne! făcu Frankie în şoaptă. Dar n-a absolvit Şcoala Whittington? Plus că e membru al consiliului director al Galeriei Naționale a Portretelor.

— Ia uite, cineva şi-a făcut temele, zise Max ridicând sprâncenele. Dacă vrei un pont, admiră-l ca pe un erou, în particular. Atmosfera e nițel cam tensionată pentru moment.

Zâmbetul lui atenuă înțepătura, aşa că îi zâmbi şi ea.

— De arătat, chiar arată a erou, remarcă ea, ridicând din umeri. Ferchezuit şi dur, de zici că şi-a petrecut mai tot timpul la Clubul Havisham.

— Ce ştii tu despre Clubul Havisham? întrebă Max uluit. A, sigur! Celebra Violet Etherington.

— Las-o baltă, nu ştiu ce mi-a venit, spuse Frankie repede. N-am mai vorbit cu ea de zece ani şi, dintr-odată, îi aud numele pomenit peste tot, parcă aş asculta un disc uzat.

— E o persoană enigmatică, din câte am înțeles. Care altă celebritate de pe aici n-a dat niciodată un interviu? De ce n-ați mai vorbit de zece ani?

Expresia lui Max nu se schimbase, era la fel de nonşalantă, nepăsătoare şi amuzată ca înainte, însă Frankie regreta că o luase gura pe dinainte.

Dumnezeu ştie unde s-ar ajunge dacă cineva de aici – şi mai ales Hugo – şi-ar da seama câte ar ieşi la iveală doar zgâriind suprafața relației Etherington–O'Brien. La vremea respectivă, Violet se folosise de toată puterea ei în societate ca să păstreze discreția cu privire la pedeapsa cu închisoarea primită de ginerele ei, sau cel puțin să nu fie asociată cu ea, dar, dacă îți puneai în minte, nu era deloc greu să găseşti informații. Frankie se cutremură la gândul că, într-o şedință de redacție, s-ar putea discuta despre acuzațiile aduse tatălui ei.

— Ei, ştii tu, chestii de familie, plicticoase, spuse cu dezinvoltură.

— S-ar zice că ar fi nevoie să te invit la un pahar ca să-mi povesteşti. În orice caz, prefă-te că nu-ți pasă dacă Hugo profită de relația ta cu bunica.

— Ba nu, îmi pasă, şi încă foarte mult, îl repezi Frankie. Dar, adăugă cu un zâmbet în colțul gurii, am să încerc, dacă şi tu ai să pretinzi că te interesează mult de tot decăderea reşedințelor elitei britanice.

Max dădu din cap; se vedea că apreciază răspunsul.

— Aşa, plăteşte cu aceeaşi monedă. Ascultă-mă pe mine, în scurtă vreme ai să fii expertă la treaba asta.

Hotărârea ei de a plăti cu aceeaşi monedă fu totuşi pusă la grea încercare când ieşi din biroul lui Hugo după-amiaza, după ce se ciorovăise cu el pentru fiecare cuvânt din articolul referitor la căzătura lui Violet şi interviul cu Celeste. Spre uimirea ei, Hugo acceptă în cele din urmă formulări la

care, credea Frankie, nici măcar Violet n-ar fi avut de obiectat. Totuşi, versiunea finală a interviului cu McIntyre era şocant de tendențioasă şi plină de subînțelesuri din cauza amendamentelor lui Con, aşa încât Frankie roşea de ruşine ori de câte ori îşi amintea de ea.

— Mie chiar mi-a plăcut Celeste. Nu pot decât să sper că oficiul juridic va elimina minciunile cele mai sfruntate, îi spuse lui Max când se întâlniră în bucătărie ceva mai târziu.

— A, n-o să sufere ea, îi zise. McIntyre o încasează, dar îşi revine de fiecare dată. Va înțelege că îți faci doar meseria.

— Ce nu pot înțelege e cum de am căzut ca într-o transă în biroul lui Hugo şi n-am mai fost în stare de nimic, zise Frankie clătinând din cap. Am fost de acord cu lucruri pe care nici nu mi-ar fi dat prin gând să le scriu dacă eram la *Phoenix*. Şi totuşi îl admir oarecum. Felul în care ajunge la miezul lucrurilor, în care face praf o frază, ca să rămână esențialul, chiar dacă nu pot înghiți ce a ieşit din poveste, la final.

— Asta e specialitatea lui, să te amețească de cap. Hai să-ți fac cinste cu o cafea la parter. Sau cu o cană de zeamă cafenie, rămasă de la spălatul vaselor, îi propuse Max.

— Francesca! Hugo scoase capul pe uşa biroului chiar când treceau şi îi întinse un dosar. Cabale şi jocuri de putere în consiliul de conducere al grupului New Line Theatre. Vor să demoleze vechea primărie. E destul de interesant pentru tine? Să nu mă laşi din nou baltă, frumoaso!

— Cu siguranță nu, se grăbi ea să răspundă, însă el deja închisese uşa.

— Hai s-o ştergem până nu-i mai vine vreo idee nemiloasă, mormăi Max, dar chiar atunci se auzi o voce din hala redacției:

— Francesca, la telefon!

— Pe unde umbli? întrebă Felicity pe un ton acuzator, când Frankie intră pe uşă.

— Am stat de vorbă cu Hugo, spuse ea privind-o de sus. Spune-i că sun eu mai târziu.

— Eşti convinsă? Poate că la ăsta o să vrei să răspunzi, zise Felicity zâmbind răutăcios. E poliția.

ŞAISPREZECE

Era vorba despre tatăl ei, fără îndoială. Ştia sigur. Făcuse o boacănă cu

câteva săptămâni înainte să fie pus în libertate, fusese bătut de cineva, i se întâmplase ceva rău…

Nimeni dintre cei din jur nu se prefăcu a nu trage cu urechea. Frankie întinse mâna tremurând, ca să apuce receptorul, drept care Felicity ridică din sprâncene şi murmură în surdină:

— Când te ştii vinovat…

Max îi spuse să tacă naibii din gură şi să facă legătura în sala de şedințe, idee pentru care Frankie l-ar fi sărutat o dată şi încă o dată, şi pentru că nu intră după ea, ci se învârti prin fața uşii ca să nu lase pe nimeni înăuntru.

— Doaaamnăăă, auzi o voce exasperată. E cineva la telefon?

— E-e-eu, rosti după ce trase de mai multe ori aer în piept. P-p-pardon, spuse cu glas răguşit. La serviciu, adăugă, inspirând încet şi profund.

— Bunica dumneavoastră e la noi, spuse femeia şi adăugă iute, auzind exclamația speriată scoasă de Frankie: Nu e nici un motiv imediat de îngrijorare, de fapt, pare a fi în formă. Făcu o pauză, şi Frankie auzi în fundal nişte voci enervate ciondănindu-se. Am… ar fi bine dacă ați putea veni s-o luați, atâta tot.

— S-o iau? repetă Frankie cu voce pițigăiată de uşurare şi mai puternică decât ar fi vrut. De ce?

— Păi… nu prea ştim. Stătea pe o bancă la capătul parcului Serpentine. Un jogger a făcut mai multe ture şi l-a îngrijorat faptul că nu se mişcase şi că nu părea… în apele ei.

Frankie răsuflă uşurată.

— Aceea nu e bunica mea. Violet s-a născut la Londra, şi-a petrecut toată viața aici. A fost de un milion de ori în parcul acela.

— Mărturie e poşeta ei.

— I-a fost furată, e clar, zise Frankie, sigură pe ea. Şi pe mine cum m-ați găsit?

— Avea un card în portofel, un fel de permis pe care scria *London Post* şi numele dumneavoastră.

Frankie îşi aminti că Violet îi luase permisul din mâna paznicului.

— Vin imediat.

Violet nu pățise nimic, judecând după voce. Frankie o auzi de cum puse piciorul în circa de poliție.

— Pot foarte bine să merg pe jos de aici până acasă. Nu e nevoie să chemați pe nimeni să mă ia.

— Doamnă, nepoata dumneavoastră a pornit deja încoace, încerca cineva s-o liniştească. De cum ajunge aici, puteți pleca.

— Ce v-a venit s-o bateți la cap? Frankie, pe cuvânt că nu le-am cerut aşa ceva. Violet vorbea tare şi părea puțin enervată, însă altminteri nu s-ar fi zis că pățise ceva.

— Bun, am ajuns, zise Frankie morocănoasă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Violet vehement. Mă plimbam prin parc fără să deranjez pe nimeni şi, când colo, mă trezesc luată pe sus şi adusă aici, ca să te aştept. Era mai bine dacă n-ar fi fost şi reporteri de față la arestarea mea. Să ştiți că faci o greşeală ținându-mă aici, domnişoară. Te-ar putea costa scump, dacă mi-aş pune mintea. Ba chiar aşa am să fac, spuse, zâmbind amenințător. Am să-i scriu şefului poliției, comisarul…

— Violet, interveni Frankie, uşor îngrijorată de expresia ei, care nu prevestea nimic bun. Nu eşti arestată. E doar o măsură de precauție.

— Mă simt foarte bine.

Violet înălță capul şi vorbi cu o voce aşa de tăioasă, că atât Frankie, cât şi polițista, care era desigur obişnuită cu reacții mult mai agresive din partea unor infractori adevărați, se dădură înapoi.

— Bine, spuse Frankie întinzând încet mâinile, aşa cum faci când nu vrei să sperii un animal încolțit. Înțeleg că ți-e bine, mie îmi e bine şi ei… Aruncă o privire spre polițista care dădu din cap. … La fel.

Violet se schimbase la față. Corpul ei părea că se pregăteşte pentru ceva, muşchii i se încordaseră. Avea de gând să sară la ele? Când îi veni această idee, Frankie ridică instinctiv pumnii strânşi în fața pieptului. În acelaşi timp, se întreba descumpănită, incapabilă să înțeleagă, cum era cu putință ca aceea să fie Violet, bunica ei.

Însă mânia aprigă întipărită pe fața lui Violet se topi la fel de repede cum se ivise.

— Ei, atunci noi am plecat, zise ea. Mulțumim foarte mult pentru ajutor.

Frankie rămase cu gura căscată şi se uită la polițista care îi întindea lui Violet pardesiul.

— Nu e nevoie să vii cu mine, Frankie.

Violet se uita bănuitoare la pardesiu, parcă voia să se asigure că e într-adevăr al ei, apoi îl îmbrăcă singură, refuzând ajutorul polițistei.

— Violet… Frankie dădu să spună ceva, dar bunica ei, încă luptându-se cu pardesiul, se întorsese spre uşă şi ieşise pe coridor, cu pas vioi şi un pic de nerăbdare, ca şi cum nu înțelegea de ce ajunsese acolo şi mai ales de ce toată tevatura. Ți-ai pus pardesiul pe dos, îi spuse, încercând să o prindă din urmă.

Frankie întoarse capul spre polițistă şi văzu că aceasta o privea gânditoare.

— I s-a mai întâmplat aşa ceva? întrebă aceasta.

— Să se certe? Da. Să se plimbe? Fără îndoială. Să stea pe o bancă în parc? Da, sunt sigură că uneori se aşeza. Frankie îşi trecu mâna peste față. Vă mulțumesc că m-ați sunat. Acum aş face mai bine să mă țin după ea. N-a văzut-o nimeni aici, sper. N-a făcut nimeni poze sau altceva?

— Nu, cel puțin din câte ştiu. Polițista trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva, dar se mulțumi să dea din cap şi scoase o hârtiuță dintr-un dosar. Uitați, spuse, aceasta e doamna care a găsit-o. Ne-a lăsat numărul, în caz că mai avem întrebări.

— Întrebări? repetă Frankie nedumerită. Vreau să spun, a fost drăguț din partea ei să-şi facă griji, dar…

— Da, mă rog, când am ajuns noi acolo, doamna Etherington părea că se simte bine, însă doamna a insistat să chemăm pe cineva s-o ia. Cred că e asistentă socială sau cam aşa ceva. În orice caz, părea că se pricepe.

La ce oare?

— Frankie? se auzi vocea impacientată a lui Violet de afară.

— Da, răspunse Frankie obosită şi luă hârtiuța. Mulțumesc.

După gălăgia şi agitația de la poliție, Violet rămase tăcută în taxiul care o ducea spre casă. Obosită, se lăsă pe spătarul banchetei şi privi pe fereastră.

— Violet, ce s-a întâmplat în parc?

Frankie era cam stânjenită, gândindu-se că ultima oară când vorbiseră se răstise la ea.

— O neînțelegere, spuse Violet, evitând un răspuns precis, dar puțin încordată.

Frankie îşi aduse aminte de momentul când o văzuse pe covorul roşu cu o

seară înainte, de aerul ei bizar, ca de pe altă lume, de panica ivită în ochii ei când ziaristul îi pusese o întrebare.

— Am ajuns, doamnelor, le anunță şoferul, jovial. Face zece lire cincizeci.

Violet se trase spre uşă.

— Aşteaptă, spuse Frankie, dar bunica ei coborâse deja pe alee.

— Bunicuța face sport? întrebă taximetristul amuzat şi scoase mâna pe fereastră, în timp ce Violet urca deja scara spre apartament.

— Păstrați restul, mulțumesc, spuse Frankie îndesându-i nişte bani în mână, apoi se repezi după bunica ei, urcând câte două trepte odată. Violet, aşteaptă-mă, hai să-ți fac un ceai sau…

— Ştii ce, m-a luat brusc oboseala. Cred că am să ațipesc puțin, o întrerupse Violet. Iar tu sigur ai multă treabă.

— Nu mă lua aşa, zise Frankie ofuscată. M-au chemat să dau o mână de ajutor. Am venit să ajut, să… Dar uşa se închise în fața ei cu un uşor țăcănit. Nu se poate, exclamă şi, de supărare, văzu cum vopseaua neagră şi scorojită a uşii îi joacă în fața ochilor.

Coborî treptele, trecu pe lângă cei trei arbuşti în formă de cârnat şi traversă strada, furioasă şi în acelaşi timp inexplicabil de zdruncinată. Se opri, privind înapoi. Ziua devenise tulbure, cenuşie. Se strădui să vadă ce e în jurul ei, aşteptând să se aprindă luminile în bucătărie, semn că Violet îşi pregătea o ceaşcă de ceai, pe care avea s-o ia în salon. Deşi îi plăcea să mai zăbovească în pat dimineața, Violet era cu totul împotriva unui pui de somn peste zi, afirmând că, dacă stai în pat, la orizontală, între nouă dimineața şi nouă seara, ori eşti pe moarte, ori bun de dus la spital. Asta nu însemna că nu închidea ochii câteva minute, aşezată în impozantul ei fotoliu, iar acum chiar *arăta* obosită. Poate că se îmbolnăvise de ceva, bunăoară de gripă. Lumea spune că te pocneşte când nici nu te aştepți şi că de multe ori îți dă amețeli, ceea ce ar explica de ce căzuse cu o zi înainte. Asta dacă nu cumva – Doamne fereşte! – făcuse un atac de cord. Poate chiar în clipa aceea era întinsă pe jos, incapabilă să se ridice, poate vomita şi avea să zacă în propria vomă până a doua zi, sufocându-se…

Frankie traversă strada din trei salturi, urcă scara într-un suflet şi căută cheița pătrată pe portcheiul ei.

— Violet, şopti alarmată, unde eşti?

Holul de la intrare era întunecat şi pustiu. Violet nu era întinsă pe jos, doborâtă de un atac de cord, dar nici nu se auzea din salon foşnetul tihnit al paginilor de ziar întoarse de ea. Tăcere. Frankie îşi scoase pantofii, aşa cum se obişnuise după ce ani de zile i se spusese că doar la țară intri încălțat în casă, şi îi puse lângă bancheta din hol, unde le fusese locul întotdeauna. Se uită încruntată la suportul de umbrele, care era răsturnat şi prinsese dedesubt o foaie de hârtie. Îl ridică, luă hârtia şi se uită spre salonul întunecat, unde domnea liniştea. Nu prea îi venea să aprindă lumina, nici ea nu ştia de ce; nu ştia dacă ar fi bine-venită sau deranja de-a dreptul. Dacă Violet era în baie, pe jumătate dezbrăcată? Însă şi în baia aflată la capătul coridorului era tot întuneric. Bine, atunci o să arunce o privire în dormitorul lui Violet şi o să plece. Dosarul cu New Line Theatre nu-i ieşea din minte, parcă atârna greu în geantă. Oricum, avea să stea trează toată noaptea, aşa că, dacă Violet era bine, o să plece…

Ajungând în pragul dormitorului, încremeni. Întinsă pe pat, cât se poate de orizontală, bunica ei dormea dusă, complet îmbrăcată şi – Frankie clipi de mai multe ori, crezând că nu vede bine – în picioare cu pantofii nedesfăcuți la şireturi şi plini de noroi uscat.

Violet nu se mişcă, nici măcar când Frankie se împiedică de colțul covorului, care se încăpățâna să stea ridicat, şi se izbi cu piciorul de marginea patului.

Rămase multă vreme privind-o în penumbra încăperii, dorindu-şi s-o vadă că se mişcă, sau că oftează în somn, sau că face ceva, ca orice om adormit, ca să nu mai vorbim de cineva atât de potrivnic somnului din timpul zilei precum Violet. Aceasta însă dormi mai departe, fără să se mişte, cu brațele încrucişate pe piept şi degetele împletite.

Neştiind ce să mai facă, Frankie se uită la bucata de hârtie pe care o ținea încă în mână, o hârtie groasă şi aspră la pipăit. Pe ea scria cu litere mari *Pantofi* şi dedesubt – Frankie o apropie de ochi ca să vadă mai bine – erau desene, destul de stângaci făcute, reprezentând un pantof cu şase găuri şi o linie şerpuită ca un şiret. Erau patru desene identice, unul sub altul, şi în fiecare, linia şerpuită se încolăcea la celălalt capăt, până când, în final, se înnoda ca o fundă.

Frankie se încruntă, plimbându-şi privirea de la hârtie la pantofii din picioarele lui Violet. Şireturile erau groase, puțin diferite la culoare de pantofi, legate cu funde mari, cum le-ar fi făcut un copil, şi aveau un nod dublu. Se dădu înapoi, cu ochii la hârtie, închise uşa şi încremeni. O altă bucată de hârtie era lipită pe uşă la înălțimea ochilor. Pe ea scria, cu aceleaşi litere groase: *Camera mea*.

Frankie întinse mâna cât putu de încet şi aprinse lampa de pe hol. La lumina gălbuie de deasupra capului, văzu încă o hârtie: *Baie*.

ŞAPTESPREZECE

Parcă era în căutarea unei comori bine ascunse, pe care totuşi îi era groază s-o găsească. Mai alergând, mai poticnindu-se, Frankie se întoarse pe hol şi îngenunche lângă suportul de umbrele, vrând să vadă de unde venea prima hârtie. Mai descoperi una, lipită pe un coş aflat sub masă. *Aici pantofi*. Îşi aminti de o cutie de înghețată pe care erau scrise şapte litere, de bucuria ei copilărească aflând că are un loc al ei, dar numaidecât se enervă gândindu-se cum fusese luată de sus în seara precedentă. Însă acum… Inima începu să-i bată tot mai tare pe măsură ce înțelegea, împotriva voinței ei şi cu o încetineală chinuitoare, fiindcă nu era pregătită să accepte toate implicațiile. „Te rog, Doamne, nu, te rog, Doamne!“ Strânse din buze când văzu cuvântul *Chei* scris neglijent deasupra unui cui bătut strâmb lângă uşa din față, la înălțimea ochilor lui Violet. Cu mâinile tremurânde, aprinse toate luminile pe care le găsi, ca şi cum aşa ar fi înțeles mai bine.

Haina în dulap

Pune ciorapi

Leagă şireturile

Cheia intră în broască

Trage uşa după tine

Încuie uşa

Şi tot aşa, literele roşii pe fond crem îi dansau în fața ochilor, se legau unele de altele, devenind o linie şerpuită, amețitoare.

„Te rog, nu, te rog…“

Îşi căută telefonul, găsi biletul pe care i-l dăduse polițista mai devreme – să fi trecut doar câteva ore de atunci? – şi formă greşit numărul de două ori până să sune.

— Karen Ellmore. Era o voce vioaie, cântată, destul de tânără ca să aparțină unui jogger care dăduse peste o bătrână aşezată pe o bancă din parc.

— Sunt… La început, Frankie se luptă cu pumnul de litere, care i se înghesuiau în gură, fără să fie sigură că va putea articula vreun cuvânt. Respiră adânc de câteva ori ca să scape de nodul din gât. L-l-la telefon Frankie O'Brien… Adică Etherington… Ați avut amabilitatea să vă îngrijiți de bunica mea ceva mai devreme. P-p-poliția…

— A, da, spuse femeia, brusc interesată. Cum se simte? Se împotrivea aşa de tare, încât m-am temut că polițiştii o vor lăsa să plece. Sau că nu are cine să vină după ea.

— A-a-am dus-o acasă, zise Frankie.

Se lăsă liniştea. Frankie nu se putea hotărî să întrebe, fiindcă în sinea ei încă se mai ruga: „Nu, te rog".

— N-aş vrea să par indiscretă, dar i s-a mai întâmplat? întrebă femeia.

— Nu… nu ştiu, sinceră să fiu, răspunse Frankie, simțind cum limba i se împleticeşte în jurul consoanelor. N-n-am – respiră de câteva ori rar – păstrat legătura în ultima vreme.

— Aha!

O auzi pe femeie, pe Karen, agitându-se la celălalt capăt al firului.

— Trebuie s-o vadă un doctor. Demența poate lua multe forme, însă, dacă e diagnosticată din timp, bolnavul poate fi ajutat…

Mai spuse multe altele, referindu-se, într-un şuvoi de cuvinte, dar ferindu-se să spună lucrurilor pe nume, la tomografii cerebrale, clinici şi analize, dar creierul lui Frankie se împotmolise la acel cuvânt. Un cuvânt greu, cu multe consoane, sunete noduroase, care îl făceau anevoie de pronunțat, chiar dacă ar fi vrut. Nici măcar să încerce nu voia.

— Nu suferă de aşa ceva, o întrerupse gâfâind. E doar…

Inteligentă şi amuzantă. Enervantă şi obositoare. Încăpățânată. Putea imita orice voce la perfecție, dar cânta aşa de fals la duş, că bunicul ei oprise odată apa de la robinetul de alimentare doar ca s-o facă să se oprească. Conducea maşina cu viteză prea mare şi punea la inimă prea multe lucruri. Despre Violet se puteau spune o grămadă, dar nu şi că suferea de boala aceea. Dimpotrivă, era cu totul şi cu totul, uimitor de *sănătoasă*.

— Nu e, încheie vorbind tare.

Tăcură amândouă.

— Îmi pare rău, spuse Karen încet. Poate că m-am înşelat, dar lucrez într-o clinică specializată, unde văd tot felul de cazuri. Cred că ar fi bine să staţi de vorbă cu doctorul, ca să ştiţi exact ce poate însemna această situaţie pentru dumneavoastră şi pentru familie. De ce îngrijiri ar avea nevoie…

Dacă i-ar fi dat mai multe argumente, ar fi discutat sau ar fi insistat s-o convingă, Frankie s-ar fi ţinut bine. Însă tonul blând, faptul că vorbea în cunoştinţă de cauză, parcă ştiind ce refuza Frankie să creadă, îi îngheţă acesteia sângele în vine.

— Trebuie să închid, izbuti să spună în cele din urmă, după care puse telefonul în geantă, împingându-l până la fund.

Cumva, ajunse în bucătărie, gândindu-se nedesluşit să-şi pună zahăr în ceva fierbinte, ca să revină la realitate, să găsească o soluţie în situaţia dată.

Ţine laptele în frigider

Nu lăsa untul pe aragaz

Închide ferestrele

Închide arzătorul

Scoate sticlele de lapte afară

Pune plicul de ceai în cană

Nu-ţi place zahărul

Foloseşte doar un plic de ceai o dată

Frankie se năpusti spre uşa din spate, care fusese lăsată descuiată, cu toate că alături era lipit un bilet pe care scria *Încuie uşa*, şi vomită pe treapta de sus a scării înguste şi abrupte care ducea la stradă. Agăţată de balustradă, icni de mai multe ori, ca şi cum voia să scape de literele de un roşu viu, de conversaţia telefonică, de pantofii murdari de noroi. În cele din urmă se întoarse în bucătărie, cu mintea încețoşată, gândindu-se să aducă o găleată sau nişte ziare ca să curețe mizeria, însă renunţă şi se aşeză pe jos, chiar lângă coşul de gunoi. Poate că exista o explicaţie, îşi zise. Dar, în timp ce îşi freca obrajii şi înghiţea ca să nu mai simtă gustul acru din gură, văzu, chiar deasupra coşului plin ochi, o grămăjoară de plicuri de ceai folosite. Erau cel puţin zece, făcute ghemotoc, şi pe foiţa cafenie rămăsese urma degetelor.

Foloseşte doar un plic de ceai o dată

Închise ochii.

— Ce naiba cauți aici?

Frankie ridică privirea şi o văzu pe bunica ei în pragul uşii, complet trează, arătând neobişnuit de normală, slavă Domnului! Într-adevăr, palidă şi obosită, cu rimelul întins sub ochi şi urma unui ciucure de pernă imprimată pe bărbie. Dacă te luai după felul cum îşi strânsese pe talie rochia de bal din alte vremuri şi cum îşi pieptănase părul spre spate, dat după urechi, ai fi zis că te-ai întors în timp cu cincisprezece ani, pe vremea când intra dimineața în bucătărie bombănind, supărată pe autoritățile care nu înțelegeau că e inuman să-i obligi pe copii să meargă la şcoală aşa devreme. Numai că acum era opt seara şi Violet dormise în pat cu pantofii în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şi privi în jur, încruntată.

Nu părea să aibă nimic, era bine, îşi zise Frankie ridicându-se în picioare, arăta *normal*, însă chiar atunci, ochii lui Violet se opriră asupra biletelor prinse cu pioneze peste tot în bucătărie şi se întunecă la față. Enervată, îşi muşcă buza, pipăi cu degetele marginea jachetei, trase de un fir deşirat, aşa cum o văzuse făcând şi la gală, lucru care altminteri nu i-ar fi stat în fire. Frankie înțelese şi altele: trecerile inexplicabile de la atenție la absență, expresia schimbătoare, leşinul, felul în care vorbea la prezent de Romy şi de războiul-fulger.

Frankie ştiu, atunci şi acolo, că „bine“ era un termen care nu avea nici o legătură cu ceea ce se întâmpla acum şi că, foarte posibil, nici „normal“. Se sperie văzând expresia bunicii ei, resemnată, panicată şi înspăimântată în acelaşi timp.

— Aşa, spuse şi îşi drese vocea. E ceva… nou.

Era o remarcă total nepotrivită, însă Violet încuviință, dând din cap. Apoi, spre groaza lui Frankie, ochii începură să-i strălucească, buzele, să i se mişte necontrolat, aşa că îşi acoperi gura cu palma.

— Nu ştiu ce să fac, şopti printre degete. Vai, Frankie, *nu ştiu*. Se aşeză brusc la masa din bucătărie, îşi prinse fruntea în mâini şi începu să vorbească înspăimântată despre lucrurile pe care era sigură că le uitase, fără să-şi poată *aminti* că le uitase: bani numărați greşit, nume şi fețe confundate, lucruri rătăcite şi găsite te miri prin ce colțuri ale

apartamentului.

— De cât timp ți se întâmplă? murmură Frankie. De ce nu m-ai…?

— De ce nu te-am căutat? întrebă Violet ironic, şi Frankie roşi amintindu-şi de câte ori încercase bunica ei, în ultimii zece ani, să repare ruptura dintre ele. De scrisorile la care nu răspunsese, telefoanele pe care se făcuse că nu le aude, din pricină că Violet refuza în continuare să admită că greşise cu ceva în ziua când Harry O'Brien intrase la închisoare.

— Bine, dar Jools? A fost convinsă că nu mai vrei să ştii de ea. Ăsta e motivul? întrebă, arătând cu mâna spre bilete. Mi-a spus că nici măcar n-o mai primeşti în casă.

— Ştii cum e Jools, puțin îi pasă de ce cred ceilalți, spuse Violet pornită, dar apoi se domoli. N-am fost în stare, Frankie, continuă pe un ton mai blând. N-am putut să privesc adevărul în față. Şi nici nu ştiu ce să spun, fiindcă am încercat să-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea şi nu înțeleg. Doamna Langley, de la magazinul din colț, mi-a înapoiat nişte bani pe care se pare că îi dădusem în plus; o sută de *lire*, Frankie. Doamna Bellfour nu-mi răspunde la salut fiindcă se pare că am luat-o în zeflemea pe stradă. Însă n-aş putea să-ți spun ce am făcut; văd doar o ceață cenuşie, simt că lipseşte ceva, că în timpul meu e un gol, că în mine însămi e un gol. Glasul i se aspri şi îşi duse pumnii la gură. Aşa că mă străduiesc să-mi aduc aminte de tot ce e important, spuse, arătând cu degetul mare spre bilete, poate că aşa aş reuşi să funcționez ca înainte.

— Dar doamna Potter, unde e doamna P? întrebă Frankie, încercând să fie calmă. Ea cu siguranță ar fi observat… Se uită în jur prin bucătărie şi abia atunci văzu cât de murdar era – arzătoarele aragazului, năclăite de mâncare uscată, masa şi toate blaturile, pline de cercuri lipicioase şi de pete uscate. Podeaua nu mai fusese măturată de multe zile, poate chiar de săptămâni, cât despre ferestre… Dacă le-ar fi văzut, doamna Potter şi-ar fi dat pe loc demisia.

— Am concediat-o, mărturisi Violet cu capul plecat. Oricum, începuse să îmbătrânească, îi era cam greu să urce scările la bucătărie, iar eu… se întrerupse. Mi-a fost atât de ruşine, şopti. Alaltăieri pesemne că n-am nimerit toaleta, am făcut pe jos, dar nu mi-am dat seama decât când m-am întors, câteva ore mai târziu. Nu pot s-o primesc pe doamna Potter într-o

cocină ca asta, nici nu mă gândesc cum ar fi să mă vadă în halul ăsta, ea, sau Jools, sau *oricine* altcineva.

— Nu te-ar judeca, spuse Frankie, străduindu-se să nu arate cât de şocată era. Noi ţinem la doamna P, doar ştii. E o persoană aşa drăguţă!

— Nu-mi pasă. Nu suport ideea, spuse Violet pe un ton ferm, categoric.

— Bine, Violet, dar ai nevoie de ajutor. Azi, în parc, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse Violet încruntată, urmărind cu degetul desenul de pe faţa de masă din plastic. Nu ştiu ce mă apucă uneori, parcă nu-s picioarele mele, mă trezesc că merg şi tot merg, pe distanţe mari. De obicei mi-e bine, dar uneori mă rătăcesc, sau cel puţin aşa cred, fiindcă mă trezesc în locuri unde nu voiam să ajung.

— Şi cum rămâne cu munca ta? Comitetele fundaţiilor de caritate, conferinţele cu public, Sanctuarul?

Violet îşi feri privirea.

— Mă tem să nu mi se întâmple ceva la un eveniment sau să nu încep să vorbesc aiurea. Fac eforturi să acord tot sprijinul de care sunt în stare, să nu las Sanctuarul de izbelişte. Mia m-a ajutat enorm. Şi nu-mi pune nici o întrebare. I-am spus doar că doctorul m-a sfătuit să mă menajez, că am ceva la inimă. S-a ocupat de toate şi a anulat discret cât a putut din angajamentele mele. Trăgeam nădejde că, dacă dispăream treptat, nu va băga nimeni de seamă. Da’ de unde! spuse amărâtă. Acum trebuie să gestioneze mai multe întrebări puse de reporteri în legătură cu absenţa mea decât în legătură cu femeile ale căror vieţi sunt cu adevărat în primejdie. În parte, de aceea am venit ieri la gală. M-a dus cu maşina acolo şi urma să mă ia imediat după ce mă arătam publicului. Speram să mai pun frâu zvonurilor şi, fireşte, să fiu alături de Celeste. Când colo, cine ar fi crezut că voi leşina în cel mai jenant mod posibil.

Frankie îşi închipui stânjenită cum se va simţi Violet citind *London Post* a doua zi dimineaţa.

— Crezi că leşinul are cumva de-a face cu… ştii tu? întrebă repede.

— Nu sunt sigură, spuse Violet. Se poate să fi leşinat din cauză că nu mai mănânc prea mult. De multe ori sunt obosită şi mi-e greu să-mi fac de mâncare fără… mă rog… Arătă cu degetul spre biletul prins deasupra aragazului, dar nu se uită într-acolo. *Închide arzătorul*.

Frankie nu-şi amintea să se mai fi simțit vreodată atât de neajutorată.

— Doctorul tău… zise, bucuroasă că îi venise ideea. Urma să te consulte azi. Doctorul Morrissey ce…

— Nu m-am dus, răspunse Violet hotărâtă. Şi nici n-am să mă duc, nu suport să ştie cineva. Pur şi simplu nu pot, Frankie.

Întoarseră lucrurile pe față şi pe dos timp îndelungat. Prefăcându-se că nu vede castronul de fasole fiartă pe jumătate mâncat şi nici cele cinci felii de pâine prăjită de alături – din fiecare muşcase o dată –, Frankie încălzise o cutie de supă găsită în dulap, apoi făcuse un ceai. Oricât ar fi încercat s-o convingă, Violet se agăța cu încăpățânare de nevoia de discreție şi refuza să dea de ştire cuiva. La gândul că s-ar afla ceva, devenea şi mai îndărătnică şi tremura de o teamă pe care Frankie nu şi-o putea explica.

— Violet, ce vrei să fac eu? întrebă ea în cele din urmă, fără măcar să mai încerce să-şi ascundă exasperarea din glas. N-o vrei pe doamna Potter, nu vrei să-i spun lui Jools, nu vrei să mergi la doctor. Înțeleg că nu vrei să ştie lumea de tine, că ți-e greu să renunți la activitățile tale. Că te ruşinezi de situația asta, adăugă, arătând cu mâna în jur, la bucătăria murdară. Dar o soluție tot trebuie să găseşti. Şi, gândeşte-te, s-ar putea să fie cu totul altceva, ceva inofensiv. Un virus. Un microb. Trebuie totuşi să te vadă cineva. Poate să te internezi în spital pentru nişte investigații complete şi pe urmă…

— Nu! tresări Violet. Nu, te rog, Frankie, te rog din suflet, nu mă duce la azil. Mă *străduiu*, jur, mă străduiu din răsputeri…

Vocea i se subțiase, era isterizată şi, chiar dacă Frankie încerca să o întrerupă, Violet îi acoperea vocea cu a ei, vorbind din ce în ce mai tare, până când acesteia începură să-i vâjâie urechile şi nu credea că mai poate îndura.

Nu trebuia să fie aşa. Violet ar fi trebuit să fie cea puternică, tare pe poziție, femeia independentă care intrase cu bocancii în viața lui Frankie…

— O să mă simt mai bine, promit.

— Violet, opreşte-te! strigă Frankie. Am spus *spital*, nu *azil*. Pentru *investigații*.

Violet se întrerupse brusc şi se lăsă la loc pe scaun, gâfâind. Amuțiră amândouă o bună bucată de vreme. Frankie întinse brațele, chiar dacă

Violet părea că ar vrea să se ferească, apoi se trase cu scaunul spre ea şi o îmbrățişă cu stângăcie. Violet tremura din tot corpul, aşa de tare, că tremurul i se transmise şi lui Frankie, până când şi ea începu să freamăte, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp ce cu o mână o mângâia pe bunica ei pe spate – un gest mărunt, neînsemnat în comparație cu gravitatea situației. Îşi dădu seama acum că nici una din ele nu fusese în stare să rostească acel cuvânt cu glas tare; spuseseră „situație“ sau „ceva“, în loc. Pentru că ar putea într-adevăr să fie altceva, nu? Nu avea Violet pielea caldă, nu i se ridica pieptul cu fiecare respirație? Nu-i funcționa normal organismul? Sângele îi pulsa în vene, muşchii i se încordau ca să se agațe de Frankie, ochii i se umpleau de lacrimi, aerul îi umplea plămânii, toate mergeau cum trebuie. Frankie închise ochii şi trase pe nas mirosul bunicii ei, dureros de normal, absolut neschimbat, încât nu s-ar fi mirat dacă, în acea clipă, Violet s-ar fi îndreptat de spate, ar fi plesnit vioaie din palme şi ar fi întins mâna spre dulapul de lângă aragaz ca să ia nişte biscuiți din aceia speciali. „Ce zi mohorâtă! Ne îndulcim cu ceva, ce zici?“

Dar, în loc de asta, stăteau într-o bucătărie care mirosea a mâncare arsă, vomă şi lapte acru.

— Nu avem de ales, spuse Frankie în cele din urmă la urechea bunicii. Mă mut la tine.

Violet
Octombrie 1940

OPTSPREZECE

Violet se gândea de mai multe zile la aventura care o aştepta: călătoria cu trenul şi tot ce urma. Simțea o uşurare ştiind că va ieşi din ea însăşi, asemenea unei crisalide, şi se va ascunde în spatele personalității lui Lily Burns. Lily, hotărâse ea, avea să fie o fată tăcută, cu picioarele pe pământ, deosebit de capabilă şi bravă, cu simțul umorului.

Când colo, se trezi înghesuită într-un colț al vagonului plin până la refuz cu militari şi civili care fugeau din Londra. Stătu ghemuită acolo ore în şir, roasă de nelinişte, în timp ce în jurul ei se încrucişau vocile răguşite ale oamenilor. Şi mai era faptul că purta pantaloni. Pantaloni. Pornirea rebelă pe care o simțise de dimineață se topise în momentul când ieşise pe peron, aproape paralizată la gândul că toată lumea îi putea vedea picioarele.

Acum, roşie la față şi transpirată, strângea valiza la piept, de teamă să nu i-o smulgă cineva; nu îndrăznea să se mişte, ca să nu-l atingă şi mai mult pe bărbatul de alături, un soldat cu figură obosită, al cărui cap cădea tot mai aproape de umărul ei. Îşi căută discret documentele şi, cu bărbia ascunsă în piept şi pălăria cu insigna aurie a Armatei Terestre trasă pe frunte, le citi din nou de la prima la ultima pagină. „Lily Burns“, zise în sinea ei. Lily Burns n-ar mai fi roşie începând chiar de acum, l-ar împinge mai încolo pe soldatul obosit şi i-ar privi cu răceală pe cei doi care îi aruncau ocheade din spatele unei femei corpolente, cu un coş pe genunchi. Lily Burns nu s-ar lăsa intimidată, ci ar face față oricărei situații. Apoi avea să vină cineva din partea domnului Hardwick, patronul, ca s-o ia şi să-i spună ce sarcini are de dus la îndeplinire.

Era totuşi prea încântată ca să stea liniştită. Ea, Violet cea răsfățată şi

trândavă, avea acum un patron şi mergea să muncească. Nu trebuia decât să termine cu bine această călătorie. „Lily Burns şi domnul Hardwick“, mai murmură o ultimă dată, în timp ce soldatul de alături îşi lăsă capul pe umărul ei. Puse hârtiile la loc şi se apăsă cu mâna pe piept, unde simți lănțişorul lui Romy şi discul tare de metal pe piele. Nu mai ridică ochii nici măcar când un grup numeros de militari urcă în tren şi se apucă să cânte *Anglia va fi mereu*.

Soarele coborâse spre apus când, după interminabile întârzieri, şoferul autobuzului strigă în sfârşit „Barleigh!“ şi opri în centrul satului. Pasagerii se împrăştiară unul după altul şi Violet se văzu nevoită să accepte realitatea înspăimântătoare, şi anume că autobuzul, care trebuia să ajungă acolo după-amiaza devreme, întârziase prea mult şi n-o mai aştepta nimeni. După ce se învârti mai bine de zece minute în stație, închipuindu-şi că o vede pe maică-sa pândind-o la fiecare colț, îşi luă inima în dinți şi întrebă două femei care stăteau la bârfă peste gard unde îl putea găsi pe domnul Hardwick.

— La capelă, mai mult ca sigur, spuse una din ele. Acolo e de obicei. La vecernie, adăugă, văzând figura întrebătoare a lui Violet. De pe ce meleaguri păgâne vii?

— Ăă… Londra.

Violet nu se gândise niciodată cât de religioşi erau londonezii şi nici nu mersese la slujbă decât atunci când buna-cuviință o cerea.

— Aha! făcu femeia, de parcă aşa mai venea de acasă. Oi fi una dintre *fete*? întrebă, izbutind să pară atât disprețuitoare, cât şi entuziasmată şi invidioasă.

— Da, sunt în Armata Terestră, încuviință Violet, bucuroasă că găsise un reper în această conversație derutantă, şi le zâmbi celor două. E drept, nu se aşteptase să fie bătută pe spate, dar nici privită cu ironia cu care femeia o măsura din cap până în picioare.

— Într-acolo, spuse în cele din urmă, şi Violet, în timp ce se îndepărta şi până dădu colțul, îi simți privirea ațintită asupra ei.

Poate că interpretase greşit situația, îşi zise. Poate că le prinsese într-un moment nepotrivit. Însă felul în care îi vorbiseră femeile, fără menajamente, era departe de a-i risipi temerile privind reuşita aventurii ei. Se lăsa noaptea

şi, dacă nu dădea de urma domnului Hardwick, nu avea idee ce ar putea face.

Mergea încet pe uliță, încă îmbujorată după stânjenitoarea discuție purtată cu cele două femei, cu privirea ațintită în jos, la propriile picioare. Pe pantofii strâmți, din piele tare, care îi roseseră degetele până la sânge, se aşternuse un strat gros de praf, haina îi atârna grea pe umeri, aproape sufocând-o, masca de gaze i se izbea de şold la fiecare pas. Îşi aduse aminte de mica sumă de bani pe care Duffy i-o dăduse în ciuda voinței ei. „Ca să trimiți o telegramă acasă dacă dai de necaz“, spusese ridicând din sprâncene, de parcă ştia deja că nu avea s-o scoată la capăt. „Nu te pricepi la nimic, Violet“, auzi vocea mamei în urechi. „Femeile nu sunt făcute să fie singure.“ Îşi scoase mânioasă haina, o trânti pe valiză, trase de cravată şi îşi descheie cămaşa la gât. Întoarse capul şi privi înapoi spre sat, făcându-şi vânt cu capătul cravatei. Aerul avea alt miros aici, îşi zise după o vreme. Proaspăt, cu un iz de fum. Avea un iz de mâl şi de pământ, aşa cum era descris mirosul toamnei în cărți şi, pe deasupra, o aromă dulce, spumoasă, purtată de vânticelul care îi adia prin păr şi îi răcorea obrajii. Mere, desigur. Winterbourne era patria merelor. Se întoarse cu spatele spre sat şi aruncă prima oară privirea dincolo de vale… şi, în acea clipă, uită de mama ei şi de Duffy, uită să se mai simtă singură şi înspăimântată.

Drumul se arcuia într-o curbă largă, îmbrățişa întreaga vale şi se pierdea în depărtare, într-un nor de frunziş ale cărui culori – portocaliu, purpuriu şi roşu – străluceau în lumina soarelui. În dreapta se întindeau, asemenea unui covor din petice, câmpuri cultivate şi livezi; pajiştile erau mărginite de garduri vii ca de nişte panglici de catifea, copacii se legănau încet în briza începutului de seară. Păsările se învârteau pe cerul vârstat cu roz, liliachiu şi portocaliu, şi dedesubt, cuibărit într-un desiş de arbori şi tufişuri, se afla conacul Winterbourne.

Casa, construită din piatră galbenă la fel ca acelea din sat, avea două etaje şi două aripi bine ascunse în spate. Soarele coborât spre asfințit îi împrumuta culoarea mierii, zăbovea pe cercevelele albastre, lumina bogăția de trandafiri agățători roz care încadrau uşa din față. Dacă mergeai în linie dreaptă, casa nu era departe de drum, însă acesta şerpuia pe marginile văii înainte să întâlnească o şosea mărginită de copaci, care urca dealul. Pe o

parte a şoselei, în ceea ce părea a fi curtea dintre grajduri, erau răspândite construcții anexe şi magazii, ascunse vederii celor din casă de pâlcuri de copaci.

Conacul Winterbourne era o frumusețe. Fermecător şi tihnit, parcă era acolo de când lumea, crescut din pământ împreună cu copacii şi pajiştile, traversase secolele lucind tăcut ca o bijuterie de aur vechi. Văzând atâta frumusețe, Violet simți o împunsătură în piept. De durere, de bucurie şi de dor. Un sunet ajunse până la ea, clipi nedumerită, şi atunci zări, printre copacii şi arbuştii din față, o mică clopotniță.

Nu se aşteptase ca bisericuța să fie aşa de plină. Uşa scârțâi zgomotos, iar Violet rămase pironită în prag şi toate capetele se întoarseră spre ea. Preotul, aflat în față, se întoarse şi el, surprins, iar bărbatul care citea ceva cu glas tare, stând lângă strană, se opri brusc. Se uită la Violet, la fața ei roşie, transpirată, la pălăria mototolită, îndesată peste părul ciufulit. Deschise gura, apoi se prinse cu mâna de marginea stranei şi reîncepu să citească. Violet se sprijini de peretele din spate şi rămase cu ochii în pământ până când, judecând după încordarea astmatică a orgii – şi după ce auzi, cu relativa ei sensibilitate religioasă, mult prea multe vorbe despre păcat şi pocăință –, părea că slujba se apropie de sfârşit. Deşi răsuflase uşurată, o năpădi spaima la gândul că va fi nevoită să-l găsească pe domnul Hardwick între cei care ieşeau din biserică, trecând pe lângă ea. Ar trebui să întrebe pe cineva. „Hai, Violet, întreabă pe cineva, nu-i mare lucru…“

— Cum îndrăzneşti să intri în timpul slujbei? întrebă o voce groasă chiar lângă ea, atât de aproape, că tresări violent.

Era bărbatul de la strană. Primul gând care îi trecu prin minte – o prostie, dacă stai să cumpăneşti, fiindcă ce însemnătate ar avea, în fața furiei lui evidente – a fost acela că bărbatul nu era nici pe departe atât de înalt pe cât părea când stătea pe podium. Al doilea gând a fost că el era probabil conştient de acest lucru, deoarece se forța să stea drept, efort încă şi mai accentuat de severitatea costumului negru şi a cămăşii albe, apretate şi imaculate, în contrast izbitor cu hainele mototolite şi murdare ale lui Violet.

— Şi pe deasupra te mai prezinți şi în halul ăsta, adăugă, evitând să-i privească trupul şi privindu-i încruntat uniforma răvăşită. Încheie-ți cămaşa în clipa asta! Aşteaptă-mă afară. Să nu vorbeşti cu nimeni, nici să nu atragi

atenţia cuiva în vreun fel.

Descumpănită, Violet se lupta să-şi țină firea.

— Dumneavoastră sunteți domnul Hardwick? se strădui să pronunțe fără să se poticnească. Ținând seama de sfatul lui Duffy, se hotărâse să nu adopte un accent muncitoresc, pentru că s-ar fi dat de gol în scurtă vreme, ci să vorbească pe un ton cât mai neutru posibil.

— Numele? întrebă omul, scoțând un carnețel negru şi un ciot de creion din buzunarul de la piept.

— Vi… ăă… Lily. Lily Burns.

— Eşti prea firavă, zise, notând ceva în carnețel. Avem nevoie de cineva care să poată conduce tractorul.

— Mă voi strădui să nu vă dau bătăi de cap, spuse ea, încercând să pară cât mai convingătoare.

— Aşa să faci, şi o să fie bine. Du-te.

Se dădu la o parte, însă uşa de la intrare era prea îngustă, aşa că Violet, vrând să nu-i stea în drum, se împiedică de prag.

— Ai grijă cum mergi, strigă bărbatul după ea. Şi unde ți-e haina?

— Am scos-o… e cald… mormăi Violet.

— Haina trebuie purtată tot timpul cât eşti afară.

NOUĂSPREZECE

Praful se aşternuse în umbrele ferestrelor din biserică şi pe alee, atenuând culorile vii ale toamnei. Cu acoperiş de ardezie şi turlă înaltă, cum avea şi conacul Winterbourne, biserica se înălța deasupra văii asemenea sculpturii de la prova unei corăbii. Când se uită cu atenție, Violet zări mişcare în curte, deşi n-ar fi putut spune exact ce se întâmplă acolo, pe întunericul care se lăsa. În scurtă vreme, urma să se dea stingerea, îşi aminti şi, în virtutea obişnuinței, ridică ochii spre cerul nopții, ciulind urechea ca să distingă în depărtare vuietul motoarelor de avion. Era însă linişte; doar o boare de vânt se juca printre copacii din jurul capelei. Câțiva enoriaşi erau adunați în curte şi discutau în şoaptă. Văzând-o că se apropie, unul dintre ei le făcu semn celorlalți să tacă. Hardwick îşi îndreptă umerii şi îi arătă lui Violet un cal şi

o căruță trasă ceva mai departe. Părea că vrea s-o ia cât mai repede de acolo. Dar nu îndeajuns de repede. Din grupul de enoriaşi se desprinse un bărbat cu părul tuns scurt, milităreşte, şi mustăcioară.

— A, Hardwick! Ai pus mâna pe fetişcana cea zvăpăiată, din câte văd? Se dădu mai aproape ca să se uite mai bine la pantalonii lui Violet şi la cămaşa albă, încă descheiată la gât. Avea pleoape grele şi obraji buhăiți, străbătuți de un păienjeniş de vinişoare roşii. Violet se stăpâni cu greu să nu facă un pas îndărăt. Până atunci nu ieşise în lume decât în umbra mamei, la brațul unui tânăr politicos sau în compania lui Edward, şi nimeni nu se încumetase s-o privească cercetător într-un mod fățiş. Mustăciosul, văzând-o împietrită de stânjeneală, zâmbi şi mai larg.

— Măi, măi, da' bine le mai cresc în armată! spuse împăciuitor. Trebuie să-mi revizuiesc părerea despre femeile care se înrolează. Bine ai venit în vale, duduie!

Dar înainte ca mâna lui – albă, umflată şi umedă de sudoare – să atingă mâna lui Violet, Hardwick o trase pe fată de acolo şi o împinse spre căruță.

— Pune-ți haina, fato, ce Dumnezeu!

— Nici nu mă mir că le ții ascunse prin livezi, Hardwick, îl auzi Violet spunând şi, când îndrăzni să arunce o privire înapoi, omul îi făcu conspirativ cu ochiul, ceea ce avu darul să-l înfurie şi mai tare pe Hardwick, care scrâşni din dinți, împingând bărbia înainte.

Violet se grăbi să-şi scoată haina petrecută prin mânerul valizei şi o îmbrăcă, apoi se sprijini de marginea căruței, sleită de puteri.

Hardwick se apropiase de grupul de oameni ca să-şi ia rămas-bun. Era în largul lui printre ei, se vedea că îl cunosc bine, dar, în acelaşi timp, simțeai la el o anume prudență când înclina respectuos din cap în fața preotului şi făcea o plecăciune țeapănă în fața unei femei trupeşe, înainte să plece. Nu izbutise totuşi să se descotorosească de mustăciosul care se ținea după el, pe buze cu acelaşi zâmbet insinuant din cauza căruia Violet se asigură că şi-a închis toți nasturii hainei.

— Sus, mârâi Hardwick, şi Violet se supuse fără să crâcnească.

În timp ce se cocoța cu mişcări stângace pe bancheta de lemn, văzu că mustăciosul era cu ochii pe picioarele ei; se aşeză repede şi îşi îndreptă privirea în față.

— Acum te las să pleci, Hardwick, ca să ajungi cu bine acasă până se dă stingerea. Dar poate o să vin în scurtă vreme într-o mică inspecție. Să văd şi eu magnifica forță de muncă în carne şi oase, ce zici? Întinse mâna şi o mângâie pe gleznă.

Revoltată, Violet îşi feri piciorul, însă mustăciosul se mărgini să râdă şi îi flutură un deget în fața ochilor.

— Eu sunt domnul Manson, magistratul local, şi uneori îi țin locul gardianului pe timpul raidurilor aeriene. Aşa că trebuie să te porți frumos cu mine. Până acum, nemții nu ne-au vizitat decât ocazional, însă mai încolo, spre coastă, au făcut deja mai multe raiduri aeriene. Dar să nu ai nici o teamă, de asta mă aflu eu aici: ca să apăr fetele drăguțe.

Hardwick plesni din bici atât de tare, încât calul țâşni din loc. Violet se crispă văzând urma lăsată de bici pe gâtul animalului, dar nu îndrăzni să întoarcă privirea nici spre domnul Manson, nici spre Hardwick, care stătea țeapăn alături.

Hardwick mâna calul repede, vrând în mod evident să ajungă înainte să se întunece, fiindcă seara adusese cu ea un vânt rece, din cauza căruia Violet clănțănea uşor din dinți. Drumul înconjura valea, apoi dădea într-o alee marcată de stâlpi în care erau prinse balamale de fier. Porțile fuseseră luate, probabil pe la începutul anului, când orice obiect de metal era la mare căutare.

— Fumatul e interzis, glăsui Hardwick în cele din urmă.

Vocea îi devenise puternică, era mai sigur pe el, ca şi cum, după ce lăsase biserica şi satul în urmă şi revenise pe teritoriul lui, voia să arate cine e şeful.

— Da, răspunse ea intimidată.

— Da şi mai ce?

Avu nevoie de câteva clipe ca să se lămurească ce aştepta de la ea.

— Da, ăă… domnule Hardwick, murmură.

— Uniforma trebuie să fie reglementară în orice moment. Ştiu că în alte locuri le lasă pe fete să mai poarte şi altceva, dar aici nu merge aşa. Nici vorbă de suflecat pantalonii sau mânecile, indiferent de temperatură. Trebuie să ai mereu o ținută decentă.

Violet observă că accentul pe care îl punea pe cuvântul „decent“ semăna

în mod bizar cu felul în care femeile vorbiseră despre „fete“: cu un amestec de zeflemea şi superioritate, a cărui implicație evidentă îi adusese sângele în obraji.

Trecură pe sub o arcadă de piatră, apoi traversară curtea în păcănit de copite şi se opriră în fața uşii unui grajd. Un rândaş scoase capul afară. Se vedea că îi aşteptase, pentru că se grăbi să apuce hățurile.

— Bună seara, domnu’ Hardwick. Asta-i tot?

Hardwick îi aruncă hățurile fără să-i răspundă, sări jos şi porni hotărât spre clădirea lipită de arcada pe unde intraseră.

— Aşteaptă-mă aici, îi aruncă peste umăr lui Violet.

Fata puse valiza jos şi se aşeză pe ea, ruptă de oboseală, chiar în clipa când el intră în clădire. Rămase cu ochii ațintiți la uşă, gata să sară în picioare la întoarcerea lui. Însă minutele treceau, curtea aproape se cufundase în întuneric şi ea tot mai aştepta. Picioarele o dureau insuportabil şi încerca să-şi amintească exact ce-i spusese. Să nu fi înțeles bine? Să fi trebuit să meargă altundeva? Tocmai căzuse în genunchi, încercând să-şi stăpânească tremurul picioarelor, când o umbră apăru din beznă.

— Stingerea e la nouă, fără excepție, o anunță Hardwick şi o luă înainte. Se mişca sigur pe el, cu toate că era întuneric, pe când ea se căznea să se țină după el. Bineînțeles că nu mai iese nimeni afară, adăugă, arătând cu mâna spre curte cu un gest larg, pe care Violet mai mult îl ghici.

— Da, domnule Hardwick.

Violet se străduia să zărească ceva în jur, în timp ce el o luase printre ceea ce păreau a fi clădirile de lemn văzute de pe drum. Pesemne că aici va dormi şi să dea Domnul să găsească un pat, un sendviş din felii groase de pâine şi o față prietenoasă.

— Nu e voie să pleci decât în ziua liberă, iar zilele libere se dau numai dacă ți-ai terminat treaba şi ai avut o purtare exemplară. Nu stați de vorbă cu sătenii sau cu muncitorii din livezi, dacă îi întâlniți. Nu vă amestecați cu ei. Voi, fetelor, să vă țineți deoparte. Se opri brusc în fața unei uşi şi o deschise cu o mişcare aproape brutală. Înăuntru era şi mai întuneric – o beznă de catifea, de nepătruns.

Violet se dădu înapoi fără să vrea.

— Aştepți invitație scrisă? o întrebă Hardwick fără menajamente.

— Veniţi… adică nu intraţi cu mine să-mi arătaţi locul?

Hardwick o privi de parcă îşi pierduse mințile.

— Bărbaţii nu au voie în hambar, sub nici un motiv, zise pe un ton aspru, apăsând pe ultimele cuvinte. Fiica mea va veni ceva mai încolo să vadă dacă se respectă stingerea. Vezi să le spui celorlalte că micul dejun e mâine cu o jumătate de oră mai devreme. Vremea se schimbă, trebuie să ne grăbim. Şi încă ceva, spuse, strângând-o de braț atât de tare, că Violet se strâmbă de durere. Să nu te prind că vorbeşti spurcat ori te porți necuviincios, sau cum veți mai fi voi învățate. Femeile n-au ce căuta în livezile mele decât dacă fac ce li se spune, muncesc pe brânci şi îşi țin gura.

Grosolănia cuvintelor o lăsă cu gura căscată, ca şi sensul lor nerostit şi atingerea nedorită. O năpădi un val de mânie.

— Am să muncesc pe brânci, spuse scrâşnind din dinți.

— Am să muncesc pe brânci şi mai ce?

— Am să muncesc pe brânci, domnule Hardwick, spuse printre dinți, dar, până să termine, el o împinse peste prag şi închise uşa, iar Violet fu cât pe ce să cadă cu capul înainte, în beznă.

Tremurând, căută valiza pe pipăite şi descoperi că se deschisese şi toate lucrurile dinăuntru se împrăştiaseră pe podeaua murdară. La celălalt capăt al hambarului se zărea un dreptunghi luminat, spre care ducea o scară de lemn; de sus răzbăteau glasuri.

— Alo? zise cu un firicel de voce care, îşi dădu seama îngrozită, mai era şi înecată în lacrimi. Sunt aici, jos, continuă, de data asta cu glas răguşit. Alo?

Îndată după aceea, o lampă cu petrol, un model vechi din câte se părea, coborî prin deschizătură, urmată de două siluete.

Tânăra care ținea lampa era înaltă, puțin mai în vârstă decât Violet. Purta pantaloni, pe sub care îi ghiceai picioarele lungi şi subțiri şi un pulover strâns pe corp. Pe braț avea o banderolă pe care era brodată litera S. Probabil era supraveghetoarea, cea care răspundea de fete. Violet îşi aminti că citise ceva în broşuri.

— Tu eşti fata cea nouă? întrebă, apropiind lampa de fața lui Violet.

— Sunt Lily Burns, răspunse, amintindu-şi în ultimul moment să-şi modereze accentul, apoi, profitând de lumina lămpii, luă o cămaşă căzută

ceva mai departe şi închise valiza.

— Doamne sfinte, acum ne trimit *copile*? se minună cealaltă fată. Ei nu-i venea puloverul aşa de bine şi, pe sub părul ciufulit care îi încadra faţa rotundă, o privea pe Violet cu bunăvoinţă. Pari doar oleacă mai în vârstă decât sora mea mai mică. Hardwick nu avea nevoie de cineva care să conducă tractorul, Kit? Ştii să conduci tractorul? o întrebă pe Violet, cu speranţă în glas.

Violet îşi îndreptă umerii, încercând să pară mai înaltă, dar abia aşa i se văzură mai tare defectele, fiindcă fata numită Kit închise ochii ca şi cum primise un pumn în stomac, drept care Violet spuse cu oarecare vioiciune:

— Pot să încerc, în orice caz.

Kit, fără să deschidă ochii, clătină din cap de parcă realitatea era prea dureroasă ca s-o privească în faţă.

— Hai, Kitty, nu te mai da de ceasul morţii, încercă cealaltă fată s-o liniştească. O s-o scoatem noi la capăt. Din păcate, ora ceaiului a trecut de mult, îi spuse lui Violet. Vino să le cunoşti pe fete, adăugă arătând cu mâna.

— Cum, aici?

Aflată în mijlocul cercului de lumină, Violet roti privirea prin hambarul care, dacă nu punea la socoteală câteva utilaje şi unelte ruginite, era gol.

— Sus, zise Kit arătând spre scară. Joan, cred că vrea să-i cari tu valiza, îi spuse pe un ton ironic fetei ciufulite care dădea să plece.

Violet se îmbujoră la faţă şi se întoarse să-şi ia valiza.

Cuibărită sub acoperiş, mansarda se întindea pe toată lungimea hambarului. Era neaşteptat de confortabilă, cu rogojini pe jos, un şir ordonat de paturi şi o porţiune separată printr-o perdea, probabil unde se spălau. Câteva lămpi, atârnate în cuie, luminau pereţii şi paturile; la fiecare capăt al acoperişului, în frontoanele triunghiulare, erau câte două ferestre acoperite cu bucăţi de piele neagră, prinse în cuie. Mai multe tinere, îmbrăcate fiecare în felul ei – majoritatea înfofolite în pulovere şi paltoane, observă Violet – erau adunate în jurul unei sobe care răspândea căldură în aerul destul de rece.

— Fetelor, ea e Lily, spuse Kit. Lily, ele sunt fetele.

Zumzetul vocilor amuţi când Violet păşi în faţă, conştientă că e plină de praf şi ciufulită şi că din valiză îi atârna o mânecă de cămaşă.

— Red şi Kate. Linda. Ellen. Mary. Lucy, înşiră Kit numele.

Violet se apropie de sobă şi dădu rezervată din cap.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Unde pot…

Din spate se auzi un şuier ascuţit, asurzitor.

— A venit mai devreme!

Mansarda se umplu de umbre mişcătoare: fetele se repezeau spre paturile lor. Se auzi un hârâit când cineva trase un paravan sau ceva similar în jurul sobei, apoi nişte fâsâituri slabe când se stinseră lămpile. Rămaseră în beznă.

— …să-mi pun lucrurile? îşi încheie Violet întrebarea, uluită.

— Lasă-te jos, îi şopti cineva.

Sub ele, uşa hambarului se deschise scârţâind. Violet se întoarse, speriată, spre locul de unde venea sunetul. Simți o mână pe picior şi, aducându-şi aminte de Manson, se dădu la o parte, însă mâna o împinse spre patul cel mai apropiat de deschizătură.

Dedesubt, lumina se apropia. Violet căzu pe pat, cu ghetele în picioare. O licărire de lumină apăru prin deschizătură, făcând-o să-şi țină respirația; se aştepta să urce cineva scara. Însă lumina rămase acolo unde era şi ea se înfioră la gândul că acolo stă cineva şi ascultă în tăcere. Se scurseră aşa câteva minute, până când, în sfârşit, auzi din nou zgomot de paşi, apoi uşa hambarului se deschise iar. După aceea mai auzi un sunet şi nu-i veni să creadă: hârşâitul metalic al cheii vârâte în broască şi un țăcănit când fu răsucită. Fuseseră *încuiate* înăuntru? Ce fel de loc era ăsta, unde erau ținute sub cheie? Ca şi cum i-ar fi dat un răspuns, cineva zgâlțâi uşa, după care se lăsă tăcerea.

Uluită, Violet ciuli urechea, aşteptând să le audă pe celelalte fete, să afle de la careva ce naiba se întâmplă. Dar, în afară de una, două şoapte înăbuşite, celelalte fete păreau să fi adormit, judecând după respirațiile egale şi sforăiturile uşoare care se auzeau dinspre paturi. Violet încercă să se ridice în capul oaselor. Salteaua foşni tare, o voce obosită făcu „şşş“, aşa că se întinse la loc. Şi dacă începea un raid aerian? Nu-i spusese nimeni unde e adăpostul. Acasă, bucătăreasa punea în pat tigăi încălzite ca să alunge frigul şi umezeala din pivnița transformată în adăpost, apoi, înainte de culcare, le pregătea tuturor câte o ceaşcă de lapte praf cu malț şi uneori păhărele cu rachiu de ghimbir pe o tavă, preferatele lui Baker.

Îşi scoase ghetele şi haina, îşi trase pătura pe sub ea şi întinse picioarele până la capătul patului, rece ca gheața. Afară vântul se întețise, streşinile scârțâiau şi gemeau, parcă hambarul era o corabie pe furtună, luptându-se să plutească deasupra unui hău întunecat. Încleştându-i stomacul, ascuns sub aparența lui Lily Burns, dar ajungând până în adâncul ei, sentimentul unei singurătăți cum nu mai cunoscuse o copleşi pe Violet, în timp ce strângea în pumn lănțişorul lui Romy.

DOUĂZECI

Violet era convinsă că nu dormise deloc, dar pesemne că adormise înainte să se crape de ziuă, fiindcă se trezi că o zgâlțâie cineva de umeri. Deschise cu greu ochii şi văzu ca prin ceață fața lui Kit.

— Hai, o îndemna nerăbdătoare.

Violet se sculă, nu fără efort, şi se ridică în picioare clătinându-se, tocmai la timp ca să vadă fetele îmbrăcate în pulovere verzi şi pantaloni bej de doc dispărând prin deschizătură.

— Aşteptați-mă şi pe mine!

Îşi scoase haina de sub pătura unde o trăsese pe jumătate în timpul nopții, încredințată că va îngheța bocnă până dimineața, îşi puse ghetele şi se grăbi să coboare scara.

Ajunsă jos, îşi trecu degetele prin păr şi încercă să redea pălăriei forma inițială, apoi le prinse din urmă pe fete. Abia se crăpa de ziuă; razele soarelui, ca nişte degete subțiri, atingeau uşor vârfurile copacilor şi acoperişurile magaziilor. Siluete negre umblau de colo-colo prin curte, cineva încărca într-o căruță lăzi şi unelte necesare culesului. Auzi un nechezat şi simți adânc în inimă dorul de casă, pătrunzând dincolo de oboseala care o învăluia ca o pâclă. Zorii le prinseseră de multe ori astfel, pe ea şi pe Romy, la grajdurile aflate în apropiere, în Hyde Park, îndopând-o cu morcovi pe Desdemona, iapa lui Romy, vorbind şi chicotind ca două puştoaice nechibzuite. Violet lăsă deoparte amintirile, se înfăşură mai bine în haină şi se strădui să-şi extragă putere din marea cafenie de brațe şi picioare în care se amestecase.

Acum traversau curtea, îndreptându-se spre arcada pe sub care intrase Violet cu o seară înainte. Deasupra arcadei se înălța o clopotniță mică, pe care era pictat – Violet clipi, nevenindu-i să creadă – un soare suprapus cu un cadran solar. Arcada era flancată de două clădiri mari, nu din lemn, ca magaziile şi grajdurile, ci din piatră. Cea în care intrase Hardwick în seara dinainte era probabil o clădire de birouri, în timp ce din coşul celeilalte ieşea un fum cu miros îmbietor de prăjeală. Un fel de cantină pentru lucrătoare, îşi zise Violet când zări înăuntru şiruri lungi de mese şi bănci. Ultima oară mâncase cam pe la prânz cu o zi înainte, când înghițise aproape pe nemestecate sendvişurile pe care Duffy o forțase să le ia: două felii subțiri de pâine albă cu felii de castravete la mijloc. Doamne, ce n-ar da pentru o brioşă de-a bucătăresei, unsă cu unt din belşug, ca înainte de raționalizare, şi cu miere, alături de ouă, peşte afumat şi…

— Au! exclamă, fiindcă se izbise de fata din față. Scuze, zise zâmbindu-i fetei. O chema Lucy? Sau Helen? Însă aceasta nu-i dădu nici o atenție.

— Kit, se pare că au *terminat* deja, făcu aceasta îngrozită.

Sub cadranul solar se înşirau căruțe pline de lucrătoare; una se punea deja în mişcare. Nimeni nu se uita la ele. În orice caz, remarcă Violet, evitau de-a dreptul să se uite la ele.

— Ce Dumnezeu…?

Kit îşi croi drum până în față chiar în momentul în care, pe lângă ele, trecură în grabă două femei. Pe spate le săltau coşurile goale, legate cu sfoară. Noi nu întârziem *niciodată*.

Violet parcă îşi aduse aminte de ceva, ceva urgent şi, ținând seama de figurile îngrozite ale fetelor, ceva teribil. „Vezi să le spui celorlalte… mâine, cu o jumătate de oră mai devreme.“ Deschise gura şi o închise imediat, gândindu-se că onestitatea nu e chiar de dorit în această împrejurare.

— Uite-l!

Joan îşi controlă iute uniforma şi împinse în spate o altă fată, care nu-şi încheiase haina.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc, spuse Kit încet, şi celelalte dădură din cap şi se duseră spre o căruță lângă care Violet îl zări pe domnul Hardwick supraveghind încărcarea uneltelor.

La un moment dat, în noaptea dinainte, crezuse că poate se înşelase cu privire la scena din biserică: repulsia lui faţă de aşa-zisa ei indecenţă, felul în care încercase s-o ascundă de săteni şi o împinsese în hambar ca pe un animal. Însă când îl văzu acum, cu picioarele crăcănate, bine înfipte în pământ, la fel de ţeapăn şi inflexibil în hainele de lucru cum fusese la biserică în costumul negru, neliniştea i se adună ca un ghem în stomac şi înţelese că nu fusese o închipuire de-a ei.

— Bună dimineaţa, domnule Hardwick, spuse Kit pe un ton care părea plin de încredere, dar Violet văzu că la spate încleştase pumnii.

— Astăzi defrişaţi terenul la Thistle Hill, zise Hardwick fără să se întoarcă spre ea. O să vă ducă Jones acolo. Aveţi trei zile ca să terminaţi treaba.

— Avem nevoie doar de un moment, cât să luăm ceva pentru micul dejun şi prânz, dar putem mânca pe drum, spuse Kit şi făcu semn unor fete să se ducă la cantină.

— Micul dejun a luat sfârşit, zise Hardwick pe un ton categoric. Iar prânzul vostru a mers în altă parte.

— În altă parte? repetă Kit cu voce pierdută.

— Trebuia să veniţi la timp.

Se întoarse, aparent fără să audă oftaturile înăbuşite ale fetelor, nici măcar pe al lui Violet, care gemu mai îndelung decât celelalte. Era aşa de flămândă, că în clipa aceea ar fi mâncat şi napi cruzi.

— Nu ştiam că am întârziat, îşi încercă Kit norocul.

Tocmai atunci, din cantină ieşi o fată; împingea un cărucior încărcat cu farfurii şi un cazan de fontă. Fata o luă pe verandă şi tresări uşor când dădu cu ochii de grupul adunat sub cadranul solar. Era îmbrăcată într-o rochie de pânză aspră, de culoare nedeterminată, care atârna informă pe trupul ei firav; îşi prinsese părul negru la spate, sub o basma.

Hardwick se întoarse.

— La ce naiba te holbezi? o întrebă pe fată, privind-o încruntat. Porcii trebuie hrăniţi şi doamna Dawson a cerut cinci pui, jumuliţi şi curăţaţi. Şi voi, astelalte, la ordine!

Violet nu avea idee ce vrea să spună, dar se vede că era o comandă îndelung exersată, căci în câteva clipe, grupurile de fete se aşezaseră pe trei

rânduri, la distanțe egale între ele. Luată pe nepregătite, Violet rămase singură deoparte. Fata cu căruciorul îşi văzu de drum şi, când se apropie, Violet observă ceva. Într-un coş era pâine, o bucată groasă de brânză înfăşurată în hârtie cerată şi un castron cu mere. În cazan mai era mult terci, îl auzea plescăind încet înăuntru. O clipă, uită de oboseală, de fetele aliniate în tăcere lângă ea, de Hardwick proțăpit în față. Ştia doar că va muri, atunci şi acolo, dacă nu va mânca o bucată de brânză pusă între două felii groase de pâine, un măr, o porție de terci, poate cu stafide deasupra…

— Dar a mai rămas mâncare, spuse cu glas tare, de răsună în toată curtea.

Fetele murmurară speriate, şi Violet regretă pe loc.

— Mişcă-te, mârâi Hardwick, şi fata grăbi pasul fără să-şi ia privirea de la Violet, parcă voia să-i transmită ceva nedesluşit.

Violet sări deoparte în ultimul moment şi căruciorul trecu zăngănind pe lângă ea.

— Tu, nou-venita!

Lui Violet i se strânse inima. Abia acum îşi aminti că trebuia să-şi țină gura şi că, la drept vorbind, ea era de vină că fetele nu apucaseră să ia micul dejun. Trecu pe lângă două fete obosite, cu ochi stinşi, apoi pe lângă Kit, care, neputând să se uite urât la Hardwick, o privea chiorâş pe ea, şi ieşi în față.

— Uită-te la mine.

Violet înălță capul şovăind. Văzu că era proaspăt bărbierit, că îşi încheiase meticulos cămaşa sub vestă, că butoniera de la gât fusese reparată cu grijă. Pe față nu i se mişca nici un muşchi, însă privirea îi era la fel de dură ca în seara dinainte. În spatele acestei măşti calme, Violet întrezări totuşi ceva nou, ceva ce o făcu să înțeleagă prima oară ce înseamnă „luptă sau fugi“. Simți că trupul ei se fereşte de el şi caută adăpost, atât cât putea găsi, lângă celelalte fete, că se ascunde printre ele, pitulându-se după spatele lat al lui Kit. Probabil că abia dacă schițase un gest, însă Hardwick băgă de seamă şi păru că-i face plăcere. Se apropie de ea, măsurând-o din cap până în picioare, şi Violet, hotărâtă să nu rămână cu spatele la el, se întoarse în timp ce el se rotea în jurul ei, ajungând să facă o piruetă nu tocmai grațioasă. Hardwick o privi drept în ochi, parcă vrând s-o întărâte, ca şi cum atâta aştepta, fiindcă i-ar fi oferit un pretext să… Să ce? se întrebă

Violet speriată. Ce avea de gând să-i facă aici, în fața tuturor?

Peste umărul lui văzu fața lui Kit. Fata părea necăjită, poate fiindcă se simțea neputincioasă, poate fiindcă ştia că nu au scăpare din acea situație, însă părea şi furioasă. Îşi luase o postură bătăioasă, puțin aplecată în față, cu pumnii strânşi. Violet se simți cumva îmbărbătată, înfipse picioarele în pământ şi îndreptă spatele, aşa de brusc, că îl lovi pe Hardwick în umăr. Şi cumva – fără să-şi dea seama, dar ea cu siguranță nu intenționase – îl făcu să se izbească de pieptul ei. Se înroşi pe loc şi i se tăie respirația de stânjeneală. Hardwick, în schimb, păru încântat, parcă i se împlinise o dorință arzătoare. Făcu ceva cu totul neaşteptat: se apropie şi mai tare. „Luptă“, strigă ceva înlăuntrul lui Violet, şi, până să se stăpânească, întinse brațele şi îi dădu un brânci cu atâta putere, că bărbatul se aplecă pe spate, fluturând comic din brațe, şi se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcat câteva clipe, atât de uluit, încât nici nu mai putea să răsufle.

Fetele scoaseră exclamații îngrozite. Kit făcu o figură înspăimântată, iar Joan îşi astupă gura cu palma când Hardwick se ridică în picioare. Dar atunci se auzi alt zgomot, pe care Violet îl recunoscu imediat: un chicot.

DOUĂZECI ŞI UNU

Fata avea păr arămiu, legat în două codițe vesele, şi îşi modificase puțin pălăria – îi dăduse o formă mai cochetă şi legase o eşarfă pe calotă. Se vedea că, asemenea lui Violet, plecase în grabă, fiindcă marginea bluzei îi atârna afară din salopetă, dându-i un aspect neîngrijit, chiar dacă voios şi nonşalant.

— Ți se pare că e ceva de râs? strigă Hardwick răguşit, împungând-o cu degetul în piept. Şi uită-te la tine cum arăți!

A doua împunsătură a fost mai degrabă un pumn, iar fata țipă de durere şi căzu pe spate. Ceva sări de pe ea şi o lovi pe Violet în genunchi. Fără să-l piardă pe Hardwick din ochi, se aplecă şi pipăi pe jos până dădu cu mâna de insigna ovală a Armatei Terestre.

— La ordine! urlă Hardwick, şi toate luară poziția de drepți.

De data asta, Violet ştiu ce să facă. Îndreptându-şi spatele şi cu chipul

lipsit de orice expresie, se aşeză lângă fata cu păr arămiu şi privi țintă către bagheta aurie de deasupra cadranului solar. Sub razele exagerat de lungi scria: „Din întuneric, lumină“. Stătea cu ochii la acele cuvinte strângând în pumn insigna, până i se înfipse în carne, şi le repeta ca pe o rugăciune. „Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină.“

— Nu am să tolerez insubordonarea. Hardwick încă mai respira greu şi o şuviță din părul pieptănat cu grijă îi căzuse pe frunte. Veți face aşa cum vă spun. Tot timpul.

— Vă rog, domnule Hardwick, interveni Kit, făcând un pas în față. N-au vrut să fie nerespectuoase.

Hardwick se uită la ea câteva momente, apoi furia îi dispăru la fel de repede cum izbucnise. Fața lui îşi recăpătă expresia rece, arogantă, îşi aranjă părul cu o mişcare sigură, trase de vestă ca s-o îndrepte, iar când aruncă o privire spre Violet şi văzu cât e de firavă, văzu pălăria turtită a fetei cu părul arămiu şi obrajii ei îmbujorați, păru mai degrabă amuzat la gândul că unele ca ele l-ar putea impresiona în vreun fel pe unul ca el.

— Unu: să-i mulțumiți lui Burns, aici de față, că ați pierdut micul dejun şi prânzul, zise, arătând cu mâna spre Violet. Trebuia să vă anunțe aseară. Doi: hai să vedem cum stați cu punctajul înainte să plecați, bine? întrebă, scoțând un carnețel negru din buzunarul hainei. Un punct în minus fiecăreia pentru întârziere, încă două la Simpson şi Burns. Aruncă o privire spre Violet, care nu înțelegea nimic, decât că nu suna a bine. Şi încă un punct în minus pentru fiecare, dacă nu vă mişcați în următoarele şaizeci de secunde, *şi* mai mult ca sigur că am să uit să vă iau de acolo, aşa că o să pierdeți şi cina. Dați-i drumul.

Se iscă o mare învălmăşeală când fetele se năpustiră să urce în căruță, ajutându-se una pe alta cu gesturi îndelung exersate, până când Violet rămase singură. Deasupra ei se ivi fața lui Kit, supărată şi mâhnită.

— Vezi ce-ai făcut? întrebă printre dinți. Treisprezece afurisite de puncte în minus, după ce săptămâna asta nu încasaserăm nici unul. Urcă-te imediat.

Joan părea obosită şi enervată; celelalte fete o priveau pe Violet şi pe fata cu păr arămiu cu antipatie evidentă, şuşotind între ele. Căruța se puse în mişcare, Violet urcă în ultimul moment şi se aşeză pe marginea din spate, unde rămase în genunchi până ce un braț o trase înăuntru.

— Hai să stai lângă mine, îi şopti fata cu păr arămiu.

Violet îşi făcu loc pe bancheta de lemn prinsă în cuie de peretele căruței; mâinile îi tremurau de teama care o cuprinsese abia acum.

— Nu ți-ai adus mănuşile? se încruntă Kit, privindu-i mâinile goale.

— Nu am, răspunse Violet sfidătoare, văzând că majoritatea fetelor aveau mănuşi de lucru ori îşi înfăşuraseră palmele în cârpe.

— Cum vrei, spuse Kit pe un ton răstit şi se aplecă, hâțânată de căruța care se oprise ca să treacă cineva. Numai vezi să nu ne ții pe loc. Şi mai vezi, repet, vezi să nu-i mai dai vreun motiv să ne scadă puncte. Ce bine ne mergea până ai venit tu! Şi mă jur, dacă ratăm şi ceaiul din cauză că vreuna nu-şi ține gura în fața lui Hardwick sau vă purtați tâmpeşte, fac moarte de om, şi mai mult ca sigur că va fi una din voi, le amenință şi se cufundă apoi într-o tăcere mânioasă.

Zorile scăldau potecile şi magaziile într-o lumină blândă. Aruncând o privire înapoi, Violet o zări pe fata în rochie lălâie, care, sprijinită de cărucior, se uita în urma lor.

— Mereu face aşa, îi şopti fata cu părul arămiu la ureche. E fiica lui, o cheamă Myra.

— Aceea e fiica lui? se minună Violet.

— Trebuia să fie supraveghetoarea noastră, spuse fata, cu toate că, uită-te la ea, e doar un pic mai în vârstă decât Kit. Nici de vorbit nu prea vorbeşte, pur şi simplu stă şi se uită. S-ar zice că-i place să ne vadă umilite, poate că astfel are ea parte de mai puține umilințe acasă.

Violet căzu pe gânduri.

— Dar de ce e toată lumea aşa… Căută un cuvânt care să descrie cât mai exact aversiunea nedisimulată a lui Hardwick, atitudinea disprețuitoare a femeilor din sat, teama fetelor. De încordată? se hotărî în cele din urmă, deşi nu se potrivea nici pe departe cu impresiile ei.

— E din cauza sistemului pe care l-a instituit, ridică fata din umeri. Ține totul în carnețelul negru, toată otrava. Nu sunt aici de atâta vreme cât să înțeleg tot ce se petrece, şi mă îndoiesc că voi ajunge să înțeleg. Părerea mea e că întreține confuzia în mod intenționat. Scorneşte reguli pe moment şi apoi le schimbă, aşa că n-ai cum să nu greşeşti dacă hotărăşte el că trebuie să fii pedepsită. Pe lângă asta, nu ne semnează fişele de pontaj, ne

plăteşte cu întârziere, ne taie zilele libere, câte om mai avea. Sau, şi asta e cel mai rău, face în aşa fel încât să pierdem mesele. La sfârşitul săptămânii, ar trebui să avem o seară liberă, nimic deosebit, doar optsprezece ore de fapt, dar ea, zise arătând cu capul spre Kit, ne-a tot bătut la cap să nu dăm de bucluc. N-ar fi trebuit să râd, recunosc, dar era aşa caraghios, întins pe jos ca un sac căzut din căruță!

E mârşav din fire, ascultă-mă pe mine. Am avut un unchi ca el. Îl rodea furia pe dinăuntru. Odată, a fost cât pe ce s-o arunce pe surioara mea în fața autobuzului, doar fiindcă o luase la fugă. A murit de sifilis. Unchiul, nu sora mea. Râse şi clătină din cap aşa de tare, că pălăria aproape îi căzu jos. Apoi, Hardwick mai e şi ridicol de bisericos. Una, două o tuleşte la capelă să-şi spele sufletul de ce păcate o avea. Pe noi nu ne lasă totuşi să mergem, a, nu, de fapt nici nu m-aş duce, sunt atee, dar nu vreau să creadă că noi suntem prea impure ca să intrăm în biserică. Nu-i plac femeile, cred, mai ales femeile care pot face muncă de bărbat. Dacă vrei părerea mea, cred că se simte stânjenit în fața noastră.

Îşi băgă cămaşa în pantaloni cu mişcări calme, şi Violet dădu din cap, amintindu-şi cum îi sclipiseră ochii lui Hardwick şi repulsia care i se aşternuse pe față îndată după aceea.

— Şi ce bine că e aşa! spuse fata, pornită. Oricum e prea multă nedreptate pe lume; femeile sunt prost plătite şi muncesc prea mult. Sunt aici numai de trei săptămâni, înainte am fost la scos napi, pe coastă. Aici nu e chiar aşa de rău: faci baie cu apă caldă o dată pe săptămână, aşternuturile sunt spălate în casa mare, mâncarea e bună – dacă o capeți –, plus că nu e nici un risc de raiduri aeriene. În schimb, eşti nevoită să-l suporți pe Hardwick…

Violet o privi pe Myra cum se face tot mai mică, până deveni doar un punct îndepărtat.

— Nu-i seamănă deloc.

— Aşa e, încuviință fata, punându-şi mănuşile. Seamănă cu soția lui, mi-a spus fata de la bucătărie. Mi se pare că e o taină la mijloc, dar n-am putut scoate mai mult de la ea fiindcă a venit bucătăreasa şi a gonit-o. Hardwick a băgat spaima în ele, în toate fetele de pe domeniu. E un om mărunt, care îşi dă aere de stăpân al regatului, ăsta e Hardwick. Ei, s-ar zice că am ajuns.

Căruța mergea troncănind pe lângă o dumbravă şi se îndrepta spre un teren acoperit de tufişuri pline de spini şi frunziş des.

— Pe mine mă cheamă Red, că veni vorba, spuse, arătând cu mâna spre părul ei arămiu. Din pricina lui; şi mai sunt şi socialistă.

— Eu sunt Lily, spuse Violet. A, şi uite, ți-am luat insigna. Desfăcu pumnul şi i-o arătă, odată cu urmele lăsate de marginile de metal.

Red o privi gânditoare.

— Ai zice că te apără cumva, de vreme ce face parte din uniformă. Însă cred că, de fapt, e doar o bucată de metal, adăugă, luând insigna din mâna lui Violet. O prinse de pălărie, dar se agăță de stofă şi stătea strâmb.

— Ai să dai iar de necaz, spuse Violet repede. Dă-mi voie. Prinse insigna drept şi o mângâie cu degetul. Poate că merită mai mult respect, murmură încetişor şi îi înapoie pălăria lui Red. Ce anume o să facem, din câte ştii?

— O să curățăm terenul de rugii de mure, oftă Red.

Violet se uită cu gura căscată la întinderea cu desişuri pline de țepi. Rugii de mure pe care îi ştia ea umpleau coşulețe frumoase cu fructe rotunde, ce mai apoi înotau în smântână sau erau coapte într-o tartă. Nu aveau nimic de-a face cu hățişul acesta uriaş, pe alocuri de două ori mai înalt decât ea.

— E un chin, ai să vezi, îi mai spuse Red, uitându-se cu milă la mâinile ei goale.

DOUĂZECI ŞI DOI

După ce îi trecu supărarea, Kit se dovedi a fi un conducător foarte bun. Organiză eficient echipele de lucru şi le dădu sarcini, apoi le împărți uneltele aduse în câteva găleți ruginite de un băiat de la fermă.

— Ştiți că se va întoarce să verifice terenul cu lupa în mână. Să nu vă scape nimic. Sâmbătă seara suntem libere, strigă ea, ridicând pumnul deasupra capului, cu condiția să-nu-dăm-greş.

Printre chiote şi exclamații aprobatoare, Kit ridică din sprâncene cu ochii spre Violet, care îi întoarse hotărâtă privirea, strângând în mână unealta primită, o lamă curbată cu mâner de lemn. Cât de greu poate fi să pliveşti buruieni?

Un ceas mai târziu, se lămurise. Sudoarea îi picura de pe frunte, aducându-i praf şi gângănii în ochi, în timp ce scormonea pământul, se lupta cu tulpinile țepoase, smulgea crengile încâlcite şi nu mai auzea decât propria ei răsuflare gâfâită şi inima bubuindu-i în urechi. Soarele îşi urma încet drumul pe cer până când începu să coboare, colorând vălătucii de nori în portocaliu intens. Stomacul îi chiorăia de foame şi, de durere, ramurile încâlcite, verzi şi cafenii, îi jucau în fața ochilor. Țepii pătrunseseră prin bucata de prelată pe care i-o dăduse Kit ca să se protejeze şi ajunseseră la degete, în timp ce mânerul cosorului îi făcuse răni în palmă.

În seara aceea nu avu putere de nimic – nu fiindcă s-ar fi temut de Hardwick, care, din fericire, nu veni la cantină –, nici măcar să se bucure de cină, pe care o înfulecă fără măcar să bage de seamă ce era, nici să asculte vorbele încurajatoare ale lui Kit despre cum să munceşti cu cap ca să nu te speteşti, şi nici să răspundă vreunor dovezi de încredere. I se părea că pielea dintre degetul mare şi arătător se jupuise, dând la iveală carnea vie. Prin ceața oboselii, nici măcar nu auzi scrâşnetul cheii în broască când fuseseră încuiate în hambar. Poate că aşa se trăieşte la țară, îşi spuse, cu mintea amorțită. Cel puțin avea să doarmă, nu? Prima oară de când murise Romy, trupul ei avea să fie împins de epuizare într-un abis fără fund. Totuşi, durerea care îi zvâcnea în mână o ținu într-o stare de semiconştiență, întreruptă de coşmaruri pline de fum, țipete şi moarte, până când se trezi de-a binelea a doua zi dimineața, în căruță, cu mâna roşie, umflată, aşezată pe genunchi ca şi cum n-ar fi fost a ei.

Încercă din răsputeri, nu se poate spune că nu. Încercă să se bage în învălmăşeala din jurul găleților ca să pună mâna pe altă unealtă. Încercă să se împrietenească cu Red, care părea şi ea epuizată după două zile de curățat rugi de mure. Încercă să nu asculte ordinele lui Kit şi să se împotrivească cumva iadului neaşteptat în care ajunsese. În mijlocul desişului de muri, unde lumea dinafară se restrângea la vârful cosorului, durerea – din mână, din umeri, din corpul permanent încovoiat – devenea o vietate, o ființă care respira, înăbuşind orice altceva. La început se luptă cu ea, dar, încetul cu încetul, renunță deoarece, dacă se gândea bine, îşi merita soarta, nu-i aşa? Nu putea scăpa de sentimentul de ruşine şi vinovăție, nu putea uita ce-i făcuse lui Romy, ce era ea însăşi: o fată slabă, care nu se

pricepea la nimic, doar să facă reverențe şi să danseze, asemenea figurinelor de ghips învârtindu-se sub un clopot de sticlă.

Câteodată se gândea să-i scrie lui Duffy, să-l roage s-o mute în altă parte. Dar cum să trimită scrisoarea, când ea nu avea voie să plece de pe domeniu? Unde o fi oficiul poştal şi de unde să ia un timbru? Acasă, ar fi lăsat scrisoarea pe masa din hol, urmând să fie expediată în aceeaşi zi, pentru ca, o zi sau două mai târziu, răspunsul să-i sosească ca prin minune în acelaşi loc, împreună cu un cuțit de deschis plicuri. Oare ar putea să-şi găsească singură alt loc unde să muncească? Actele şi cartela de alimente n-ar fi făcut față unei verificări, era conştientă, şi Duffy o sfătuise să nu facă valuri decât dacă era pregătită să fie luată în primire de maică-sa.

Se gândea mult la ea. Frânturile de veşti care mai ajungeau până la urechile ei – despre bombardamente de noapte, străzi acoperite de moloz şi răniți – îi dădeau certitudinea că maică-sa plecase într-adevăr în Yorkshire şi probabil că acum stătea dârdâind în salonul neîncălzit al unchiului Gareth, blestemându-şi fiica rebelă, care făcuse familia de ruşine. Simplul fapt că se gândea la mama ei îi dădea putere să meargă mai departe. Pe înserat, când se întorcea de la câmp în hurducăturile căruței, privea valea scăldată în lumina apusului şi ştia că nu se putea întoarce la ea. Nu putea şi gata. Oricât de slabă şi nepricepută ar fi fost, nu voia să se dea bătută, nici acum, nici în scurtă vreme, nici altă dată.

Însă noaptea, când asculta respirațiile fetelor şi auzea labele unor jivine alergând pe acoperiş, i se părea că mansarda se strânge încet în jurul ei. Avea, nedesluşit, vise mânioase despre cum fugea din nou de tot şi toate. Dispărea în zorii reci ai toamnei, se preumbla pe sub copaci, prin lunci şi de-a lungul pâraielor. Se hrănea cu fructe şi nuci şi avea să meargă până ajungea la mare, să-şi ducă viața acolo după capul ei, o viață nouă, curată, departe de orice. Departe de viața claustrofobă a mamei ei – mama care n-o învățase nimic cu adevărat important; departe de amintirea morții lui Romy. Ori de câte ori noaptea o ducea înapoi la Romy, Violet îşi zgâria cu unghiile cicatricile de pe braț şi rana din palmă până când durerea o aducea înapoi în locul unde se afla şi acolo rămânea.

Kit răguşise de cât striga, însă rugii de mure nu se lăsau înfrânți, ba chiar le sfidau reapărând. Violet chiar se întreba uneori dacă nu cumva Hardwick

venea noaptea pe câmp şi făcea rugii să reapară cu o vrajă, doar ca să-şi bată joc de ele.

— Dați-i bătaie, fetelor, le îndemna Kit cu voce hârâită, abia mai putând să respire, în acea sâmbătă dimineața. Hai, nu vă lăsați, mai sunt doar câteva ore. Seara asta e pentru noi, ne aşteaptă exact optsprezece ceasuri de libertate. Haideți.

Fiindcă aşteptau de atâta vreme şi mai ales fiindcă fetele nu mai primiseră scrisori de câteva săptămâni, cele optsprezece ore căpătaseră proporții aproape mitice. Aveau planuri mari, iar transportul fusese organizat mai ceva decât o operațiune militară, cel puțin aşa îşi făcuse Violet idee, prin ceața oboselii. Unele plănuiau să-şi viziteze rudele sau prietenii, altele voiau să meargă la o petrecere dansantă pe cealaltă parte a văii, dar toate urmau să se întoarcă înainte de prânz, a doua zi. Violet, care abia se târa de la o oră la alta, nu-şi făcuse nici un plan.

— Las-o baltă, Kit, zise Joan, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu palma. N-o să terminăm în veci.

— Ba nu. Camioneta lăptarului pleacă mâine la cinci după-amiaza şi am să plec cu el, răspunse Kit furioasă. O să terminăm treaba şi de-o fi să-mi dau duhul.

— Ia-o mai uşor, Kit.

Red avea o privire sticloasă, i se făcuse rău de oboseală, dar se strâmbă la Violet.

Din nefericire, Kit o zări şi strâmbătura o făcu să-şi piardă şi ultima fărâmă de stăpânire; începu să strige pe un ton isteric:

— Dacă nu terminăm până la căderea nopții, vina e doar a voastră. Nu vă dați toată silința, ce naiba!

Câțiva stropi de salivă ajunseră pe obrazul lui Red, însă aceasta păru să nu bage de seamă, ci se întoarse spre Kit fluturând acuzator arătătorul. Abia atunci reacționă şi Violet.

— Ce te-a apucat? țipă la Kit. Am muncit *pe brânci*, cu toatele.

— Din cauza unora ca tine ne ies nouă vorbe, bolborosi Kit, turbată de furie. Fete de la oraş care se leagănă în iluzia că aici vor găsi marea aventură. Pentru noi, zise arătând spre şirul de fete care intrau şi ieşeau din tufişuri, treaba asta e importantă. Avem nevoie de bani, vrem să facem ceva

ca lumea, să fim mândre de munca noastră.

— Scuteşte-mă de lecții moralizatoare, zise Violet, acum şi mai supărată, deoarece Kit, fără să ştie, dăduse glas propriilor ei gânduri despre cât era de inutilă. Uită-te la ea, continuă arătând spre Red, ciufulită şi murdară, apoi îi puse sub nas lui Kit propria ei palmă. Aşa arată cineva care se leagănă în iluzii? mai spuse şi lăsă mâna jos, scârbită. Vorbeşti la fel ca *el*, nu-ți dai seama? Luă cosorul, izbutind să nu se strâmbe de durere, şi se îndreptă spre celălalt capăt al desişului.

— Kitty, nu-ți pierde nădejdea, zise Joan. Poate că reuşim, totuşi.

— Mă rog, să vedem, răspunse Kit şi plecă să ia o greblă.

— Bravo ție, spuse Red venind lângă ea. Auzi, am văzut nişte coada-calului jos, pe malul râului. Am să culeg o mână înainte să plecăm, zise, arătând spre mâna ei. O muiem în apă şi ți-o punem pe mână – are să-ți facă bine.

Violet se sperie când simți cum îi dau lacrimile. Le stăpâni cu mare efort.

— Ar fi nemaipomenit, zise.

Violet ar fi vrut să-i dea lui Kit o lecție pentru atitudinea ei disprețuitoare, să dea cu cosorul în stânga şi în dreapta până curăța terenul de una singură, dar, pe măsură de trecea ziua, avea impresia că se mişcă printr-o mocirlă. În jurul ei fetele tăiau, rupeau şi smulgeau ramurile rugilor de mure, însă, cu toate că nu se opriră nici măcar ca să mănânce de prânz şi Kit rămase fără voce pe la două după-amiaza, încă mai rămăsese un pâlc la vremea când Hardwick sosi călare ca să vadă cum stăteau cu treaba, la trei şi jumătate.

— Ehei, făcu el, cu o mulțumire revoltătoare în glas. N-aveți de ales, astă-seară stați până târziu.

— Vă rugăm, domnule Hardwick, n-a mai rămas decât puțin; cel mult o oră de lucru, spuse Kit printre dinți, cu firicelul de voce care îi mai rămăsese. Am putea veni mâine după-amiază şi terminăm. Nu trebuie nici măcar să ne transportați, mergem pe jos şi la dus, şi la întors, vă promit că n-o să vă deranjăm.

— Pe jos, repetă el gânditor.

— N-am mai avut de atâta vreme o zi liberă, domnule Hardwick, cădem din picioare de oboseală. Chiar avem nevoie de o zi liberă, stăruia Kit, şi, fără voia ei, Violet îi admiră curajul.

— Sunteți libere să plecați când ați terminat treaba, aşa ne-a fost înțelegerea, spuse Hardwick şi dădu să plece.

— Ne-am înțeles să vină cineva să ne ia şi mai avem de făcut şi alte aranjamente, pentru care trebuie să plecăm acum, dacă nu vrem să le pierdem, spuse Kit, aproape alergând ca să țină pasul cu el.

— N-aveți cum, zise Hardwick. Fiindcă n-ați ținut seama de timpul necesar ca să vă întoarceți pe jos. Abia acum îmi dau seama ce uşor v-a fost, domnişoară Pritchard, să fiți duse şi aduse zilnic cu căruța, de care nu ne putem lipsi la vremea recoltei, după cum bine ştii.

Slaba satisfacție simțită de Violet văzând cum e muştruluită Kit se topi când îi privi fața. Înghițea în sec ca să nu dea răspunsul care îi stătea pe limbă, ochii îi înotau în lacrimi şi mâinile îi tremurau în timp ce-şi căuta pachetul de țigări.

— Țț, țț, domnişoară Pritchard. Doar ştii regulile.

Hardwick îi luă calm pachetul din mână, îl aruncă jos şi îl călcă cu piciorul, afundându-l în pământul mâlos.

Fu lovitura de grație pentru Kit. Lăsă umerii în jos; puterile o părăsiră.

— Bine, spuse cu voce egală. Prea bine. Terminăm aici şi ne întoarcem pe jos.

După plecarea lui, Kit îngenunche, dezgropă pachetul de țigări şi încercă să-l netezească, însă mâinile îi tremurau aşa de tare, că Joan i-l luă. Majoritatea țigărilor erau rupte în două şi tutunul îi curse în palmă.

— Îmi pare rău, Kit, spuse ea amărâtă. Ai s-o vezi altă dată, mai mult ca sigur.

Kit dădu din cap fără să scoată o vorbă şi se întoarse spre tufişuri.

— Pe cine să vadă? o întrebă Violet pe fata numită Lucy.

— Pe mama ei, răspunse aceasta. Stă prea departe, nu poți ajunge decât călătorind noaptea. Ultima oară când trebuia să avem liber Hardwick a venit cu o urgență, cum că trebuiau curățate maşinile a doua zi, iar mai înainte se pare că aveam prea multe puncte în minus, aşa că nici atunci n-am putut pleca. De data asta am fost foarte, foarte atente, însă degeaba. Cine ştie de ce, nu vrea să plecăm de pe domeniu. I-o fi ruşine cu noi, ori poate se teme să nu vorbim despre ce-i aici, încheie arătând cu mâna spre Hardwick, care se îndepărta călare şi acum abia se mai vedea pe drumul de țară.

— E un om rău şi gata, spuse altă fată, cu chipul posomorât.

— Haideți, le îndemnă Kit vorbind peste umăr, dar era aşa de apatică, de trasă la față şi de obosită, că Violet se auzi spunând:

— Rămân eu să termin aici. Voi puteți pleca.

Greu de spus cine era mai surprinsă, Violet sau restul fetelor. Kit se încruntă.

— Te ții de glume? Vrei să dăm de belea cu Hardwick?

— Ei, asta-i bună, făcu Violet exasperată. Mai degrabă am să dau eu de belea.

— De ce ai face aşa ceva? se miră Kit. Nu s-ar putea spune că te-am primit cu brațele deschise, adăugă, având bunul-simț să arate ruşinată. Plus că el a zis că nu putem pleca, deci nu putem.

— De fapt, a zis că puteți pleca când ați terminat treaba, o corectă Violet. Treaba va fi terminată în timp ce plecați. Cum ai spus şi tu, e vorba de o oră, poate ceva mai mult dacă sunt singură. Dar am destul timp să mă întorc înainte să se dea stingerea.

Kit se lumină la față; mai era o speranță.

— Iar noi să ne întoarcem mâine, ca şi cum nici usturoi n-am mâncat…? Nu, spuse clătinând din cap, nu prea cred. Are să se răzbune pe noi aşa de rău, că n-o să mai avem niciodată chef să plecăm.

— Dar cel puțin ați pleca acum. Cine ştie ce-o să mai scornească data viitoare ca să nu vă lase, zise Violet. Şi n-a spus că nu puteți pleca; era prea încântat că împrejurările vă sunt potrivnice… Reuşise deocamdată să vorbească pe un ton neutru, mai mult fiindcă era prea obosită, dar acum i se păru că spune lucruri prea alambicate, aşa încât adăugă un vag: Oricum.

— S-ar zice că poate face orice vrea, observă Kit posomorâtă. N-am mai ieşit de nu ştiu când de pe domeniu.

— Ne consideră spurcate, spuse o fată care – credea Violet – se numea Helen.

— Dar uneori se apropie prea tare de noi, îşi aminti Lucy cutremurându-se. Cred, adăugă înroşindu-se, că îi place, deşi e scârbit în acelaşi timp, dacă mă înțelegeți.

— Câteodată spune în barbă lucruri oribile, zise o fată pistruiată.

— L-am rugat să ne dea biciclete, măcar una la două fete, ca să nu ne mai

ducă lucrătorii de la fermă dimineața şi să mergem singure să ridicăm corespondența…

— …şi a zis că o să facă plopul pere înainte să ne îngăduie el să ne vânturăm prin vale ca nişte… târfe. Joan rosti în şoaptă ultimul cuvânt.

— Nu vrea să avem libertate de mişcare, zise Red, şi părea că ştie despre ce vorbeşte. Aşa, are mai mult control asupra noastră.

Violet le privi lung.

— Dar ministerul… şi alte slujbe… de ce nu v-ați dus să munciți în altă parte? întrebă nedumerită. Acum, cu războiul şi situația în care ne aflăm…

— E mai greu, răspunse Kit fără tragere de inimă. Vine iarna şi nimeni n-are nevoie de alte guri de hrănit, ca să nu mai vorbim de fete din Armata Terestră, care mai trebuie şi plătite. Kate a venit acum două luni din sud şi ne-a povestit că fermele de acolo concediau fetele. N-ar trebui, de fapt, dar îmi închipui că nu-şi puteau permite să le țină. Şi de vreme ce aici e nevoie de noi ca să culegem recolta, să ambalăm şi să selecționăm fructele şi tot ce mai e de făcut, nu am fi privite cu ochi buni dacă am pleca.

— Dar măcar ați depus o plângere? vru Violet să ştie. N-ar trebui să fie persoane în Armata Terestră care să aibă grijă de noi?

— Au plecat două fete în iulie – pe una am înlocuit-o eu – şi se pare că una din ele a scris Armatei Terestre şi a venit cineva în inspecție, spuse Joan.

— Şi? întrebă Violet.

— Păi, totul pare în regulă, nu? zise Ellen. Fiindcă la livezi au fost mereu lucrători sezonieri înainte de război, hambarele sunt aranjate, mai bune şi mai curate decât altundeva. Buba sunt lucrurile pe care nu le vezi: regulile, izolarea, el. I s-a pus în vedere să se asigure că avem destul timp liber şi că ni se dă voie să ajungem în sat. Numai că el e foarte respectat, aşa încât, până la urmă, i-au dat pace. Fetele, în schimb, au încasat o muştruluială de la secretara comitatului, pe motiv că nu-şi dau mai multă silință.

— Mă rog, țuguie Violet din buze, nemaiştiind ce să zică. Însă apoi îi veni în minte rânjetul triumfător al lui Hardwick, citi speranța de pe fețele fetelor, îşi dori să fie primită în rândurile lor şi să se dovedească utilă, aşa că spuse, pe un ton mai hotărât: Eu îmi mențin propunerea. Oricum, urăsc hambarul ăla. Are să-mi facă bine să mai stau ceva timp la aer.

— La aer curat, carevasăzică? pufni Red în râs. Rămân cu tine. Aveam de gând să mă duc la o chermeză a lucrătorilor pe cealaltă parte a văii, dar pot să zic pas. În felul ăsta o să fim două dacă vine Hardwick cu o falcă în cer şi una în pământ.

Violet amuți, recunoscătoare.

— Să ne dați ceva de mâncare, de silă, de milă, adăugă Red iute. Altminteri s-ar putea să leşinăm de foame şi să vă dăm de gol.

Atmosfera se destinse. Fetele izbucniră în râs, începură să vorbească între ele, unele veniră şi strânseră brațul lui Violet. O fată scoase o bucată de pâine, alta, câteva mere.

Kit nu se mişcase din loc – şovăia între dorință şi teamă.

— Ştiu şi eu ce să spun, fetelor?

— Suntem femei, fe-mei, Kit, de câte ori să-ți spun? izbucni Red exasperată.

Kit zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

— Aşa se cheamă postul, hăbăuco! Oricum, nu putem să vă lăsăm aici.

— Dacă avem grijă, n-o să afle nici că noi am plecat, nici că ele au rămas, zise Joan. Astă-seară nu se mai întoarce, aşa a spus. Oricum, se duce la capelă. Iar Myra nu merge să încuie uşa înainte de ora nouă. Doar stă şi ascultă, şi suntem destule ca să ne audă răsuflările. Prin urmare, cele care aveți planuri prin zonă, ocoliți Barleigh şi înapoiați-vă la hambar înainte de nouă. Iar restul, care îşi vizitează cunoscuții prin alte părți, vin mâine, tot pe furiş.

— Cum de nu ne-am gândit până acum?

Ellen plesni din palme încântată şi se repezi să-şi ia cutia cu masca de gaze din şirul de cutii.

— Fiindcă e o nebunie, spuse Kit îmbufnată, îndesând în buzunar pachetul de țigări rupte. Curată nebunie.

Dar apoi se uită la Violet şi se resemnă.

— Apreciez gestul tău, spuse, deşi se vedea că face un efort.

— Ştiu, răspunse aceasta şi se întoarse înainte să se răzgândească. Grăbiți-vă, ca să aveți cu ce pleca.

DOUĂZECI ŞI TREI

Gândul că Hardwick ar putea să se întoarcă să le verifice le dădu aripi. Nu scoaseră o vorbă până ce nu târâră şi aruncară ultimele brațe de crengi pe foc, apoi puseră deasupra resturile de uscături şi ramuri, înteţiră flăcările şi întoarseră tăciunii, ca să fie sigure că totul arde înainte să se dea stingerea. Pe când stătea aplecată, tăciunii începură să-i joace în fața ochilor şi simți că o lasă picioarele. Se trase repede înapoi ca să nu-i sară vreo scânteie pe ghete, se aşeză şi puse capul pe genunchi. Mâna dreaptă îi zvâcnea, şi o lăsă în jos. Red se duse la pârâul din spatele copacilor şi se întoarse cu un vătrai cu care scurmau pământul şi o găleată.

— Pentru Hardwick, zise ridicând vătraiul. Violet zâmbi, dar îşi dădu seama că Red nu glumeşte. Pentru mâna ta, adăugă ridicând găleata.

— Crezi că focul o să se stingă? Sau arde prea tare? întrebă Violet.

— Atât timp cât sunt tăciuni, da. Şi plecăm în scurtă vreme.

— Să mai stăm puțin, o rugă Violet, trăgând în plămâni aerul rece de toamnă, cu miros de fum. Chiar nu pot suferi hambarul ăla.

Red se aşeză lângă ea şi se apucă să desfacă firele unei plante verzi, un fel de stuf, după care le zdrobi cu o piatră în puțină apă, până obținu o pastă. Puse o bucată de tablă pe genunchii lui Violet şi îi făcu semn să întindă palmele. Violet se temu la început, însă pasta îi răcori pielea devenită carne vie şi îi domoli durerea; încet, încet zvâcnetul mâinii se potoli. Red învârti tăciunii până săriră scântei şi apoi o îmbie pe Violet cu o bucățică de pâine. Aceasta dădu din cap.

— Te-ai gândit vreodată că o să fii aşa flămândă? întrebă, mestecând pâinea uscată şi zicându-şi că n-a mâncat niciodată ceva aşa de gustos.

— Voi, orăşencele răsfățate!

Zâmbind, Red mai puse un strat de pastă pe mâna lui Violet, apoi îi mai băgă o bucată de pâine în gură.

— Mulțumesc că ai rămas cu mine, mormăi Violet cu gura plină. Ce poate fi mai plăcut decât să-i dăm cu tifla lui Hardwick, nu?

— Mi-ar plăcea mai mult să-i vin de hac, zise Red plimbându-şi un deget de-a lungul vătraiului şi cântărindu-l în mână ca una care ştie despre ce vorbeşte. Nu are să se potolească dacă noi ne purtăm cu mănuşi, oftă. De ce

te-ai înrolat în Armata Terestră?

Violet nu voia să vorbească despre cele întâmplate înainte să vină aici, nu în seara asta, când picioarele i se încălziseră, se simțea bine şi mintea îi plutea într-o amorțeală plăcută.

— Am… era ceva diferit, cred.

Privea cum aerul încins dansează deasupra tăciunilor. Umbrele începură să estompeze conturul trunchiurilor şi se adunau în văioaga unde curgea pârâul.

— Şi eu la fel, spuse Red, dând cu îndârjire din cap. N-aveam de gând să înțepenesc la Chelmston, alături de femei şi copii, când aici oamenii se luptă pe viață şi pe moarte şi sunt ucişi în raiduri aeriene. M-aş fi făcut pilot dacă tata m-ar fi lăsat.

Violet atinse cu degetul pasta groasă, încercând să nu se gândească la cei care mor în timpul raidurilor aeriene.

— Satul nostru e la doar douăzeci şi cinci de kilometri de Birmingham, zise Red strâmbându-se. Numai bun de luat la țintă, mai ales că sunt atâtea fabrici şi alte obiective de atacat, continuă, zâmbind îndurerată în colțul gurii. Tati mi-a îngăduit să plec doar fiindcă aşa mă credea la adăpost. A fost pesemne felul lui de a înțelege evacuarea.

În timp ce Red vorbea, Violet o studia cu coada ochiului: feţişoară neastâmpărată, bărbie hotărâtă, păr zbârlit, strâns în cozi. În ciuda petrecerilor şi a lecțiilor de dans, îşi zise, nu avusese niciodată o prietenă de suflet, nu în adevăratul sens al cuvântului. Cu excepția lui Romy.

— Ar trebui să-l vadă pe Hardwick când face o în criză, pe de altă parte.

Red dădu ochii peste cap ca să se amuze, şi Violet se întrebă cum ar fi să stea de vorbă cu ea de-adevăratelea. Inima îi dădea ghes, deschise gura şi o închise, convinsă că n-ar putea răbda să vadă cum s-ar schimba Red la față când va înțelege cum era ea, de fapt, şi ce făcuse.

— Oricum, mult mai bine e să fii aici decât să înțepeneşti acasă, spuse, cu inima grea.

Tăciunii abia mai pâlpâiau, vântul purta norişorii de fum spre cerul rozaliu, tot mai întunecat. Red răsufla din ce în ce mai încet, micul crâng din spatele lor foşnea şi ofta, cufundat în beznă, un prigor stingher încă mai cânta într-un copac. Violet simțea cum i se închid ochii. Ce n-ar fi dat să

poată dormi chiar acolo, ghemuită lângă foc, cum făceau oamenii pe vremuri! După un timp, mintea i se goli până când, în cele din urmă, oftă uşurată şi se lăsă în voia căldurii, pluti în aer, întinse mâna să apuce stelele în noaptea nesfârşită din jurul ei, liberă…

— Păzea!

Poiana se umplu deodată de tropot de copite. Din întuneric se auzi o voce autoritară, apoi se întrezări o umbră cu o torță în mână. Violet scoase un țipăt şi sări în sus aşa de repede, că o răsturnă pe Red. Se căzni să distingă ceva la lumina pâlpâitoare a torței. Numai Hardwick să nu fie, îşi zise, dar îşi aminti iute că nici să dai nas în nas cu necunoscuți noaptea nu era neapărat de bine.

— Pleacă de aici! strigă, smulgând vătraiul din mâna lui Red şi fluturându-l amenințător. Lasă-ne în pace!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face atâta zarvă, se răsti o voce bărbătească. O să zică cineva că vă omor.

Bărbatul înaintă ținând torța sus şi ridică din sprâncene când dădu cu ochii de vătrai. Era îmbrăcat sobru, într-o jachetă matlasată şi pantaloni de călărie, şi părea că merge uşor aplecat într-o parte. Violet se uită încruntată la felul cum îşi ținea piciorul drept, până când zări conturul umflat a ceea ce părea a fi o proteză.

— Ce mai e şi asta? întrebă supărat, văzând-o că se holbează la el şi că flacăra torței îi tremură în mână. Nu mă credeți în stare să salvez nişte domnițe aflate la ananghie?

Violet se îmbujoră şi lăsă vătraiul jos.

— Ba da, fireşte. Scuze.

Bărbatul îi aruncă o privire amenințătoare şi întrebă:

— Şi voi cine mai sunteți?

— Suntem din Armata Terestră, răspunse, ridicând capul cât putea de sus şi abținându-se să adauge un „domnule“ la sfârşit, ca să nu pară mai sfidătoare decât era nevoie. Venim de la casa cea mare din vale.

Bărbatul se uită la pantalonii şi puloverul mânjite de noroi, la brațele ei zgâriate şi murdare, la Red, care zâmbea strâmb, ținând capacul de tablă ridicat ca pe un scut, dar de pe care zeama li se scurgea pe ghete. Râse scurt şi clătină din cap.

— Două fete din Armata Terestră, stând lângă foc. Ce poetic! Cum se face că nu sunteți cu restul turmei?

— Ne-au lăsat să dăm gata treaba, răspunse Violet pe un ton demn. Şi nu suntem turmă.

— Să vă dați pe voi însevă gata, mai bine zis, pufni omul şi arătă cu torța spre grămada pâlpâitoare de tăciuni. Erați cât pe ce să cădeți în jar când am venit eu.

— Ba nu, ripostă Violet indignată. Ştim să ne purtăm singure de grijă. Şi, oricum, ne pregăteam să-l stingem, adăugă repede, dându-şi seama ce întuneric se făcuse. Hai, Red, să ne grăbim, se dă stingerea… de fapt, ăă, domnule… zise, privind cu subînțeles flacăra puternică a torței, poate că nu e bine…

— O caut pe sora mea, răspunse, luminând cu torța marginile poienii. Ați văzut pe cineva aici? O fată?

— Nu suntem decât noi.

Red luă găleata şi coborî spre pârâu. Omul îşi trecu nervos mâinile prin păr şi înfipse torța în altă găleată. Flacăra se zbătu violent.

— Câtă vreme pot să pierd căutând-o pe zănatica asta! Ei, lasă, ştie valea cu ochii închişi. Găseşte ea drumul spre casă, n-am nici o îndoială. Haideți, vă însoțesc până acasă.

— Mergeți şi căutați-o, noi ne descurcăm, spuse Violet, luând o unealtă răzleață şi punând-o lângă celelalte.

— Am văzut, rânji bărbatul sardonic. Mi-am zis să mă ofer fiindcă s-a întunecat şi aşa mai departe. Merry, aici de față, vrea să mă port ca un cavaler în orice împrejurare, iar eu n-am de ales, altminteri îmi face mutre zile în şir.

Violet se întoarse brusc, îmbujorată de ruşine la gândul că cineva stătuse tot timpul cu ochii pe ei.

— Calul meu, fată din Armata Terestră, pufni el amuzat. Ce te-ai speriat aşa? Fluieră încet, şi din întuneric se ivi un cal superb, cu piept puternic, constituție elegantă, musculoasă, şi o pată albă coborându-i în zigzag pe bot, asemenea unui fulger.

— Păstrează totuşi distanța! Azi a fost toată ziua într-o dispoziție tare proas… Hei!

Violet dispăruse după capul enorm, cafeniu, şi îi întinsese calului mâna s-o miroasă.

— Ce frumos eşti! gângurea, ridicându-se în vârful picioarelor ca să-l mângâie de-a lungul grumazului şi să-i netezească smocul de păr dintre ochi.

Calul îşi lăsă capul pe umărul ei şi închise ochii mari, strălucitori, de-a dreptul fermecat, se pare.

Bărbatul scoase un mârâit, ceva între iritare şi apreciere, împotriva voinţei lui.

— Trebuia să-mi dea prin minte. Bagă spaima în toţi rândaşii care n-au plecat la război, în schimb se topeşte cum vede o fată drăguţă. Rămase o vreme cu ochii la Violet, care se agăţase de gâtul calului şi îi şoptea la urechi, făcându-l să le mişte. Apoi, bărbatul scutură din cap, recunoscându-se învins, şi îl mângâie la rândul lui cu afecţiune pe crupă. Eşti un afurisit, şi lacom pe deasupra, zise şi scoase din geanta de la şa un măr, pe care i-l întinse lui Violet. Uite, dă-i-l tu şi o să ţină minte să nu te muşte data viitoare.

— A, nici vorbă, spuse ea, la fel de fermecată. Sub înfăţişarea lui maiestuoasă se ascunde un sufleţel blând. Dar, cum se spune, trebuie să păstrăm aparenţele în orice împrejurare, nu?

— Cine spune aşa, prim-ministrul?

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Mama mea.

Violet simţi că o umflă râsul, un râs nestăpânit. Ce-ar zice mama ei dacă ar vedea-o aşa, cu mâinile jupuite, acoperite cu o mâzgă verde, stând de vorbă noaptea cu un străin? Fu uimită să-şi dea seama că nu mai râsese cu poftă de când murise Romy, aşa că se stăpâni. Însă bărbatul o privea zâmbind, un zâmbet neaşteptat de plăcut, şi ea văzu, dincolo de expresia crispată a feţei şi linia aspră a bărbiei, de părul ciufulit şi hainele mototolite, că era, probabil, doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea. Lumina torţei îi îndulcea trăsăturile, îi desena în auriu curba generoasă a gurii, îi făcea ochii să sclipească. Ceva necunoscut până atunci se răsuci înăuntrul ei. Ar fi vrut să întoarcă privirea, să vadă ce face Red, pe care o auzea spălând ceva la pârâu, dar îşi dădu seama că nu se poate mişca, nu acum, când între ei se

trezeau lucruri nemaiîntâlnite, tulburătoare, greu de mărturisit.

— Uite mărul, îl auzi spunând.

Fructul rotund, cu coajă aspră, i se rostogoli uşor în palmă. Parfumul dulce-acrişor se înălță când i-l luă calul din mână, însă ea se tot uita la el, şi el la ea.

— Merry e un nume frumos, spuse bâlbâindu-se, conştientă că e cum nu se poate mai stângace şi nelalocul ei, dar simțind cum se umple de lucruri care îi acopereau încet, încet golurile din suflet, în timp ce calul fornăia uşor lângă obrazul ei, împungând-o cu botul în palmă, în căutarea altui măr.

— Ți-e foame, nu? întrebă cu răsuflarea tăiată, trecându-şi degetele prin coama lui ca să se liniştească. Te ține stăpânul până târziu, aşa-i? Ştiu cum e, îți piere orice chef când lucrezi prea mult.

— Îl înveți la rele, carevasăzică? Ai să… Scoase o exclamație şi se aplecă să vadă mai bine. Ce Dumnezeu ai pățit la mână? întrebă, fără să-i vină a crede. Îți donezi pielea Ministerului Agriculturii?

— N-am avut mănuşi.

Pasta se ştersese când mângâiase calul şi rosăturile din palmă se vedeau întunecate la lumina torței.

— Doamne sfinte! Bandajează-te, ca să nu sperii lumea. Scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse, văzu că nu se descurcă şi plescăi nerăbdător: Lasă-mă pe mine.

— Chiar nu e nevoie, spuse ea repede, înfăşură pânza pe mână şi se dădu puțin înapoi, lângă cal.

— Un pic de ajutor n-ar strica, se auzi vocea arțăgoasă a lui Red venind din spate, apoi apăru şi ea, supărată şi udă. Am alunecat, era să cad în apă.

— Trebuie să plec, spuse bărbatul. Păstreaz-o, adăugă arătând spre batistă. Trecu hățurile peste capul lui Merry, se foi pe lângă şa ca să potrivească piciorul în scară, strângând pumnul pentru a se sălta.

Fără voie, Violet făcu un pas spre el, dar se opri văzându-l că îi întorsese spatele.

— Dă-mi voie, Red.

O trase de lângă cal şi îşi făcu de lucru aruncând apă peste tăciuni până când văzu cu coada ochiului că bărbatul se urcase pe cal, strângând din buze de efort.

— Ei, la revedere, aruncă stângaci peste umăr, dându-şi seama că nu-i ştie numele. Cu bine, fetelor din Armata Terestră, spuse ducând palma la tâmplă, apoi întinse mâna după torță.

Violet i-o întinse. El nu-i zâmbi de această dată, însă privirea îi zăbovi asupra ei. Apoi Red aruncă apă peste tăciuni, un nor de fum umed se înălță în poiană şi, când Violet se întoarse, bărbatul şi torța dispăruseră.

Frankie
Septembrie 2004

DOUĂZECI ŞI PATRU

Violet se luptă cu Frankie din primul moment. Era ridicol, nu putea să-i consacre atâta timp, era pur şi simplu absurd.

— Adu-ți aminte că suntem certate. Pe lângă asta, se răsti la ea, în scurtă vreme, nu va fi nevoie să te îngrijeşti de tatăl tău?

Era limpede că se străduia – fără a izbuti cine ştie cât – să vorbească pe un ton neutru, şi Frankie simți în glasul ei bine-cunoscuta mânie. Poate că Violet avea dreptate. Poate chiar era o idee proastă. Îşi petrecuse zece ani din viață descurcându-se fără ajutorul nimănui, învățase să trăiască fără tatăl ei, rupsese legăturile cu Violet, cu Jools, cu viața de dinainte. Cum să uite de aceşti zece ani şi să vină înapoi aici, aşa, pe nepusă masă?

Însă apoi văzu privirea bunicii, speriată, ca de animal încolțit, şi înțelese că, dincolo de vorbele înțepătoare şi încăpățânarea cu care îşi apăra viața privată, era copleşită de o teamă imensă şi nestăpânită. Teama de ce avea să i se întâmple, de micile înjosiri şi umilințe ale vieții, de neajutorare, de pierderea independenței pentru care se luptase toată viața.

— Rămân aici, spuse Frankie scurt, întinzând o mână cu un gest categoric. Fie că-ți place sau nu.

Dormitorul lui Violet era aşa cum îl ştia, plin de teancuri de cărți şi cu un prosop aruncat pe un scaun. Pe o tăviță se afla o perie de păr din argint pătat de vreme, pe comodă erau împrăştiate ace de păr – lucruri mărunte, fireşti într-un dormitor. Violet intră în baie, iar Frankie se duse la fereastră şi privi grădina întunecată. Se stârnise un vânticel care şoptea prin copaci, izbindu-le ramurile de geam. În timp ce deschidea fereastra, fiindcă simțea că se

sufocă în vechiul apartament, auzi un țipăt înăbuşit în baie.

— Vi, ai păţit ceva? întrebă, scoţând capul pe coridor.

— Nu, nu, răspunse Violet cu voce sugrumată.

— Precis? Frankie se încruntă.

— Mi-e foarte bine. Doar că…

Se auzi o bufnitură, ca şi cum cineva se lovise de uşă.

— Să ştii că intru, o anunţă Frankie.

Cum, necum, Violet reuşise să se înfăşoare în dresuri şi fustă, pe care şi le răsucise în jurul picioarelor. Pe jumătate aşezată pe marginea căzii, gata să cadă înăuntru, era roşie la faţă de furie şi trăgea la întâmplare de orice bucată de ţesătură îi cădea în mână, dar nu izbutea decât să-şi blocheze şi mai tare picioarele.

— Violet, opreşte-te. Frankie o prinse tocmai când era să se răstoarne pe spate în cadă.

— Afurisita asta de fustă, nu pot s-o scot, ţipa Violet. Fir-ar să fie!

— Stai că te ajut eu.

Nu putu însă nici ea să o desrăsucească, fiindcă Violet se tot zbătea, până când se auzi un zgomot ascuţit. Violet sfâşie fusta şi izbi din picioare până o dădu jos.

— A naibii de fustă blestemată!

Asuda şi răsufla greu, părul cărunt i se zbârlise în jurul capului şi deodată, pe neaşteptate, duse mâinile la ochi şi izbucni în plâns. „Plâns cu sughiţuri“, cum i-ar fi spus chiar ea pe vremuri. Trupul îi era zguduit de hohote, jacheta zăcea grămadă pe jos, elasticul dresurilor tăia în pielea albă a coapselor.

Îngrozită, Frankie o apucă de braţe, reproşându-şi pornirea de scârbă pe care o încercase la vederea corpului tremurând, şi dorinţa bruscă de a se afla oriunde altundeva.

— Lasă-mă şi du-te, încerca Violet să scape din mâinile ei, stacojie la faţă din pricina ruşinii cumplite care o încerca. Te rog, mă simt bine, adăugă şi, dând din mâini, reuşi s-o lovească pe Frankie cu cotul în obraz.

— Nici vorbă. Frankie o înşfăcă de braţe, ferindu-se să se uite la locul unde degetele i se afundau în carnea moale, apoi o trase pe marginea căzii, închise capacul toaletei cu piciorul, aruncă un prosop pe el şi o aşeză acolo.

Am-să-te-ajut-şi-să-ştiu-că-mor. Sau că mori tu.

Apucă elasticul dresurilor şi i-l trase jos de pe picioare.

Se înroşea la față de câte ori atingea fără să vrea carnea, pielea zbârcită de pe coapsele bunicii ei, însă acum nu mai simțea scârbă, ci mai degrabă o neplăcere, ca atunci când zgârii tabla cu unghiile sau netezeşti o blană de-a-ndoaselea, trăind această parodie a nenumăratelor dăți când Violet o ajutase să intre în cadă, o învârtise ca s-o înfăşoare într-un prosop mare, iar acum, douăzeci de ani mai târziu, Violet era cea care trebuia să fie dezbrăcată ca un copil supărat, plângăcios.

— O-să-i-dăm-de-capăt, spuse simțind că i se face rău de furie.

Răsufla superficial, ca să nu simtă mirosul corpului lui Violet în timp ce îi descheia bluza, concentrându-se pe fiecare nasture în parte.

La un moment dat, Violet nu se mai împotrivi, nici n-o mai rugă pe Frankie să plece, ci se mulțumi să ridice şi să coboare brațele, cu ochii la ea. Închise pleoapele, ca şi cum ar fi ajutat-o să nu simtă că e acolo, în baia mică şi rece; boilerul străvechi zăngănea în spatele ei, nepoata o atingea în locuri unde nu s-ar fi cuvenit.

— Ai vrea să faci o baie? încercă Frankie s-o tenteze.

Violet deschise ochii şi o văzu pe Frankie îngenunchind în fața ei.

— Chiar aş vrea, şopti. Dar nu cred că mai suport astă-seară, zise arătând spre fustă şi spre bluza din mâna lui Frankie.

— Nu mă deranjează, răspunse aceasta înroşindu-se, fiindcă de fapt o deranja, deşi n-ar fi vrut, şi îi era necaz pe ea însăşi din această cauză.

— Ba te deranjează, dar nu-i nimic, fiindcă şi pe mine mă scoate din sărite, spuse Violet cu voce răguşită. Doamne, în ce hal mă poate enerva!

— Mda, făcu Frankie. Se aşeză pe marginea căzii şi rămase acolo, frecându-şi fața cu o mână. Şi pe mine, sinceră să fiu. Îmi pare rău, Violet. Desprinse halatul de baie din cui şi i-l puse bunicii pe umeri. Hai să găsim o cale de mijloc. Te las să te speli şi, între timp, îți pregătesc o sticlă cu apă caldă să ți-o pui în pat.

Atmosfera se mai însenină când Violet se băgă în pat, cu părul periat şi semănând mai bine cu ea însăşi, chiar dacă doar la suprafață şi chiar dacă tremurul nu-i trecuse. Îşi aranjă pernele, căută ceva pe pipăite pe noptieră şi ascunse acel lucru sub pernă.

— Aprinde lămpița aia de veghe, lumina nu e aşa puternică. Vrei să stai puțin cu mine?

— Sigur.

Ghemuită în fotoliu, Frankie scoase telefonul ca să-i trimită un SMS scurt lui Con: *Stau la bunica*. Se opri, şterse ultimul cuvânt, îl scrise la loc, îl şterse din nou şi aruncă o privire spre Violet, care se afundase în perne, cu fața trasă de oboseală. „Îi scrii lui Con, ce Dumnezeu, spune-i şi gata!“ Însă apoi îşi aminti cât de curios fusese la Costa, discuția lor în doi peri pe scara din spate, insistența uşor disperată cu care căuta să ajungă la *London Post*. Mai bine să-i explice ca lumea, față în față. *Stau la o prietenă*, scrise. *Ne vedem în hol mâine-dimineață, la prima oră?*

— Simți mirosul copacilor? Ochii lui Violet sclipeau pe ovalul palid al feței, restul corpului era învăluit în umbre. Merele au un parfum aşa de dulce şi de fin la vremea asta! Mai târziu, când se coc, e mai tare, mai robust, după aia, când putrezesc, e mai efervescent şi puțin amar. În perioada asta a anului, mirosul toamnei, al focurilor aprinse, al fructelor mă duce cu gândul la război. La culesul merelor.

— La Yorkshire, vrei să zici? întrebă Frankie, înăbuşindu-şi un căscat.

Oboseala îi coborâse în picioare, făcând-o să tremure în răcoarea brizei care mişca perdelele.

Violet se mişcă, ceva îi sclipi în mână.

— Ți se pare vreodată că timpul alunecă? Că un eveniment petrecut în trecut e dintr-odată aici, parte din prezent? După ce a murit mama ta am crezut că n-am să pot supraviețui. Ziua se scurgea şi apoi, ca şi cum s-ar fi deschis o uşă de sticlă, mă trezeam iarăşi în momentul când tatăl tău a sunat să anunțe c-a murit. Ştii că a aşteptat o zi întreagă până să ne spună despre accidentul de maşină? Ea era moartă de câteva ore, şi eu mi-o închipuiam în micul vostru apartament, împreună cu tine.

— Era la pământ, t-t-terminat, sări Frankie automat în apărarea lui, însă Violet nu se opri.

— Şi moartea lui Romy. Cât aş vrea să mă stăpânesc, tot retrăiesc momentul morții ei şi zilele de după; era atât de real, că simțeam cum se petrece iar şi iar. Această senzație a alunecării timpului a revenit, doar că mai puternică, mult mai puternică. Acum merg pe stradă şi totul e bine, apoi

clipesc, şi strada e plină de dărâmături, învăluită în fum. Simt mirosul crengilor de muri umede, fumegând pe foc şi, când colo, mă trezesc că grădinarul doamnei Billingsworth a aprins un maldăr de frunze. Ba sunt sus pe o scară, printre rândurile nesfârşite de meri, tânără şi puternică, ba sunt bătrână şi reumatică, şi nu văd decât un măr firav, plantat de tatăl tău pentru mine. Toate se topesc într-una, parcă timpul a devenit fluid şi nu mai ştiu unde sunt şi ce sunt. Ai simțit vreodată ceva asemănător? Sau face parte din… cum să spun, ceea ce se întâmplă cu mine? Înnebunesc de-adevăratelea?

Rostise ultimul cuvânt pe un ton sfidător, deşi se vedea limpede că se temea de răspunsul la care Frankie cugeta înainte să i-l dea.

— Poate că aşa se scurge anul, zise în cele din urmă. Toate micile obiceiuri şi momente însemnate se aliniază, aşa încât mirosurile şi sunetele se leagă de ele. La vremea asta, mâncam prima înghețată. Astăzi am fi mers să cumpărăm pantofi noi. Simt miros de Shalimar, şi uite-o pe mama, veselă şi luminoasă, pregătindu-se să plece la lucru. Aud coardele chitarei când o acordează cineva şi mă întorc, aşteptându-mă să-l văd pe tata…

Ajungând aici se opri, fiindcă nu voia să fie nevoită să-şi apere tatăl în fața lui Violet. Însă ochii bunicii erau ațintiți la umbrele copacilor care se mişcau afară.

— Poate, zise. Dar orice ar fi, senzația e tot mai puternică, de parcă timpul se destramă, trecutul năvăleşte peste prezent şi nu mai ştiu unde sfârşeşte unul şi începe celălalt. Gala de la Wentworth… m-a dus înapoi, unde a început totul, a fost capătul unui fir desfăşurându-se iar de pe mosor. Mi-e frică de locul unde m-ar putea duce acel fir, Frankie. Mi-e aşa de frică…

Rosti ultimele cuvinte pe furiş, de parcă era ceva acolo, aşteptând-o.

O clipă, Frankie fu năpădită şi ea de o teamă irațională, ca şi cum din întuneric o pândeau nişte monştri.

— Unde te-a dus înapoi, Violet? La Romy? În Yorkshire?

Însă acum bunica respira egal. Adormise.

Frankie se grăbi să-i întindă picioarele, pe care şi le prinsese sub ea, închise fereastra şi îi potrivi mai strâns pătura pe umeri. Violet ținea mâna pe marginea pernei şi strângea ceva în pumn, dar, când Frankie o atinse,

degetele i se desfăcură şi acel obiect căzu pe cearşaf, izbindu-se cu un zgomot uşor de un carnet pe jumătate ascuns sub pernă.

Farurile unei maşini aruncară o rază lungă de lumină în cameră. Violet se mişcă puțin, carnetul alunecă şi Frankie întinse mâna să-l prindă. Îşi înăbuşi un țipăt de durere şi, înainte să rămână iar pe întuneric, văzu că avea în palmă o broşă al cărei ac desfăcut i se înfipsese în deget.

Puse repede palma celeilalte mâini dedesubt ca să nu picure sânge peste bunica ei adormită, ieşi în vârful picioarelor şi găsi un leucoplast în baie. De obicei nu făcea caz de fleacuri, dar tensiunea din seara aceea îşi lăsase amprenta asupra ei. Se prăbuşi pe capacul toaletei. Dresurile lui Violet zăceau pe jos, înnodate, şi Frankie încercă să nu se gândească la câte va mai afla în săptămânile şi lunile următoare. Puse acul la loc în gheruța lui, încercând să-şi aducă aminte când făcuse ultima injecție antitetanos.

Pe marginea insignei scria „Armata Terestră a Femeilor“ şi în mijloc era un snop de grâu. Carnetul i se deschisese pe genunchi şi, între pagini, zări o urmă ciudată. Înțelese după câteva clipe că acolo fusese ținută multă vreme insigna, fiindcă paginile îi păstraseră forma. Vreme îndelungată, îşi spuse uimită când văzu o dată: *10 octombrie 1940*.

Părea a fi un soi de registru micuț. Paginile erau împărțite în coloane, cu date şi nume pe margine, şi – observă când se uită mai bine – liniuțe minuscule, patru în picioare şi una de-a curmezişul, peste ele. Un fel de răboj. Reveni la paginile dinainte; primele două se lipiseră între ele şi fu nevoită să le desfacă cu grijă. Găsi un grup de nume care apăreau laolaltă, apoi se schimbau puțin, dar câteva rămâneau până în primăvara lui 1940. Când şi când, o notă apărea lângă semne. *Întârziere*, scria cel mai des. *Necuviincioasă*, o dată sau de două ori. *Răzvrătită*. *Stingerea*. Totul era consemnat de aceeaşi mână, cu un scris mărunt, înghesuit, de modă veche, deşi uneori diferea: ba se căznea să fie exact, ba era aplecat, chiar grăbit.

Frankie se cutremură. Carnetul îi stârnea un sentiment neplăcut, deşi n-ar fi ştiut spune din ce pricină anume: repetarea nesfârşită a socotelilor, urmele adânci lăsate de stilou, faptul că în carnet nu se găsea nimic altceva – liste de sarcini, notițe, programări şi nici un fel de aprecieri. Doar interminabile liste de greşeli, care se lungeau şi se lungeau până se încheiau cu o linie dublă, apoi răbojul o lua de la capăt. Se uită mai atent la o linie dublă scrisă

mai apăsat, lângă care erau notate cuvintele *amendă stingere* şi *foi de pontaj*, şi se întrebă ce păţiseră Burns, Pritchard, Simpson şi tovarăşele lor în acea zi, care, judecând după felul cum stiloul scrijelise hârtia, fusese un adevărat dezastru.

Se uită la început, unde cerneala de pe o ştampilă mare, ovală, se scursese şi pătrunsese până la ultimele pagini. În partea de sus scria: *Livezile Winterbourne*, dedesubt erau nişte înflorituri şi frunze de plante, greu de distins din cauza vechimii, plus alte câteva cuvinte în partea de jos. *Din întuneric, lumină* scria cu litere în stil vechi, amintindu-i lui Frankie de antetul unei şcoli cu tradiţie sau de un sigiliu universitar.

— Frankie? se auzi o voce obosită din dormitor.

Frankie se ridică numaidecât, puse insigna la locul ei dintre paginile care parcă o aşteptau. Se întoarse în dormitor, ţinând mâna la spate.

— Crezi că poţi trage draperiile? întrebă Violet somnoroasă, ghemuită pe o parte, cu genunchii la piept. Fiecare maşină care trece mă trezeşte.

— Sigur, murmură Frankie şi puse carnetul pe noptieră.

Trase draperiile şi Violet adormi la loc înainte să apuce ea să iasă din cameră.

DOUĂZECI ŞI CINCI

— A, domnişoara O'Brien a decis până la urmă să se arate, bine ai venit, bine ai venit!

Hugo Ramsey se ivi atât de brusc lângă biroul ei, încât Frankie deschise ochii mari, reuşind să pară mai trează decât ar fi putut să fie altminteri.

În seara dinainte, petrecuse mult timp făcând curat în bucătărie, apoi urmărise o piesă de teatru a grupului New Line bând o ceaşcă de cafea tare şi un păhărel de vin de Xeres pentru gătit, pe care îl găsise în bufet, şi adormise, în cele din urmă, cu capul pe masa din bucătărie. O trezise clinchetul sticlelor de lapte jos, în stradă, şi nici nu se dumiri bine ce e cu ea, că o cuprinse iar teama. Din fericire – în împrejurările date –, bunica nu prea era în apele ei şi spusese că i-ar prinde bine să mai stea puţin în pat. După o scurtă târguială, se învoise ca Frankie să-l cheme pe doctorul

Morrissey s-o consulte şi pe Jools să stea cu ea câteva ore, până la întoarcerea lui Frankie, cu condiția ca aceasta să dea jos biletele din hol şi bucătărie şi să le pună la loc mai târziu. Însă dacă scăpa fie şi un cuvânt despre altceva vreunuia din ei, Violet nu avea să mai vorbească toată viața cu ea.

— Ba am să mă şi întorc din viața de apoi, să te bântui, o amenințase, şi semăna aşa de mult cu Violet cea de pe vremuri, că Frankie plecă la redacție cu inima ceva mai uşoară.

— Ai pierdut şedința de redacție, o dojeni Hugo, aşezându-se cu grijă pe marginea biroului ei.

— Ni s-a spus că se face o dată la două zile.

Frankie tuşi, ca să pară mai trează.

— Aşa lucra June Seymour, suflețel. Eu le fac zilnic, scurte şi la obiect. Crawley era acolo.

Hugo arătă cu bărbia spre biroul lui Con şi avea un aer uşor iritat, din câte îşi dădu Frankie seama. Îl aşteptase pe Con în hol dimineața, dar acesta nu venise – evident, fusese prea ocupat să se ducă devreme, ca o floare, la şedința de care ar fi putut să-i amintească şi ei.

— Îmi pare rău, spuse. Am să țin minte pe viitor.

Telefonul de pe birou suna, dar nu voia să răspundă de față cu Hugo, care rămăsese acolo şi o măsura din cap până în picioare – drept e că avea hainele cam mototolite. Voia să lase telefonul să intre pe căsuța vocală.

— Telefonul Francescăi, se auzi de undeva vocea exasperată a lui Felicity. Alo, te caută doctorul Morrisey. Să-i spun că eşti ocupată?

— Nu, s-s-spu…

Întinse brațul, văzând că bâlbâitul o împiedica să răspundă, însă Felicity închisese deja. Frankie îi aruncă o privire înveninată. Parcă zicea că nu trebuie să răspunzi la telefoanele altora.

— Nu cumva scumpa ta bunică are nevoie de un medic? Hugo stătea acum mai aproape, fără să pară că s-a mişcat, aşa că Frankie se lipi cu spatele de perete. De-aia n-a mai ieşit din casă în ultima vreme? De-aia a leşinat? E bolnavă?

La fiecare întrebare, lovea cu piciorul în sertarul de metal de sub biroul ei, şi Mallory, care se prefăcuse a căuta ceva printr-un vraf de hârtii când,

de fapt, ciulea urechea la fiecare vorbă scoasă de Hugo, tresări teatral la ultima întrebare şi îşi trase hârtiile de pe jumătatea de birou a lui Frankie.

— Nu e nimeni bolnav, se răsti aceasta.

Hugo o privi cercetător, apoi îi arătă un ziar.

— Ți-ai văzut articolul?

Era lung, prea lung, având în vedere că nu-şi făcuse treaba cine ştie cât de bine. Titlurile şi textul înconjurau fotografia cu ele trei şi altele două, în care Celeste – Frankie se îmbujoră de ruşine privind-o – părea descumpănită şi agitată.

— Ai propriul articol în *Post* şi nu lucrezi aici decât de trei zile. Nu-i rău, nu-i rău deloc, zise aruncând ziarul pe birou.

Să ajutăm copiii să ajungă la stele. De Francesca Etherington, cu contribuția lui Conrad Crawley. O cuprinse o bucurie neaşteptată, bucuria năvalnică a triumfului. Un articol în *London Post*! Dar bucuria se stinse aproape imediat.

— Hugo, ridică ea vocea. Con a scris cea mai mare parte a articolului despre Celeste, numele lui trebuia să apară primul, şi nu doar în calitate de contributor. Iar numele meu e Francesca *O'Brien*. Cum de…

— Nu crezi că aşa e mai impresionant? făcu Hugo, uitându-se admirativ la semnătură. Ar putea fi pseudonimul tău, să ştii, un alter ego. Şi, că veni vorba, n-am primit nici un ecou de la bunica ta, scumpete. Chiar merg toate bine între doamnele Etherington?

Era un truc la care Hugo recurgea des în conversație: schimba subiectul atât de brusc, încât cealaltă persoană nu avea cum să nu se poticnească.

— Toate b-b-b…

Frankie îşi drese vocea de câteva ori, apoi zise un „Scuze“ înăbuşit, dând de înțeles că nu-şi recăpătase glasul. Doamne, cât îşi ura bâlbâitul, dar şi mai mult ura faptul că părea să nu fi scăpat nicicum de el.

— Ei, continuă Hugo, aparent fără să-i ia în seamă bâlbâiala, în aceste condiții, ar merita să facem o încercare îndrăzneață: să vedem dacă bunica ta ar putea fi înduplecată să dea un interviu, ca să marcheze debutul tău la *London Post*. Nimic pretențios, doar o trăncăneală agreabilă într-o seară. Nu, nu e nevoie să spui nimic, n-aş vrea să te îneci de-a binelea. Doar să te gândeşti la ce ți-am propus, da, îngeraş?

— Felicitări pentru articol, îi spuse Con pe un ton glacial ceva mai târziu, când se opri lângă biroul ei; cel puțin aşteptase până când Victoria şi Mallory plecaseră.

— Cu riscul de a suna ca un disc uzat, oftă Frankie, nu se poate să nu ştii că nu i-am cerut ca articolul să fie semnat aşa? De fapt, l-am rugat să scoată numele meu cu totul.

— Înțeleg. Se pare că şi tu te-ai simțit foarte bine.

Puse degetul pe poza în care apărea ea, mergând alături de Violet, pe covorul roşu. Rochia Jacqmar era superbă, dar de o eleganță discretă, părul îi strălucea frumos, iar machiajul cu care Jools insistase s-o ajute o schimba atât de mult, încât aproape nu se recunoscu.

— Carevasăzică lucrezi la scandalul comitetului director de la New Line? întrebă Con arătând spre site-ul de pe ecran.

— Da, tu?

Mobilul bâzâi şi Frankie se grăbi să îl apuce. Mai lăsase un mesaj pentru doctorul Morrissey, rugându-l cu cerul şi cu pământul să o sune, ceea ce o făcuse pe Felicity să se holbeze la ea, şi nu voia să rateze din nou apelul. Însă nu era decât un SMS de la Beatrice, care voia să ştie ce planuri are pentru prânz.

— Inaugurarea unei aripi noi la Muzeul Național, răspunse Con. O exista ceva mai plicticos?

— Ce drăguț! Frankie se uita la ecran, aşteptând să sune, aşa că, pe moment, nu observă că prietenul ei tăcuse. Scuză-mă, Con, zise repede. N-am vrut să spun „drăguț“, fireşte. Azi-noapte n-am prea dormit, aşa că nu mi-e mintea acasă.

— Nu-i nimic, ridică el din umeri. Vorbim mai încolo. Bea ne aşteaptă jos la unu.

— Ştii ce, Con, îmi pare rău, dar nu pot. E… am prea multe pe cap. Şi mai voiam să-ți spun ceva. Azi-dimineață, când te-am aşteptat în hol, adăugă cu subînțeles.

— Da, scuză-mă, am dat nas în nas cu Felicity şi mi-a spus de şedință. Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre apartament. Trase aer în piept, căci nu-i mai venea să continue. Dacă ar fi rostit cuvintele cu glas tare, totul ar fi devenit prea real,

pe când ea ar fi dat orice numai s-o şteargă la un fast food cu Bea, apoi să meargă amândouă acasă, să împartă o sticlă de vin şi să se uite la televizor. Bârlogul, zise, încercând să dea o notă amuzantă conversației. Treaba e că va trebui să mă mut, Con, cu mare părere de rău.

— Poftim? făcu el, nevenindu-i să creadă. De ce?

— Bunica… e… înghiți în sec şi aruncă o privire spre biroul lui Felicity. A intervenit ceva şi stau la ea o vreme.

Con înțelese abia atunci.

— Acolo erai aseară? Când ai spus că stai la o prietenă, am crezut că e vorba despre Jools.

— Îmi pare rău. Voiam să-ți explic față în față, spuse şovăind. Regret sincer, şi nu încape îndoială că-mi voi plăti partea de chirie până când găsiți pe altcineva.

— Parcă ziceai că nu ați păstrat legătura, remarcă el, nevenindu-i să creadă.

— Şşş, se grăbi Frankie să-l întrerupă. Aşa e.

O bătu gândul să-i mărturisească adevăratul motiv pentru care se muta la Violet, să-l discute până când nu-i mai părea atât de apăsător, până când devenea parte a lumii, reală şi oarecum abordabilă. Însă expresia lui Con se schimbase puțin, era curioasă, atentă şi vag neplăcută.

— Mda, făcu el încet. Nu ți-a trebuit multă vreme ca să reînnozi relația cu rubedeniile tale aristocrate – cum nu se poate mai convenabil. Cam aşa stau lucrurile cu integritatea pentru care te băteai cu pumnul în piept, Francesca *Etherington*. Îți dai seama că Hugo se foloseşte de tine doar pentru pseudonimul ăsta, nu? Pentru faptul că eşti nepoata lui Violet Etherington, şi asta dă strălucire paginii lui de societate? Probabil că de-aia nu te-a lăsat să pleci cu Xavier Merrell, voia să fii aici. Dar nu e nevoie să te muți cu ea, deja eşti preferata…

— Nu aşa stau lucrurile, zise Frankie printre dinți.

— Bine, atunci spune-mi cum stau, o îndemnă, ridicând brațele. Credeam că suntem o echipă, că suntem prieteni.

— Ba suntem.

— Prietenii vorbesc între ei.

— E o poveste…

— …lungă, ştiu. La fel spui de toate, îi tăie Con vorba.

Chiar atunci sună telefonul lui Frankie. Era doctorul Morrissey. Îl înhăţă într-o clipă.

— Mulţumesc din suflet că m-aţi sunat, şopti, întorcându-se cu spatele la Con.

— Mai uşor ajungi la Fort Knox decât la tine, bombăni doctorul Morrissey. Doar ştii că sunt un om ocupat. Şi-a mai băgat cineva boabe uscate de mazăre în nas?

Frankie se înăbuşi de un râs isteric.

— Asta a fost acum douăzeci de ani, zise chicotind, speriată însă fiindcă simţea în gât şi un hohot de plâns. Şi era o piesă Lego.

— Desigur. O piesă albastră. Ce pot face pentru tine, draga mea?

Con nu plecase, Felicity era numai urechi; fără să se uite spre ei, Frankie se strecură pe lângă birou şi ieşi pe uşa din spate.

— Părea că e bine când am văzut-o ultima oară, acum… cât să fie… vreo şase luni. Gata de luptă. Doctorul Morrissey vorbea admirativ, cum vorbea mereu despre Violet, pentru care nutrea de multă vreme o *tendresse* pe care nu se străduia s-o ascundă. Apoi schimbă tonul cu unul profesionist, alert: Va trebui să vină la cabinet, Frankie.

— Asta e problema, nu prea vrea să vină, răspunse aceasta şi strânse gânditoare din buze. Am o idee: n-aţi putea trece pe la ea azi şi să-i puneţi un diagnostic în urma căruia să fie nevoită să meargă la spital pentru investigaţii, iar dumneavoastră aţi putea să le faceţi şi pe celelalte, fără ca ea să-şi dea seama?

Doctorul Morrissey îşi înăbuşi un hohot de râs. La început nu-i veni să creadă, însă apoi înţelese că Frankie vorbeşte serios.

— Nu am să fac neapărat eu toate testele. Eu sunt doar punctul de plecare, apoi, în funcţie de ce găsim, sunt mai multe căi de urmat. Va trebui să faci programări la medici specialişti, să aştepţi, poate chiar un timp mai îndelungat. Până atunci, trebuie gestionată situaţia de zi cu zi, trebuie să fie supravegheată, să primească tratament adecvat, îngrijiri…

— Am să mă mut cu ea, îl anunţă Frankie, încercând să pară cât putea de încrezătoare şi mulţumită de idee.

Doctorul făcu o pauză, apoi spuse grijuliu:

— Frankie, eşti sigură? În clipa asta, ți se pare fezabil, dar destul de repede s-ar putea dovedi imposibil. Bineînțeles, fără discuție că ideal i-ar fi să stea într-un mediu familiar, printre cei dragi, mai ales în primele stadii. Cu toate că – tuşi discret – a spus în treacăt că n-ai fost, cum să zic, tocmai prezentă în ultimii ani. S-a rezolvat?

Frankie deschise gura şi o închise la loc. Nu, nu se rezolvase defel. Nu stătuse îndeajuns de mult cât să se rezolve. În clipa în care tăcu, simți, bolborosind la suprafață, un deceniu de resentimente şi trădări, de abandon din partea unei persoane pe care o iubise şi în care îşi pusese toată încrederea. Iar când tatăl ei va fi eliberat, se va găsi exact în aceeaşi situație ca atunci când plecase, adică suspendată între ei, întinsă ca un elastic, dar pătrunzându-se de otrava secretată de unul pentru celălalt.

— Va trebui să fie de ajuns. Pe de altă parte, s-ar putea la fel de bine să nu fie nimic grav, nu? zise Frankie, rostind iute ultimele cuvinte. Poate că o să vă dați seama că e vorba despre cu totul altceva – o fi având tensiune ridicată, ori lipsă de vitamine, sau ceva la tiroidă. Ceva ce se poate remedia. Dacă ați putea trece s-o vedeți…

— Voi, fetele din familia Etherington, sunteți una mai încăpățânată ca alta. Bine, am să trec s-o văd cât pot de curând şi am să găsesc o cale de a o aduce la cabinet.

— Mulțumesc, zise Frankie, prinzând ceva mai mult curaj. Salvați o viață, zău aşa.

Doctorul tăcu vreo câteva clipe.

— Poate că nu e nimic de salvat, spuse pe un ton grav. Trebuie să ştii ce va urma să se întâmple, Frankie. Tot ce poți face este să-i oferi condiții de trai cât mai confortabile. Însă de recuperare nu poate fi vorba, în nici un caz.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Poate că totuşi exista o posibilitate de recuperare, ceva ce doctorul Morrissey, cât era el de amabil, nu întrezărea de la înălțimea profesiei lui. În seara dinainte, Violet îi pomenise că era încercată de sentimentul pierderii

timpului, dar discuția se încheiase acolo. Ce-ar fi dacă Frankie i-ar şterge acest sentiment scoțându-i la suprafață cauzele?

Se sprijini de perete lângă scară şi deschise carnețelul cu notițe. Seara, pusese pe hârtie tot ce-şi amintea din ultimele zile, un amestec de însemnări şi întrebări subliniate, tăiate, unite cu săgeți. Nu erau structurate, dar asta nu avea importanță. Conta că le scrisese, iar faptul că-şi pusese îngrijorările în cuvinte şi le ordonase cumva o liniştea şi o ajuta să-şi adune gândurile. Trecu de notițele de la Gala Starlight şi de la postul de poliție, de pantofi, de ghemotocul de pliculețe de ceai, până ajunse la carnetul negru şi insigna Armatei Terestre. Notase tot ce-şi amintea şi desenase din memorie ştampila rotundă a Livezilor Winterbourne.

„Mă duce înapoi, acolo unde a început totul. Şi mi-e aşa de frică.“

Frică. Cuvântul era întins pe toată pagina. Frică de propriile sentimente, frică să nu le dea la iveală. Dar, mai presus de toate, Violet părea că se teme de trecut.

Adâncită în gândurile ei, Frankie încercui cuvintele „unde a început totul“ – Romy la Wentworth şi moartea ei oribilă. Violet pomenea rar de Romy, îi povestise o dată lui Frankie despre raidul aerian, pe vremea când aceasta era adolescentă, şi fetei i se întipărise în minte expresia bunicii ei. Uni cu o săgeată numele lui Romy, Armata Terestră a Femeilor şi data din carnet, *octombrie 1940*. Dacă Violet fusese la Londra în primele săptămâni ale războiului, aşa cum spusese, atunci era foarte posibil să se fi aflat în Yorkshire la începutul lui octombrie. Frankie strânse din buze, regretând că nu se uitase mai atent la pagini, dar era convinsă că numele bunicii i-ar fi sărit în ochi, dacă ar fi fost acolo. O fi avut o purtare exemplară? Greu de crezut, dacă o cunoşteai pe Violet.

Se strâmbă când se frecă la ochi, fiindcă o usturau. Poate o va întreba diseară, dacă o prindea în toane bune. Între timp, n-ar strica să facă niscai cercetări despre Armata Terestră, care a funcționat în Yorkshire în anii 1940, să caute pe internet tot ce se găsea despre Livezile Winterbourne.

Scrise din nou cuvântul „frică“. Cumva, din timpul acela fluid dintre atunci şi acum, tânăra Violet îi transmitea o teamă veche bătrânei Violet, ceva ce o împovăra atât de tare, că mintea îi ceda sub presiune. Ori poate că era taman pe dos: mintea ei, destrămându-se, deschisese o breşă în armura

ei, lăsând să pătrundă amintiri nedorite şi temeri?

— Mi s-a părut că aud pe cineva umblând pe aici.

Zgomotul din redacţie năvăli pe coridor; Max Sefton scosese capul pe uşa din spate.

— Azi-dimineață la şedință s-a vorbit despre tărăşenia cu Guildhall, spuse, închizând uşa după el. Ți-a zis Hugo? L-am cunoscut pe Allan Petworth de la New Line anul trecut şi aş putea să-ți dau nişte ponturi, dacă vrei.

„Hugo se foloseşte de tine pentru pseudonimul tău.“

— Mulțumesc, dar nu am nevoie de ajutor, spuse Frankie hotărâtă, înfăşurând cureluşele de piele în jurul carnetului.

— Mă aşteptam, ridică Max din umeri, dar dacă vrei să arunc un ochi, ca între colegi, ştii unde mă găseşti.

Avea un zâmbet sincer, fără ascunzişuri sau ironie, pur şi simplu prietenos. „Ca între colegi.“ Frankie se bucură, era şi cazul. Muncise opt ani, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu avea să se lasă derutată de nişte remarci disprețuitoare.

Simțindu-se dintr-odată întărită în hotărârea ei, scoase mobilul.

— Te superi dacă-ți dau numărul meu? În felul ăsta, dacă Hugo mai face şedințe de care nu am ştire, mi-ai putea trimite un mesaj?

Max zâmbi apreciativ.

— Habar n-ai ce e viața până nu-ți face cineva avansuri pe scara din dos a unui ziar de top. Bineînțeles că nu mă supăr.

— Nu-ți fac avansuri, zise Frankie îmbujorându-se. Voiam doar…

— A fost o glumă. Dar va trebui să mi-l programezi, spuse, întinzându-i aparatul. E nou şi n-am idee cum să-l folosesc. Şi sună-te cu el, ca să-ți rămână numărul. Nu se ştie niciodată.

Un minut mai târziu, ascunsă în spatele monitorului, făcu o mutră acră. Auzi, să-i facă avansuri! În viața ei nu făcuse avansuri cuiva. Bărbații cu care se vedea erau genul serios, cărora nu li se fac avansuri, la drept vorbind. Majoritatea erau pedanți şi prea corecți, poate, acum că se gândea mai bine, însă ei îi plăceau lucrurile predictibile. Nu că l-ar fi pus pe Max pe lista celor cu care s-ar fi văzut. Erau colegi, şi nimic mai mult. Şi, cu

toate astea, trezea în ea ceva nou, o îndrăzneală enervantă, un curaj nesăbuit, care nu-i era defel caracteristic.

De vină era acea siguranță de sine naturală, îşi spuse, în timp ce-l urmărea pe furiş cum se prinde la vorbă cu John Sievers şi cum acesta, de obicei sever, dă capul pe spate şi izbucneşte în râs. Era în stare să schimbe orice într-o glumă; nu părea să se sinchisească de politica redacției, ci proceda după capul lui, fără să țină seama de părerea altora despre el sau cum ar putea s-o schimbe.

Chiar atunci, Max ridică privirea, făcându-i cu ochiul pe deasupra şirurilor de birouri. Frankie lăsă repede capul în jos, supărată că simțea un fior pe ceafă şi că se înroşise. Poate că ar accepta să fie un pic, doar un pic mai mult decât simpli colegi.

Internetul nu-i dezvălui mai nimic despre Livezile Winterbourne. Erau doar pomenite ici şi colo; o listă de varietăți de mere din almanahul Asociației Pomicultorilor, nişte frânturi de informații despre familia care stăpânise domeniul şi o poezioară lirică din folclorul local, despre frumusețea conacului Winterbourne şi bucolicele împrejurimi ale văii Barleigh. Această ultimă parte era cea mai interesantă – deşi se dovedi şi cea mai dezamăgitoare –, căci află că Barleigh şi, prin extensie, Winterbourne, nu se aflau în Yorkshire, ci în Somerset.

Prin urmare, nu aveau nimic de-a face cu Violet, îşi zise Frankie. Să fi aparținut carnetul vreunui prieten, cunoscut prin intermediul Armatei Terestre? Găsi imagini vechi, şterse. Fetele din Armata Terestră erau voioase, zâmbeau cu gura până la urechi, cu părul ciufulit de vânt şi obrajii plesnind de sănătate.

„Am urcat o treaptă, sunt tânără şi puternică“, spusese Violet. Frankie şi-o închipui arătând ca aceste femei, pline de viață, legate de sentimente de camaraderie. Un pic de camaraderie feminină le-ar prinde bine şi lor aici, gândi uitându-se la poza în care patru femei îşi arătau cu mândrie greblele.

— Ai asurzit? Hugo vrea să stea de vorbă cu tine.

Vocea îi întrerupse firul gândurilor şi Frankie sări în sus, dându-şi seama că Felicity stătea în fața ei, cu mâinile în şold, aplecată peste monitor.

Frankie se grăbi să închidă fereastra, dar greşi de două ori butonul până când fotografia să dispară de pe ecran.

— Ți-e greu să mergi la şefu’, sau vrei să te apuci de agricultură?

Felicity îi aruncă o privire lui Mallory, care urmărise cu oarecare interes căutările lui Frankie.

— Cer prea mult dacă te rog să nu-mi spui ce să fac, Felicity? întrebă Frankie înfuriată.

— Atunci nu mă pune să-ți transmit mesajele, îi aruncă Felicity peste umăr, în timp ce se îndepărta.

— Nu ți-am cerut să transmiți nici un mesaj, strigă Frankie în urma ei, cuvinte pe care le regretă amarnic mai târziu, când tăiase Londra în două mergând la un prânz cu Allan Petworth, doar ca să afle că fusese anulat, pe când ea se afla în biroul lui Hugo.

— Mi-ai spus clar să nu-ți preiau mesajele, îi dăduse replica Felicity, jignită, când Frankie revenise la redacție. Hotărăşte-te, deci!

Ziua se scurse fără incidente până când Frankie observă că un comunicat de presă care fusese pe biroul ei în dimineața aceea dispăruse. Îl privi printre gene pe Mallory, care scria mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. El şi Victoria discutaseră bătând apropouri transparente despre articolul cu gala, cu atâta lux de amănunte, că lui Frankie îi venise ori să le capseze buzele, ori să se spânzure cu firul computerului. După aceea, comunicatul de presă dispăruse.

Oftă şi sună ca să-i mai fie trimis o dată pe fax. În drum spre fax, hotărâtă să nu scape din ochi comunicatul de data asta, trecu pe lângă Felicity, care era cocoțată pe biroul lui Con. Frankie avusese prea multă treabă ca să mai stea de vorbă cu el şi, cinstit vorbind, nici nu avusese poftă să-i mai audă părerile despre greşelile ei, însă şi ultima pornire de a repara lucrurile i se topi când îl auzi:

— Da, e vorba de o treime din chiria apartamentului pe un an, dacă auzi că e cineva interesat. Suntem un pic la strâmtoare şi tu pari să cunoşti pe toată lumea. Stătea cu ceafa sprijinită pe degetele încleştate, pozând în băiat şmecher.

Frankie scrâşni din dinți.

— Nu sunteți la s-s-strâmtoare, ce naiba! V-v-am spus că o să-mi plătesc partea până găsiți pe cineva, se căzni să spună.

— Voia numai să-i dau o mână de ajutor, spuse Felicity din vârful

buzelor. E o mare bătaie de cap să-ți găseşti locuință la Londra, deşi se vede treaba că nu pentru toată lumea, adăugă cu subînțeles. Carevasăzică tu şi bunica veți deveni colege de apartament? Ne inviți la o petrecere de inaugurare? De când mă ştiu am vrut să dau cu nasul prin casele alea somptuoase din Belgravia.

Frankie se întoarse încet spre Con, care avu bunul-simț să roşească.

— Nu ştiu ce d-d-dracu' e cu tine, zise supărată, dar ți-aş fi recunoscătoare dacă n-ai mai vorbi în public despre treburile mele.

— Stăteam şi noi de vorbă. Fliss a venit cu nişte idei.

Carevasăzică, acum era „Fliss“?

— Francesca, linişteşte-te, clătină Felicity din cap. Dar acum, dacă mă gândesc bine, poate că ar trebui să propui un articol făcut la vila Etherington. Hugo n-ar rata ocazia, sunt sigură. Ar fi o şansă şi pentru tine, mai ales acum. Nu asta spuneai, Conrad?

Frankie nu putea nici măcar să se uite la Con, care nu încercă defel s-o contrazică pe Felicity. Era aşa de supărată, că n-ar fi izbutit să treacă de prima silabă a oricărui răspuns cu miez, care i-ar fi venit în minte. Se întoarse pe călcâie şi se duse la fax, unde, tremurând de furie, aşteptă comunicatul să sosească. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, când se întoarse la birou, o găsi pe Felicity scotocindu-i prin hârtii.

— C-c-ce faci? se răsti, gata s-o îmbrâncească.

— Caut dosarul pe care ți l-am dat mai devreme.

Felicity ridică un dosar roşu pe care îl scosese – după cum văzu Frankie stupefiată – de sub carnetul legat în piele.

— B-b-bine, spuse, aşezându-se între Felicity şi carnet.

Plecând, Felicity îi aruncă o privire scurtă peste umăr. Frankie se aşeză la birou şi înhăță carnetul, care, din fericire, încă mai era legat strâns cu cureluşele de piele. Cum putuse lăsa notițele referitoare la Violet să zacă la vedere într-un astfel de loc? Ce ar face Felicity cu asemenea informații? Dar, lăsând-o pe Felicity deoparte, ce ar face Hugo?

Abia acum începea să înțeleagă de ce ținea Violet atât la discreție. Celeste era una, însă gândul că Violet ar putea face obiectul unor maşinații neruşinate era insuportabil; să discute despre starea ei la şedința de redacție, cu Hugo, în timp ce restul colegilor stăteau cu urechile ciulite… nici vorbă!

Se uită la Felicity, care vorbea la telefon, apoi la Con, care privea fix ecranul monitorului, şi împinse carnetul în fundul genții, îndesând un vraf de hârtii deasupra. Violet nu voia să spună nimănui? Foarte bine, lui Frankie îi convenea. De fapt, nu doar de dragul bunicii ei, ci din rațiuni pur egoiste, ar fi preferat ca numele acesteia să fie cât mai rar pomenit aici. O să-i arate ea lui Con, o să-i arate lui Hugo! O să le arate tuturor!

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Nu pot să cred, chiar nu pot să cred.

Violet lipise uşa de perete înainte ca Frankie să apuce să urce scările. Fața îi era schimonosită de furie. Frankie grăbi pasul, căutându-şi mobilul. Făcea Violet o criză?

— Îl sun pe doctor, spuse gâfâind.

— A fost deja aici, mersi frumos, izbucni Violet. Şi nu am nevoie de doctor, tu trebuie să-ți faci un control la cap. Ce ți-au făcut la nenorocitul ăla de ziar, ți-au spălat creierul? strigă aruncând *London Post* spre ea.

— Îmi pare rău, Violet, n-am reuşit să-i împiedic să scrie ceva despre căzătura ta, se grăbi Frankie să se scuze. În schimb m-am străduit să nu sune rău.

— Nu e vorba despre asta, făcu Violet supărată, cu toate că şi despre asta – să ajung s-o văd pe nepoata mea scriind despre mine. Ia şi citeşte aici… Violet flutură ziarul, şi poza lui Celeste se umflă grotesc. Nişte mizerii, nimic altceva. Lui Celeste i s-a făcut o nedreptate, iar tu o prezinți ca pe o epavă morală.

— Nu e vina mea, murmură Frankie. Hugo m-a trimis să scriu interviul ăsta. Nu l-am terminat fiindcă… am stat cu tine în camera din spate, aşa că un coleg a trebuit să adauge informații, ca să iasă un articol. Iar Hugo are ultimul cuvânt, ştie mai bine ce fel de articole merg în ziar, ce vor oamenii să citească.

— Tu te auzi ce spui? întrebă Violet disprețuitoare. Când anume, în aceşti zece ani, ai pierdut capacitatea de a gândi cu mintea ta? De a gândi, punct?

— N-n-nu ştiu, se căzni Frankie să răspundă. Când am fost nevoită să

vând bijuteriile mamei ca să-mi cumpăr de m-m-mâncare? Când îl vizitam pe tata în închisoare o dată pe lună? Pot foarte bine să gândesc singură. Încerc doar să-mi fac meseria, naiba să mă ia!

— Fă eforturi mai mari, atunci, zise Violet. Hugo Ramsey e un individ jalnic, meschin, care a fost batjocorit de prea multe ori când era la şcoală, şi acum se răzbună pe lume.

— E un mare ziarist, zise Frankie, punându-şi geanta pe umăr. Am noroc să pot învăța de la el.

— De asta are lumea nevoie, de golani ca Hugo Ramsey. Celeste e o persoană nemaipomenită, a trecut prin multe şi e prietena mea. Meseria asta, în care îți bagi nasul în viața altora, e o mizerie… şi să te mai foloseşti şi de numele meu? În situația asta, văd că numele Etherington ți se pare util.

— Nu-ți vreau numele, nu l-am vrut niciodată, strigă Frankie. N-am nevoie de tine.

— Atunci fii bună şi nu-l folosi, zise Violet disprețuitoare. Nu mai lăsa oamenii să te calce în picioare, Frankie.

Frankie rămase fără glas.

— Dar că te-am lăsat pe tine să mă calci în picioare vreme de doisprezece ani a fost bine? țipă, smulgând ziarul din mâna lui Violet. Să-mi spui ce să fac, să hotărăşti în locul meu? Ce haine credeai că trebuie să port, la ce şcoală să mă duc, unde să locuiesc? Urai apartamentul tatei, orchestra lui, pe tata însuşi, cealaltă viață a mea, aşa că ai dat buzna şi n-ai avut linişte până n-ai distrus totul, până când nu l-ai văzut după gratii.

— S-a băgat singur la închisoare. Nu eu am comis o infracțiune, spuse Violet cu dispreț. El a adus ghinionul, era un ratat, şi a tras-o pe Stella după el. Fiica mea, frumoasă şi visătoare, care n-a făcut rău nimănui… a pus-o să-şi petreacă zilele aşteptându-l în cocioaba aia, făcând ceai pentru băieții din formație…

— Era muzician, o întrerupse Frankie, auzind un vuiet în urechi. Îşi urma pasiunea. Fără îndoială că tu, care pui atâta preț pe convingerile personale şi crezi că trebuie să-ți urmezi drumul orice ar fi, fără îndoială că înțelegi.

— Convingeri personale? pufni Violet. Nimeni nu-şi poate permite luxul de a-şi urma chemarea, pentru că întotdeauna cineva trebuie să plătească.

— Şi cine te-a împuternicit pe tine să hotărăşti ce e bine şi ce e rău?

Frankie nu mai striga; obosise. Cine ți-a cerut părerea? Trase adânc aer în piept, cât putu de încet. Poate că îi las pe unii să mă calce în picioare. Poate că vreau să le fac altora pe plac. La urma urmei, mi-am petrecut toată copilăria străduindu-mă să fiu cuminte, ca să nu mă tot certe tata. Nu era de ajuns să petrec ceva timp cu tine, nu era de ajuns când eram cu el. Tu voiai mereu mai mult. Dar asta s-a terminat de mult, şi nu ai – repet, nu ai – dreptul să dai buzna şi să faci ordine. Pe de altă parte, de vreme ce se vede clar că eşti aşa cum ai fost întotdeauna înseamnă că ți-ai revenit complet. Drept care plec. Din nou. Felicitări, încheie şi se întoarse spre uşă.

— Frankie, nu, te rog… auzi glasul lui Violet în spate. Încercam doar…

— Dă-ți mai multă silință, spuse Frankie şi ieşi.

Bunicul ei fusese cel care – fără nici cea mai vagă intenție – îi dezvăluise lui Frankie rolul jucat de Violet, şi asta doar după ce trecuse oarece vreme de la arestarea şi procesul lui Harry O'Brien. De fapt, la început, Violet păruse că e pe de-a-ntregul de partea lui. Nu se mai despărțise de Frankie după arestarea ale cărei detalii rămăseseră oarecum într-o nebuloasă în mintea fetei de optsprezece ani.

Avusese loc o spargere, incontestabil, însă tatăl ei susținea că nu pusese niciodată piciorul în casa aceea sau că nu avusese vreo clipă intenția, până abia la sfârşit, când auzise gălăgie şi se repezise înăuntru ca să se asigure că prietenul lui, Rudy, nu face vreo prostie. Totuşi, nu se ştie cum, pistolul – pe care Rudy susținea sus şi tare că nu plănuise să-l aducă – ajunsese în mâna lui Harry; nu se ştie cum, un glonț fusese tras când apăruse proprietarul. Harry se jura cu cerul şi pământul că proprietarul apucase pistolul şi îl îndreptase spre el – „spre mine, Francesca, cel mai convins pacifist" – chiar când soseau şi polițiştii.

— Bine, dar ce căutai tu acolo, tati? îl întrebase Frankie deznădăjduită în cursul uneia dintre rarele vizite la închisoare. Şi de ce aveați pistol, întâi de toate? Omul acela stă în spital de săptămâni de zile, piciorul s-ar putea să-i rămână cu sechele. Dacă murea?

— Eu nu trebuia să fiu acolo, desigur, spusese Harry apăsat. La început, n-am avut habar ce se punea la cale. Dar şoferul lor s-a îmbolnăvit şi Rudy m-a rugat să-i țin locul, m-a implorat, cu toții contau pe mine şi, când mi-am dat seama despre ce e vorba, nu puteam să-i las baltă, nu?

— Dar de ce n-ai stat în maşină? îl întrebase Frankie, simţindu-se total neajutorată.

— Rudy e prietenul meu, era la ananghie, m-am dus să-l ajut. În viața mea n-am avut nici o clipă intenția să fac rău cuiva, trebuie să mă crezi, Francesca. Nu sunt aşa. Nici măcar nu trebuia să mă aflu în casă, ci doar să conduc maşina…

Despicaseră firul în patru şi Frankie dorea să creadă măcar o parte din versiunea tatălui ei. Însă chiar dacă se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, la proces, lucrurile nu arătau deloc bine pentru Harry O'Brien.

— Te rog, tată, lasă-mă să cer ajutorul lui Violet, să-ți găsească alt avocat.

— Dar băiatul ăla tânăr pe care mi l-au dat e simpatic, răspunsese Harry. E cam înecat în dosare, dar o să se ocupe bine de mine.

Frankie nu avea nici o îndoială că tânărul care nu-şi vedea capul de treburi e perfect capabil, dar, prima oară când se întâlniseră, nu avusese timp nici măcar să se aşeze. Atunci, cum să găsească o perspectivă nouă, care să scurteze o condamnare ce se profila tot mai mult a fi de zece sau cincisprezece ani de închisoare?

— Violet cunoaşte atâta lume, îți poate găsi pe cineva care nu pledează într-un milion de dosare, îl rugase. Dă-mi voie să vorbesc cu ea.

Dar Harry nici nu voise să audă.

— De asta plătesc taxe. Nici nu mă gândesc să cheltui din bugetul unei familii mici o sumă cu care s-ar putea cumpăra o maşină, ca s-o dau unui avocățel la modă.

Disperată, Frankie se adresase totuşi bunicii ei.

— Violet, nu vreau în nici un caz să spun că tata ar trebui să scape basma curată, dar măcar să încercăm să-i scurtăm puțin sentința. Ai putea să-l întrebi pe unul dintre prietenii tăi avocați? I-aş plăti chiar dacă mi-ar trebui o viață, mă jur.

— Harry nu vrea să mă amestec, iubito, m-am oferit, îi răspunsese Violet.

— Te-ai oferit? Frankie o privise cu ochii mari, recunoscătoare şi uşurată. Într-adevăr?

— L-am rugat pe Frank Millworth să preia cazul, ştii că e foarte bun. Dar Harry a refuzat. Nici nu vrea să audă.

Frankie era atât de îngrozită de ce ar putea păți tatăl ei în închisoare, încât, cu fiecare zi ce trecea, era măcinată de teamă, suferea de insomnii şi se bâlbâia atât de tare, încât abia izbutea să lege câteva cuvinte. Până la urmă, Violet o obligase să închidă apartamentul şi să se mute definitiv la ea.

— Dacă acolo stai în pat cu ochii în tavan, la fel de bine poţi sta şi aici, unde e cald, ai mâncare şi nu rişti în orice moment să-ţi taie curentul electric, îi spusese pe un ton categoric. Nu accept să mă refuzi.

Şi Frankie, care nu mai avea putere să răspundă la remarcile ironice cu privire la apartamentul lor, ca să nu mai vorbim de condițiile de dormit oferite de bunica ei, împachetase lucrurile în lăzi şi genți, plătise restul de chirie şi se mutase în casa din Piața Cavendish.

Însă tocmai victoria lui Violet în bătălia care dura de doisprezece ani în legătură cu locul unde să locuiască Frankie o dusese în final la pierzanie. Pentru că, într-una din acele nopți nedormite, Frankie se dăduse jos din pat, se îndreptase în vârfurile picioarelor spre bucătărie, căutând ceva cald de băut ca să-i vină somnul, şi îi auzise pe bunici discutând în camera de alături.

— Violet, îți repet, nu e drept, spunea bunicul ei. Ştiu că-i vrei numai binele, dar nu e drept, să ştii. E tatăl ei, totuşi.

— Omul ăla n-a fost niciodată tatăl nimănui.

Deşi se obişnuise cu gândul că Violet nu-l poate suferi pe tatăl ei, n-o mai auzise până atunci vorbind pe tonul ăsta rece şi tăios, atât de plin de ură, că, rămasă în hol, Frankie se cuprinsese cu brațele şi se înfiorase.

— N-o merită, şi, de data asta, a mers prea departe. Naiba să mă ia dacă am să-l las să scape uşor. Frankie trebuie să aibă şansa de a-şi croi un drum în viață; refuz să-i îngădui să-şi mai petreacă vremea ținându-se după secătura aia şi să ajungă de râpă din pricina lui. Frankie n-o să se piardă, ca Stella.

Cu toate că fusese surprinsă de vorbele acelea înveninate, Frankie era oarecum la curent cu sentimentele lui Violet. Totul se limpezise însă abia când se dusese să-l vadă pe tatăl ei.

— Francesca, iubito, nu-mi vine la îndemână să te amestec în povestea asta, dar n-ai putea s-o convingi pe bunica ta să apeleze la avocat şi tot restul? Ştiu că n-am fost cel mai bun ginere, dar lucrurile merg din rău în

mai rău; nu cred că m-ar refuza. Doar suntem rude, nu?

Harry era cuprins de o agitație nestăpânită: se foia pe scaun fără încetare, tresărea, acorda cu degetele o chitară închipuită, ochii îi jucau de colo-colo.

— Cum adică? făcuse Frankie nedumerită. Mi-a spus că s-a oferit să te ajute, voia să-l roage pe Frank Millworth, dar că tu ai refuzat, aşa mi-a spus.

— Mda, aşa e, recunoscuse el înroşindu-se. Ştiu că la început am refuzat, dar acum… mă rog, cred că se poate spune că renunț la principii. Adevărul e că am cugetat la ce mi-ai spus tu despre cunoscuții ei, şi am luat legătura cu ea. Înghiți nodul care i se pusese în gât. Am întrebat-o dacă vreunul dintre cunoscuții ei m-ar putea scoate din beleaua asta, fiindcă tinerelul e prea ocupat.

— Da, şi nu ți l-a sugerat pe Frank Millworth? întrebase Frankie tot nedumerită.

— Nu, cum să-ți spun… ea… Se pare că nu e posibil.

— Bine, dar a zis… spusese Frankie cu voce pierdută.

— A zis că nu are ce să facă.

În mod inexplicabil, când o luase la întrebări, Violet nu se eschivase; ba chiar părea uşurată să poată discuta.

— Deschide ochii, Frankie, îi spusese cu tonul acela tăios pe care nu i-l cunoştea. Harry O'Brien e un criminal. N-a fost de ajuns că el… că Stella… Trăsese adânc aer în piept, cum făcea când vorbea despre moartea Stellei. A încercat să-l omoare pe omul ăla.

— El era doar şoferul, trebuia să-i scoată de acolo, zisese Frankie cu dinții încleştați. Nici nu-mi trece prin gând că ar scăpa basma curată, doar nu sunt tâmpită, Violet, dar zece ani la închisoare, poate chiar cincisprezece? Nu e un c-c-criminal violent, ştii la fel de bine ca mine. Nu mai pusese mâna pe un pistol, n-a vrut să…

— Nimeni nu vrea să împuşte pe cineva, aşa-i? şuierase Violet. Însă tu vei avea în sfârşit şansa de a fi liberă, de a deveni ce ți-a fost sortit să fii.

— Adică ce vrei tu să fiu, murmurase Frankie.

În seara aceea, ceva se năruise în sufletul lui Frankie, ceva ce, printr-o ironie a sorții, tocmai Violet se străduise să clădească. Capacitatea de a avea încredere fără a pune întrebări, de a nu se teme să cadă. Credința nestrămutată într-un loc ce nu se schimba niciodată, ce o aştepta oricând,

fără să-i creeze obligaţii, fără să-i pună condiţii.

O dăduse pe Violet la o parte, îşi strânsese pentru ultima oară geanta cu cele necesare pentru când petrecea noaptea acolo şi plecase.

Violet
Octombrie 1940

DOUĂZECI ŞI OPT

Violet se tot gândea la după-amiaza petrecută pe dealul Thistle şi la seara din poiană. La cum se apropiase de fete după zile întregi de izolare datorată buimăcelii inițiale şi oboselii. La cum stătuse acolo împreună cu Red, pălăvrăgind ca două prietene. Apoi apăruse străinul cu calul. Nu-şi amintea cum arăta din cap până în picioare, doar fragmente adunându-se printre umbre şi pâlpâirile torței. Fața din profil, gura, linia umerilor, sclipirea amuzată din ochi. Întinsă pe salteaua de paie, cu ochii deschişi pe întuneric după ce câteva fete, rămase în hambar, încercaseră să mimeze mai multe răsuflări şi Myra încuiase uşa, scosese cheia din broască şi plecase, Violet băgase mâna sub pernă şi scosese batista lui, pipăise marginile brodate şi inițialele GMC amintindu-şi cum zâmbea, cum îi căuta privirea, insistent, dar şovăitor, ca şi cum n-ar fi vrut, dar nu se putea stăpâni. Simțea cum o năpădeşte iar şi iar căldura, care nu avea nimic de-a face cu focul, zbaterea inimii, dureroasă şi sfâşietoare, dar absolut delicioasă, în acelaşi timp. La adăpostul întunericului, îi zâmbi la rândul ei şi se trezi că se apropie de fața lui, mânată de dor, scăldându-se în căldura aceea ciudată şi irezistibilă.

Doamne, de-ar fi văzut-o Duffy prin desişuri, sau Romy, care s-ar fi stricat de râs văzând-o cum fluturase vătraiul. Totuşi, poate că ar fi şi admirat-o…

Dar abia ce-i veni acest gând, că senzația de căldură o părăsi, înlocuită de o amărăciune aproape tangibilă. Nu venise aici ca să-şi facă prieteni, să aibă sentimente… mă rog, ce-o fi simțit pentru bărbatul acela. Salteaua trosni când întoarse spatele amintirilor din seara aceea şi frecă înverşunată pielea jupuită dintre arătător şi degetul mare cu țesătura scorțoasă a păturii.

Durerea zvâcnea şi creştea, preschimbând căldura şi frumusețea de dinainte în amăreală şi asprime. Îşi afundă fața în pernă şi când, în cele din urmă, căzu într-un somn zbuciumat, durerea şi mâhnirea o urmăriră până în zorii care o găsiră cu gustul sărat al lacrimilor pe obraji.

— Nu te simți bine? auzi pe cineva şoptind.

Red, cu părul ciufulit şi pleoapele grele de somn, o privea de la locul ei, două paturi goale mai încolo.

Fără să deschidă ochii, Violet îşi afundă şi mai tare fața în pernă, nădăjduind că Red va adormi la loc. Nu dorea să-şi verse oful în fața unui suflet înțelegător, nici să plângă pe umărul cuiva. N-avea nevoie decât să se concentreze pe muncă şi să nu-şi atragă vreo belea pe cap.

— Ai vrea să ieşi de aici? îi şopti Red. Să ne plimbăm puțin, fără să se țină cineva după noi?

Ideea pătrunse ca o luminiță salvatoare în bezna din mintea lui Violet. Da. Chiar aşa, ar fi vrut să spargă uşa încuiată şi să iasă în aerul proaspăt şi rece al zorilor, să simtă cerul înălțându-i-se deasupra capului şi uşurându-i o parte din povară.

— Şi uşa? întrebă tot în şoaptă, întorcând capul.

— Las’ pe tanti Red.

Se furişară până la scară. Multe paturi erau goale; nu se întorseseră decât câteva fete, judecând după formele nemişcate, întinse sub pături în paturile de la capătul rândului.

Red clătină din cap când Violet arătă spre uşă.

— Am descoperit ceva deunăzi, când m-a trimis Hardwick să-mi schimb bluza, şopti, făcându-i semn lui Violet să vină după ea într-un colțişor, sub scară. Când vii pe drum nu se vede, dar eu am luat-o prin spatele şopronului, crezând că ajung mai repede, şi aşa l-am găsit.

Îi întinse lui Violet lampa şi trase deoparte o bucată de pânză de sac prinsă în cuie la înălțimea umărului. În spate era un chepeng.

— Mie singură nu mi-e de folos, murmură Red. Şi văzând-o pe Kit că ține atât la reguli, mi-am zis să nu spun nimănui deocamdată. Dar acum, că eşti tu aici… Ridică din sprâncene ca să se facă mai bine înțeleasă, iar Violet îşi ascunse un zâmbet la gândul că tocmai ea, cine ar fi crezut, dobândise o aură de revoluționar.

Nu fu greu să desprindă pânza, chiar dacă Violet îşi jupui şi ultimele bucăți de piele rămase intacte pe mâini. Înțelegându-se fără cuvinte, doar făcându-şi semne cu capul, desprinseră în tăcere chepengul şi îl sprijiniră afară, de perete. Parcă mersese prea uşor. Şovăiră câteva clipe, apoi Red stinse lampa cu un gest hotărât şi, mai cățărându-se, mai târându-se, ieşiră din hambar şi ajunseră pe o brazdă de iarbă înaltă.

— Să fii tu al naibii, Hardwick, mormăi Red, şi Violet ridică picioarele în aer înainte să atingă pământul, cu inima bătându-i tare.

Chepengul, care fusese probabil folosit pentru a împinge hrana animalelor dinăuntru afară, după cum s-ar fi zis văzând troaca ruginită, pe jumătate ascunsă în iarbă, avea cârlige şi pe ambele părți.

— Îl prindem acum în cârlige şi pe urmă îl fixăm pe dinăuntru, şopti Red. Dacă avem grijă, n-o să ne vadă nimeni.

La început se ținură pe lângă pereți, temându-se la fiecare colț că vor fi descoperite. Străbătură curtea în goană, auzind când şi când un fornăit sau un bocănit de copite, o luară pe aleea din stânga, ieşiră pe o poartă largă şi ajunseră într-un fel de parc. La orizont, o linie albă şi subțire scotea în evidență formele copacilor, care păreau decupate cu foarfeca. În spatele grajdurilor, un hățiş de arbori, tufişuri şi garduri vii se întindeau până spre drum, unde începeau livezile mai bine rânduite.

— Ce linişte e aici, se bucură Red.

„Parcă n-am fi decât noi pe lume“, îşi spuse Violet. Un vânticel mângâia frunzele, câte un tril de pasăre se auzea în tăcerea adâncă. Zdrențe de ceață atârnau de ramurile negre şi iarba acoperită de promoroacă le trosnea sub picioare. Nu se auzeau nici strigătele meşterilor, nici un motor de maşină nu pornea pe întuneric, din bucătărie răzbătea trăncănitul vaselor, dovadă că se pregătea micul dejun, servit la nouă fix. Şi, mai important, din câte îşi dădu seama, nu se auzeau alarme aeriene, bubuituri şi trosnete în depărtare, nu era nevoie să stea mereu cu ochii la cer. În văzduh nu se zărea nimic în afară de culori; încet, cu nesfârşită încetineală, pete portocalii şi roşii înghițeau roiul tot mai şters de stele, se întindeau până la secera palidă a lunii înainte să se topească în lumina zorilor.

— Pare să fie un loc sigur, spuse ca primă impresie.

— Nu sunt convinsă că „sigur“ e cuvântul potrivit, zise Red zâmbindu-i

din colțul gurii. Ținând seama că multe dintre fete au plecat de pe domeniu fără să capete permisiune expresă şi că noi două am evadat din închisoare şi în momentul de față ne plimbăm printr-o curte din spate. Dar într-o oarecare măsură e adevărat. O luă prieteneşte de braț pe Violet, care se încordă pe loc, simțind cum i se face pielea de găină din cauza apropierii fizice neaşteptate.

Văzuse că toate fetele mergeau ținându-se de braț, îşi dădeau mâna sau se prindeau pe după umeri. Pe de o parte le invidia că se apropiau uşor una de alta, că pentru ele era ceva firesc, însă pentru ea era prea mult. Prefăcându-se că ocoleşte un şanț acoperit cu iarbă, îşi eliberă brațul.

— Asta e curtea din spate a cuiva? întrebă ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Mda, nu se vede nici toaleta, nici frânghia de rufe, zise Red, dar uite casa de care aparține.

Parcă scos la vedere de lumina zorilor, ca şi cum fusese dintotdeauna acolo şi avea să trăiască mai mult decât omenirea însăşi, conacul Winterbourne se înălța dintre copaci şi grădina din jur. Nu avea nici frontoane, nici turnulețe, nici stucaturi pretențioase sau unghere inutile. Piatra lucea rece sub acoperişul de ardezie mâncat de vreme; două aripi scurte încadrau o terasă de la care trepte largi coborau spre peluze. Şi acestea erau simple, practice, mărginite de nuci şi rugi de zmeură şi mure, ca să se înțeleagă că acolo nu e o casă de vacanță la țară, ci însuşi centrul muncii din livezi.

Soarele se ridicase mai sus, rece şi frumos; albeața dimineții de toamnă întărea culoarea pietrei, făcând-o aproape orbitoare.

— Winterbourne e un nume cât se poate de potrivit, zise Violet înfiorându-se, în timp ce Red îşi îngropă bărbia mai adânc în guler şi dădu din cap.

Pe terasa largă, câteva scaune din fier forjat erau aşezate în jurul unei mese; toate erau acoperite şi strânse laolaltă. Nu mai fuseseră folosite de ceva vreme. Cele mai multe ferestre erau oblonite, în afară de câteva, şi nu se vedea nici o mişcare. Nu tu servitoare care să dea jos draperia de camuflaj sau să iasă pe uşile mari de sticlă şi să se apuce să mături frunzele adunate prin colțuri. Firele de fum ieşind din coşuri reprezentau singurele dovezi că imobilul era locuit. Unul dintre fii murise, parcă aşa spusese

Duffy, nu?

— Se luminează, spuse Red. Hai să mergem încolo şi s-o luăm pe lângă hambar. În curând trebuie să se întoarcă şi celelalte fete. Ce zici, să le spunem de uşa noastră secretă?

Terenul urca binişor în timp ce-şi croiau drum printre copaci şi tufişuri, dar numai când se opriră şi se aşezară lângă un zid scund de piatră ca să-şi tragă sufletul, Violet îşi dădu seama că plimbarea le dusese până la drumul spre sat. Însă când întoarse capul, uită cu totul de geografia locului. Puse uşor mâna pe braţul lui Red şi duse iute degetul la buze.

În poiana din spate, Myra Hardwick stătea în genunchi şi se ruga cu capul plecat.

Îşi descheiase haina urâtă, cafenie şi dedesubt se zărea o rochie altfel decât cele obişnuite, neagră, cu guler înalt şi severă. Fu prima oară că Violet îi văzu părul: îi cădea pe spate în valuri negre, sălbatic, liber şi uimitor de frumos. Myra stătea nemişcată şi părea că se fereşte, să nu fie văzută.

Sus pe deal apăru o sclipire de lumină când soarele atinse o giruetă. Desigur, tresări Violet înţelegând. Era bisericuţa unde îl găsise pe Hardwick, doar că acum se apropiaseră de ea venind din jos.

— Cimitirul, îi suflă Red la ureche, arătând cu capul spre lespezile funerare roase de vreme şi crucile ruginite împrăştiate pe deal. Se ghemuiră după zidul de piatră, încercând să ţină capul cât mai jos.

— S-o luăm pe acolo, spre drum, şopti Violet, sau coborâm înapoi pe deal?

Totuşi, nici o variantă nu părea sigură – erau la loc deschis, uşor de văzut în lumina tot mai puternică a dimineţii –, aşa că Red mimă că-şi pune o funie de gât. Violet îi arătă copacii de pe cealaltă parte, dar Red scoase limba, prefăcându-se că-şi dă duhul. Când deodată…

— Ce faceţi aici? şuieră Myra lângă ele. Trebuia să fiţi în pat.

După ce o văzuse prima oară, când căra oala cu fiertura de ovăz, fiica lui Hardwick nu-i mai dăduse nici o atenţie – apărea şi dispărea când se servea masa, atât de tăcută, că abia dacă o remarcau. Acum însă era cu totul altceva. Schimonosită la faţă de furie, se apropie de cele două fete, care se ridicară grăbite în picioare. Însă Violet observă că, deşi era furioasă, Myra stătea puţin aplecată şi că, nu fără un efort, vorbea cu voce destul de joasă.

— Păi… ăăă… uşa era deschisă şi ne-a venit poftă de o plimbare.

— Minți, şuieră Myra. Eu însămi am încuiat uşile aseară.

— E dimineața noastră liberă, o înfruntă Red. Iar asta e o biserică, nu poți să ne împiedici să…

— Iarăşi minți, gunoi ce eşti, făcu Myra turbată.

— Pardon, interveni Violet, enervată la rândul ei. Nu e nevoie de insulte.

Chiar atunci auziră tropot de copite şi hurducăit de roți; asemenea unui animal prins într-o capcană, Myra înălță capul. Uşa bisericii scârțâi, amintindu-i lui Violet de experiența neplăcută de care avusese parte acolo. Myra se înfăşură în haină, îşi strânse părul cu o basma şi îşi scutură praful de pe ciorapi, ca şi cum ar fi vrut să şteargă orice urmă a prezenței ei acolo. De fapt era frumoasă, băgă Violet de seamă, cu ochii de culoarea chihlimbarului, ca o pisică, cu pielea fină şi buzele pline, perfect arcuite. Se apropie de ele şi le spuse încet, dar apăsat:

— Dacă suflați vreo vorbă cum că m-ați văzut aici, am să mă strecor noaptea în hambar şi vă omor în somn.

Până să apuce ele să răspundă, Myra se întoarse, nu în desişul de unde ieşise, ci în sus pe deal. Părea liniştită, stăpână pe ea, ca şi cum revenea după o plimbare de plăcere prin livezi.

Violet şi Red se priviră buimăcite.

— Mi se pare mie, sau chiar e de neînțeles? întrebă Red în şoaptă.

Violet se încruntă, se uită printre ramuri spre locul unde îngenunchease Myra, apoi în direcția opusă, unde dispăruse.

— Ştii ce, am putea arunca o privire, zise încet.

— Ba nu, Lily, şopti Red alarmată. Hardwick e acolo, la câțiva paşi de noi. *Lily*!

Printre desişuri fusese tăiată o potecă îngustă ce ducea într-o poieniță. Acolo nu erau lespezi funerare; cimitirul pur şi simplu se pierdea printre livezi.

— Aici a stat, zise Violet oprindu-se.

La poalele unui copac era un buchețel de flori aranjate cu grijă şi legate cu paie, iar alături, un vas de fier, ruginit. Violet se aplecă să-l vadă mai bine şi îşi dădu seama că e o donicioară veche. Rădăcinile ieşeau puțin deasupra pământului şi vasul fusese pus între ele, apoi acoperit cu pământ şi

muşchi, aşa încât nu se vedea decât partea din față. În jur erau pietricele şi ghinde aşezate în semicerc, compunând un model complicat, ce trebuie să fi luat multe ore de muncă.

— Ce frumos! se minună Violet.

— Un mormânt? întrebă Red şovăitoare.

Era şi nu era, Violet nu prea ştia ce să creadă. Culorile pământii ale ghindelor se îmbinau cu verdele smocurilor de iarbă şi al plantelor perene, ca şi cum natura însăşi îmbrățişa ceva drag, oferindu-i un sanctuar. Printre lacrimi, văzu lespedea de la mormântul lui Romy, auzi pământul cum izbeşte sicriul şi căzu în genunchi. Oftând încet, Red îngenunche lângă ea, netezi cu blândețe buchețelul şi deznodă sfoara de paie.

— S-a speriat de noi, îi spuse lui Violet. Uite!

Donicioara era deschisă, capacul, lăsat pe o parte.

— Nu, Red, o dojeni Violet văzând că bagă mâna înăuntru şi scoate o legăturică mototolită.

— Doar o aranjez, să n-o ude ploaia şi să se strice.

Pânza i se desfăcu în palmă şi atunci văzură ce era înăuntru. Un inel. O şuviță de păr negru, lucios. Fotografia înrămată a unei femei care ținea bărbia ridicată şi se uita la privitor cu o lucire rebelă în ochii ca de pisică.

— N-ar trebui să atingem lucrurile astea, spuse Violet luând pânza din mâna lui Red, împăturind-o de-a lungul cutelor vechi şi punând-o la loc în vas.

— Capacul, şopti Red.

Violet îl ridică. Pe față erau scrijelite cu migală, cu litere mărunte, câteva cuvinte: „Odihnească-se în pace. Silvia Hardwick, n. 1896, d. 1931“.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Vii, Lily?

Celelalte fete coborau scara ca să meargă la masa de prânz, însă Kit rămăsese în urmă şi tropăia din picioare pentru a scăpa de frigul şi umezeala zilei. Părea mult mai mulțumită după vizita făcută şi se vedea de la o poştă că vrea să se împace cu Violet.

Violet şi Red se întorseseră în grabă de la cimitir, fără să vorbească prea mult. Avură grijă să pună chepengul la loc şi să şteargă orice urmă a trecerii lor pe acolo, apoi se aşezară pe patul lui Violet şi aşteptară să apară şi celelalte, una câte una.

— E mama ei, spuse Red. Nevasta lui Hardwick.

— A fost un moment trist, nu?

Degetul lui Violet zvâcnea de durere sub batista oferită de străin; şi-o înfăşurase când Red îi spusese că nu mai suportă să-i vadă rana nici măcar o clipă.

— Trist şi puțin înfricoşător, încuviință Red. Şi cum adică să n-o pârâm?

— Cred că nici ea n-o să ne dea de gol, spuse Violet cu gândul la Myra, stând cu capul plecat, nemişcată şi atât de mică.

— Pact cu diavolul, făcu Red, ducând palmele la ochi şi trântindu-se pe pernă cu un gest teatral. Şi asta pentru o plimbare? Cât de proaste putem fi? Deşi e vina lui, să ştii. Îmi vine să-i dau cu ceva în cap când văd ce minte sucită are nemernicul! Dar ea, să ne amenințe că ne omoară în somn… o să fim nevoite să stăm de pază noaptea.

Lui Violet i se puse un nod în gât; era aproape la fel de tulburată de furia Myrei cât de iuțeala cu care, la fel ca tatăl ei, îşi ascunsese bine ura, mânia şi durerea, până când redevenise o umbră palidă, inexpresivă. Se cutremură, imaginându-şi întunecimea dinăuntru, fierbând şi bolborosind nevăzută, în tăcere.

— Doamne, ce frig se lasă! zise Kit, clănțănind din dinți şi scotocind într-o valijoară, despre care Violet se întreba dacă o fi singurul ei bagaj. Dacă mai pun ceva pe mine n-am să mă mai pot mişca, bombănea nemulțumită.

Violet se lăsă după pat şi îşi desfăcu repede fularul de un roşu aprins pe care Duffy stăruise să i-l dea în dar. Încă arăta prea nou, îşi spuse, lâna era înfoiată şi lucioasă. Folosindu-se de colțurile ascuțite ale patului, îl agăță în mai multe locuri, apoi îl târî prin praful de sub pat până arătă ceva mai ponosit.

— Uite, spuse, încercând să vorbească pe un ton cât mai neutru când o ajunse din urmă pe Kit, la capătul scării. Mie nu mi-e aşa de frig, cred că m-am obişnuit. Ți-l împrumut dacă vrei.

O clipă i se păru că îl va lua, însă Kit se înfăşură mai bine în haină.

— Nu, mulțumesc, spuse repezit.

— Dar mie nu-mi trebuie, zău, mai făcu Violet o încercare, coborând scara în urma ei. Şi dacă ți-e frig, de ce nu…

— Am spus „nu, mulțumesc“.

Violet, cu fularul roşu legat sfidător la gât, se aşeză cât putu mai departe de Kit şi, de necaz, ținu ochii plecați spre farfuria cu mâncare. Red îşi înfuleca porția atât de repede, că abia se mai vedea lingura.

— S-a auzit ceva legat de seara de ieri? întrebă printre înghițituri.

Celelalte fete spuneau istorioare dramatice despre cum veniseră pe furiş, nedetectate de radarul lui Hardwick. Îşi puseseră uniformele, se controlaseră între ele să nu aibă cumva tivul bluzei ieşit din pantaloni ori nasturi prost încheiați, şi mai că nu se şi felicitară pentru succesul acțiunii.

— Am luat-o pe Joan la mine acasă şi a izbutit să pună mâna pe singurul talent adevărat de prin partea locului, mormăi Ellen. I-a frânt inima sorămii. Tom, poştaşul, le explică lui Red şi Violet, dând ochii peste cap. Duce scrisori în tot comitatul, pesemne de aceea trece o veşnicie până le primim pe ale noastre.

Rostise ultima parte cu glas ridicat şi se uitase cu coada ochiului la Lucy, care aştepta veşti de la logodnicul ei, Matthew, ofițer în marină, aflat acum undeva în mijlocul Atlanticului.

— Ia gândiți-vă, făcu Lucy hotărâtă. De-acum o să primim toate odată scrisorile, ce bine o să fie!

Însă Violet observă că încleştase atât de tare mâna pe mânerul lingurii, încât i se vedeau nodurile încheieturilor.

— Eu am fost foarte reținută, spuse Ellen, încrucişând mâinile cu un gest pios. N-am dansat decât cu doi militari. Nu ca altele… adăugă ridicând din sprâncene şi arătând cu capul spre Linda, care aruncă o bucată de pâine spre ea. Ellen o prinse din zbor şi o îndesă victorioasă în gură.

— Sper că v-ați purtat toate cu bună-cuviința potrivită situației voastre, le potoli Kit. Nu v-ați făcut de râs… Ce e? se încruntă la Joan, care îi făcea discret, dar insistent semn să tacă.

Hardwick stătea în pragul uşii, cu spatele țeapăn. În spatele lui, întinzând gâtul ca să se uite înăuntru, era domnul Manson, într-o stare vizibilă de agitație. Myra se strecură în cantină pe lângă aceştia. Obişnuita ei rochie

neagră era acoperită cu un şorţ atât de mare, că era aproape cu totul înfăşurată în el. Văzând figura împietrită a lui Hardwick, Red scăpă lingura din mână, iar lui Violet i se puse o gheară în stomac. Myra le pârâse, fără îndoială. Violet avea să fie dată afară, va trebui să plece, însă nu era pregătită, nu voia…

— Lăsaţi-ne, se răsti Hardwick la celelalte lucrătoare. Iar voi, la ordine!

— Executate în floarea vârstei, şopti Red către Violet în timp ce se ridicau de pe bănci, însă vocea îi era forţată şi mâinile îi tremurau.

Albă la faţă, Kit se sculă şi se duse lângă uşă, unde era un loc gol, şi celelalte fete se înşirară lângă ea, una mai speriată ca alta. Manson veni alături de Hardwick şi, când Kit trecu, o atinse pe braţ. Încă două fete suferiră acelaşi tratament, până când Violet, care mai că simţea mirosul excitat al lui Manson, făcu un pas mare în lături, întinse braţul şi îl ţinu aşa, ferindu-le pe celelalte.

Hardwick le chemă la ordine de încă două ori până când fetele reuşiră să se grupeze.

— Fetelor, fetelor, le aplaudă Manson cu palmele umede, stârnind furia lui Hardwick. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să vă deranjez în ziua de duminică, dar când i-am pomenit domnului Hardwick de o chestiune pe care doream s-o discut cu voi, s-a oferit cu amabilitate să mă aducă de la biserică. Unde, că tot veni vorba, ar trebui să vă îngrijiţi să ajungeţi şi voi mai des. Flutură arătătorul spre ele şi, când lăsă braţul jos, atinse ca din întâmplare cu cotul umărul lui Ellen. Domnul Hardwick mi-a spus că aţi lucrat pe dealul Thistle ieri. Dar nişte căpşoare aşa drăguţe ar fi trebuit să ştie că nu e bine să laşi un foc să ardă peste noapte, nu-i aşa?

Torţa străinului. Chiar s-o fi văzut cineva tocmai din sat? Probabil că luminase prea tare, îi spusese şi ea. Red îi aruncă o privire de avertizare. Nu aveau cum să spună ceva fără să se dea de gol. Violet încuviinţă strângând din buze.

— Îmi pare sincer rău, sincer, dar din păcate mă văd nevoit să vă amendez. Hardwick, te las pe dumneata să te ocupi şi sper din tot sufletul că ai să trimiţi cu banii pe una dintre aceste frumoase mesagere. Dar să nu se mai întâmple, adăugă, acum fără nici o urmă de zâmbet. Adevărat, aici nu suntem pe front, în schimb ne cunoaştem îndatoririle. E neapărată nevoie să

le struneşti, Hardwick.

De stânjeneală, roşeața îi năpădi acestuia gâtul şi se ridică spre bărbie, scoțându-i în evidență paloarea feței şi uitătura înveninată. Însă când vorbi, avea o voce intenționat politicoasă, aşa încât Violet, deşi speriată, nu putu să nu se întrebe cu ce-l avea Manson la mână, de era atât de supus.

— Nu se va mai întâmpla, domnule Manson, mormăi.

— Ei, atunci e bine, făcu Manson, redevenind indulgent. Aici e ca şi cum ai păstori pisici. Oho, ce poveşti am auzit dinspre Redmont… Doamne, Doamne! S-ar zice că fetele s-au distrat pe cinste aseară, nu-i aşa, domnule Hardwick?

— Terenul e curățat, puteți verifica, domnule Hardwick, şi ați spus că putem pleca atunci când terminăm treaba. E gata, pregătit pentru plantare, am scos toți mărăcinii, aşa încât ne-am zis că am putea… de vreme ce ne-ați spus că se poate… n-am crezut… Kit vorbea ca o flaşnetă, închipuindu-şi că, astfel, ar întârzia atacul pe care urma să-l dezlănțuie Hardwick.

— Dar n-am spus că puteți merge la dans, aşa-i? întrebă cu voce primejdios de calmă, însă Violet văzu cum încleşta pumnii pe sub haina largă de lână. N-am spus că sunteți libere să vă faceți de cap în vale. Fetele din primul rând tresăriră văzând că făcuse spume la colțurile gurii şi ochii îi aruncau fulgere. Şi n-am spus să lăsați focul aprins după căderea întunericului.

— Erau doar câțiva tăciuni, zău. Însă a apărut un bărbat. Speriată, Violet făcu un pas în față şi turui pe nerăsuflate. Călare. Avea o torță aprinsă. I-am spus, dar o căuta pe sora lui.

— Un bărbat? Un *bărbat*? repetă Hardwick cu voce pițigăiată de neîncredere, apoi izbucni într-un râs înfiorător, un fel de muget. Fireşte că a apărut un bărbat. Întotdeauna apare unde sunteți voi, târfelor.

Se căzni să scoată ultimele cuvinte, după care urmă un şir ininteligibil de injurii. O apucă de umeri pe fata cea mai apropiată, Lucy, şi o zgâlțâi aşa de tare, că Violet îi auzi dinții clănțănind.

— Să-ți fie ruşine, am să-ți fac raport, am să…

— Domnule Hardwick, ieşi Kit în față.

Plângând în hohote, Lucy se lupta să scape din mâinile lui, însă el o scutura şi mai tare, de i se clătina capul în față şi în spate.

— Zici că ai un logodnic, dar asta nu te împiedică să te arunci în brațele altora. Sunteți nişte târfe, cu toatele…

Cu ochii holbați şi spume la gură, încleştă mâna pe gulerul bluzei lui Lucy, care avea la gât inelul de logodnă, prins pe un lănțişor.

— Încetați! strigă cineva.

Nu era Kit, care stătea neajutorată, deschizând şi închizând gura, şi nici Violet, cu toate că şi-ar fi dorit, ci Red. Hardwick slăbi strânsoarea o fracțiune de secundă, Violet se repezi, o prinse pe Lucy de talie şi o trase ceva mai încolo, departe de Hardwick.

Mişcarea păru să-l ajute să-şi vină în fire. Masca de indiferență rece i se aşternu iar pe față şi el se îndreptă de spate, până când numai roşeața pielii şi sudoarea de pe frunte stăteau dovadă a celor întâmplate. La fel ca în cazul Myrei, această transformare îi păru lui Violet mai înfricoşătoare ca orice, mai ales când se gândea la veninul, la ura care fierbeau în el şi la ce s-ar întâmpla dacă ar țâşni afară.

— Veți plăti amenda, spuse cu glas stăpânit. Şi, ca să nu rămână umbră de îndoială, vi se interzice expres şi pe timp nelimitat participarea la evenimente sociale, aici, în sat sau oriunde altundeva. La mine, organizarea e foarte strictă, şi n-am să accept ca bunul nume al domeniului să fie târât în noroi din pricina apucăturilor unora de teapa voastră, care îşi fac de cap cu soldații, ca târfele. De acum încolo, dacă prind pe vreuna cu o abatere de la uniforma reglementară, scad un punct fiecăreia dintre voi. La fel, dacă vreuna se mai încontrează cu mine – un punct în minus fiecăreia. Îşi netezi haina, scoase carnețelul din buzunarul de la piept, linse hotărât vârful creionului şi se apucă să scrie. Pentru cele dintre voi care nu ştiau, regula e că, dacă vreuna din voi are mai mult de zece puncte în minus, nu-i semnez foaia de pontaj decât după ce le recuperează. Totuşi, în lumina evenimentelor recente, nici una nu va avea foaia semnată dacă una singură va aduna cel puțin zece puncte în minus.

Se auzi un geamăt şi Joan se întoarse spre Kit, care încremenise cu ochii la creionul lui Hardwick. Fără să ridice privirea, acesta arătă spre Violet şi Red.

— Voi două mai aveți puțin, spuse şi se întoarse spre Kit, ridicând din sprâncene. Iar dacă-ți dă prin cap să dai fuga să te plângi, o să am grijă să se

afle în Armata Terestră despre purtarea ta ruşinoasă până în cele mai mici amănunte. N-o să vrea nimeni să ştie de tine.

— Dar n-am făcut nimic, o luă gura pe dinainte pe Violet, de supărare. Spune-i, Kit.

Fetele murmurară, Kit se uită furioasă în jur şi, lucru de necrezut, puse capul în pământ, lăsând-o pe Violet să-l înfrunte singură pe Hardwick. Acesta urmărise scena cu un zâmbet amuzat, triumfător.

— Terenul e curățat, se cuvine să fim plătite, spuse Violet, fierbând de furie. În regulament scrie clar că…

— N-ai auzit ce-am spus adineauri despre uniforma ta? zise Hardwick arătând spre fularul care i se vedea dintre reverele hainei. Asta înseamnă încă un punct în minus pentru tine, Burns, ceea ce… – numără el cu atenție prefăcută – te duce la zece. Cu alte cuvinte, am să semnez foile de pontaj data viitoare, bine? În spatele casei şi în jurul grădinii de legume au crescut tufişuri de porumbar. Găleţile şi scările sunt în magazie şi să nu vă întoarceți până n-ați adunat tot, altminteri vă arăt eu ce scrie în *regulament*.

— Domnule Hardwick… strigă Violet îndârjită, dar el plecase deja.

TREIZECI

Violet rămase lângă uşă cu pumnii strânşi, în timp ce fetele treceau în şir pe lângă ea. Ellen o sprijinea pe Lucy, care plângea încetişor. Una dintre femeile care lucrau în livadă, legată la cap cu o basma cu picouri roşii, le îndruma spre magazie, însă Violet, tremurând de furie, aşteptă să iasă Kit.

— Nu pot să cred că ai tăcut mâlc, îi reproşă, fără să-i pese că e auzită.

— N-ai idee cum stau lucrurile, răspunse aceasta printre dinți, îndesându-şi pălăria reglementară pe cap atât de tare, că îi acoperi fruntea. Hardwick e *atotputernic*, n-ai înțeles? E *atotputernic*. Am nevoie de bani, şi tu ai face bine să-ți ții naibii gura. Ce proastă am fost să mă iau după planul tău aseară! Nu-mi vine să cred. Ție îți e uşor să porneşti o revoluție, nu pari a avea multe de pierdut. Poți să te întorci de unde ai venit şi singura ta grijă o să fie dacă mămica are unt să-ți ungă pâinea prăjită dimineața.

Violet tresări de parcă fusese pălmuită.

— Încercam să-ți iau apărarea, izbuti să spună în cele din urmă. Şi lor, adăugă, arătând spre fetele care o urmau pe lucrătoare, apoi se uită dezgustată la Kit. Ceea ce tu ar trebui să faci mai des.

După asta, nu se mai uită la nici una din ele, refuzând să mai spună ceva. De ce naiba se lupta în locul lor, atrăgând atenția lui Hardwick asupra ei? Nu avea nevoie să iasă în față, nu avea nevoie de fetele astea. Nu avea nevoie de nimeni.

Tufişurile gemeau de fructe. Bobițele atârnau grele printre frunzele de un verde întunecat, gata să cadă în umbrelele deschise dedesubt doar dacă le atingeai cu bățul. Violet nu mai văzuse un astfel de cules. O fată agăța o ramură cu bastonul, în timp ce alta ținea dedesubt o umbrelă deschisă, ca să adune ploaia de fructe. Nu dădu însă nici un semn că s-ar mira, ci doar se feri de țepii ascuțiți ca acele, care îi trezeau amintirea dureroasă a rugilor de mure. Lăsând în spate conacul Winterbourne, rece şi auriu, fetele culegeau mohorâte fructele din tufişurile care se întindeau de la grădina de legume de-a lungul marginilor împădurite ale pajiştii. Pe la mijlocul după-amiezii, un suflet cumsecade trimise o fetiță de la bucătărie, care mai dădea uneori o

mână de ajutor la cantină, să aducă un coş cu sendvişuri şi ceai. Însă văzând cât de încruntată era Kit, nici una dintre fete nu îndrăzni să facă o pauză.

— Nu vă opriți, nu vă opriți, zise, dând furioasă cu piciorul în coşul cu sendvişuri, de îl aruncă cât colo, pentru ca apoi să o îmboldească pe Joan, care îşi scosese mănuşa ca să vadă cum îi arată palma, să se apropie de tufişuri.

— Încetişor, se auzi vocea caldă a lui Joan, acum puțin încordată. Să ştii că nu deții monopolul supărării. Toate am plecat ieri, toate am pierdut puncte şi *toate* vrem să ne primim banii.

— Cu atât mai puțin ne putem permite să slăbim ritmul, îi tăie Kit vorba pe un ton categoric.

— Ia las-o mai moale, zise Red, lăsând jos găleata şi încrucişând brațele la piept. Ştii prea bine că Lily are dreptate, Kit. Ar fi trebuit să ne apărăm singure, să fim unite.

Violet abia avu timp să-i fie recunoscătoare, când auzi murmurele aprobatoare ale fetelor venind din toate părțile. Vreo două chiar lăsară jos bastoanele.

— Dar de ce erați pe dealul Thistle după căderea nopții? Ați lăsat focul aprins, şi asta n-a fost tot, spuse Kit mânioasă. Doar ştiați că porcul ăla de Manson îl calcă pe nervi pe Hardwick.

— Ba nu ştiam. Şi nu mai rămăseseră decât tăciunii, nu se vedea nici o lumină. De vină e bărbatul acela. Umbla călare prin vale, cu o torță aprinsă.

— Ar fi trebuit să-l trimiteți undeva cu torță cu tot.

— A, acum vrei să fim curajoase? Dar pe urmă uiți şi te faci mică în fața lui Hardwick? o luă Red peste picior. Nu se poate şi cu burta plină, şi cu gâsca în traistă.

— Întoarceți-vă la lucru, zise Kit scrâşnind din dinți. E tot ce putem face, să-i arătăm că putem, că suntem mai bune decât crede el.

— Ce prostie! izbucni Red aruncându-şi mănuşile în găleată. Îi arătăm şi-i tot arătăm şi nu ne serveşte la nimic. Nimeni n-ar fi curățat hățişurile alea mai repede decât noi. Ne cocoşează cu nedreptăți şi noi ne facem că uităm şi ne simțim puternice?

— Dacă ai uitat cumva, mârâi Kit, eu sunt supraveghetoarea, şi tu eşti…

— Eşti o laşă, spuse Violet încet. S-ar cuveni să ne aperi, nu să cedezi în

fața lui. E datoria ta. Avem drepturi.

— Hardwick are pâinea şi cuțitul, țipă Kit.

— Şi ai de gând să ne laşi la cheremul lui? răspunse Red tot țipând.

— E vina mea, n-ar fi trebuit să plec aseară, ar fi trebuit să-mi dau seama că o să profite de situație, strigă Kit, amenințând cu pumnul un duşman nevăzut.

Pălăria îi căzuse de pe cap, părul i se ciufulise, iar fetele se adunară în jurul ei, vorbind toate odată.

— Am făcut tot ce ne-a cerut.

— Câmpul e curățat, nu?

— Potoliți-vă.

— Vă rog, ne putem relua lucrul? Kit încercă de câteva ori să vorbească mai tare decât ele, apoi, oftând din rărunchi, ridică mâinile, în semn că se predă, îşi smulse de pe braț banderola de supraveghetoare şi o aruncă într-un tufiş. Să mai meargă şi altcineva în prima linie. Să vadă cum e.

Vederea banderolei atârnând de o creangă, destrămată şi puțin murdară, avu darul să le amuțească. Câteva clipe, rămaseră nemişcate, răsuflând greu şi uitându-se una la cealaltă.

— Hai, Kitty, zise Joan, fii rezonabilă.

Red se strâmbă şi dădu ochii peste cap către Violet, dar, din fericire, nu spuse nimic.

— Ei, e greu, spuse Kit cu năduf. Urăsc… Se opri, apoi izbucni. Îl urăsc, e un tiran. Iar tu, zise arătând acuzator cu degetul spre Violet, ai să-ți iei înapoi vorbele chiar acum. Nu sunt laşă. Sunt o persoană cumsecade.

Flutură arătătorul în fața lui Violet; la tâmplă i se zbătea o venă, părul îi era şi mai ciufulit. Era tulburată şi furioasă, dar arăta absolut magnific.

Brusc, cu tot dramatismul situației, Violet simți că o înăbuşă râsul. Strânse din buze, dar nu se putu stăpâni. Kit se holba la ea, stacojie de indignare, însă din spate se auzi chicotitul lui Red. O îmboldi cu cotul pe Violet, care râdea acum în hohote; celelalte se puseră şi ele pe râs, ori măcar zâmbiră, uşurate şi neliniştite totodată.

— Nu râd de tine, spuse Violet între două hohote de râs. Mă jur. Îmi pare rău, am…

Până la urmă zâmbi şi Kit, în colțul gurii.

— Tuturor o să vă pară rău, le ameninţă fluturând arătătorul spre Violet şi Red, care chicotiră şi mai abitir.

După o vreme, râsetele se domoliră şi fetele se prăbuşiră pe iarbă, lângă tufişuri. Red îşi ştergea lacrimile de pe obraji, Joan clătina din cap cu ochii închişi, fericită. Până şi Lucy, care rămăsese tăcută, părea mai înviorată.

— Ora ceaiului.

Fără să aştepte încuviinţarea lui Kit, luă coşul şi se apucă să împartă sendvişuri, mere şi căni de metal.

Kit, aşezată faţă în faţă cu Violet, îşi privea furioasă mănuşile, roşie în obraji.

— Bine-recunosc-că-ar-fi-trebuit-să-spun-ceva, rosti în cele din urmă, dar cuvintele ieşiră din gura ei atât de repede, că sunau mai degrabă a ameninţare decât a scuză.

Violet îi zâmbi scurt, ca să-i arate că e de ajuns. Kit înălţă capul şi, pe neaşteptate, zâmbi de-a binelea. Zâmbetul îi transformă faţa, îi şterse oboseala din ochi şi îi descleştă dinţii mereu încleştaţi.

— Ar fi bine să stăm de vorbă cu reprezentantul nostru local, zise Violet gânditoare, muşcând dintr-un măr. Să-i spunem cum stau lucrurile. De aceea se află aici.

— Ce ai tu cu regulile? oftă Kit, apoi arătă cu capul spre conac. Ea, Lady Crowden, e reprezentantul nostru.

— Nu mai spune! se încruntă Violet. Cea al cărei fiu a murit în Franţa?

— Toată lumea din vale spune că abia se mai ţine pe picioare de durere, şopti Ellen aruncând o privire spre grădina de legume, de unde servitoarea, venită cu un coş ca să culeagă ierburi aromatice, se uita din când în când curioasă la ele. Chiar dacă am vrea s-o vedem…

— Vă rog, pot să fiu eu cea care merge, dacă ajungem acolo? întrebă Red cu speranţă în glas. N-am fost niciodată într-o casă aşa frumoasă.

— Credeam că eşti socialistă, spuse Kit pe un ton caustic.

— Chiar sunt, dar gândeşte-te la mâncare, gemu Red şi înhăţă ultimul sendviş, înghiţindu-l aproape pe nemestecate.

— Doar n-o s-o tulburăm când e în doliu, spuse Joan şovăitoare. Şi oricum, una e să trimiţi o scrisoare Armatei Terestre a Femeilor şi cu totul altceva să faci o plângere chiar aici, unde Hardwick e cu ochii pe noi. Sunt

de acord cu Kit. Nu-l cunoşti, Lily, *toată* lumea se teme de el. Rândaşii, ceilalți lucrători, slujnicele, până şi fiica lui.

Violet se uită la Red.

— Ei, măcar am aflat ceva…

TREIZECI ŞI UNU

— N-ar fi trebuit să vă aflați acolo, zise Kit neliniştită când Violet termină de povestit. Dacă vă vedea?

— Am întrebat-o pe mama de Hardwick, interveni Ellen. Mi-a spus că, atunci când bătrânul lord a murit, cu câțiva ani în urmă, Hardwick a fost însărcinat să se ocupe de livezi până când fiul cel mare era pregătit să preia conducerea. Dar el a plecat pe front şi nu s-a mai întors, aşa că Hardwick a rămas pe post. E bine-cunoscut în vale, munceşte mult, e disciplinat şi aşa mai departe. Mama nu ştia nimic despre soția lui…

— Silvia, spuse Red.

— …doar că şi-a crescut singur fiica, acasă.

Violet îşi muşcă buza, simțind cuvintele „crescut, fiica, acasă“ cum se izbesc unul de altul; şi-o închipui pe Myra copil, solemnă, cu plete negre, purtând încă moliciunea copilăriei în trăsături, rotunjimea membrelor şi buclele care îi cădeau pe spate. O fată pe punctul de a deveni adolescentă, fiica mamei ei. Cum o fi fost să stea în pat în întuneric, simțind prezența lui Hardwick în camera alăturată, numai durere, furie şi ruşine…

Aruncă o privire spre Red, care se vedea limpede că se gândeşte la acelaşi lucru.

— De ce n-o fi vrut Myra să spuneți că se duce la mormântul mamei? se încruntă Joan. E cel mai firesc lucru din lume.

— Nu era un mormânt propriu-zis, clătină Red din cap. Nu se afla în partea de sus, unde sunt îngropați ceilalți morți.

— Vai, Red! o dojeni Kit.

— Păi asta şi sunt, spuse Red cu gândul aiurea. Să ştiți că, dacă mă gândesc mai bine, sunt din ce în ce mai încredințată că era… un sanctuar. Pesemne din cauză că nu e înmormântată în cimitir.

În momentul în care rosti cuvintele, Violet ştiu că are dreptate. Aşa se explica amestecătura neobişnuită de lucruri, aproape păgână, locul tainic, furia Myrei. Dar, până să apuce să spună ceva, Joan întoarse capul spre desişuri.

— Fetelor, avem musafiri.

Era o fetiță de opt sau nouă ani, îmbrăcată cu o rochie de lână prea mare pentru ea, încălțări pline de noroi şi având atârnată pe umăr o gentuță de piele. Se uita cu atâta atenție la un lucru pe care îl ținea învelit în fustă, că nu le văzu pe fete decât când se împiedică de piciorul lui Lucy.

Abia atunci ridică ochii şi se trase înapoi, privindu-le bănuitoare.

— Să nu-ți fie teamă, zise Violet repede. Culegem fructe. Arătă spre umbrele şi găleți şi, după o scurtă ezitare, fetița dădu încet din cap, apoi o luă pe lângă gardul viu, vrând în mod evident să-şi vadă de drum. Era slăbuță, cu păr ca un puf blonziu şi o fețişoară pistruiată murdară de praf, pe care – remarcă Violet cu inima strânsă – se vedea o urmă roşiatică. Şi pe mânuțe avea urme roşietice. Te-ai rănit? întrebă Violet, ridicându-se cât putea de încet, ca să nu sperie fetița, care strânse şi mai tare lucrul înfăşurat în fustă.

— Lily, e o țigăncuşă, făcu Kit disprețuitoare. Probabil a furat o rață. Hai, uş de aici!

Fetița se feri de Kit fără nici o greutate, privind-o nedumerită, dar cumva de sus. Violet se aşeză între ele două şi se aplecă spre fetiță.

— De ce nu ne arăți ce ai acolo? îi propuse. Apoi te speli pe mâini la pompă înainte să te duci acasă.

Umerii firavi ai fetiței se încovoiară. Fără să-şi ia ochii de la Kit, îngenunche şi desfăcu poalele fustei, aşa încât ceea ce se afla înăuntru se rostogoli la pământ.

— Doamne apără şi fereşte! murmură Joan, în timp ce fetele celelalte scoteau exclamații dezgustate.

Red şopti ceva de genul „Ți-ai căutat-o“ şi se trase cât mai departe de Violet.

Era un iepure, sau mai degrabă fusese, înainte ca fierul unei capcane să-i smulgă un picior din spate şi să-i sfâşie blana şi carnea de pe spinare. Fără să-i dea atenție lui Ellen, fetița ridică privirea rugătoare spre Violet,

încruntându-şi sprâncenele blonde într-o întrebare mută, apoi întinse mâna şi, sub ochii îngroziți ai fetelor, mângâie blana iepurelui.

— Să nu-l atingi, Lily, o avertiză Kit, deşi acesteia nici nu i-ar fi dat prin cap. Ar putea fi turbat.

Fetița se uită la Violet şi din nou la iepure. Soarele apunând îi lumina trăsăturile delicate, şuvițele fine ca puful scăpate de sub panglica murdară de la ceafă. Mâna cu care atingea ultimele petice intacte de blană îi tremura uşor.

— Nu e… zise Violet căutându-şi cuvintele. Mai bine că s-a dus, înțelegi? A pierdut un picior, n-ar mai fi putut să se ferească de vulpe.

Fetița puse mâna mânjită de sânge pe brațul lui Violet şi aceasta se stăpâni cu greu să-şi ascundă scârba.

— Cum te cheamă? o întrebă ca să mai câştige timp.

Fetița lăsă din nou privirea spre iepure.

— O fi surdă, bombăni Red.

Fetița o privi cu atenție, dar tot nu scoase o vorbă.

— Bine, atunci fără nume. Hai să îngropăm iepurele, ce zici? îi propuse Violet. Ai putea să-i pui o piatră la căpătâi, să sădeşti flori pe mormânt şi să mai vii pe aici, ca să nu fie singur.

Fu prima oară că fetița scoase un sunet, un mic oftat de uşurare şi teamă. Întreg trupul i se destinse când încuviință dând din cap. Evitând să se uite la cineva, Violet scoase o batistă din buzunar, o desfăcu şi, cu un gest ceremonios, o lăsă să cadă peste iepure. Fetele oftară, uşurate şi ele, când trupul schilodit nu se mai văzu.

— Coşul.

Joan îi întinse coşul unde fuseseră sendvişurile şi Violet, după ce înghiți de mai multe ori, luă trupul înfăşurat în batistă şi îl puse înăuntru.

Kit pocni din palme, cu o figură îndurerată.

— Spectacolul a luat sfârşit, toată lumea la lucru. Hai, Kate, dacă te mai mişti aşa încet, o s-o iei înapoi. Pune-ți mănuşile, Ellen… Iar tu, unde crezi că mergi? se rățoi cu mâinile în şold la Violet, care îi dăduse coşul fetiței. N-avem timp să îngrijim țâncii.

— Bine, dar trebuie să-l îngropăm, protestă Violet, în timp ce fetița o privea neliniştită pe Kit.

— Hai, Kit, fie-ți milă, o îndemnă Joan şi, din rândurile fetelor, se auziră chicoteli.

— Bine, cedă Kit. Dar mai întâi culegem şi pe urmă îngropăm.

Fetița aşeză cu grijă coşul pe o grămadă de frunze, apoi o ajunse din urmă pe Violet, care îi dădu să țină umbrela în timp ce ea scutura fructele.

Soarele coborâse jos peste pajişte când fetele o urmară pe fetiță în pădure. Unele cărau coşurile pline de fructe, altele – uneltele, iar Violet ducea coşul cu iepurele înfăşurat în batistă. Fetița, alergând de ziceai că nu atinge pământul, se îndreptă spre o poieniță frumoasă; cosițele aurii îi sclipeau în soare, gentuța de piele îi sălta pe spate.

Se adunară respectuoase în cerc, în timp ce Red îşi înăbuşea câte un chicot, Violet săpă o groapă şi fetița luă cu gesturi blânde trupul neînsuflețit şi îl puse acolo, aranjând batista deasupra. Îl acoperiră cu pământ, puseră o piatră la căpătâi şi îşi scuturară mâinile de praf.

— Bine, pocni Kit din palme, făcându-le să tresară şi să-şi dreagă glasul.

— Gata? întrebă Violet.

Însă fetița nu-şi dezlipea ochii de la peticul de pământ, şi lui Violet i se păru că vede lacrimi lucindu-i în ochi.

— Luați-o înainte, vă prind din urmă la magazie, îi spuse lui Kit, care dădu ochii peste cap şi plecă fără să mai scoată un cuvânt.

Umbrele se lungiseră, ceva mişca în desiş, dar în afară de asta, sub copaci domnea o pace nepământeană. Fetița se apropie de Violet, care se uita la micul mormânt şi îşi amintea de moartea primului ponei al lui Romy, Filou. Romy îşi dorise cu atâta disperare să-i facă o slujbă, că mama ei, la fel de afectată, se străduise să-l convingă pe vicar, însă fără succes. În cele din urmă, Duffy le sărise în ajutor, organizând o ceremonie – amestec de rituri păgâne şi ceaiul de după-amiază – ca să-l trimită pe Filou pe lumea cealaltă. Sau, mai bine zis, mormăise la urechea lui Violet, la măcelărie.

Strânse din dinți ca să nu râdă, însă fetița o auzi şi o privi întrebătoare.

— E trist când moare cineva, zise Violet, furioasă pe ea însăşi. N-ai ce face. Dar va fi bine, îşi drese ea vocea. Va fi bine.

Fetița dădu din cap şi o bătu pe braț.

— Acum mă consolezi tu pe mine? râse Violet înăbuşit. Ce ne mai potrivim, nu?

Copila îşi şterse faţa cu mâneca, lăsând urme rozalii în praful de pe obraji. Îi oferi mâneca lui Violet, care clătină din cap şi îi arătă mâneca ei.

— Mă cheamă Marigold, îi şopti fetiţa. Avea o voce hârâită, ca şi cum nu era obişnuită să vorbească.

— E un nume foarte frumos, zise Violet. Pe mine mă cheamă Lily.

Marigold dădu din cap şi îşi şterse din nou obrajii cu mâneca.

— Vrei să te conduc acasă, Marigold?

Fetiţa clătină din cap şi arătă spre cărare.

— Bine, atunci să mergem, altminteri mă jupoaie Kit de vie.

Marigold o luă de braţ şi îşi potrivi pasul cu al ei. Violet se crispă instinctiv simţindu-i atingerea, dar apoi se destinse şi o apucă şi ea de mână.

— Amândouă suntem flori[7], spuse Marigold timidă. Zâmbi în colţul gurii, şi Violet simţi o uşurare.

7. Lily – „crin“; Marigold – „gălbenea“.

— Într-adevăr, încuviinţă. Chiar aşa.

TREIZECI ŞI DOI

— Un mesaj pentru fetele din Armata Terestră, domnule Hardwick, domnule administrator. Nu e nevoie să răspundă, mi s-a spus. Fata de la bucătărie puse plicul în mâna lui Hardwick şi se grăbi să iasă.

Kit întinse mâna, însă Hardwick deschisese deja plicul elegant, de culoare alburie, şi citi mesajul. Pe faţă i se aşternu o expresie uimită, apoi se stăpâni.

— Vă credeţi deştepte, nu? Expresia nu i se schimbă, dar, pentru întâia oară de când îl ştia Violet, îi simţi o notă de nesiguranţă în glas. Poate că îşi dăduse şi el seama, fiindcă se opri, ca să nu se dea de gol şi mai tare, şi mototoli cartonul gros în pumn.

— Domnule Hardwick? zise Kit uitându-se neliniştită la ghemotocul de carton.

Red se apropie din spate, fără să fie văzută, ridică plicul de pe jos şi îl băgă în buzunarul salopetei.

— Sunteţi convocate la conac, zise Hardwick printre dinţi, rostind cu greutate fiecare cuvânt. La trei după-amiaza, azi.

Fetele murmurară emoţionate, cu excepţia lui Violet, care simţi cum i se strânge stomacul ghem. O fi… o fi cumva mama ei? Se hotărâse la un moment dat să-i dea de urmă, în timp ce ea o credea în Yorkshire, împăcată cu gândul că îşi pierduse fiica rebelă? Oare acum stătea în salonul lui Lady Crowden, cu un zâmbet forţat pe faţa împietrită?

Hardwick dădea instrucţiuni. Violet lăsase ochii în jos, gândindu-se ce vor spune fetele când vor afla că nu e Lily, una dintre ele, ci o răsfăţată din înalta societate. Şi chiar dacă ar fi acceptat-o, ceva tot le-ar fi despărţit, din cauză că erau diferite şi că ea se ascunsese de ele. Nu putea suferi gândul că vor şuşoti pe seama ei în timp ce era luată de acolo în limuzina luxoasă, că va fi lipsită de primele legături de prietenie, chiar dacă firave, smulsă dintr-un loc unde începuse să prindă rădăcini şi unde avea prima oară sentimentul că trăieşte cu adevărat.

— O să recuperaţi timpul pierdut în seara asta, fără îndoială, mârâi Hardwick, şi nu mai e nevoie să vă spun să vă purtaţi ireproşabil. Numai cele cu uniforme curate vor merge, cel mult patru. Veţi intra şi veţi ieşi în tăcere, aşa cum se cade unor lucrătoare de pe domeniu. Am o relaţie excelentă cu familia şi n-am să îngădui ca o ceată de tâmpite să terfelească reputaţia tuturor lucrătorilor…

Violet privea fără să vadă, cu faţa întoarsă spre locul de unde venea vocea lui Hardwick, şi dădea mecanic din cap fără să audă, lucru care, din cine ştie ce pricină, părea să-l scoată din fire, căci, atunci când îşi îndreptă privirea spre el, îşi dădu seama că stătea cu ochii pe ea.

— Dacă aud că aţi vorbit ce nu trebuie sau că v-aţi purtat necuviincios – şi fiţi sigure că voi afla –, să ştiţi că n-o să vă placă ce o să păţiţi, aşa să-mi ajute Dumnezeu. Fără să-şi ia ochii de la Violet, aruncă cartonul spre Kit, care îl prinse şi îl ascunse la spate, ca nu cumva să se răzgândească. Fata din spatele ei îl dădu mai departe, până ce Hardwick nu mai avea cum să pună mâna pe el. Şi să nu leneviţi la lucru, altminteri am să mă văd nevoit să-i spun Înălţimii Sale că sunteţi prea ocupate.

Ieşiră afară cât îndrăzniră de repede, murmurând entuziasmate şi comentând în şoaptă înainte măcar să treacă pragul. Când ajunse în uşă,

Violet se auzi strigată.

— E mâna ta la mijloc? întrebă Hardwick, ajungând-o din urmă.

— Întrebați de vizită? spuse pe un ton voit nepăsător, dar se înfurie, fiindcă se înroşise până în vârful urechilor. Nu.

— Nu şi mai cum?

— Nu, domnule Hardwick. Domnule administrator.

Încercă să se îndepărteze, însă el o apucă de braț şi îi simți pe față răsuflarea caldă şi umedă.

— Aşa ar fi bine, spuse şi mai încet, cu o privire în care se amestecau scârba şi interesul – față de ce, oare? De situația ei neajutorată? De apropierea fizică?

Violet simți un gust amar în gură, apoi el îi eliberă brațul şi o împinse. Fără să dea atenție fetelor îngrămădite în jurul lui Kit, o luă pe alee şi intră în birou.

— Pot să văd şi eu biletul? întrebă Violet tremurând.

Era scurt şi la obiect. *Invită fetele din Armata Terestră. Luni după-amiaza, la ora 3.*

Răsuflă uşurată uitându-se la scrisul mărunt, aproape ilizibil. Nu părea să aibă vreo legătură cu ea, doar că era puțin ciudat. Vorbiseră de Lady Crowden nu mai departe de ieri, şi acum iată că le invita în casa ei. Red nu dădea plicul din mână şi fetele se minunau privind emblema de pe spate: un C mare pe fond de arbori şi crengi încolăcite, din care un măr minuscul atârna în mijlocul literei C.

— Oare ce-o fi vrând de la noi? întrebă Violet.

— Nu contează. E momentul să aducem în discuție câteva lucruri, doamnelor, zise Red dându-şi importanță. Uniforme incomplete – două dintre noi nici măcar nu au jachete –, biciclete, dacă ni le poate da, semnarea foilor de pontaj, zilele libere. Cruzime, agresare, umilire. În general, comportament urât.

— Altceva? întoarse Kit ochii către Joan.

— Am putea să vorbim şi despre corespondență? zise Lucy rugătoare.

— Nu putem acapara conversația cu cererile noastre, spuse Kit nesigură. Poate că vrea doar să lucrăm în grădină, ori să ne cunoască, sau cine ştie ce-o vrea.

— Şi o să turbeze de-a binelea când o să afle că l-am vorbit de rău pe la spate, se cutremură Ellen, uitându-se peste umăr. Ceea ce am câştiga plângându-ne nu merită răul pe care ni l-ar face răzbunându-se.

— Dar tocmai de-asta ne plângem, clătină Red din cap. Ne e aşa de frică de el, că nu îndrăznim să ne plângem.

— Ea i-ar putea spune să nu ne pedepsească, dădu Lucy glas unei speranţe împărtăşite de toate.

— Şi pe urmă o să stea aici zi de zi, clipă de clipă? clătină Ellen din cap. Ca să nu mai spun că e cu gândul în altă parte, la doliul ei.

Discutară o vreme, până Violet zări o siluetă subţire, într-o rochie lălâie. Aplecată deasupra mesei de lângă uşă, Myra spăla farfuriile şi cănile, dar acum se oprise şi se vedea că trage cu urechea.

— Mai bine plecăm, îi tăie vorba lui Joan şi le făcu semn să pornească pe alee.

— Da, mai avem de terminat la tufişuri, făcu Kit înţepată, fiindcă Violet dăduse o comandă înaintea ei. Să ne grăbim. Putem vorbi pe drum.

— Hai, bate odată, Kit, spuse Red nerăbdătoare când ajunseră, la ora trei, la conacul Winterbourne, în dreptul intrării servitorilor.

— Să nu mai scoţi un cuvânt, se răsti Kit la ea.

După multe negocieri s-a hotărât să meargă Kit, fiind supraveghetoare, împreună cu Joan şi Violet, care refuză, dar nu fu ascultată, ţinând seama că se luase la harţă cu Hardwick în ziua dinainte. După multă stăruinţă, o lăsară şi pe Red să meargă, cu condiţia să nu scoată o vorbuliţă în legătură cu comuniştii, cu vreo plângere sau cu mâncarea.

— Nu puteţi să-mi impuneţi ce să fac, se revoltă ea, dar apoi făcu o figură încântată. Plăcintă… spuse cu un aer smerit. Plăcintă cu mere… Doamne…

Apăruse o fată de la bucătărie, roşie la faţă şi încruntată, ţinând în mână o tavă.

— Şi voi ce mai vreţi? întrebă obraznică înainte să trântească tava pe un butoi întors cu fundul în sus.

— Ne-a chemat Lady Crowden, răspunse Kit, ieşind în faţă.

— Are să vină cineva să vă ia, fără îndoială, spuse fata, neguroasă. Şi da, am ars plăcinta, se răsti la Red, văzând că nu-şi ia ochii de la plăcintă.

Însă aceasta închise ochii şi se aplecă peste plăcintă.

— Miroase dumnezeieşte, murmură. Veniți să vedeți.

Puțin mai târziu, după ce Kit o beştelise pe Red, urcau scara din spate şi intrau, în urma unui valet plin de fumuri, pe uşa verde a holului. Violet mergea în spate, ascunzându-se după Joan, convinsă mai mult ca oricând că mama ei avea să apară dintr-o clipă în alta. Totuşi, imaginea lui Lady Etherington se şterse puțin câte puțin, pe măsură ce văzu praful de pe ramele tablourilor şi cornişe, şalul negru de dantelă întins pe oglinda mare din hol, ale cărui colțuri se legănau în bătaia vântului intrat pe uşa din spate. Paşii fetelor răsunau aproape nefiresc de tare în lipsa oricărui alt sunet şi nici în camerele prin care trecură – un salonaş turcoaz, o garderobă, o cămăruță în care trona un telefon pe o măsuță – nu era vreun semn de viață. Casa întreagă era în doliu.

Cu inima grea, Violet intră în salon împreună cu fetele, tăcute şi emoționate. Aici, valetul se uită urât la pantalonii lor înainte să le arate o canapea. Casa asta era tristă, cufundată în tăcere… probabil că la fel arăta acum şi casa lui Romy din Piața York. Învăluită în durere şi disperare, lipsită de zarva şi vânzoleala care îi plăceau atât de mult lui Violet, când Duffy aducea acasă colegi de şcoală, iar Romy şi Violet întorceau camera copiilor pe dos până când unchiul Rupert ieşea în hol şi striga, prefăcându-se deznădăjduit, că pe copii trebuie să-i vezi, nu să-i auzi, şi n-ar putea bona să mai potolească tărăboiul?

Cu gândul tot la mama ei, îşi spuse Violet necăjită, uitase să se gândească mai des la Romy; fusese prea preocupată de noua ei viață, de cum să-şi facă prieteni, era mândră că se descurca singură. Înfipse unghiile în cicatricile de pe brațe şi trase de piele spre locul din palmă unde era carne vie, căutând durerea care să-i amintească cine e cu adevărat…

— Opreşte-te, Lily.

Cineva o trase de degete. Red o înghionti cu cotul şi îi zâmbi.

— Valetul o să se supere rău dacă o să-i pătezi canapeaua cu sânge, îi şopti. Ca să nu mai spun de Înălțimea Sa… adăugă, arătând cu capul spre Kit.

Mulțumită că se putea sprijini de piciorul puternic al lui Red, Violet trase aer în piept şi roti privirea prin salonul atât de asemănător cu multe altele,

cu tablouri clasice şi biblioteci masive. Doar că aici mai era şi un pasionat de fotografie, fiindcă într-o vitrină erau expuse mai multe aparate, de epocă sau moderne, iar pereții erau acoperiți cu o colecție de poze alb-negru de mari dimensiuni, în rame negre: o grămadă de mere lucioase, ale căror detalii se vedeau clar; câțiva stropi de rouă pe o pânză de păianjen; bruma căzută pe o păşune, conturând perfect fiecare fir de iarbă. Lângă uşă, ca şi cum fusese adăugată ulterior, era atârnată o fotografie mai mică: o fetiță slăbuță, cu părul ca un caier auriu.

— Uite-o, ea e, şopti la urechea lui Red.

— Țigăncuşă, nu? chicoti aceasta, şi Violet zâmbi şi ea amintindu-şi de fetița ca un spiriduş, cu sprâncene subțiri, ascuțite, şi cu față micuță, temătoare.

Auziră un zgomot în hol, apoi, ca şi cum ar fi simțit că Violet se gândeşte la ea, Marigold însăşi apăru în prag. Nu era mult schimbată, doar rochia îi era ceva mai curată, ca şi fața; părul îi era proaspăt spălat şi pe umăr ducea aceeaşi gentuță de piele. Când dădu cu ochii de fete, clipi de mai multe ori, vizibil surprinsă, zâmbi sfioasă şi dispăru din nou. Auzind zgomot de paşi, Violet se pregăti să audă vocea tăioasă a lui Eleanor Etherington; nu-şi dorea decât să se termine odată, însă uită cu desăvârşire de mama ei când o femeie apăru în prag. Avea părul lins strâns într-un coc şi părea că doar corsetul rochiei negre o ține în picioare. Mergea încet, de parcă fiecare pas însemna un efort uriaş. Marigold mergea chiar în fața ei.

— Hai, mamă, aşază-te aici, o îndemnă.

Lady Crowden nu-i dădu atenție fiicei ei, care îi potrivi o pernă la spate şi aranjă faldurile țepene ale rochiei negre înainte să-i adreseze lui Violet un zâmbet sfios şi să iasă din cameră.

— Bună ziua, Înălțimea Voastră, spuse Violet când se vădi că Lady Crowden istovise doar stând pe scaun, în timp ce Kit, copleşită de ce era în jur şi de disperarea care apăsa ca un nor negru pe umerii gazdei, rămăsese fără glas. Suntem fetele din Armata Terestră, lucrăm în livezi.

— Regret, dar nu-mi amintesc, spuse Lady Crowden cu glas şovăitor. Ați venit fiindcă…

Violet răsuflă încet şi îndelung, uşurată şi cumva obosită. Deci nu era în legătură cu mama ei sau cu ea. Scăpase cu bine.

— Sunteţi reprezentanta noastră, aţi dorit să ne vedeţi, Înălţimea Voastră? întrebă stânjenită, văzând că Lady Crowden întoarce capul spre uşă, abia aşteptând să scape, în mod evident.

— Mai bine plecăm, spuse Red încet. Cred că e o neînțelegere la mijloc.

— Bună ziua.

Violet încremeni şi Red scoase o exclamaţie de surpriză, fiindcă, sprijinit de cadrul uşii, stătea bărbatul de pe dealul Thistle.

TREIZECI ŞI TREI

— Lordul Crowden, anunţă valetul oarecum inutil, fiindcă acum, văzându-l la lumina zilei, Violet îşi dădu seama că semăna cu ceilalţi membri ai familiei. Avea acelaşi păr blond ca Marigold, doar că era pieptănat pe spate. Ochii cenuşii priveau cu mai multă îndrăzneală, zâmbetul era încrezător.

— A, Guy, făcu Lady Crowden ca şi cum atât aştepta. Au venit fetele acestea şi mă tem că nu ştiu… Se opri, obosită, şi lui Violet i se strânse inima înțelegând că, dacă Lady Crowden pierduse un fiu, atunci bărbatul acesta pierduse un frate, la fel ca Marigold, care tocmai venise înapoi cu el.

— E în ordine, mamă, spuse Guy Crowden. Eu le-am invitat.

Se uită la Red, care zâmbi cu gura până la urechi, dădu formal din cap către Joan şi Kit şi, în cele din urmă, şovăind, ca şi cum n-ar fi vrut, dar nu-şi dorea nimic mai mult, se uită la Violet. Aceasta îşi înfipse unghiile în rana de lângă degetul mare. Durerea o săgetă, împingând-o până în punctul când nu se mai putea stăpâni. Obrajii îi ardeau, i se părea că are pielea subțire ca hârtia şi că abia poate ascunde clocotul şi fierbinţeala dinăuntru. Era încredinţată că el vede ce se petrece în sufletul ei şi nu ştia dacă să se bucure sau să se mânie.

— Văd că ai reuşit să rămâi în viaţă. Împreună cu tovarăşa dumitale de nădejde. Le făcu semn cu mâna să nu se ridice şi se aşeză şi el, întinzând uşor un picior.

Joan şi Kit întoarseră încet capetele spre Violet şi Red. Aceasta se aplecă spre Kit şi îi şopti:

— Omul cu torța.

— N-am… cum să zic… spuse Violet roşind, apoi trase aer în piept. Ar fi trebuit să vă prezentați cum se cuvine când eram pe deal, spuse pe un ton de reproş. Sau să semnați biletul. N-am ştiut la ce să ne aşteptăm.

Guy Crowden o privi amuzat şi apreciativ, ca şi cum răspunsul ei belicos fusese la înălțimea aşteptărilor lui. Totuşi, văzând expresia şocată de pe fața lui Joan, Violet îşi zise că, pe când Violet Etherington îşi putea permite să pună la punct pe cineva, nu acelaşi lucru era valabil pentru Lily Burns, drept care se abținu de la orice alt comentariu ar fi fost tentată să facă, bunăoară despre cum încălcase consemnul de stingere şi îi lăsase pe alții să tragă ponoasele.

— Oricum, e o plăcere să vă cunoaştem, adăugă jalnic, Înălțimea Voastră.

— Şi mie îmi face plăcere, spuse pe un ton politicos, dar amuzat. Guy Crowden, la dispoziția dumneavoastră.

Lui Violet îi veni în minte şirul de amabilități răsuflate cu care continuau acest fel de conversații. „Da, am călătorit bine. Ce ziceți de vremea asta?“ Şi de acolo nu mai era mult până la „Dickens e autorul meu preferat. Al dumitale care e, Violet?“

Scutură din cap ca să alunge senzația de déjà-vu, le auzi pe Kit şi Joan murmurând ceva ininteligibil, şi apoi pe Red, care nu voia să se lase intimidată:

— Eu sunt Juliette Simpson, ea e Lily Burns, Kit Pritchard şi Joan Woods.

El dădu din cap politicos, dar formal, şi Violet, atinsă în orgoliul ei, se întrebă dacă măcar va ține minte cum le cheamă. Se enervă şi mai tare când văzu că se întoarce încruntat spre Marigold.

— Cred că ți-am spus să stai cu bona. Te rog, ajut-o pe mama să urce în camera ei, apoi du-te imediat în camera ta. Întorcându-se, o văzu pe Violet încruntată la rândul ei. Da? spuse răstit, dar ea se uită intenționat pe lângă el.

— La revedere, Lady Crowden, a fost o încântare să vă întâlnim, spuse limpede când aceasta se ridică, însoțită de Marigold. Sper să ne revedem în curând, Marigold, adăugă aruncându-i lui Guy o privire sfidătoare, pe care el o ignoră complet, înfuriind-o şi mai tare.

— Pot să vă ofer un ceai? întrebă el.

— Da, vă rugăm, oftă Red.

Kit dădu ochii peste cap.

— În viața mea n-am să te mai iau cu mine, cât or exista oameni pe lume, bombăni.

— Adică femei, mormăi Red şi se închise într-o tăcere ofensată.

Ceaiul se desfăşură într-o atmosferă de stinghereală, marcată de eforturile eroice, dar evidente făcute de Red să nu ia mai mult de două brioşe, de muțenia lui Kit şi de ghionturile pe care Joan i le dădea lui Violet, îndemnând-o să spună ceva. Aceasta, între timp, se străduia să nu arate că ştie cum se ia ceaiul într-un salon aristocratic, ca să nu mai spunem că era în prezența acestui bărbat nerăbdător şi neliniştit, ai cărui ochi îi căutau pe ai ei tocmai când era mai puțin pregătită, şi cu atât mai puțin ştia cum să reacționeze. Prin urmare, când izbuti să scoată pe gură câteva platitudini, vorbi cu o voce străină, răguşită, care, din efortul de a nu fi prea elegantă, părea aproape grosolană şi fu primită cu o privire apreciativă şi amuzată, care avu darul s-o înfurie şi mai rău.

Răsuflă uşurată când, în cele din urmă, veni valetul ca să strângă, deşi Red fu literalmente îndurerată să nu ia şi ultima brioşă.

— Deci, spuse Guy Crowden, v-am invitat fiindcă, după ce v-am întâlnit pe voi două aseară, mi-am dat seama că nu ştiu mai nimic despre voi sau că mama răspunde de soarta voastră. Acum ceva vreme, fratele meu a aranjat să fiți angajate, dar situația s-a schimbat… O clipă, zâmbetul agreabil fu înlocuit de o expresie îndurerată. Mama a avut alte griji în ultima vreme. Eu abia am ieşit din spital şi, fiindcă se pare că de acum e datoria mea să mă ocup de tot, înțeleg că trebuie rezolvate nişte probleme…

— Chiar aşa, izbucni Red bucuroasă şi uşurată.

— …drept care m-am dus să-l văd pe domnul Hardwick mai devreme, ca să aflu care e situația la zi.

Red îngheță. Kit se uită îngrozită la Guy, însă acesta nu păru să bage de seamă.

— Mi-a arătat unde dormiți, condițiile mi s-au părut potrivite – acolo au dormit lucrătorii sezonieri acum câțiva ani şi nimeni nu s-a plâns – şi m-a asigurat că nu există probleme. Rănile, dacă îi sunt aduse la cunoştință, sunt

tratate pe loc. Mâncare e destulă, se poate face baie oricând; fiica lui se ocupă de aceste lucruri. Pe de altă parte, făcu el o pauză, se pare că există probleme de comportament din partea voastră. Lipsă de punctualitate, de respect. Lene.

Fetele rămaseră cu gura căscată.

— *Nu* suntem nici leneşe, nici lipsite de respect, spuse Kit, vânătă la faţă. Muncim la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât oricine altcineva, Înălţimea Voastră.

Îi aruncă ultimele cuvinte în faţă, apoi închise gura, ea însăşi îngrozită de ce spusese.

Guy ridică din sprâncene, ca şi cum atitudinea ei confirma întru totul spusele lui Hardwick.

Violet se simţi dintr-odată istovită. Carevasăzică Hardwick găsise o cale să le-o ia înainte. Cum să pună acum în cuvinte ura din toate acţiunile lui, nedreptăţile, atmosfera de închisoare, stânjeneala şi înjosirile, când el anulase deja orice plângeri ar fi putut ele avea? Orice ar spune acum ar părea nişte mofturi copilăreşti, ca să nu mai pomenim că Hardwick le va aştepta la întoarcere.

— Aţi fost amendate pentru că nu aţi respectat stingerea; aţi plecat de pe domeniu în ciuda unor ordine exprese; nu aţi terminat la timp diverse… ăă… sarcini. Nu vreau să spun că trebuia să faceţi toate astea, se grăbi să adauge văzând că faţa lui Kit capătă o nuanţă periculoasă de purpuriu, dar domnul Hardwick are totul notat: orele lucrate, rezultatele şi infracţiunile. O fi mai… cum să spun… aspru din fire, însă e un organizator excelent, e cu noi de ani de zile, un stâlp al comunităţii, om al bisericii şi aşa mai departe. Fratele meu îl stima sincer şi se bizuia pe el întru totul. Aşteptă o clipă, apoi se uită la Violet. Dacă aţi încerca să fiţi mai ascultătoare, sunt sigur că n-ar mai exista probleme.

Privirea amuzată revenise în ochii lui cenuşii, ca şi cum, în realitate, mai degrabă decât să se intereseze de situaţia lor sau să se ocupe de Hardwick, voia să se întreacă în vorbe cu Violet.

Ea îl privi calmă şi îi răspunse pe un ton serios, ferindu-se să trădeze vreo emoţie:

— Mai sunt şi alte chestiuni de discutat. Avem nevoie să ne completăm

uniformele – am aici o listă cu lucrurile care ne lipsesc –, şi cât mai repede cu putință, înainte de venirea iernii. Am mai vrea încă o oră de căldură seara şi cinci biciclete pentru când domnul Hardwick e prea ocupat ca să ne ducă undeva *la timp*, spuse, apăsând pe ultimul cuvânt cu o uşoară ironie în glas. Şi, în sfârşit, mai e o mică problemă, poate greşit înțeleasă de vrednicul domn Hardwick…

— Nu vrem să fim câtuşi de puțin obraznice, se grăbi Joan să atenueze sarcasmul evident.

— …am vrea să fim plătite.

— Plătite?

Era limpede că Guy Crowden nu se aşteptase la aşa ceva, pentru că se lăsă pe spătarul scaunului şi nici măcar nu observă că Marigold se întorsese pe furiş şi se aşezase pe jos, aproape de Violet, ascunsă după brațul canapelei.

— Nu vă plăteşte ministerul?

Violet îl privi uluită.

— Dumneavoastră sunteți cel care ne plăteşte.

Se opri înainte să mai spună ceva care să însemne „Cum de ştiți atât de puține despre proprietatea dumneavoastră?“, dar întrebarea se subînțelegea din tonul ei.

— Domnul Hardwick trebuie să ne semneze regulat foile de pontaj şi să ne plătească vinerea, spuse Joan repede, şi, de vreme ce e supraveghetorul nostru, atunci, tehnic vorbind…

— Am terminat treaba, am vrea să fim plătite, zise Kit.

Violet ridică bărbia şi îl privi fix pe Guy, căruia i se şterse încet zâmbetul de pe față în timp ce nu-şi putea lua ochii de la ea, ca vrăjit, până când Kit îşi drese glasul. Abia atunci întoarse el privirea, puțin îmbujorat la față.

— De ce numai cinci biciclete? Din moment ce sunteți nouă? vru să ştie.

— Ne-am gândit că poate e prea mult să cerem nouă, recunoscu Red. Teoretic, nu trebuie să fie furnizate de Armata Terestră. Iar noi putem merge două pe o bicicletă. Cele mici stau în spate, cele mari pedalează.

O clipă, Guy Crowden păru că pufneşte în râs.

— Bine, spuse.

— Ce înseamnă „bine“? vru să ştie Violet.

— Am să văd ce se poate face, răspunse el, apoi întinse mâna la spate şi trase de un şnur cu ciucure la capăt.

— Clopoțelul servitorilor, şopti Violet ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Red.

— Mergeți jos în bucătărie, spuse Guy. Precis că doamna Dawson mai are câteva brioşe rămase de la ceai, adăugă făcându-i cu ochiul lui Red în momentul când apăru valetul cel arogant.

Kit şovăia.

— Însă vă rugăm… când stați de vorbă cu domnul Hardwick, poate îi dați de înțeles că… ăăă… nu e vorba de nici o rea-voință din partea noastră, încheie cam fără chef. Nici un dram, înțelegeți?

Red părea că nu prea e de acord cu privire la măsura de rea-voință implicată, dar până la urmă oftă şi o îmboldi pe Violet să se ridice în picioare.

— Dumneata rămâi, domnişoară Burns.

Fetele se întoarseră toate odată şi strânseră rândurile.

— Vreau să chem pe cineva să-i bandajeze mâna, făcu Guy exasperat, nu s-o vând unui stăpân de sclavi. Hawkins, te rog trimite-o pe domnişoara Cox aici. Rana o să se infecteze, dacă nu s-o fi şi infectat deja. Nu înțeleg de ce nu i-ai cerut domnului Hardwick să cheme un doctor.

Violet fu cât pe ce să izbucnească în râs. Să-i ceară lui Hardwick? Şi cum avea să plătească?

— Şi acum e rândul tău, zise, arătând cu degetul spre creştetul capului lui Marigold, care se zărea pe deasupra brațului canapelei. M-am plictisit s-o tot aud pe bonă că-şi dă demisia fiindcă n-o mai țin picioarele să alerge după tine.

Violet deschise gura ca să-i ia apărarea, însă Marigold se ridică în picioare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ne vedem curând? îi şopti Violet când fetița trecu pe lângă ea. Pun rămăşag că alergi mai iute decât bona. Vino, că ne găseşti, o să fim la magazia de lângă tufişurile de porumbar, adunăm fructele.

Marigold zâmbi uşor şi dădu scurt din cap înainte să dispară după colț.

După plecarea fetelor, în cameră se lăsă o tăcere nefirească. Violet îl privi pe Guy cu coada ochiului. Nu era înalt, ci mai degrabă suplu şi puternic;

sub cămaşă i se vedeau umerii lați, de bărbat obişnuit să călărească, să mâne calul în goana mare mai degrabă decât să primească oaspeți într-un salon demodat. La lumina zilei, se vedea mai bine că şchioapătă, şi ultima brumă de supărare stârnită de purtarea lui neglijentă se topi când văzu cum strânge din dinți de durere întorcându-se încet spre canapea, şi îi mai observă şi cearcănele negre de sub ochi.

— Nici să nu te gândeşti, se răsti când ea îi oferi mâna.

— Voiam doar să fiu de ajutor, zise, indignată din nou.

— Nu e nevoie, spuse el şi păru că a renunțat să se aşeze, sprijinindu-se în schimb de spătarul canapelei, apoi gemu întinzând piciorul. Nu-mi plac oamenii care sunt amabili cu mine.

— M-aş mira să mai existe şi de ăştia, spuse Violet înțepată şi se sprijini de spătarul canapelei, lângă el. Sărăcuța Marigold, ce urât vorbiți cu ea! Ce-ați pățit la picior? Ați căzut de pe cal sau aşa ceva?

Intenționat rostise cu un aer lejer ultimele cuvinte, dar se căi pe loc când el spuse fără s-o privească:

— Ce pățeşti la război.

Violet roşi până în vârfurile urechilor.

— Fireşte. N-am vrut să fiu necuviincioasă. Îmi pare rău de fratele dumneavoastră. Am aflat de la Duff… adică, noi am aflat. Am spus ceva necugetat. Îmi pare aşa de…

— Rău, da, ai spus. Se aplecă şi îşi frecă piciorul cu mâna, apăsând cu degetul într-un punct aflat chiar deasupra genunchiului, apoi se încruntă. Tuturor le pare teribil de rău pentru mine.

Violet căută o replică neutră.

— E o mare uşurare pentru mama dumneavoastră şi pentru Marigold să vă aibă acasă.

— Da, răspunse el mutându-şi greutatea pe cealaltă parte. O mare uşurare pentru toți, adăugă şi parcă reveni la realitate. Adică, mulțumesc. Eşti cu adevărat amabilă.

Văzu cum i se ridică colțurile gurii şi zâmbeşte – acel zâmbet care îi făcea stomacul să se strângă şi inima, să-i bată mai tare. Trupul i se încordă, vrând să reducă distanța dintre ei; ochii lui păreau că îi caută pe ai ei…

Uşa se deschise în spatele lor, Violet tresări şi se lovi fără voie de Guy. În

cameră intră o femeie cu un coş în mână.

— Îmi pare rău că v-am speriat, se scuză. Aţi pus să mă cheme, Înălţimea Voastră?

— A, domnişoară Cox, răspunse Guy calm. V-aş ruga să bandajaţi mâna acestei tinere. Se pare că s-a rănit în timp ce…

— Curăţam un teren de mărăcini, zise Violet. Şi culegeam porumbe.

— Într-adevăr, spuse el.

Sperase că Guy va pleca, dar el nu se mişcă din loc. Domnişoara Cox o duse la măsuţa din bovindou, unde lumina era mai bună. Era o femeie drăguţă, blândă şi atentă; îi amintea lui Violet de una dintre cameristele mamei, pe nume Gerry, care juca uneori dame chinezeşti cu ea, seara.

Violet îşi dădea bine seama de ciudăţenia situaţiei: cine era de fapt şi cine pretindea a fi, aşezată cu pantalonii din stofă grosolană pe scaunul elegant, tapisat cu catifea, ţinând mâna învelită în puloverul ţipător pe măsuţa delicat decorată, din lemn de trandafir. Domnişoara Cox se aplecă deasupra mâinii ei, cu dezinfectantul în mână.

— Doamne, făcu văzând băşicile şi carnea vie. Îmi pare rău, dar o să usture.

— Nu-i nimic, spuse Violet printre dinţi, cu ochii la o fotografie reprezentând un măr atârnat de o creangă, atât de viu, încât ziceai că va ieşi din ramă. Ce fotografii frumoase! zise scrâşnind de durere.

Degetele domnişoarei Cox se încleştară pe sticluţa cu dezinfectant.

— Domnul Oliver le-a făcut, spuse. Era foarte talentat.

— Îmi…începu Violet, dar se opri înainte să spună „Îmi pare rău“. Avea ochi de artist, zise în schimb. Sunt mai reuşite decât multe pe care le-am văzut la Londra.

— Nu e bine să fii acolo acum, cu raidurile acelea; n-ai nici o clipă de pace. Domnişoara Cox ungea cu blândeţe mâna lui Violet cu o alifie.

Atingerea ei era atât de gingaşă, mirosul mentei din alifie, atât de proaspăt şi de înviorător, că Violet desfăcu degetele, unul câte unul.

— E… vreau să spun, ce mai e pe acolo? izbucni fără voie. Nu prea primim veşti.

— Informaţiile sunt ţinute secrete, interveni Guy. Dar, din câte am auzit, au bombardat Londra noapte de noapte.

Domnişoara Cox o privi cu milă.

— Am să mă rog pentru familia ta, îi spuse, şi Violet dădu din cap recunoscătoare.

— Înălțimea Sa o aşteaptă pe domnişoara Cox, spuse Hawkins, apărut brusc în pragul uşii, imaginea însăşi a dezaprobării. Iar pe dumneata te aşteaptă celelalte jos, adăugă pe un ton mult mai puțin civilizat.

Domnişoara Cox se grăbi să termine bandajul, îi dădu lui Violet un borcănel cu alifie şi câteva bandaje pentru mai târziu şi plecă cât putu de repede. Hawkins o aştepta în mod ostentativ pe Violet, care, confruntată cu atâta aroganță, se apucă să-şi verifice atent bandajul. Când dădu de înțeles că nu face decât ce hotărăşte singură să facă, se ridică în picioare.

— Atunci, la revedere. Şi mulțumesc pentru timpul acordat, îi spuse lui Guy Crowden, care, îşi dădu seama, urmărise cu oarecare interes încercarea ei de a-l pune la punct pe Hawkins.

Şovăi, neştiind dacă să-i strângă mâna, şi se mărgini să facă o mică plecăciune, ceea ce îi smulse acestuia un zâmbet.

— Nu ai pentru ce.

Lui Violet i se puse un nod în gât şi îşi dori ca Guy să nu-i zâmbească astfel cu Hawkins de față.

— Vă veți gândi la plata ce ni se cuvine, la biciclete şi celelalte? întrebă deznădăjduită.

— Voi considera că e îndatorirea mea patriotică.

TREIZECI ŞI PATRU

Cele trei fete o aşteptau aşezate în jurul unei mese mari de lemn, masa servitorilor. Red părea absolut ghiftuită cu mâncare, Kit arunca priviri neliniştite spre scară.

— Iată-te, zise uşurată şi adăugă repede, ca şi cum ar fi fost stânjenită de îngrijorarea ei: Hai să mergem, fetele abia aşteaptă să le povesteşti.

Cele rămase afară se năpustiră asupra lor de cum ieşiră din grădina de legume. Red se dovedi a fi un bun povestitor, mimând scenele mai interesante, de pildă cum le privea Hawkins de sus, în loc să fie pe front,

luptând pentru Anglia, cum izbutise Violet să fie politicoasă, dar să pună pe fiecare la locul lui, cât de înțeleaptă fusese Kit că nu scosese o vorbă, mulțumindu-se să se uite urât la toți şi la toate, ceea ce, fireşte, le fusese de mare folos. Kit se prefăcu apoi că-i trage una lui Red, dar, în curând, deveni serioasă.

— Hardwick a ajuns acolo înaintea noastră, spuse pe un ton grav. Ne-a vorbit de rău cât a putut. Dar Lily s-a priceput de minune să pună pe tapet măcar câteva dintre întrebările noastre. Şi lordul ştie acum că nu suntem plătite.

— Nu m-aş mira să ne țină partea, zise Red prefăcându-se că leşină, fiindcă a fost absolut fermecat de Lily a noastră.

— Ba n-a fost, protestă Violet vehement.

— Înțeleg că ne vom primi banii, spuse Joan.

— Şi bicicletele. Şi un lord chipeş pe deasupra. Lily, puteai să te descurci şi mai rău.

Lucy o luă de braț şi Kit le duse spre magazie, ca să se apuce să aleagă fructele. Râdeau şi pălăvrăgeau, Kit şi Red se ciondăneau prieteneşte, iar Violet, încântată de sentimentul camaraderiei, nou pentru ea, visa în taină la zâmbetul care îi încălzea şi acum inima…

Un țipăt îngrozit o scoase din visare.

— Doamne sfinte! făcu Joan cu glas înăbuşit, uitându-se în magazia unde lăsaseră gălețile cu fructe şi a cărei uşă era deschisă.

Gălețile cu fructe adunate de ele în ziua aceea şi cu o zi înainte fuseseră răsturnate. Porumbele, împrăştiate şi amestecate cu nucile, luceau în lumina piezişă a soarelui de după-amiază. Pereții şi rafturile erau mânjiți cu zeamă purpurie, ciorchinii de fructe semănau în mod straniu cu carnea vie. Dar ce o tulbură cel mai tare pe Violet fu răutatea gestului, gândul că se furişase cineva aici şi închisese uşa cu o singură intenție: să le distrugă munca.

Se dădu înapoi, şi celelalte o urmară; numai Kit rămase înăuntru, privind înspăimântată dezastrul.

— E mâna lui, rupse Joan tăcerea. Altminteri nu se poate. S-a înfuriat că am fost invitate şi a vrut să ne dea o lecție.

— Dar el răspunde de ginul din porumbe, clătină Violet din cap. De ce naiba să distrugă recolta de fructe? Kit, vino cu mine. Întinse mâna şi, când

văzu că cealaltă nu se clinteşte, o apucă de braț şi o trase pe alee. Trebuie să-i spunem.

Kit îşi desprinse brațul din mâna ei.

— N-o să ne creadă.

— Ba da. Nici un om întreg la minte n-ar face aşa ceva. Se uită peste umăr, tremurând uşor. Nimeni, adăugă mai puțin convinsă. Mergem să vorbim cu el. Noi două. Voi rămâneți aici şi să nu lăsați pe nimeni să vadă ce e înăuntru.

Dacă îl judecai după confort, biroul lui Hardwick era spartan, dacă nu chiar ascetic. O lampă de birou arunca o lumină galbenă pe masa de lemn, o altă lampă atârna din tavan. Scaunul cu spătar drept nu-i invita pe vizitatori să stea la taclale; țesătura aspră de iută care ținea loc de draperie era bine trasă. Totuşi, nimic nu putea ascunde adevăratele dimensiuni ale operațiunii Livezile Winterbourne. Pe birou, teancuri de hârtii, meticulos aranjate, erau ținute în loc de greutăți de balanță, vechi şi ruginite. Pe rafturi se înşiruiau registre înguste şi cărți legate în piele. În locurile goale de pe pereți erau prinse hărți amănunțite, unele în rame simple de lemn, şi, la loc de onoare, un păretar enorm, mare cât un steag. Se vedea cât de colo că e vechi, pătat de vreme, broderia în cruciulițe se înnegrise, aşa încât cineva îl pusese sub sticlă ca să-l protejeze. Pe margini erau brodați cârcei de viță şi mere, în partea de sus scria „Livezile Winterbourne“ pe o imaginară linie ovală, iar în partea de jos, „Din întuneric, lumină“. La mijloc, între doi copaci, era o casă galbenă, brodată cu stângăcie.

Violet îşi dădu încă o dată seama cât de puțin era obişnuită să-şi pună întrebări, cu câtă naivitate accepta ceea ce i se aşternea în fața ochilor. Nu avusese nici cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă să administrezi o livadă, nici că Hardwick, aplecat acum deasupra unui registru uriaş, cu paginile acoperite de coloane de cifre, e creierul întregii afaceri. Regreta că nu se întâlniseră la magazie sau în curte, nu în acest spațiu masculin, unde avea în spate puterea şi vechimea familiei Winterbourne. Ele, un mic grup de lucrătoare sezoniere, deja nesigure de ceea ce le rezerva viitorul acum, că iarna se apropia, veneau să raporteze ceva ce urma să fie înregistrat ca o pagubă în unul dintre registre, şi aveau slabe şanse în fața acestei întruchipări a puterii absolute.

Auzind zgomot de paşi, ridică privirea.

— Aşa de repede v-ați întors de la Înălțimea Sa? întrebă impasibil.

— S-a întâmplat ceva la magazie, izbucni Kit. Nu e vina noastră, domnule, zău că nu. Porumbele, toate, cele de ieri şi de azi-dimineață, au… Se opri.

— A intrat cineva şi a răsturnat toate gălețile, continuă Violet repede. Le-a vărsat, a aruncat fructele pe jos, le-a zdrobit.

Hardwick rămase cu gura căscată.

— Asta înseamnă pe puțin cincizeci de sticle, zise, nevenindu-i să creadă. Anume am deschis distileria; sticlele sunt pregătite, ginul, cumpărat…

Smulse haina din cuierul de lemn şi plecă fără să se uite înapoi.

— Ei, de data asta chiar ați făcut-o lată, spuse privind mormanele de fructe strivite. Cum ați reuşit? În viața mea n-am văzut aşa ceva.

— Dar nu e vina noastră, strigă Kit speriată. Cum să facem aşa ceva şi de ce?

Însă Hardwick, care se vedea că încearcă să-şi transforme uluiala şi indignarea în ceva mai virulent, îşi vărsă năduful asupra ei.

— Să curățați imediat! Mă duc să văd ce e cu ginul, dar mă întorc, şi Domnul să vă aibă în pază atunci. Se întoarse şi fu cât pe ce să dea peste micuța Marigold, care se lipi de uşă ca să-i facă loc.

Văzând dezastrul, fetița făcu o figură îngrozită, dar când o zări pe Violet printre fete se lumină la față şi se strecură cu grijă spre ea, pe lângă perete. Se uită întrebătoare la Violet.

— Nici noi nu ştim cine a fost, spuse aceasta, schițând un zâmbet.

Marigold dădu din cap. Se aplecă, culese câteva boabe rămase întregi, găsi o găleată şi le puse înăuntru. Kit o privi o vreme, apoi oftă:

— Mai bine să ne apucăm să strângem.

Se puseră îndată pe treabă şi munciră în tăcere, folosind mături şi perii ca să curețe ce era mai rău. Marigold se învârtea printre picioarele lor, culegând boabele şi părând că se simte bine călcând fructele zdrobite. Când magazia nu mai arăta ca o baie de sânge – deşi aveau să treacă ani de zile până să se şteargă petele –, abia dacă adunaseră o găleată, ca dovadă a muncii de două zile. Obosite, se spălară la pompă, tot fără să scoată o vorbă, şi se îndreptară spre cantină. Pesemne că ceilalți aflaseră de pățania

lor, fiindcă amuţiră cu toţii când intrară ele.

Se aşezară împreună, fără să ridice ochii din farfurie.

— Parcă am fi râioase, şopti Red din colţul gurii.

— Mai ai şi alte veşti bune? făcu Lucy cătrănită.

Marigold se înghesui lângă Violet pe banchetă şi rămase acolo legănându-şi picioarele, cu gentuţa de piele atârnată în spate. Violet zâmbi văzându-i nerăbdarea când fetele îşi trecură de la una la alta tava cu felii de pâine. Unse o bucată cu unt şi i-o întinse; fetiţa se trase şi mai aproape când Myra trecu pe lângă ele, împingând căruciorul cu farfurii.

— Are să ducă mâncarea la conac, spuse Violet. Ar fi bine să te întorci cu ea.

Însă Marigold lăsase jos pâinea, fiindcă ceva îi atrăsese atenţia.

— Ce e? vru Violet să afle, însă atunci văzu şi ea: degetele şi încheieturile Myrei erau pătate cu roşu.

— Stai aici, îi spuse furioasă lui Marigold.

O ajunse pe Myra din urmă chiar la uşă, când împingea căruciorul pe alee.

— Porumbele. Tu le-ai vărsat, zise printre dinţi, aşezându-se în faţa ei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Myra şi dădu să împingă căruciorul mai departe, însă Violet o îmbrânci, lovind-o în burtă.

— Ce ai cu noi? N-am spus nimănui despre ştii tu ce, ne străduim mereu să lăsăm masa curată, nu ţi-am făcut niciodată greutăţi…

Myra îi aruncă o privire înveninată.

— V-aţi atins de lucrurile mele, de donicioară. V-am spus să nu vă apropiaţi.

— Ai plecat în grabă, încercă Violet să se apere. N-am vrut să se ude, aşa că doar am pus capacul la loc, n-am văzut nimic, mă jur.

— Da, te şi cred, râse Myra cu amărăciune. Sigur că n-aţi stat să râdeţi de mine. V-aţi băgat nasul în viaţa sărmanei Myra, o fiinţă jalnică.

— Nimeni nu te consideră sărmană sau jalnică, se bâlbâi Violet. Ne-a părut doar rău că…

— N-am nevoie de mila voastră, mârâi Myra. Voi şi prietenele voastre trăncăniţi fără oprire, sunteţi plătite – plătite! – ca să fiţi duse de colo-colo, vă hliziţi cât e ziua de lungă. Se întoarse, le văzu pe fete înghesuindu-se la

uşă şi pe Marigold țopăind nerăbdătoare lângă Red. Şi acum a mai venit şi ea de la conac să vă țină partea, în timp ce eu fac toate treburile mizere şi scârboase, din care nu se vede nimic la sfârşitul zilei, şi mai trebuie să mă duc pe furiş la cimitir, să umblu noaptea, ca hoții.

Celelalte se apropiaseră, aşa că Myra se aplecă spre ea, privind-o drept în ochi, astfel încât i se vedeau marginea întunecată a pupilei şi genele grele, lucioase.

— Ştii ce se petrece după ce vă încui în hambar noaptea? Când voi vă cuibăriți în pat şi vi se pare că sunteți tratate rău, că vă e frig şi sunteți obosite? Sunt forțată să stau ore întregi în genunchi pe podeaua bucătăriei. Să mă rog să-mi fie iertate păcatele, să mă rog pentru sufletul meu şi sufletul mamei mele. Aşa că da, spuse, ridicând brusc capul şi apucând mânerul căruciorului, da, vă urăsc, şi da, eu am vărsat gălețile, şi aş face la fel din nou, ba încă şi mai rău.

Violet o privea cu gura căscată, neştiind dacă s-o deteste ori să-i fie milă de ea.

— Dar nu poți… adică, ai putea… Fusese cât pe ce să zică „să pleci“, dar se opri în ultima clipă, dându-şi seama că plecarea e un lux pe care nu oricine şi-l permite. Aveai nevoie de persoane ca Duffy, ca s-o organizeze, de un adăpost unde să te duci, de un loc de muncă prin care să-ți câştigi existența. Ea însăşi se afla aici fiindcă avusese toate astea şi – roşi la acest gând – nici măcar nu făcuse vreun efort deosebit ca să le capete. Pe când Myra, cu rochia ei lălâie, cu mâinile roşii, crăpate, şi basmaua enormă cu care îşi acoperea părul, nu se putea bizui decât pe Hardwick.

Când celelalte veniră mai aproape, Myra scuipă spre ele ca o pisică mâniată, cu părul zburlit ieşindu-i de sub basma. Încet, încet, spațiul din fața cantinei se umplea de murmure indignate.

Dar, dintr-odată, se auzi altceva. Păcănit de motoare, un huruit slab în depărtare, urât şi discordant în aerul proaspăt şi înmiresmat al toamnei. Un zgomot înfricoşător de familiar, şi totuşi atât de neaşteptat, că trupul lui Violet reacționă înainte ca mintea să-i închege un gând. Încremeni, cu mâinile lipite de şolduri, şi înălță ochii spre cer, căutând.

— Avioane! spuse cu glas răguşit şi repetă, mai tare: Avioane! Ca prin ceață, le văzu pe celelalte întinzând gâturile, auzi zgomotul întărindu-se şi

zări puncte negre la orizont.

— Ai noştri sunt, fără îndoială. Nemții nu vin niciodată aşa departe spre vest, spuse Kit îngrozită, dar, în loc de răspuns, sunetul strident al unei sirene răsună în vale. În clipa următoare, oamenii începură să fugă în toate părțile, buimăciți şi dezorientați.

— La conac trebuie să fie un adăpost, strigă Joan, însă cineva îi răspunse tot strigând:

— Ba nu! Trebuie să mergem în livadă, la pivnița de acolo.

În zgomotul şi vânzoleala din jur, cineva se apucă să bată gongul folosit pentru a chema lucrătorii la cantină. Zăngănitul repetat se împletea cu păcănitul neîntrerupt din văzduh. Violet rămăsese pe loc, împietrită. „Din întuneric, lumină.“ Căută din ochi cuvintele de sub cadranul solar şi le citi de mai multe ori, încercând să găsească un lucru de care să se agațe şi să rămână acolo, însă era deja la Londra, în cadrul unei uşi luminate de flăcări, sufocată de fumul gros, asurzită de zgomotul infernal…

— La cantină! strigă Kit. Sub mese, repede!

Auzindu-i vocea autoritară, pâlcuri, pâlcuri de lucrători, rândaşi şi fete se năpustiră spre cantină. Red o trase pe Marigold după ea. Se auzi hârşâitul meselor trase pe podea, apoi Kit strigă ceva, un lucru important, înțelegea Violet, tot aşa cum înțelegea că trebuie să intre în cantină odată cu ceilalți. Dar duduitul avioanelor îi zvâcnea în cap, inima îi bătea tot mai tare, până simți că se înăbuşă, şi nu mai avu în fața ochilor decât pata de sânge lățindu-se pe rochia argintie a lui Romy, îmbibând-o, şi privirea îngrozită a lui Duffy, pe fața mânjită de funingine…

Se ghemui la pământ chiar acolo, lângă căruciorul lăsat de izbelişte în curtea acum pustie, auzind un bubuit ciudat în urechi, şi lăsă duduitul avioanelor s-o poarte departe, aşa cum o purtase şi pe Romy.

Apoi simți că se izbeşte ceva de ea şi o loveşte cu putere în şale. O mână o înhăță şi o trase până trecu pragul cantinei. Rămase acolo, întinsă pe jos, aşteptând să cadă bomba, să audă trosnetele ascuțite, bubuiturile bine-cunoscute. Dar nu se întâmplă nimic şi, când ridică privirea, văzu deasupra ei doi ochi de chihlimbar.

TREIZECI ŞI CINCI

Nu se poate să fi trecut mult timp până ce zarva se domoli şi se vădi că avioanele zburau repede şi la mare înălțime – cu siguranță erau în misiune –, dar lui Violet îi păru că stă întinsă pe podea de o veşnicie şi că trupul Myrei îi pluteşte în fața ochilor. Nu se ghemuise, acoperindu-şi capul cu mâinile şi ținând la îndemână masca de gaze, asemenea celorlalte fete, ascunse sub mese. Nu, Myra stătea în genunchi, cu fața ridicată, şi urmărea zgomotul. Violet îi privi înduioşată linia fină a bărbiei. În cele din urmă, zgomotul avioanelor se pierdu în depărtare. Myra privi în jos spre Violet şi sări în picioare.

— Mulțumesc, îngăimă aceasta. Îmi pare rău…

Dar până să termine ce avea de zis, Myra şi ieşise pe uşă, trăgând aşa de tare căruciorul, încât trăncănitul farfuriilor murdare şi zdrăngănitul tacâmurilor aproape că ar fi acoperit huruitul avioanelor.

— Lily! strigă Kit, albă la față. Ce-a mai fost şi asta? Am spus să vă ascundeți. Şi tu ai rămas în mijlocul curții, cu ochii la cer. Puteai să mori. Şi ea la fel…

— Liniştește-te, Kit, o luă Red la rost. Pesemne că nu noi îi interesam. Lily, zi ceva. Cum te simți? Îți vine să vomiți? Îi întinse un castron de supă gol, îndemnând-o, dar Marigold, care se apropiase în patru labe, se ridică, o apucă de mână şi o trase spre uşă.

— Te-ai gândit bine, zise Red. Aşa miroase mai puțin.

— Pun pariu că se duc la Yeovil, spuse Lucy îngrijorată, în timp ce Violet se prăbuşi pe un strat de iarbă şi îşi prinse umerii cu brațele, tremurând din cap până în picioare, fără să vadă în fața ochilor altceva decât trupul însângerat al lui Romy.

— E o fabrică mare de avioane acolo, mi-a spus Matthew…

— Bucătăreasa zice că, după o sperietură, trebuie să mănânci, murmură Marigold punându-i ceva moale în palmă. Era un cocoloş de pâine tăvălit prin unt.

Violet nu credea că ar putea deschide gura fără să verse toate lucrurile îngrămădite în mintea ei. Îşi slăbi cravata şi desfăcu nasturele de la gât, ca să respire mai în voie. Dar Marigold era lângă ea, aşa că băgă pâinea în

gură, încercând să nu mai audă glasurile celorlalte în spatele ei. Nu se mai opreau din vorbit. Doamne, dacă ar tăcea, ca să-şi audă gândurile…

Zărind ceva cu coada ochiului, tresări şi se înecă cu ultima îmbucătură.

— Hai, nătăfleațo, zise Kit, întinzându-i mâna ca să se ridice. N-am vrut să țip la tine. Nu aşa de tare, în orice caz. Dar trebuie să recunoşti…

Marigold se încruntă la ea, şi Kit se opri, trăgând-o blând de o codiță.

— Ai dreptate, spuse, zâmbind în colțul gurii. Dacă tot mă apuc să-mi cer scuze, ceea ce nu-mi stă în fire, bagă de seamă, atunci măcar să o fac ca lumea. Ți-ai revenit, Lily?

— Hai să-ți leg bandajul la loc.

Lucy prinse capetele destrămate ale tifonului şi, cu degete reci, le înfăşură pe mâna lui Violet, care ardea de febră.

— Şi băieții noştri unde erau? întrebă, ridicând ochii la cer. Trebuie că avioanele au găsit o zonă nepăzită. Doamne, sper că oamenii din Yeovil au scăpat cu bine. Uite, Lily, cred că deja arată mai bine; iar alifia miroase dumnezeieşte. Oare ne-ar da rețeta, dacă am cere-o?

Violet se străduia să fie Lily, dând din cap şi având grijă să spună ce se cuvine la momentul potrivit. Nimeni nu mai pomeni de porumbe; până şi Hardwick uită pe moment să le pedepsească, şi lui Violet îi fu greu să vorbească despre petele de pe mâinile Myrei când încă mai simțea în stomac huruitul avioanelor, care treziseră din nou în ea sentimentul oribil că e țintuită pe loc şi că, în acelaşi timp, se zbate să fugă. Crezuse că aici nu vor veni avioane şi, într-o oarecare măsură, se consolase cu ideea că, fiind Lily, nu avea de ce se teme. Şi nu doar sentimentul că e în siguranță, ci şi bucuria de a lepăda pielea lui Violet şi de a deveni una dintre ele, membru al haitei. Însă acum înțelegea că nimic nu se schimbase înăuntrul ei din seara când murise Romy – absolut nimic. Căută cu degetele cicatricile de pe brațe şi îşi înfipse unghiile în ele cât putu de adânc, ca să simtă durerea în tot corpul, fiindcă era la fel de slabă şi de inutilă cum fusese întotdeauna…

În cele din urmă scăpă, spunând că trebuie s-o ducă pe Marigold la conac. Fetița sărea într-un picior pe lângă ea, ținând-o cu mânuța ei caldă, într-o tăcere sfioasă, liniştitoare. Când bătură la uşă, dinăuntru se auzi o exclamație nerăbdătoare şi Marigold fu trasă înăuntru cât ai clipi. Uşa fu trântită înainte să fi trecut bine pragul, ca şi cum apariția avioanelor le-ar fi

amintit tuturor că, nici măcar acolo, războiul nu era departe.

La întoarcere, Violet rări tot mai mult pasul până când, ajunsă aproape de grajduri, se opri de-a binelea. La celălalt capăt la curții, arcada turnului cu ceas şi cantina, unde fusese atâta agitație nu cu mult înainte, erau învăluite în tăcere. Întunericul care se lăsa estompa culorile țipătoare ale cadranului solar. Un firicel de fum ieşea din biroul lui Hardwick, şi Violet se înfioră la gândul că el e acolo, o prezență întunecată şi malefică în spatele draperiilor trase.

Privi cerul, aşa cum făcuse o dată la câteva minute de când trecuseră avioanele, dar îşi dădu seama că, mai mult decât de întoarcerea avioanelor, se temea să urce în pod. Încă nu era târziu, mai avea cam un ceas până la stingere, şi fetele pesemne că erau strânse în jurul sobei, pe de o parte bucuroase, pe de alta speriate, cu glasurile lor răsunând sub streşinile hambarului.

Dincolo de peretele de lemn auzea caii tropăind şi fornăind, iar lângă uşă, un rândaş fluiera. Lăsase fitilul lămpii cât putuse de jos, şi Violet se lipi de perete, la întuneric, pe când el se îndrepta spre şopronul cu căruțe, cu lampa legănându-se pe lângă el asemenea unui licurici.

Repede, ca nu cumva să se răzgândească, se strecură înăuntru pe uşa lăsată întredeschisă. Într-un cui mai era agățată o lampă şi, la lumina ei slabă, Violet trecu prin fața boxelor, oprindu-se din când în când ca să mângâie un cal pe gât sau să-i scarpine urechile, până ce, chiar la capăt, zări o pată albă pe un bot cafeniu.

— Salutare, îi şopti.

Merry îi suflă în față miros de fân, apoi îi căută cu botul în buzunare. Violet râse încetişor, îl mângâie pe gât şi pe urechi şi îşi trecu degetele prin coama lui. Când erau mici, ea şi Romy visaseră să aibă cai, deşi nu de curse, spunea Romy de fiecare dată. Violet îi admira în taină pe jochei, care erau zvelți, agresivi şi treceau în tunet de copite, însă Romy ura cruzimea, de orice fel. Odată, salvase un animal despre care jura cu cerul şi cu pământul că e iepuraş, însă bona țipase că e un şobolan. I-l smulsese din mână şi îl izbise de marginea căminului. Romy plânsese ore întregi.

Privindu-l pe Merry, îşi aduse aminte cum găsiseră un mânz abia născut la grajdurile din Hyde Park. Nu aveau voie să intre în boxă, şoptise Violet,

dând prima semn că e cu scaun la cap, când văzuse iapa că se apropia neliniştită. Însă Romy mângâiase deja creatura delicată, cu picioare lungi, numai oase şi tendoane, cu blana incredibil de moale. Animalul se clătinase şi căzuse peste ea, şi Violet, aplecată peste uşa boxei şi râzând cu gura până la urechi, încercase s-o scoată pe verişoara ei dintre picioarele mânzului înainte să apară vreun rândaş furios.

Din obişnuință, se pregăti pentru amărăciunea care îi otrăvea acum fiecare bucurie şi preschimba amintirea lui Romy în ură de sine şi într-un sentiment de vinovăție. Însă aici, în acest locşor cald, mirosind a fân, descoperi că nu mai are puterea să se urască şi, când închise ochii, văzu aceeaşi imagine: fața lui Romy deasupra mânzului, chicotele ei încântate în biserică, degetele calde punându-i lănțişorul la gât, când erau la Wentworth. Romy, inteligentă şi iubitoare, aşa cum era înainte de raidul aerian, înainte ca Violet să distrugă totul.

Pata albă de pe fruntea lui Merry se înceţoşă iar în fața ochilor ei, însă de data asta n-o mai izgoni, ci luă calul de gât şi izbucni în plâns. Nu doar din pricina sentimentului de vinovăție de care ştia că nu va scăpa niciodată, ci pentru că în acest moment resimțea pierderea lui Romy mai dureros decât dacă ar fi fost numai vina ei. Oricare avea să-i fie viața de acum înainte – fie că maică-sa îi dădea de urmă şi o forța să se mărite cu Edward, fie că fugea în lume şi se retrăgea într-o căsuță pe malul mării –, era o viață în care Romy nu avea să fie prezentă. Şi asta, dincolo de ruşine şi de sentimentul vinovăției, îi era peste puteri să îndure.

Merry stătea nemişcat, suportând cu stoicism să fie ținut de gât de Violet, până când, la capătul şirului de boxe, ceva căzu cu zgomot pe jos. Violet înlemni, auzi două voci discutând, apoi în grajd apăru o lumină, care începu să se apropie de ea.

Se mişcă repede, fără să facă zgomot. Neapărat că mai exista o uşă pe care să se poată furişa afară înainte ca lumina să ajungă la ea. Dibui ceva cu degetele – un cadru de uşă, poate al încăperii unde țineau şeile şi harnaşamentul. Va fi de ajuns. Numai că zăvorul era enervant de necooperant, ca şi uşa de altfel, care se vedea că nu mai fusese deschisă de ceva vreme şi protestă scârțâind când trase de ea. Îşi ținu răsuflarea, cu mâna pe zăvor.

— Şi ce cauţi aici, dacă îmi dai voie să întreb?

TREIZECI ŞI ŞASE

Suplu şi chipeş în costumul de seară, cu părul perfect pieptănat, nu ca de obicei, cu o cămaşă de un alb sclipitor sub reverele hainei de o croială impecabilă, Guy Crowden ridică lampa să vadă mai bine.

— Nu făceam nimic, zău, se grăbi Violet să răspundă. Voiam doar să-l văd pe Merry.

Guy Crowden dădu din cap.

— E cât se poate de normal să găseşti o fată din Armata Terestră lângă un cal premiat, într-un grajd unde nu are ce căuta.

Se lăsă tăcerea. În spatele lui, coridorul era cufundat în umbră, încăperea din spatele ei părea învelită în catifea neagră, iar ei doi stăteau într-un glob de lumină aurie, caldă.

— I-a fost dor de dumneata, zise Guy întorcând capul spre Merry, care ciuli urechile, plin de speranță, şi fornăi blând, ca un animal cuminte. Dacă ştiam că dau de dumneata aici, nu mi-aş mai fi bătut capul cum să te invit la ceai în după-amiaza asta. Îi aruncă o privire iute ca să vadă dacă înțelesese vorbele lui. Da, înțelesese. Deşi n-aş putea susține că nu mi-a făcut o oarecare plăcere să fiu luat la rost de dumneata, adăugă.

Ar fi fost momentul ca ea să spună o obrăznicie, să facă un comentariu curajos, aşa cum i-ar fi stat în fire lui Lily. Cu toate astea, în mod inexplicabil, se simțea vulnerabilă, dezarmată, de parcă avioanele nemțeşti îndepărtaseră zidurile de apărare cu care se înconjurase în ultimele săptămâni, lăsând-o expusă oricărui atac. Ochii i se umplură de lacrimi, se simțea slabă şi neroadă, şi nu voia ca el s-o vadă astfel. Întinse mâna în spate şi făcu un pas înapoi, în întunericul de catifea.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că e o încercare fără sorți de izbândă, căci Guy aplecă capul pe sub pragul de sus şi intră în încăpere.

— Ce ai? întrebă, apucând-o de braț. Spune-mi.

— N-am nimic, zise ea trăgându-şi brațul, însă el nu-i dădu drumul.

— Nu s-ar zice. E din cauza mâinii? Ia să văd.

Violet şovăi, dar el întinse mâna, nerăbdător, aşa că se supuse. Guy atârnă lampa de un cui bătut în uşă şi îi desfăcu încet bandajul. I se făcu pielea de găină când el îi atinse dosul palmei, şi, în sinea ei, se miră că nu tresărise de-a binelea, ca înainte, ci găsise gestul firesc, aşa cum trebuia să fie.

— Ți-e frig? o întrebă, văzând cum i se încrețeşte pielea pe braț.

Îi simțea răsuflarea pe obraz şi căldura corpului lângă al ei. Numai frig nu-i era. Guy zâmbi văzând-o că nu răspunde şi îndoi degetele peste ale ei, unul câte unul. O parte din ea căuta ceva de spus, ceva deştept sau cumpătat, ca să destindă atmosfera prea încărcată, însă altă parte se lăsa dusă de val, fiindcă nu era nevoie de cuvinte…

Se trase brusc înapoi, dându-şi seama, puțin speriată, că nasturele de sus al cămăşii era tot descheiat şi cravata îi atârna, şi, pe deasupra, i se păru că vede în ochii lui ceva ce îi aminti de o vorbă a mamei despre „fete greu de stăpânit“ şi „femei de moravuri uşoare“. Îşi desprinse mâna dintr-a lui, înfăşură la loc bandajul cu gesturi stângace şi îşi încheie nasturii cămăşii.

— Pleci aşa de repede? întrebă el ironic.

Violet îl privi, ridicând din sprâncene, în timp ce îşi aranja cravata, şi el zâmbi din nou.

— Să ştii că, pentru o fată din Armata Terestră, te pricepi foarte bine.

— Cum adică „pentru o fată din Armata Terestră“? întrebă Violet arogantă. Şi la ce mă pricep?

— Să ții nasul pe sus şi să mă priveşti ca atare. Dar nu-i nimic, hai să înviorăm puțin atmosfera.

Luă lampa şi mări flacăra, iar Violet lăsă cravata din mână, căci de-abia atunci văzu unde se aflau.

De-a lungul pereților fuseseră construite platforme, asemenea unor priciuri sau locuri de joacă, la care se ajungea pe o scară de lemn, iar din tavan atârna o funie. Dedesubt se afla un cărucior, dintre cele cu care se trag copiii unul pe altul. Lui Violet i se păru că vede cărți înşirate pe un raft primitiv din lemn, apoi câteva pături şi perne, un căluț de lemn. Lampa fâsâi, dădu să se stingă, apoi flacăra se înălță din nou, luminând colțurile camerei, şi Violet rămase cu gura căscată. Deasupra pereților şi grinzilor, cineva pictase pete strălucitoare de culoare: copaci şi nori, soarele, luna şi stelele erau împrăştiate pe tavan. Pe peretele din față erau desenate

contururile mai multor case, stângace, uşor neregulate; ferestrele erau pete galbene în mijlocul unor dreptunghiuri albastru-cenuşii. Aveai impresia că te afli într-un cocon de culoare, de lemn şi cu miros de cal.

— O lume în miniatură, spuse şi se întoarse zâmbind spre Guy, de astă dată un zâmbet din inimă, pentru că nimeni n-ar fi putut să aibă o purtare arogantă şi rigidă în fața bucuriei şi adevăratei magii a acelui loc. Ai putea să te ascunzi aici şi nimeni n-ar afla.

Guy întinse piciorul şi oftă, rotindu-şi privirea prin cameră.

— Mereu dădeai de noi pe unde nu ne era locul, de Olly şi de mine. Mai ştiu şi pe alții care fac la fel, continuă, zâmbind în colțul gurii. Aşa că tata a pus să fie aranjat pentru noi locul ăsta. Oricum era prea îngust ca să-i dai altă folosință şi, în felul ăsta, măcar nu riscam să dea o căruță peste noi.

— E chiar şi un omuleț pe lună, remarcă Violet, dând capul pe spate ca să se uite la tavan, apoi, aducându-şi aminte de fotografiile din salon, întrebă: Fratele dumneavoastră le-a pictat?

— Da.

Bătu cu unghia în lampă şi o rază lumină doi băieți care făceau semn cu mâna de pe una dintre ferestrele pictate, amândoi blonzi, amândoi râzând, cu gura până la urechi. Din cauza mişcării, flacăra pâlpâi, dar Guy n-o potrivi, ci lăsă umbrele să umple din nou camera. Culorile de pe pereți, strălucirea cerului înstelat se topeau într-un tărâm întunecat, fără contururi, fără început sau sfârşit, unde era cât se poate de natural ca Violet să se apropie de adânca tristețe din vocea lui Guy până când îi simți răsuflarea caldă pe obraz şi mirosul curat al pielii.

— A fost un artist de excepție, spuse ea.

— Iubea Winterbourne, domeniul, conacul, livezile mai mult decât oricare dintre noi. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi riduri adânci în jurul gurii când întinse mâna pe lângă ea şi luă un glob pământesc de pe raft. Ne plăcea să-l învârtim, lui Olly şi mie. Închideam ochii, puneam degetul pe el şi ne închipuiam că vom merge în acel loc, spuse, şi degetul lui lăsă o urmă în praful de pe glob. Mongolia, Panama, Serengeti[8]. Eu născoceam poveşti despre locul acela, plănuiam cum să călătorim până acolo. Îi plăceau poveştile, dar încă de atunci nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie la Winterbourne, să bată câmpurile călare în zori, cu aparatul de

fotografiat în mână. Cunoştea toţi copacii şi lucrătorii după nume, şi muncea fără să istovească, fie la cules de mere, când venea vremea recoltei, fie la distilerie. Aparţinea acestui loc aşa cum eu nu i-am aparţinut niciodată. Nu voia să meargă la război; de fapt, nu ştiu pe nimeni mai potrivit să trăiască aici, să aibă grijă de mere şi de rugii de mure şi porumbe. Nu încape îndoială că Livezile Winterbourne au fost mereu în grija unui Crowden, încă de la mărul din Grădina Raiului.

8. Parc național în nordul Tanzaniei, inclus în Patrimoniul Natural Universal datorită diversității numeroaselor specii de mamifere. (N.red.)

Ridică din nou mâna, dar nu mai atinse globul.

— M-am înrolat cu mult înainte să înceapă recrutările. Abia aşteptam să plec undeva, mă plictiseam de moarte aici, căznindu-mă să-mi închipui cum ar fi să-mi petrec viața învârtind acel glob, spuse, întorcând capul. A venit cu mine, zicând că aşa se cade. Doi Crowden au plecat împreună la război, dar numai unul s-a întors. Şi acum am rămas doar eu să mă ocup de livezi. Sunt mânios din pricina asta. Şi mâhnit.

— Pustiit. Şi vinovat.

— Deznădăjduit şi îndurerat.

Violet dădu din cap, apoi spuse cu voce tremurândă, fără să se uite la el, ci la forma perfectă a globului:

— Verişoara mea a murit în timpul unui atac aerian. Nu voia să iasă pe stradă, însă eu am stăruit. Mai fusese un raid, credeam că suntem în siguranță, dar n-a fost aşa.

Tăcerea se lăsă din nou, umplând încăperea întunecoasă.

— Dar nu tu ți-ai ucis verişoara, ştii foarte bine. Tot aşa cum nici eu nu mi-am ucis fratele.

— Cu mintea înțeleg, zise Violet, dar cu sufletul nu pot uita.

— Poate că ar trebui să te ierți, îi spuse pe şleau, ca şi cum ar fi fost de ajuns şi, vreme de o clipă, Violet crezu că ar fi cu putință, însă apoi clătină din cap.

— Nu pot. Nu cred că mă pot ierta.

Guy se uită la glob.

— Nici eu, spuse el sobru. Şi mi-e atât de ruşine! Fiindcă, după tot ce s-a

întâmplat, încă mai vreau să învârt globul, încă mai vreau să-mi iau lumea în cap.

Rămaseră tăcuți multă vreme, fără să simtă nevoia să-şi mai spună ceva. Apoi Violet atinse uşor globul şi îl învârti.

— Şi eu la fel, spuse, cu ochii la amestecul de oceane şi continente, decolorate, dar surprinzător de vii la lumina şovăielnică a lămpii. Simți că se sufocă de dor. Vreau să merg, să merg şi să nu mă opresc până nu-mi croiesc o viață nouă şi devin o altă persoană.

— Am putea pleca împreună, îi sugeră el. Merry are o prietenă, cea mai drăguță iepşoară care există, pe nume Glory. Ți-ar plăcea, cred eu. Seamănă cu dumneata. E puțin țâfnoasă, oricând gata să sară la bătaie. Dar, chiar dacă ai crede că e o obrăznicătură, e o dulceață.

Globul se învârtea mai încet acum, însă Violet tot îl urmărea cu ochii, cu suflarea tăiată, ca şi cum aştepta ceva, ca şi cum amândoi erau din nou copii, gata să pornească într-o aventură, gata să creadă că orice e posibil. „Bătaie“ şi „dulceață“. „Obrăznicătură.“ „Drăguță.“ Aproape că simțea gustul acestor cuvinte, vedea cei doi cai purtându-i peste lunci acoperite de roua zorilor. Simți că i se înmoaie picioarele, pielea i se înfioră de plăcere, la fel ca mai înainte, inima i se deschise către ce i-ar fi putut oferi o asemenea libertate, o asemenea viață.

Însă apoi opri globul cu o mişcare bruscă. Fata drăguță şi obraznică de care vorbea el nu era ea. Era doar un rol pe care îl juca, o față a lui Lily, sub care se ascundea firea ei adevărată de fată slabă şi vulnerabilă, odraslă aristocratică, pe care nu putea să-i îngăduie s-o vadă.

— Nu prea cred, spuse răstit, ştergându-şi praful de pe deget.

Se lăsă o tăcere încordată, căreia Guy îi puse capăt.

— Poate că e mai bine aşa, zise pe acelaşi ton. Să nu uităm că suntem în război. Avioanele care au trecut adineaori ne-au amintit că nicăieri nu eşti în siguranță.

Violet înghiți cu oarecare greutate şi Guy o privi înduioşat.

— Nu te speria, nu prea le pasă de ce facem noi aici. Se întâmplă să păcălească radarul, depinde de vreme şi de locul spre care se îndreaptă. De aceea au sunat sirenele aşa târziu. Se duc spre porturi şi fabrica de muniție, mai aproape de coastă. Nu-şi pot permite să fie deturnați de noi. Au o

cantitate limitată de combustibil.

Violet dădu din cap.

— Nu… nu ştiu ce e cu mine, turui. Când le aud, inima începe să-mi bată aşa tare, de cred că o să explodeze, după care paralizez. Paralizez, dar pe dinăuntru mă agit.

— E din cauza şocului.

— La fel a spus şi Duffy. Dar mie nu mi se pare aşa, ci simt că o iau razna.

— Cine e Duffy? vru el să ştie.

— Are să-mi treacă? răspunse ea cu o întrebare. Războiul de-abia a început. Nu se poate să mă pierd de fiecare dată când aud un avion deasupra capului.

Guy se sprijini de perete.

— Ți-ar face bine să-ți deschizi sufletul.

Violet lăsă capul în jos, oftând.

— Nu cred că aş putea spune altcuiva.

— Totuşi, i-ai spus vajnicului Duffy, zise, izbutind să facă numele să sune atât ridicol, cât şi copilăresc, drept care Violet se încruntă la el.

— Duffy e o persoană foarte cumsecade, spuse apăsat. Dar nu mai am veşti de la el; n-am primit scrisori de când am sosit aici.

— Atunci vorbeşte cu mine, spuse el ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. Povesteşte-mi tot ce ai văzut, ai auzit şi ai simțit, până când îți uşurezi sufletul.

O vreme, Violet se lăsă învăluită de căldura din privirea lui. Însă nu i-ar fi venit la îndemână să mai vorbească despre Romy cu el, nu când o năpădeau atâtea sentimente, când ochii lui nu-i părăseau pe ai ei, plini de ceva ce o îndemnă să se înfăşoare mai strâns în jachetă, să facă un pas mic în lături şi să caute ieşirea.

— Fetele o să se întrebe unde sunt. S-a dat stingerea.

De această dată nu mai încercă s-o oprească, ci se mulțumi să-i întindă lampa. Însă când ieşi în aerul mai răcoros din grajd, când auzi caii mişcându-se şi rândaşul fluierând prin apropiere, o părticică din ea, acea părticică tainică, neastâmpărată şi nestatornică, îşi dori să nu fie nevoită să plece.

— Ei, atunci la revedere, îi spuse stânjenită, în timp ce el se apleca să iasă pe uşă în urma ei.

— Revino, spuse el pe neaşteptate. Mâine, adăugă arătând cu capul spre uşa camerei de joacă, nevăzută acum, la capătul şirului de boxe.

— Nu pot, se grăbi ea să răspundă. De fapt, nici n-ar trebui să mă aflu aici, nu se…

— Nu se cade? ridică el din sprâncene. N-aş fi zis că pui atâta preț pe ce se cade. Tocmai asta îmi place la dumneata. Nu semeni cu fetele pe care le cunosc, răsfățate, crescute în puf, anoste. Nu ți-e teamă să spui lucrurilor pe nume. Să reacționezi.

— Mie? se miră Violet, ascunzându-şi un zâmbet.

Guy o apucă de braț, ținând-o în loc.

— Dacă se întâmplă să treci pe aici mâine seară pe la opt, cu un măr pentru Merry, s-ar putea să trec şi eu să-l văd, spuse repede. Sau poimâine. Îşi trecu degetele prin păr ca să-l dea pe spate, şi Violet întoarse privirea, rezistând tentației neaşteptate de a-i mângâia ceafa, unde câțiva cârlionți rebeli sfidau ținuta de seară, altminteri impecabilă.

— La revedere, şopti, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Vocea lui o urmări pe coridor:

— Am să te aştept, fată din Armata Terestră.

Frankie
Septembrie 2004

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Frankie nu mai ştia de câte ori vitrina prăvăliei lui Jools, Quality Vintage, îşi schimbase culoarea de-a lungul anilor. Acum, fațada era vopsită într-un galben viu, cercevelele, în roşu şi, la ora aceea – şapte seara –, copertinele în dungi erau rulate. Vitrinele erau atât de pline de rochii şi de manechine vechi, de afişe şi căni de milkshake în culori pastelate, aşezate pe un tonomat uriaş, că nu aveai cum să vezi până înăuntru, în prăvălie.

— Frankie! exclamă Jools apărând în prag, în mână cu o forfecuță pentru ajur. Ce cauți aici?

— Am… din obişnuință, se pregăti să răspundă bâlbâit, însă supărarea o ajuta să vorbească, uneori, cursiv. Aş putea sta la tine câteva nopți?

Jools avea două mari atuuri. Unu: nu se pierdea niciodată cu firea în situații de criză, şi doi: un samovar străvechi, enorm, care în acel moment răspândea până în stradă abur de ceai de portocale cu mirodenii. Auzind-o, se dădu în lături.

— Sigur că da.

Când intră în prăvălia înțesată de obiecte, mirosul de piele şi de naftalină o purtă într-o clipă pe Frankie în acele după-amiezi lungi şi tihnite, când tria bijuterii nepretențioase, făcea gheme de sfoară şi netezea pungi de hârtie. Jools pur şi simplu refuza să arunce lucruri, ceea ce explica în parte de ce deschisese o consignație. Nu putea îndura gândul că atâtea haine frumoase ar putea sfârşi la groapa de gunoi.

— Un obicei căpătat pe vremea războiului, îi spusese în mai multe rânduri lui Violet, când purtai hainele până se rupeau. „Ajustează şi repară“, auzi! Nu prea aveai cu ce repara şi, oricum, nu prea aveai timp, fiind mereu

în căutare de hrană.

Jools cunoştea o grămadă de poveşti, dar ştia şi când să tacă. O urmări pe Frankie cum bea trei ceşti de ceai şi înfulecă două brioşe nu tocmai proaspete – „Sunt de ieri, n-au nimic“ –, şi cum se reazemă apoi de spătar, jucându-se cu ultima brioşă rămasă.

— Aşteptam să mă suni, spuse. Voiam să aflu cum s-a simțit Jacqmar la gala de aseară, dar pe urmă, când mă întorceam de la Violet după-amiază, am luat un ziar, adăugă, arătându-i un *London Post*.

— Îmi făceam meseria şi atât, zise Frankie obosită. De când e o cr…

— Care e treaba cu leşinatul? îi tăie Jools vorba. Mie nu mi-a pomenit nimic de asta.

Frankie privi încruntată coaja tare a brioşei şi scoase cu unghia o stafidă, gândindu-se că Violet îi ceruse să fie discretă.

— Păi nu prea s-ar putea spune că voi două nu vă cunoaşteți bine, aşa-i? întrebă, pe un ton belicos.

Jools zâmbi strâmb.

— Da, cred că se poate spune şi aşa. Luă brioşa din mâna lui Frankie şi o îndemnă: Vorbeşte.

— Crede că… că poate e… începu Frankie, dar nu se putea hotărî să rostească cuvântul pe care nici ea, nici Violet nu reuşiseră să-l spună cu glas tare, acel lucru care, odată ieşit pe gură, nu mai putea fi luat înapoi. Nu prea e… în apele ei, încercă din nou. I se duce mintea, Jools. Îi povesti totul şi, când sfârşi, o privi rugător pe bătrână, de parcă ea, cu ceaiul, poveştile şi cutia cu nasturi, ar fi putut face ceva. Însă Jools, pentru prima oară în viață, rămăsese fără cuvinte.

— Ştiam, spuse, în cele din urmă. Doamne, am ştiut că se întâmplă ceva. E al naibii de încăpățânată! Tot timpul zicea că se simte bine. Slavă Domnului că măcar acum eşti tu aici! Împreună, o s-o ajutăm, o să-i fim alături. Se ridică şi se duse la un bufet, cotrobăi prin el şi se întoarse cu o sticlă de whisky şi două pahare. Aşa vom face, repetă pe un ton amenințător, deşi Frankie văzu că mâinile îi tremurau când umplu paharele şi că strânsese din buze, de abia i se mai vedeau. Dă-l pe gât, îi porunci.

Frankie tuşi când lichidul gros îi arse gâtul, care deja o ustura după cearta cu Violet, cu puțin timp înainte. Fără să scoată o vorbă, îi întinse paharul lui

Jools, să-i mai pună whisky.

— Mai e ceva ce nu ştiu? întrebă Jools supărată.

— Tata iese din închisoare peste câteva săptămâni, răspunse, învârtind lichidul roşcat în pahar. Şi eu aveam de gând să mă mut la Violet.

Fie şi numai rostite, cele două lucruri se ciocniră unul de altul, contrazicându-se cu înverşunare, fiindcă nu aveau cum să stea alături.

— Înțeleg, făcu Jools, aşezând cu grijă paharul pe masă. E ca…

— Dinamita Etherington? Mda, zise Frankie, ridicând paharul într-un salut ironic. Pot să te întreb ceva? spuse fără să se uite la Jools. *Tu* credeai că tata e un ratat?

— Nu e nevoie să întreb de unde ți-a venit ideea asta, se strâmbă Jools peste marginea paharului. Dacă vrei să ştii, nu, n-am crezut aşa ceva. Tatăl tău era însetat de viață. Era înzestrat cu atâta talent, că mai putea da şi altora, avea un fel de aură. Nu se putea să nu-l placi.

Frankie se uita la ea, recunoscătoare până în adâncul sufletului pentru această mărturisire neaşteptată. Îşi aminti cum stătea întinsă în cort la festivalul de la Clayton, unde trupa spera să fie remarcată de un vânător de talente. Membrii trupei erau duşi pe undeva, strigătele şi chiotele venite dinspre scenă dovedeau cât de încântați erau spectatorii. Dar tatăl ei rămăsese lângă focul aprins în fața cortului, cântând la chitară, râzând şi pălăvrăgind cu trecătorii. Mulți stăteau şi ascultau o vreme, discutând cu plăcere, fără rețineri. Frankie era mulțumită, trosnetul focului şi murmurele tatei o trăgeau la somn, împreună cu râsetele lui şi melodiile fredonate – toate laolaltă împletindu-se într-un cântec ce veghea asupra ei până târziu în noapte.

— Avea talent, nu? spuse Frankie.

— Cred că mai are şi acum, zise Jools sec. E la închisoare, doar n-a dat ortul popii.

— E ca şi cum, spuse Frankie de-a dreptul. Şi numai Vi…

— Nu, scumpa mea, n-am de gând să mă cert cu tine din cauza lui Violet. Cred că v-ați certat destul toți trei când era el cu voi.

Frankie oftă.

— Crezi că i-a făcut rău mamei, că s-a lăsat călcată în picioare de el? întrebă nesigură.

Jools şovăi; se vedea că îşi alege cu grijă cuvintele.

— Cred că lui Violet nu-i convenea că Stella se legase aşa de mult de el, că se mulțumea doar să fie lângă el şi să meargă oriunde se ducea el.

Frankie coborî ochii spre paharul gol. Prezența blândă şi modestă a mamei i se ştergea din minte şi nu mai rămăsese decât cu frânturi de amintire: căldura ei, câteva versuri dintr-un cântec de leagăn, un parfum bine ştiut. Totuşi, imaginea evocată de Jools nu era ştearsă, ci dureros de familiară.

— Cred că ş-ş-şi eu la fel, spuse, poticnindu-se puțin în cuvinte. Nu-mi doream decât să fiu unde era el. De câte ori venea Violet să mă ia, îmi era foarte greu să plec de lângă el.

— Sunt sigură că şi lui îi venea la fel de greu, spuse Jools şi sorbi din pahar. Însă Violet voia să fii pe picioarele tale. De ce crezi că stăruia atât să scapi de bâlbâială? De ce te încuraja să scrii? De ce te scotea în față, să înveți să te aperi? Voia să-ți iei viața în mâinile proprii, nu să te ții după cineva, ca Stella.

— Judecând după ce-a spus azi, n-aş zice că e mulțumită de cum mă descurc, zise Frankie obosită.

Jools îşi puse mâna peste a ei.

— Nu eşti mama ta, Frankie, nu că n-ar fi frumos aşa. Cred că ai fost prinsă între doi oameni care te iubeau foarte mult şi tu încerci încă să-i iubeşti la fel de mult. Dar nimeni nu poate mulțumi doi oameni atât de diferiți cum sunt bunica şi tatăl tău. Poate că a venit vremea să iei ce-i mai bun de la fiecare şi să-ți găseşti calea proprie, după firea ta. Care, dacă mă întrebi pe mine, e a unei persoane cu suflet, inteligentă şi cu totul diferită de Harry şi Violet.

Frankie ridică ochii spre ea.

— De asta îl ura Violet atât de tare pe tata? Fiindcă îşi închipuia că trebuie să mă salveze?

— Cum să-ți spun… zise Jools învârtind paharul. Când a murit Stella, lumea lui Violet s-a năruit. Şi cel mai mult rău i-a făcut felul în care a murit…

Tăcu, şi Frankie se aplecă spre ea, căutându-i privirea.

— Accidentul, vrei să spui, fiindcă a venit pe neaşteptate?

Însă Jools părea că se răzgândise.

— De fapt, nu e treaba mea să discut despre asta. Mai bine discuți cu Violet…

— Despre ce să discute cu Violet? se auzi deodată o voce din spate.

Frankie se întoarse. În prag stătea bunica ei, încadrată de perdeaua de mărgele care despărțea prăvălia de partea din spate. Era încă puțin îmbujorată, dar altminteri părea că se simte bine.

— Cheia aia era doar pentru situații de urgență, zise Jools pe un ton tăios, nu pentru tras cu urechea. Dar dacă tot ai venit…

Se ridică, îşi şterse obrajii şi îşi strânse prietena tare în brațe.

Până la urmă, Violet se aşeză în fața lui Frankie.

— Îmi pare rău, spuse.

— Mda, n-n-nu-i nimic, ş-ş-şi mie, spuse Frankie fără să se uite la ea, cu toate că Jools o îndemnă, ridicând cu subînțeles din sprâncene.

— Îmi pare rău că am țipat la tine, că te-am făcut om de paie, care face o treabă mediocră, jalnică, spuse Violet.

Jools tresări şi ridică iar din sprâncene, de data asta către Violet, observă Frankie recunoscătoare.

— Îmi pare rău de cele scrise despre Celeste, zise Frankie şi scoase ultimele stafide din brioşă, aranjându-le pe marginea farfuriei. Şi de ce vor mai p-p-publica. Am să le spun să nu mai folosească numele tău de acum înainte, dar nu-i pot opri.

— E şi numele tău, îşi pierdu Violet răbdarea. Şi poți să-i opreşti, trebuie doar… adăugă ridicând mâinile şi clătinând din cap. Uite ce e, nu vreau să mă cert cu tine acum, pentru că mi-aş dori mai mult ca orice să vii să stai la mine. Dar tu hotărăşti. Dacă nu vii, am să înțeleg.

În primul moment, supărarea chiar aşa o îmboldea pe Frankie să facă. Cum să se mute în apartamentul din Piața Cavendish când mânia o măcina pe dinăuntru? Cum să găsească în ea calitățile necesare într-o atare situație – compasiune şi generozitate, răbdare şi înțelegere –, când ea nu-şi dorea decât să sară la Violet, să se ia la harță până ştergea amintirea trădării ei? De sărit la Violet nu mai putea fi vorba, dar nici s-o abandoneze nu-i venea. Se cădea să fie acolo, martor neputincios la declinul vieții bunicii, să vadă cum spiritul liber şi curajul – atât de enervant, dar tipic pentru ea – îi slăbesc pe

zi ce trece, până când ea însăşi piere. Violet, pe care o iubise aşa de mult, care cândva îi fusese mamă, mentor şi întruchipare a copilăriei, toate în acelaşi timp…

O înecară lacrimile. Tuşi supărată ca să-şi dreagă glasul şi, cu un mare efort de voință, trecu peste momentul de slăbiciune. Ridică şi ea mâinile ca şi când ar fi dat din umeri, întocmai cum făcuse Violet înainte. Cu coada ochiului, o surprinse pe Jools zâmbind, amuzată de asemănarea dintre ele.

— Am să s-s-st… Se înfurie auzind cum sâsâie şi tăcu, însă Violet păru că a înțeles şi dădu din cap. Frankie luă repede farfuriile şi brioşa stingheră şi dispăru în bucătăria minusculă.

Privind peste umăr, văzu că Violet şi Jools stăteau iar de vorbă, cu capetele apropiate. Spălă vesela, puse zaharnița la loc şi găsi o pungă pentru brioşă. În tăcerea din bucătărie, auzi vocea bunicii ei, gravă şi neliniştită.

— Cred că mi-am căutat-o, Jools, spunea. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Da’ de unde, o boală ca asta nu ți-o provoci singură, zise Jools iritată. Nu aşa merge treaba.

— Dar poate că am deschis o uşă fără să vreau, cine ştie… spuse aproape în şoaptă, de data asta.

Frankie se aplecă şi mai mult în față, ținându-şi respirația, însă tot nu înțelese ce murmura Violet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Jools, încrucişându-şi brațele la piept. Ți-oi fi pierzând mintea, dar cum să pierzi aşa ceva?

— Nu-i nimic de râs, spuse Violet, cu vocea gâtuită de îngrijorare.

— Nu, nu e, încuviință Jools. Dar aş vrea să nu-ți mai pierzi vremea cu asemenea gânduri nesănătoase. Ai şi aşa destule pe cap.

— Nu mai lua lucrurile aşa uşor, o repezi Violet. E…

— …o boală nici pe departe atât de ruşinoasă precum crezi tu, spuse Jools. Apare la jumătate din populație. O să-ți dăm tot ajutorul de care ai nevoie, Vi, o să fie…

— N-am nevoie de ajutor, vreau doar să-mi scot ideea asta din minte, Jools. Nu mă părăseşte niciodată, se cuibăreşte tot mai adânc; am să înnebunesc. *Literalmente*.

Fiindcă Violet stătea cu spatele la Frankie, aceasta nu observă ce scoate din geantă. O văzu doar pe Jools cum se schimbă la față, atât de brusc şi de

dramatic, încât se dădu instinctiv înapoi, lipindu-se de chiuvetă.

— Nu, făcu Jools, întunecată la față. Ne-am înțeles să nu vorbim despre asta. Auzi, Violet? Niciodată! N-a fost aşa.

— Ba a fost, o contrazise Violet.

— Ba nu, zise Jools mâniată şi mătură cu mâna lucrurile de pe masă.

Frankie auzi foşnet de hârtii, apoi un clinchet metalic, şi zări o sclipire aurie.

— Ce a fost şi ce n-a fost? întrebă ieşind din bucătărie.

— A, iată-te, zise Jools şi îşi împinse scaunul înapoi. Gata? întrebă, conducându-le pe amândouă prin prăvălia întunecoasă, spre uşă. Vă aştept cât de curând, o să mai fac rost de brioşe. Cu bine. Aveți grijă de voi.

Clopoțelul răsună vesel când uşa se închise, lăsându-le afară, în stradă.

— Cum adică „să avem grijă de noi“? se miră Frankie. Locuieşti trei străzi mai încolo. Şi de ce v-ați certat când eram în bucătărie?

— Ei, parcă n-o ştii pe Jools…

Violet păru dintr-odată copleşită de oboseală şi abia izbuti să îmbuce câte ceva la cină. Se mai învioră doar ca s-o refuze pe Frankie, care se oferise s-o ajute să se pregătească de culcare.

— Mă simt bine, Frankie, te asigur.

Frankie trase un scaun în holul din față şi se aşeză într-un loc de unde nu putea fi văzută, mulțumită că nu trebuia să stea în baie ca s-o dezbrace din nou pe bunica ei, dar simțindu-se în acelaşi timp vinovată. Ferindu-şi privirea de biletele lui Violet, pe care le pusese la loc după ce mâncaseră, îşi prinse genunchii cu palmele şi ciuli urechea. Auzi apa curgând, uşa unui dulap deschizându-se şi închizându-se. Paşi, fereastra băii scârțâind, periile vechi cu mânere de argint țăcănind pe tava de metal pătată de vreme, cu margini zimțate, care îi plăcuse lui Frankie din prima clipă…

Moțăia, îşi simțea trupul tot mai greu, pe măsură ce timpul se scurgeau invers. Avea unsprezece ani, stătea întinsă în pat, cu o sticlă cu apă caldă alături, ca să alunge umezeala, şi îi auzea pe bunici discutând în şoaptă pe hol.

Când era cu tatăl ei, zilele lui Frankie se contopeau în perioade de timp fără început şi sfârşit, şerpuitoare şi calde, pline de muzică şi râs despre toate şi nimic. Când stătea cu Violet, viața era ordonată, orele zilei se

înşiruiau ca mărgelele pe ață: mesele şi activitățile de după şcoală, orele de vorbit în public, de care se temea atât, temele riguros verificate, comisioane şi diverse sarcini pe care le avea de îndeplinit pentru Sanctuar sau alt proiect la care lucra Violet în acel moment, ora de culcare strict respectată. „Previzibilă ca vremea“, spunea adesea tatăl ei, batjocoritor. „Să mori de plictiseală, şi mai multe nu, draga mea.“

Uneori, împinsă de el, Frankie adoptase şi ea atitudinea lui batjocoritoare şi parodiase, deşi nu fără un sentiment de vinovăție, felul în care Violet o trimitea la culcare la opt fix, vara, chiar dacă soarele strălucea dincolo de draperiile trase; cum însemna bunicul programul de radio după programul de la şcoală pentru câte o săptămână întreagă. Însă după aceea îi venea să intre în pământ de ruşine şi îşi reproşa lipsa de loialitate. Pentru că, în adâncul sufletului, nu i se părea deloc plicticos, chiar dacă n-ar fi mărturisit nici în ruptul capului. Poate că nu rămânea până noaptea târziu, ascultându-l cum cântă la chitară lângă focul de tabără, însă casa din Piața Cavendish avea o melodie a ei: murmurul unei voci la radio, clinchetul unei ceşti de ceai. Foşnetul unui ziar împăturit, un comentariu în şoaptă, un râset înăbuşit. Era previzibil, într-adevăr, mereu la fel. Dar era şi un loc unde se simțea în siguranță. Un loc pe care îl putea numi „acasă“.

Nu ştia cât dormise şi nici cum reuşise, fără să cadă de pe scaunul incomod, cu spătar tare, dar când sări în sus, cu inima zbătându-i-se de o spaimă fără nume, între somnul adânc şi trezirea bruscă, era aproape de miezul nopții. Se îndreptă în vârful picioarelor spre camera ei, clipind ca să alunge somnul. Doamne, cât era de obosită! Ce s-ar bucura să fie mâine sâmbătă…

Trecură câteva clipe până când creierul ei adormit să perceapă sunetul, şi încă un moment, ca să încetinească pasul şi să se oprească. O voce, îşi zise. Ori poate i se păruse? Respinse amintirea lui Terry Wogan vorbind la radio sau a râsului cuiva. Bunicul nu mai era, Violet adormise. Nu vorbea nimeni. Doar dacă nu cumva…

O auzi din nou, o voce joasă, aspră. Venea din camera lui Violet, însă nu era o şoaptă şi nici ceva rostit cu glas tare, ca în timpul zilei. Somnul îi trecu de-a binelea când crăpă uşa şi aruncă o privire în camera ale cărei draperii erau legănate uşor de curent. Patul cu căpătâi în care dormea Violet

era cufundat în penumbră; pe partea stângă se distingea clar forma trupului bunicii, perfect întins, aproape nefiresc de nemişcat, cu brațele pe piept.

În cameră era linişte şi Frankie aşteptă câteva clipe înainte să plece. Atunci, auzi iarăşi vocea. Patru cuvinte, repetate de mai multe ori, aproape fără pauză.

„A fost o crimă.“

TREIZECI ŞI OPT

Frankie rămase până se făcu aproape dimineață pe marginea patului, înfăşurată în pătură, neputând să-şi scoată din gând vocea care răsuna în întuneric. O voce stranie, fără trup, monotonă, lipsită de orice semn de viață omenească.

„A fost o crimă.“

„A fost o crimă.“

„Crimă, crimă, crimă.“

Cuvinte repetate fără oprire, imprimate în catifeaua întunecată a nopții asemenea însemnărilor despre faptele rele, făcute în carnetul negru. Brutale şi cutremurătoare, o lăsau cu prea multe întrebări fără răspuns. Cine era criminalul şi cine victima, şi ce Dumnezeu avea bunica ei de-a face cu aşa ceva? Îi veni în minte discuția dintre Violet şi Jools, ceva mai devreme.

„A fost.“

„Ba n-a fost.“

Îşi aminti de sclipirea aurie, de țăcănitul metalului pe masă. Cearta izbucnise chiar după ce Violet scosese din geantă insigna Armatei Terestre?

Primul impuls al lui Frankie fusese să fugă la prăvălia lui Jools şi să nu ia degetul de pe sonerie până nu căpăta o explicație. Însă nu putea s-o lase pe Violet singură în apartament, nu atât timp cât acel cuvânt plutea prin întuneric. Pe deasupra, ştia din proprie experiență că, decât s-o obligi pe Jools să facă ceva împotriva voinței ei, mai degrabă treci prin zid.

Când lumina zorilor pătrunse în sfârşit prin draperii, se duse la bucătărie să-şi facă o ceaşcă de ceai. Cu gândul aiurea, netezea marginile biletului pe care scria *Pune laptele la loc în frigider*, răsucite din cauza aburului,

dorindu-şi să fie genul de persoană care îşi deschide sufletul în faţa cuiva. Dar a cui? A lui Con, măcinat de resentimente? A lui Bea, care împărtăşea probabil aceleaşi sentimente? În faţa ochilor îi apăru figura lui Max, zâmbetul lui imperturbabil şi ridicarea nepăsătoare din umeri. „A fost o crimă, hm“, poate că ar fi zis. Ia să vedem. „A *fost* o crimă. A fost *o* crimă. A fost o *crimă*.“ Ar fi rostit propoziţia accentuând când un cuvânt, când altul, până şi-ar fi pierdut înţelesul şi ar fi putut fi analizată, iar Frankie n-ar mai fi tremurat de groază auzind-o. Se uită la mobilul pus pe noptieră, şi-l închipui răspunzându-i, cu vocea răguşită de somn, stând întins în pat cu mâna sub ceafă, în timp ce o asculta.

Oftă, găsi o bucată de bandă adezivă şi lipi mai bine biletul pe uşa dulapului. Chiar dacă în general îi venea uşor să se confeseze, acum nici nu putea fi vorba, când Violet intrase în atenţia publicului, când Hugo o încolţea cu întrebări bine ticluite şi punea interviuri la cale.

Îi scrise lui Felicity un e-mail, alegându-şi cu grijă cuvintele şi spunându-i că face un interviu pentru articolul cu Guildhall. Apoi o sună pe doamna Potter – o femeie care vorbea puţin, dar pentru care mai nimic nu era imposibil – şi o rugă să revină cât mai repede cu putinţă.

— Nu-i corect s-o laşi fără serviciu nici o zi în plus, îi spuse lui Violet, care intrase în bucătărie, arătând obosită, dar altminteri netulburată de coşmaruri.

Câteva ore mai târziu, când sosi doamna Potter, Violet nu mai ştiu cum să se scuze, îngrozită de ceea ce făcuse.

— Ştiam eu că e ceva în neregulă, recunoscu doamna Potter când Frankie veni după ea în bucătărie, dornică să-i dea o explicaţie. Îmi pare bine că m-am întors. Nu-mi plăcea defel să stau acasă, să mă împiedic toată ziua de Hal şi el de mine. Mă bucur să te văd, Frankie, spuse, bătând-o pe spate. Şi nu-ţi face griji, punem totul la punct cât ai zice peşte.

Dar părea că nu sunt destule ore într-o zi ca măcar să vadă ce înseamnă „totul“ la suprafaţă. „Totul“ însemna programări la doctor şi discuţii la telefon cu doctorul Morrissey. Însemna organizarea unui program strict pentru Jools, doamna Potter şi Frankie, aşa încât una dintre ele să fie permanent cu Violet, însă fără a o exclude din viaţa socială, cu ajutorul neprețuitei Mia.

Şi „totul“ devenea şi mai complicat din cauză că Violet ținea obsesiv la viața ei privată. Ura gândul că ar putea cineva afla că nu e totul „în ordine“ cu ea, n-ar fi suportat să se găsească într-o situație stânjenitoare dacă s-ar fi „încurcat un pic“, iar când discuta cu oameni pe care acceptase, bombănind, că nu-i cunoaşte, nu vorbea decât în termenii cei mai vagi despre situația ei. Era fără îndoială din pricina bolii, credea doctorul Morrissey, dând aversiunii ei deja adânc înrădăcinate față de aparițiile în public dimensiunea unei nevroze. După o primă vizită, le trimisese la un specialist şi să facă o programare pentru o encefalogramă, şi acum erau în aşteptare.

— Zău, Vi, ce mai e şi cu obsesia asta a conspirației? izbucnise Jools exasperată când Violet, convinsă că o urmărise cineva pe stradă, se repezise şi trăsese jaluzelele în camera din față, atât de tare, că sfoara se rupsese şi îi rămăsese în mână.

— Nu-mi mai face morală, zise Violet, căznindu-se să prindă sfoara la loc, roşie la față şi încruntată. Crezi că vreau să citesc ceva despre mine în ziarul de mâine? Toți sunt cu ochii pe mine, să vadă ce fac.

— Violet, nu stă nimeni cu ochii pe tine, îşi pierdu Jools răbdarea.

— Ba da, stărui Violet. Ştii că aşa e şi mai ştii şi de ce. Degetele începuseră să-i tremure pipăind tivul cămăşii, se uită la Jools îngrozită, cu ochii holbați, şi se îndepărtă de ea, privind-o rugător pe Frankie. Trebuie doar să-mi dau mai multă silință, spuse cu glas subțire, gâtuit. Am nevoie să cuget, am nevoie să fiu singură, am nevoie să-mi amintesc. Te rog să nu spui nimănui nimic până nu m-am lămurit eu însămi. N-aş putea îndura.

Jools se întoarse spre ea cu o expresie îndurerată, dar Frankie i-o luă înainte. O apucă de braț cu blândețe şi o întoarse în partea cealaltă, vorbindu-i calm şi încet:

— Are să fie bine, Violet. Nu-ți face griji. N-o să spunem nimic nimănui. Jools vrea doar să fie de ajutor.

— N-am nevoie de nici un ajutor, se încăpățână Violet, dându-se înapoi.

— Ştiu, o linişti Frankie. Dar noi suntem oricum aici. Eu şi Jools, doamna P şi Mia.

— Să nu-i suflați o vorbă Miei, îi tăie Violet vorba, neliniştită din nou.

— N-am să-i spun nimic, fii sigură.

Violet se sprijini de masă, coborând hotărâtă privirea în jos, ca să dea de

înțeles că vrea să fie lăsată în pace. După câteva clipe, Jools, cu o expresie de nepătruns, se întoarse spre uşă. Frankie o urmă.

— Jools, şopti ea, ce se teme Violet să nu afle lumea? Nu poate fi vorba doar de boală. Ştiu că a încercat să discute cu tine aseară la prăvălie, dar tu n-ai vrut. Poate ar fi de folos dacă vorbeşte cu mine. Are legătură cu Armata Terestră şi vremea petrecută în Yorkshire?

Luată pe neaşteptate, Jools făcu o figură uimită şi mâna i se încleştă pe clanță, dar apoi se destinse şi îi dădu drumul.

— Nu e evident? întrebă, privind-o pe Frankie. Violet e încredințată că, dacă îşi ascunde boala, o va face mai puțin adevărată. Aşa că, dacă vrei s-o ajuți, nu mai pomeni de „aranjat“ sau „îndreptat“. Lucrurile nu mai pot fi îndreptate, naiba să le ia!

Se strâmbă tare, ca să-şi stăpânească lacrimile, şi coborî treptele din față înainte ca Frankie să-şi dea seama că nu-i răspunsese la întrebare.

— A plecat Jools? întrebă Violet, apărând în uşă. Nu mai era atât de roşie în obraji de nelinişte, dar se vedea că tot mai e nervoasă.

— Da, a plecat, răspunse Frankie precaută, sperând că Violet nu auzise ultimele cuvinte spuse de Jools la plecare. Dar mă întreb, zise, căutând să folosească un ton cât mai detaşat, vrei să vorbim despre ceva, adică să stăm cu adevărat de vorbă? Poate că n-ai să-ți mai faci atâtea griji dacă spui ce-ți stă pe suflet.

Violet se uita pe stradă în urma lui Jools, care tocmai dădea colțul. Un vânt capricios, atunci stârnit, făcea frunzele să danseze pe asfalt.

— Nu, spuse Violet atât de încet, că Frankie trebui să se aplece spre ea ca s-o audă. Nu, Frankie, scumpa mea. Nu vreau să fii în nici un fel amestecată.

— Dar vreau eu, o rugă Frankie. Te rog, Violet, lasă-mă să mă amestec dacă pot fi de ajutor.

Însă Violet clătină din cap.

— Cred că am să merg să trag un pui de somn. Îmi pare rău că sunt aşa o pacoste. Nu ştiu dacă sunt o pacoste jumătate din timp, ceea ce încă ar fi bine, dar îmi dau seama că e greu.

— N-ai de ce să te scuzi, spuse Frankie. Nu-ți face griji, Violet, ai să te faci bi… Se opri, se îmbujoră la față şi strânse din dinți. Du-te şi întinde-te.

Îți aduc o ceaşcă de ceai ceva mai încolo.

Şi ce dacă încerca să-i aducă alinare lui Violet? Se răzvrăti în mintea ei, aşteptând să audă scârțâitul slab al saltelei bunicii, înainte să se întoarcă în bucătărie. Ce era rău dacă se agăța de un fir de speranță? Jools se înşela. Era evident că lucrul acela întunecat din trecutul ei nu-i ieşea lui Violet din minte, ori poate că îi agrava boala. Dacă Violet nu voia să vorbească şi Jools nu voia să ajute, atunci ea, Frankie, va lua inițiativa. Se va documenta cu privire la ce făcuse Armata Terestră în Yorkshire, în 1940, să vadă dacă găseşte vreo infracțiune sau vreun proces care să se potrivească cu ce spunea Violet. Apoi să stea de vorbă cu ea, s-o ajute să treacă peste acea amintire. Doar era ziaristă, scriitoare, cum să nu. Cel mai bine se pricepea să scape de confuzie şi nesiguranță scriind.

Dar, de câteva zile, scrisul se dovedise a nu mai fi un refugiu, ci un infern, într-o redacție măcinată de temeri în legătură cu evaluarea angajaților şi iminentele concedieri.

— Francesca, mă jur, dacă te mai bagi în articolul meu cu Tatler..

— Francesca, îți sună telefonul de m-a înnebunit. Opreşte-l, pentru numele lui Dumnezeu!

— Francesca, cum să te fac să înțelegi că spațiul tipografic e prețios? Nu mai folosi cinci cuvinte frumoase unde unul cu miez ar fi de ajuns.

— Hei, Frankie, ai de gând să stai pe loc cât să bem o cafea?

Singur Max părea să fi rămas calm în mijlocul freneziei, pe când ceilalți – cu excepția lui June Seymour, care nu se întorsese la birou – se luptau cu ghearele şi cu dinții să-i atragă atenția lui Hugo. Din păcate, aceasta se îndrepta adesea spre Frankie şi, cu cât ținea capul mai jos şi îşi vedea mai abitir de treabă, cu atât mai mult se învârtea Hugo pe lângă ea. La început fusese flatată, până când se lămurise că atenția se datora unui chin nou, purtând titlul provizoriu „Absolut primul interviu cu Etherington“. Hugo trecuse repede de la „Gândeşte-te, da?“ la ceva mai amenințătorul „Hai să discutăm“ şi, mai recent, la „Când îmi dai să citesc ceva?“, însoțit de o fluturare rău-prevestitoare a dosarului de evaluare ori de câte ori se întâlneau – o încercare bătătoare la ochi de a-i submina rezistența până când ar fi cedat. Ei, să încerce cât o vrea, îşi zise, căci acel interviu nu avea să aibă loc în vecii vecilor.

Cât se poate de conştientă de atitudinea ostilă a colegilor şi de bombănelile lor indignate față de ceea ce li se părea a fi favoritism din partea lui Hugo, se străduia să se ferească de ei, iar cu Con abia dacă schimbase o vorbă de zile bune. Cât despre acesta, se împrietenise cu Victoria şi cu Mallory şi se descurca de minune şi fără Frankie. Bea, plecată la un curs de pregătire încă din prima zi, îi trimisese un mesaj vocal, alarmată şi nevenindu-i să creadă, întrebând-o dacă totul e bine şi rugând-o să stea de vorbă când „totul se va sfârşi“.

Reuşise în două rânduri să fugă până la bibliotecă între două întrevederi în afara redacției, ca să se uite la microfilme cu pagini vechi de ziar, dar nu descoperise mare lucru. Se părea că nu erau decât puține articole despre Armata Terestră a Femeilor – pe nedrept, era Frankie de părere, ținând seama de rolul crucial pe care îl jucase – şi nu găsi nimic despre o crimă pe plan local, din perioada respectivă. Cu toate că, îşi spunea strâmbându-se, în timp ce parcurgea în fugă paginile, pe lângă bătăliile din Atlantic, ororile războiului-fulger şi năvala nemților pe continent, orice eveniment local ar fi ajuns pe ultima pagină. Ar fi avut mai multe şanse la ziarele locale, însă nu putea pune întrebări prea precise la telefon, iar să plece din oraş să facă cercetări singură era exclus în momentul de față.

În pauzele de prânz, se sfătuia cu Mia în legătură cu invitațiile la diverse evenimente primite de Violet sau traversa în goană elegantul cartier Belgravia, pe vechea bicicletă a bunicii, ca să vadă cum mai stau lucrurile în apartamentul din Piața Cavendish. Între timp, data eliberării tatălui ei se apropia. Urma să-i găsească o cameră ieftină şi să pună deoparte pentru el puțin din salariu. Citise undeva că foştii deținuți se readaptează greu şi îşi dorea cu ardoare să-l vadă integrat în viața normală. Încerca să şi-l închipuie ieşind pe poarta închisorii ca eroii din filme, păşind în ritmul muzicii şi întorcându-se la o viață în care să nu stea la o masă fixată de podea, păzit de gardieni, ci într-un loc intim şi plăcut. Să-i cânte la chitară, să-i spună poveşti şi s-o facă să râdă de orice amărâtă de slujbă avea să-şi găsească, de voie, de nevoie. Expresia încordată avea să i se şteargă de pe față şi Frankie avea să încerce iar sentimentul că totul este posibil şi la îndemână, sentimentul de care era înconjurat tatăl ei. Dar de fiecare dată când ajungea la acest punct, se oprea cu bună ştiință, căci ştia prea bine că

lucrurile se vor complica infinit când va fi răspunzătoare şi de Harry O'Brien, şi de Violet.

Îi venea greu să pună în cuvinte ce însemna să se întoarcă în Piața Cavendish după atâția ani, supărată, deznădăjduită şi neajutorată, conştientă de orice schimbare, cât de mică, în comportamentul lui Violet. Vedea privirea din ochii bunicii schimbându-se de la un minut la altul: aici era caldă şi amuzată, şi, dintr-odată, devenea rece şi distantă. Pur şi simplu simțea cum o măcinau teama şi neliniştea, chiar şi în momentele bune, făcând-o aspră şi arțăgoasă.

Se întâmpla, şi încă de multe ori, ca Frankie să-şi dorească să fugă cât putea de repede de Violet, Hugo, Harry şi Con, într-un loc unde să scape de povară şi să fie doar Frankie, fata care nu-şi sărbătorea ziua de naştere, scria mai mult decât vorbea şi voia ca toate să meargă bine.

Totuşi, de câte ori era gata să cedeze, ceva o împingea mai departe. O găsea pe Violet citind ziarul, apoi ridica ochii zâmbind şi o îndemna să se aşeze pe canapea, întrebând-o cum îi mersese în ziua aceea, după care se întorcea la ziar, cu o observație caustică despre starea precară a guvernului. Lui Frankie i se punea un nod în gât auzind-o, fiindcă semăna înspăimântător de mult cu Violet cea de pe vremuri. La birou apărea mereu câte ceva care s-o trezească la realitate. O laudă din partea lui Hugo, rară ca o pepită auriferă, scoasă de sub un strat gros de critici. Îl asculta pe Xavier Merrell discutându-şi articolul despre şefia partidelor, trei birouri mai încolo, apoi îl vedea pe prima pagină a doua zi, ştiind că fusese martoră la conceperea lui. Îşi vedea pseudonimul citat în ziar, nu neapărat numele ei şi nu neapărat alături de articole de care era mândră, dar care totuşi deschideau drumul spre locul unde voia să ajungă. Nu trebuia decât să se țină tare. Ştia cum, avea să-şi păstreze postul. Va fi gata să-i sară în ajutor tatălui ei când va avea nevoie şi, cu voia Domnului, va putea s-o ajute şi pe Violet să se simtă mai bine.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Miercurea următoare Hugo plecase de la birou – ceea ce nu se mai

întâmplase – ca să facă o deplasare în interes de serviciu la Edinburgh şi se auzise că trenul de întoarcere are întârziere. Frankie scrise în mare viteză un articol despre un club de noapte implicat, pe cât se zvonea, în spălare de bani, apoi se repezi până în Piața Cavendish, într-o pauză de prânz târzie. Cu o noapte înainte cotrobăise discret – deşi se simțea vinovată – prin biroul înțesat de hârtii al lui Violet, căutând fotografii vechi sau amintiri din timpul războiului care s-o ajute să înainteze cu cercetările şi dăduse peste un teanc de scrisori nedeschise. Printre facturi, pliante publicitare şi cărți poştale erau şi nişte notificări pentru întârzieri de plată. Fu nedumerită, căci Violet era foarte atentă să nu rămână cu contul descoperit.

Deşi locuia în aristocratica Belgravie, nimeni dintre cei care intraseră în apartamentul ei sărăcăcios şi învechit n-ar fi putut-o acuza de extravaganță. După ce murise mama ei, transformase casa în apartamente şi le vânduse pe cele două de la etaj, fiindcă nu avea nevoie de atâta spațiu. Trăiseră întotdeauna din salariul bunicului, fără să tânjească după finețuri. Violet se bucura de câte ori, la diverse evenimente, izbutea să dea una din găselnițele lui Jools drept o creație de firmă; bea cel mai ieftin ceai de pe piață şi numai rareori lua masa în oraş. Nu prea vorbea despre asta, însă nici nu se simțea stânjenită că nu aducea decât o contribuție financiară modestă la proiectele de care se ocupa. În schimb, îşi exploata fără ruşine numele şi rețeaua de relații, fiind oricând în stare să convingă un vechi prieten să-i sară în ajutor la nevoie.

Acum totuşi, poate din pricină că se ținea departe de vechii prieteni şi simțea nevoia să compenseze, lucrurile se schimbaseră. Transferase mari sume de bani către Sanctuar, către spitalul Great Ormond Street, unul dintre cele mai mari spitale pediatrice din lume, şi către un proiect de alfabetizare pe care îl pusese pe picioare, şi toți banii proveniți din pensii şi altele asemenea erau înghițiți de cheltuieli.

Contul bancar al lui Violet era absolut gol.

— Intră, scumpa mea, o invită Violet când Frankie băgă capul pe uşă. De ce nu eşti la birou? Sau scrii „Portretul unei doamne la bătrânețe“?

Pentru moment, limpezimea minții lui Violet îi aduse o uşurare lui Frankie şi parcă îi mai luă din povara de pe umeri, deşi remarca fusese destul de acidă. Nu mai vorbiseră despre articolele lui Frankie şi nici despre

Hugo, dar ştia că Violet e încredințată că îşi iroseşte talentul şi că ar trebui să-i ceară cu mai multă hotărâre lui Hugo să-i aloce un domeniu mai serios.

— Sunt în pauza de prânz, răspunse aşezându-se pe taburetul tocit până la urzeală.

— Prânz? se încruntă Violet, şi lui Frankie i se strânse inima.

— Ai mâncat un sendviş, mai ții minte? Şi chipsuri, din cele care-ți plac aşa de mult.

Bunica întoarse capul spre ea şi îi zâmbi. Soarele îi lumină din plin fața, scoțându-i în evidență ochii obosiți şi încercănați, pielea subțire ca foaia de hârtie.

— Atunci e bine, spuse pe un ton împăciuitor, şi Frankie simți cum povara i se aşază din nou pe umeri, încă şi mai grea ca înainte.

— Uite ce, începu. L-am sunat pe domnul Hopkins de la bancă fiindcă am găsit nişte extrase de cont pe biroul tău şi se pare că au fost eliberate unele cecuri fără acoperire. Mulți bani au mers la operele de caritate. Ai idee ce s-a întâmplat?

Violet se încruntă şi clătină din cap.

— De obicei am destui bani în fiecare lună, spuse. E drept, în ultima vreme mi-a fost cam greu să număr monedele şi bancnotele, seamănă prea mult între ele.

— Înțeleg, spuse Frankie fără să se grăbească. Dar e vorba de mult mai mult decât monede şi bancnote; sunt la mijloc sute de lire, majoritatea transferate.

— Nu aşa procedez eu, clătină Violet din cap cât putea de energic.

— Ştiu, încuviință Frankie. Dar ai idee dacă mai… mai sunt bani altundeva? Fiindcă în clipa de față nu prea mai sunt pentru mâncare, utilități şi altele asemenea.

Sau pentru tratamentele suplimentare care s-ar dovedi necesare dincolo de ce oferea Serviciul Național de Sănătate, potrivit doctorului Morrissey. Între timp, Violet va depinde de salariul lui Frankie. Iar salariul ei depindea de poziția ei la *London Post*.

— A, ştiu ce-i de făcut, scumpa mea, spuse Violet luminându-se la față. Îl cunoşti pe domnul Hopkins de la bancă? E un om foarte amabil. Dă-i un telefon, e foarte serviabil.

Frankie deschise gura, dar o închise la loc.

— Am să-l sun, zise, nu fără greutate. Azi după-amiază stă doamna Potter cu tine… Ia stai, la ce te uiți? întrebă, remarcând abia acum că Violet avea un album foto pe genunchi şi se entuziasma la vederea pozelor alb-negru.

— Fac o călătorie în trecut, zâmbi Violet în colțul gurii. Şi tare mi-ar prinde bine nişte hărți. Ridică din umeri cu o expresie comică, autocritică, şi Frankie, deşi ştia că nu trebuie să-şi facă iluzii, parcă mai prinse puțin curaj.

Violet îşi căută ochelarii pe pipăite şi îi puse pe nas.

— Uite-o pe mama ta. A fost cel mai cuminte bebeluş. Cu atât mai bine, probabil, că n-am mai avut şi alții, pentru am rămas convinsă până în ziua de azi că toți bebeluşii sunt tăcuți şi mulțumiți, ca Stella mea. Mi-a adus atâta bucurie şi alinare!

Frankie văzu un ghemotoc înfăşat, cu fețişoară încrețită, fără păr. Dedesubt scria: „Yorkshire, 1941“.

— Umezeală şi răcoare, chiar şi la sfârşitul verii, zise Violet trecând cu degetul peste marginea cu zimți decorativi ai fotografiei. De asta era aşa de înfăşată.

Însă ochii lui Frankie alunecară spre imaginea bunicii, pe atunci tânără. Era pe jumătate întoarsă, ca să țină bebeluşul spre aparat, aşa că Frankie nu-i vedea decât silueta subțire şi părul pieptănat pe spate, ca în pozele din timpul războiului, descoperite de ea.

— Mai ai şi alte poze? o întrebă ca din întâmplare. De dinainte, poate din 1940.

Degetul lui Violet se opri pe foaie.

— Nu. Întoarse iute pagina următoare, parcă vrând să-i dea de înțeles că merg înainte în timp, nu înapoi. Fapt e că nu m-am apucat să fac fotografii decât după naşterea Stellei. Nu mă mai săturam de ea, înțelegi, voiam să imortalizez fiecare moment. Uite, aici suntem iarăşi la Londra; Stella e călare pe un cal. Din păcate, nu avea nici o înclinație, însă şi-a dat silința. Era aşa de blajină, că nu se punea niciodată împotrivă!

Frankie ar fi vrut să pună întrebări, să afle mai multe, însă acum Violet întorcea paginile mult mai repede şi Frankie uită complet de Armata Terestră, privind cum fața mamei ei, frumoasă, ca de spiriduş, se schimbă

de la o pagină la alta, apoi îl văzu şi pe tatăl ei, atât de tânăr, de fericit…

— Mă întreb cum vor fi copiii tăi, spuse Violet fără să-şi ia ochii de la pagină.

— Copiii mei? Ştii ceva ce nu ştiu eu? se cutremură Frankie de râs.

— Păi, după cum stau lucrurile, n-am să apuc să-i văd, adăugă Violet uitându-se la o fotografie în care Stella o ridica spre aparat pe Frankie şi aceasta i se zbătea în brațe.

— Ba p-p-poate că da, se strădui Frankie să rostească vorbele. Deşi ar mai trebui s-s-să fie cineva aici, spuse arătând spre tatăl ei, aşezat alături de Stella, cu o expresie mândră pe față.

— Nu va fi destul timp, spuse Violet, tot cu ochii plecați. Nu va fi destul timp pentru tot ce vreau să fac împreună cu tine şi ce vreau să te văd pe tine făcând. Sunt lacomă, ştiu, *vreau*, *vreau* şi iar *vreau*, ca un copil răsfățat. Vreau să apuc să te văd măritată, să-ți cunosc soțul şi familia. Dar acum nu mai e timp.

— Violet, mai poți face o grămadă de lucruri. Am să te ajut, promit…

— Mă ajuți deja, şopti Violet. Fiindcă te-ai întors la mine. Ştiu că nu e mereu uşor. Îmi pare rău că eşti obligată să-ți petreci aici pauza de prânz şi toate serile, în loc să fii împreună cu tineri de vârsta ta şi să-ți vezi de carieră. Dar cel mai rău îmi pare că nu l-am ajutat pe tatăl tău când avea nevoie şi aveai şi *tu* nevoie.

Ani la rând, Frankie îşi imaginase momentul când Violet va recunoaşte în sfârşit că greşise. Îşi închipuise că balanța se va îndrepta, că veninul va dispărea, că se va simți mai uşoară, mai liberă. Însă acum, privind fața trasă a bunicii, uită de orice îndreptățire şi dorință de a triumfa, dacă ăsta era prețul ce trebuia plătit.

— De ce erai aşa pornită împotriva lui? murmură. N-am înțeles niciodată. Era un om atât de plăcut!

Violet nu răspunse pe loc. În cele din urmă zise:

— Eram foarte diferiți.

— Nu cred să existe în limba engleză un cuvânt care să vă definească, spuse Frankie sec. Totuşi…

— Frankie, scumpa mea, renunță, o îndemnă Violet pe un ton care nu admitea contrazicere.

Apoi se apucă încet şi metodic să dea ultimele pagini din album, rămase goale după moartea fiicei ei.

— La ce să renunț? vru să afle Frankie, cam plictisită să i se tot spună să renunțe. N-am de gând să ne certăm sau ceva de felul ăsta. Vreau doar să ştiu, îți spun cu mâna pe inimă. Aş putea… fi de ajutor, cine ştie.

— Maşina lor abia se ținea, spuse Violet cu ochii la ultima pagină din album. M-am oferit s-o ajut pe Stella să cumpere una nouă; conducea cu teamă, eram îngrijorată, fiindcă nu se simțea în siguranță.

Vorbea cu o voce străină, rostind repede cuvintele, fără ocolişuri. Frankie avea impresia că repetase de multe ori povestea în mintea ei. În momentul acela ar fi vrut să-şi ia înapoi întrebarea, nu era sigură că mai vrea să afle.

— Harry a refuzat, bineînțeles, dar nici n-a reparat rabla. Şi pe urmă a trimis-o după curry.

Un accident de maşină, aşa spunea tatăl ei mereu. O altă maşină a trecut pe roşu… o nenorocire venită pe neaşteptate.

— Stella mergea îndeajuns de încet ca să poată opri chiar şi când cealaltă maşină a intrat în intersecție. Domnul mi-e martor, mergea ca melcul…

Frankie ar fi vrut să-şi acopere urechile cu palmele, să nu mai audă urmarea.

— …dar frâna a cedat de tot. A alunecat în fața celeilalte maşini, care mergea prea repede. N-a avut nici o şansă.

Frankie se crispă atât de tare, că nu mai putu să respire.

— N-a f-f-fost v-v-vina lui, protestă în cele din urmă, bâlbâindu-se. N-a vrut să se întâmple aşa ceva.

Dar în adâncul inimii ştia că, deşi nu voia să se întâmple vreo nenorocire, Harry O’Brien nici nu-şi bătea capul să întreprindă ceva. Nu se gândea niciodată la ce avea să vină, pur şi simplu mergea mai departe.

„Cineva trebuie să plătească“, spusese Violet când se certaseră cu o zi înainte. Frankie închise ochii, simți cum îi curg lacrimile pe obraz şi îşi dori din tot sufletul să nu fi fost mama ei aceea.

O clipă mai târziu, auzi arcurile fotoliului scârțâind şi simți o mână pe obraz. Violet nu fusese niciodată prea darnică cu mângâierile – avea un fel furios şi intempestiv de a iubi. Până şi acum, gestul era uşor stângaci, dar nu lipsit de blândețe; degetele ei calde îi şterseră lacrimile lui Frankie şi îi

netezíră părul.

— Ai dreptate, n-a fost vina lui, spuse încet. Stella ar fi putut la fel de bine să ducă maşina la reparat; sau putea să-l trimită pe el să cumpere curry. N-aş fi vorbit dacă nu m-ai fi întrebat, dar, poate dintr-o pornire egoistă, am vrut să înțelegi de ce am simțit astfel. O apucă cu mâna de bărbie şi o forță să ridice ochii. Voiam s-o recapăt pe Stella şi, fiindcă nu puteam, te-am vrut pe tine. Erai o fetiță blândă, iubitoare, frumoasă, semănai aşa de mult cu mama ta, şi totuşi eraţi atât de diferite! Te voiam, dar el nu avea de gând să renunțe la tine, aşa că am pornit la luptă. M-am luptat pentru tine. Asta-i tot ce ştiu să fac, să lupt ca să obțin ceva, şi îmi place să sper că, după ce nu voi mai fi – spuse strâmbându-se, cu ochii strălucind de lacrimi –, măcar atât vei fi învățat de la mine.

— Îmi pare rău, zise Frankie lăsând capul jos. Că n-am deschis nici o scrisoare de la tine. Că nu ți-am răspuns la telefon. Am..

— Nu ai ce să regreți. Am făcut ce credeam că e bine, însă dacă aş putea da timpul înapoi, m-aş da peste cap să fac lucrurile altfel. Aruncă o privire fugară spre albumul cu poze de pe genunchi. Aş face multe lucruri altfel, spuse întorcând iar ochii spre Frankie, trasă la față, cu privirea trează. Dar voiam să ştii că acum regret, pentru că va veni o vreme când va fi prea târziu. Când nu-mi voi mai aminti să spun lucrurile astea.

PATRUZECI

Frankie ştia că trebuie să se întoarcă la redacție, avea deja o jumătate de oră întârziere. Cu toate astea, se duse tiptil în dormitor, închise uşa şi se aşeză pe pat. Violet nu schimbase nimic de când fusese camera Stellei şi de când Frankie însăşi locuia acolo. Păstrase patul îngust, vechiul şifonier, micul pupitru de lângă fereastră, broderia cu literele alfabetului, atârnată pe perete.

Era aceeaşi cameră simplă. Frankie nu-şi lua niciodată multe haine, un obicei păstrat de pe vremea când făcea naveta între casele copilăriei, aşa că în şifonier erau doar câteva lucruri, apoi un deşteptător pe noptieră şi o fotografie într-o ramă înnegrită de vreme. În poză, tatăl ei, radiind de bucurie, o ținea pe mama ei pe după umeri şi frumosul ei păr blond, acum ciufulit, îi încadra fața dulce, zâmbitoare.

În mai puțin de o lună avea să revină în viața ei. „Şi vremurile bune o să se întoarcă, cu vârf şi îndesat“, îi spusese cu ocazia uneia dintre ultimele dăți când se văzuseră. Cu o strângere de inimă, Frankie îşi aminti cu câtă însuflețire îmbrățişase ideea, îl ajutase să-şi construiască imaginea unui viitor liber, pe când, în realitate, avea să aibă o condamnare la dosar cât va trăi şi noua lui viață urma să fie în cel mai bun caz modestă: o cămăruță sărăcăcioasă, o slujbă anostă, nimic pe măsura dorințelor lui. De fapt, asta era buba. Harry O’Brien era o poveste în sine; cât trăise, umblase după revoluții şi schimbări. Nu-i vorbise niciodată în amănunt despre accident, poate că izbutise să se convingă singur că fusese doar o conjunctură nefastă de evenimente. Pe de o parte, Frankie îşi dorea ca Violet să nu-i fi povestit, să-şi poată iubi tatăl la fel ca înainte, ca pe omul inteligent şi afectuos ce era. Însă Violet vorbise, şi Frankie nu mai putea vedea lucrurile la fel: aceleaşi fapte spuneau o cu totul altă poveste. O poveste în care nu era de ajuns să umpli lumea cu dorul de aventură, să ai o inimă rătăcitoare şi să trăieşti viața din plin, ci o poveste în care cineva se ocupa mereu de treburile plicticoase, bunăoară să facă programările la dentist sau să cumpere pantofi noi. Sau să repare frânele stricate ale maşinii.

— Scuză-mă, Frankie, aici eşti?

Frankie îşi şterse repede lacrimile şi puse fotografia la loc pe noptieră. Înhăță geanta şi jacheta şi ieşi pe hol. Tresări uşor când se văzu în oglindă, palidă, cu ochii adânciți în orbite. Chiar în dimineața aceea, Felicity o întrebase tare, să audă toată lumea, dacă are gripă, drept care toți se trăgeau acum înapoi când se apropia ea. După-amiaza nu se anunța să fie mai bună, mai ales că doamna Potter nu părea deloc în apele ei, ceea nu-i stătea în fire.

— Putem sta de vorbă la parter?

„Te rog, nu-mi spune că nu mai poți sta, nu-mi spune că trebuie să pleci“, o implora Frankie în gând, urmând-o jos pe scări, apoi în bucătărie, unde o cratiță bolborosea pe foc, şi într-un mic labirint de cămăruțe din pivniță, folosite pe vremuri pentru a depozita gheață şi cărbuni.

— Mi-am zis că ai vrea să vezi ce e aici, spuse arătând în dreapta, spre o cămăruță.

Frankie şi-o amintea. Era un tunel îngust, fără ferestre, unde bunicul prinsese odată un şoarece într-o capcană. Văzând cât pune Frankie la suflet întâmplarea, luase capcana, cu bucățica de brânză din care şoarecele apucase să ciugulească, şi o dusese în grădină, unde se uitaseră cu toții cum jivina îşi luase tălpăşița. Pe atunci, în pivniță erau rafturi înguste cu o varietate de vinuri vechi şi de alte lucruşoare desperecheate. Acum însă, semăna mai degrabă cu un mic magazin.

De-a lungul pereților fuseseră prinse multe alte rafturi. Uluită, Frankie şi-o închipui pe Violet bătând magazinul Ikea din Wembley Park, convingând un tânăr cumsecade să-i încarce cumpărăturile în maşină, şi astfel făcând rost de o grămadă de lăzi de plastic şi de lemn. Erau acolo maldăre de pături, perne şi haine, baterii şi lanterne, recipiente mari pentru apă. Rafturi întregi erau pline cu conserve şi cutii de alimente neperisabile, aranjate cu grijă unele peste altele. Lapte praf, biscuiți şi bomboane de ciocolată, ceai pentru mulți ani. Mai erau articole de mercerie, dresuri în cutiile originale şi, în mijlocul podelei, pe paleți de lemn, două saltele, încă înfăşurate în folie. În spatele rafturilor, pereții fuseseră ranforsați cu bare încrucişate de metal, înfipte în piatră.

— Astea sigur nu erau aici când am plecat eu, spuse doamna Potter în timp ce Frankie se uita cu gura căscată la camera îngustă. Ai zice că se

pregăteşte cineva pentru asediu.

Se auzi un şuier, urmat de un plescăit, şi doamna Potter se repezi în bucătărie, lăsând-o pe Frankie să cerceteze locul unde, se lămurise acum, se duseseră cel puțin o parte din banii lui Violet. Nu se pregătea de un asediu, îşi zise. Îşi aranjase un adăpost, se vedea cât de colo.

La birou o aşteptau un milion de lucruri, dar acum, când mergea de-a lungul rafturilor, atingând cu mâna lâna aspră şi numărând cutiile de tablă cu dulciuri, nu-i venea nici unul în minte. Distrată, se întreba dacă lui Violet îi mai plăceau bomboanele verzi, cu alune, de formă triunghiulară. Erau şi preferatele ei şi întotdeauna le împărțiseră frățeşte.

Unele rafturi nu erau terminate – cele cu prosoape şi bandaje erau pe jumătate goale. Frankie şi-o închipui pe bunica ei întorcându-se din oraş cu noi cumpărături, pe care le punea bine aici, singură cu secretul ei. Înfiorată, se cuprinse cu brațele. „Timpul se destramă, trecutul năvăleşte peste prezent şi nu mai ştiu unde sfârşeşte unul şi începe celălalt. Gala de la Wentworth… m-a dus înapoi unde a început totul, a fost capătul unui fir desfăşurându-se iar de pe mosor,“ spusese bunica ei.

Privind adăpostul, Frankie îşi imagină, înşirate ca mărgelele pe ață, lucrurile pe care Violet şi le amintea. Wentworth şi raidul aerian. Moartea lui Romy. Armata Terestră. Ce mai urma? se întrebă, înfiorându-se din nou.

Pe raftul din fund erau înşirate cutii de carton etichetate: *1900–1925, 1925–1939, 1940–1976, 1976–2004.* Înăuntru, meticulos aranjate, erau dosare conținând tot felul de lucruri: fotografii de familie şi scrisori, desene făcute de Frankie, compuneri de la şcoală, un şir de albume foto subțiri, asemănătoare cu cel la care se uita Violet în camera ei, mici suvenire, ba chiar şi câte un obiect de îmbrăcăminte, bine împăturit. Totul părea lăsat la îndemână, ca să poată fi văzut oricând. Secțiunile erau separate cu cartoane groase, pe care scria cu roşu: *Naştere. Botez. Domnişoara Poole. Şcoala. Războiul. Nunta. Stella. Naştere Frankie. Prieteni. Acțiuni de binefacere. Şcoală Frankie. Serviciu Frankie.*

Frankie clipi, literele se estompară în lumina slabă şi deveniră puncte luminoase în jurul amintirii unui sufertaş cu gustarea de prânz, aşezat pe bancheta din spate a maşinii. Violet îşi reluase vechiul obicei de a pune etichete pentru a atribui lucrurilor un loc în timp şi spațiu, pentru a le face

să aparţină. Numai că acum punea etichete *pe ea însăşi*, pe viața ei, pe amintiri.

Mângâie cu degetele obiectele din cutii, şi-o închipui pe bunica ei umblând prin casă şi alegând ce să păstreze şi ce să arunce. De ce păstrase trei nasturi viu colorați într-o pungă de plastic, alături de un teanc de scrisori legate cu o panglică? De ce păstrase această fotografie anume, decupată din ziar? Cum alesese povestea pe care aveau să i-o spună aceste cutii, când nu va mai ține minte singură?

În ultimele zile, Frankie plânsese înăbuşit, cu fața afundată în pernă sau într-un prosop făcut ghem. Dar să şi-o închipuie pe Violet pregătindu-se metodic, cu o minuție aproape clinică, pentru o călătorie în beznă, hotărând ce să ia cu ea şi apoi furişându-se în această încăpere întunecoasă în căutarea ei înseşi… era dincolo de lacrimi. Era un sentiment de uluială, pustiire şi singurătate, atâta singurătate, încât Frankie n-o putea îndura. Mângâie marginile brodate ale unei batiste fine, împăturite, pe care se vedeau inițialele GWC şi care era pusă între paginile unei cărți, apoi se ridică în picioare. Acum era aici, văzuse încăperea şi cutiile. O va ajuta pe Violet să-şi amintească povestea vieții, mai ales că făcea şi ea *parte* din această poveste. Fie ce-o fi – orice ar fi însemnat asta –, Violet nu va rămâne singură cu povestea ei. Poate că Jools nu credea că e de folos să vorbeşti despre trecut, însă Frankie era încredințată de contrariu. Dovada se afla în fața ochilor ei, arătând cât de important era pentru Violet să-şi amintească şi de acum încolo.

Puse capacele la loc pe cutii şi le aranjă frumos, aşa cum le găsise. *Războiul*. *Nunta*. *Stella*. Aruncă o privire în bucătărie, unde cineva îngâna o melodie zăngănind cratițele. Desigur, n-ar fi corect să cotrobăie prin cutii; ar fi ca şi cum ar citi jurnalul cuiva sau ar trage cu urechea la o conversație privată. Pe de altă parte, dacă i-ar fi fost de ajutor… Repede, ca să nu apuce să se răzgândească, băgă mâna în cutie, scoase dosarul pe care scria *Războiul* şi îl îndesă în geantă.

— A, şi încă ceva, zise doamna Potter când Frankie intră în bucătărie. Căută în buzunarul şorțului şi scoase două bucăți de hârtie. Lui Frankie i se strânse inima văzând antetul băncii, scrisul bunicii şi ştampila mare, roşie, care îi spunea că cecurile fuseseră returnate din lipsă de fonduri.

— Doamnă Potter, îmi cer scuze. Am să rezolv, vă asigur.

„Cuvântul «rezolvare» ar trebui interzis“, îşi spuse Frankie în timp ce urca tiptil scările, obosită. Un cuvânt alert, exprimând încrederea că problemele ar putea fi eliminate cât ai clipi. Nimeni dintre cei care promiseseră să rezolve nu spălase lenjeria murdară a bunicii ei şi nu descoperise depozitul din pivniță; iar acum se uita pe furiş pe după colț, să vadă dacă Victoria sau Mallory sunt la birourile lor, cum era Con, care ținea cu încăpățânare ochii ațintiți spre ecran.

Îşi luă inima în dinți. Clipi. Răsuflă adânc.

În timp ce, în față, ecranele TV făceau hărmălaia obişnuită şi doi comentatori politici erau angajați într-o dezbatere zgomotoasă, partea din spate, unde stătea Frankie, era pustie. Se apropie precaută de biroul ei, se întoarse încet ca să se uite la birourile goale din apropiere. Al Victoriei era ordonat, ca întotdeauna, al lui Mallory gemea de hârtii şi decupaje din ziare, ceşti de cafea şi bilete autocolante, o avalanşă care se oprea exact la banda care despărțea spațiul lui de al ei pe birou.

— Scuze, se adresă unui alt ziarist – parcă Roland îl chema, de la secțiunea „Călătorii“, ştii unde sunt ceilalți?

— Păi, Hugo e blocat într-un tren la nord de Leeds – mă mir că nu-l auzim urlând de aici –, şi ei plănuiseră o băută, nu? răspunse, arătând cu un rânjet spre birourile goale. S-ar spune că profită din plin de absența pisicii.

— Băută? repetă Frankie încet.

— Te-au lăsat de căruță, nu?

Mila din vocea lui o făcu să se crispeze, umilită.

— Nu, sigur că nu, se grăbi să spună cu un zâmbet forțat. Doar că am uitat.

Roland plecă, şi ea se uită pe biroul lui, căutând o explicație. „Ia un fel principal şi un aperitiv sau o prăjitură, apoi dă mai departe“ scrisese Con cu litere aplecate, citețe, chiar sub antetul unei cârciumi din apropiere, Seven Bells. Carevasăzică el pusese la cale băuta, îşi zise furioasă. Fără măcar s-o întrebe şi pe ea. Îşi muşcă buza pe dinăuntru trecând în revistă ultimele zile, când alergase de colo-colo, încercând să se țină cât mai departe de Hugo şi de ceilalți. Da, fusese cu mintea în altă parte. Dar nici măcar s-o invite, asta era prea de tot, nu? O fi fost şi Max cu ei, şi e posibil să nu fi luat parte la

plan, dar nici să se fi sinchisit prea mult de lipsa ei… La gândul că acum stătea la masă alături de ceilalți, încleştă pumnii. Şi Con, care fusese prieten cu ea mai întâi, râdea acum împreună cu ceilalți, poate chiar pe seama ei, mai mult după fiecare pahar. Auzi un chicot de râs undeva şi tresări, dar se linişti dându-şi seama că nu e vorba de ea. Strânse din buze şi se aşeză, încă ținând meniul în mână.

Trecură vreo două ceasuri, dar nici colegii, nici Hugo nu se întorseseră. Seara se lăsa dincolo de ferestrele înalte, redacția se golea încet, încet şi Frankie stătea în colțişorul ei pustiu, lucrând pe pilot automat, îndosariind hârtii, selectând proiecte, eliberând biroul de orice obiecte, în afară de dosarul numit *Războiul* şi de carnetul ei legat în piele.

Dacă Violet folosise un creion roşu ca să dea un nume lucrurilor, atunci Frankie punea ordine scriind; făcuse în continuare cronica zilelor lui Violet, încercând să găsească un tipar, ceva care să-i fie de ajutor. Răsfoi notițele luate în timpul unei conversații cu domnul Hopkins, care îi sugerase să obțină de urgență o procură, ca să poată gestiona finanțele lui Violet, apoi reciti punctajul de după o recentă vizită la doctor şi o listă de întrebări pentru Jools, când se mai domolea. O rugase să vină şi să stea cu Violet în seara aceea, după ce pleca doamna Potter, ca să rămână netulburată la birou şi să-şi pună ordine în idei. „Netulburată, auzi“, îşi zise, rotind privirea spre birourile goale. Dar barem nu i se uita nimeni peste umăr ca s-o vadă căutând prin dosar.

Nu erau multe lucruri acolo. Majoritatea, fotografii din copilărie ale lui Violet, îmbrăcată în rochie albă, şi ale altor fete, îmbrăcate la fel, îngrămădite în spatele ei. *Eu ca debutantă*, scrisese Violet pe spate. Mai găsi şi o fotografie a lui Romy, frumoasă şi delicată; o copie a acestei fotografii se afla pe bufetul din salon de când se ştia Frankie. *Verişoara mea, Romy, 1939*, scrisese Violet pe dos. *A murit un an mai târziu.*

Lui Frankie i se puse un nod în gât văzând cum erau formulate notele, ca şi cum Violet cea de acum trebuia să explice fiecare poză viitoarei Violet. Apucă o tăietură din ziar, îngălbenită şi întărită de vreme, pe care era lipit un bilet autocolant. *Tatăl meu, mort în Africa în timpul războiului.* Citi în fugă câteva cuvinte din articol: *Henry Etherington… decedat cu onoare… El Agheila… decembrie 1940* şi îşi muşcă buza, tot mai stânjenită de

această conversație tulburătoare pe care o avea Violet cu sinele ei din viitor. Mai ales că, până acum, nu găsise nimic care să dezlege enigmele trecutului până în vremea Armatei Terestre a Femeilor şi a lui „A fost o crimă“.

Citise în cărți şi pe internet despre Armata Terestră, mai găsise referiri cu subînțeles la faptul că fermierii nu le văzuseră mereu cu ochi buni pe femeile care făceau treburi bărbăteşti, mai ales în primii ani de război. Se vorbea şi despre singurătate şi dor de casă, dacă o fată era cantonată singură într-o zonă îndepărtată. Însă mai presus de toate exista o înflăcărare, un sentiment al colectivității şi conştiința unui scop superior, care le conferea fetelor din Armata Terestră o aură patriotică, emblematică pentru felul în care Marea Britanie luptase şi câştigase războiul. Era frumos să vezi cum camaraderia lega femei din diferite categorii sociale, aşa încât era greu de crezut că ai fi găsit lucruri misterioase acolo.

Frankie netezi necrologul, îl puse peste teancul subțire de fotografii şi întinse mâna după scrisorile schimbate de bunicii ei în ultimii ani ai războiului. Şovăia, neştiind dacă să se apuce să le citească, când zări dedesubt un plic diferit de celelalte. Pe capacul dublat cu hârtie veche, foşnitoare, era imprimată în relief litera C, înconjurată de o coroniță de iederă şi un măr. În plic era o singură fotografie alb-negru.

În fotografia puțin neclară din cauza granulației mari, cu marginile rotunjite de vreme, erau patru femei. Atenția lui Frankie fu imediat atrasă de fata din mijloc. Silueta subțire şi părul pieptănat pe spate erau uşor de recunoscut, chiar dacă nu le-ar fi văzut cu câteva ore înainte. Întoarse fotografia şi scoase o exclamație de surpriză.

Livezile Winterbourne, toamna 1940.

Carevasăzică, Violet nu fusese în Yorkshire, nu stătuse acolo ferită, în siguranță, aşteptând să vină bebeluşul pe lume. Violet fusese în Somerset, făcuse parte din Armata Terestră împreună cu – privi atentă numele scrise de bunica ei – *Kit, Red, Joan, Lily.* Se încruntă nedumerită şi inima începu să-i bată mai repede în timp ce se uita la fețele celor patru. *Kit, Red, Joan, Lily.* Şi Violet unde era?

Fetele se îngrămădiseră, ținându-se strâns de umeri, fără îndoială ca să intre în cadru, buclele uneia acopereau fața alteia, o pălărie stătea strâmb. Erau îmbrăcate toate la fel, în uniforma pe care o văzuse în monografii,

doar că nu râdeau cu gura până la urechi şi nici nu plesneau de sănătate. Trase la față, cu ochii la pândă, nu zâmbeau, cu excepția fetei din dreapta lui Violet, ale cărei buze se arcuiau uşor la colțuri, ştrengăreşte, ca ale unui copil rebel.

Frankie înhăță telefonul şi formă în grabă un număr.

— Jools! îi răsună acuzator vocea în încăpere. De ce naiba nu mi-ai spus că ai fost în Armata Terestră cu Violet?

PATRUZECI ŞI UNU

— Bună ziua şi ție, făcu Jools înciudată. N-a venit vorba.

— Ba a venit, zise Frankie exasperată. Eu însămi te-am întrebat anume despre Armata Terestră a Femeilor. Am aflat despre carnetul negru şi insignă. Despre ce vorbeați în seara aceea la prăvălie, când v-am auzit? insistă ea.

— De vreme ce e clar că ai ciulit urechea la fiecare cuvânt, se răsti Jools la ea, oi fi băgat de seamă că n-am vrut să vorbesc atunci, şi cu siguranță nu vreau să vorbesc nici acum.

Frankie se hotărî să schimbe tactica.

— Am în față o fotografie. Pe ea scrie „Kit, Red, Joan, Lily“…

— Cum ai pus mâna pe ea? o luă Jools la rost.

— Am găsit-o, spuse Frankie roşind.

— Ți-ai băgat nasul pe unde nu-ți fierbe oala, nu?

— Nu, spuse Frankie printre dinți. Doamne, cât trebuie să trag de voi. Cine sunt femeile astea?

— Mie îmi spuneau Red, zise Jools cu un fel de mândrie. Eram comunistă.

— Şi Violet?

Jools oftă.

— Violet era Lily.

— Lily? De ce? De ce şi-a schimbat numele?

O auzi pe Jools plescăind nemulțumită din buze la celălalt capăt al firului.

— Fugise de acasă. Se înrolase în Armata Terestră sub un nume fals.

Frankie fu cât pe ce să scape telefonul de uimire.

— Nu mai spune!

— Chiar aşa, dar nu te ambala, că n-ai să afli mai mult de la mine. E povestea ei, ea hotărăşte dacă s-o împărtăşească. Eu una respect intimitatea altora, spre deosebire de…

— Erați prietene bune? o întrerupse Frankie nerăbdătoare.

— Da, eram foarte apropiate. În vremurile acelea trebuia să avem grijă una de alta.

— Dar de ce eu n-am auzit niciodată de femeile astea? Ați păstrat legătura? Mai sunt în viață?

Jools tăcu îndelung, apoi oftă, întâia oară tristă, nu enervată.

— Ne trimitem felicitări de Crăciun în fiecare an, aşa a fost înțelegerea.

— De ce a fost nevoie de o înțelegere? vru să ştie Frankie.

— E musai să renunți să tulburi apele. Vorbesc serios, Francesca, a trecut mult timp de atunci.

Jools nu-i spunea Francesca decât când se înfuria, aşa că Frankie tăcu, însă doar un moment.

— Crezi că dacă le-am chema, dacă le-am ruga să vină s-o vadă pe Violet, ar ajuta-o să scape de spaime?

— Nu!

Frankie se îndreptă de spate, cu ochii la telefon. Să fi țipat Jools la ea?

— Nu, repetă Jools, aparent mai liniştită. Renunță, Frankie, vorbesc serios. N-ai s-o ajuți pe Violet dacă îi scormoneşti trecutul. Te rog, ai încredere în ce-ți spun.

— Atunci învață-mă cum s-o ajut, o rugă Frankie deznădăjduită. Trebuie să facem *ceva*, Jools.

— Ți-am spus şi îți repet, acum e nevoie să fim alături de ea. Du-o la doctori, vezi să-şi facă analizele ca să înțelegem despre ce e vorba. Să nu stârnim ceva ori să căşunăm vreun necaz. M-am uitat şi eu pe internet: are nevoie de o atmosferă calmă, de lucruri previzibile. De *calm*! spuse printre dinți. Acum am să mă duc la Violet ca să petrecem o seară tihnită jucând cărți şi îți sugerez să profiți de ocazie ca să ieşi în oraş. Împreună cu cei de-o seamă cu tine. Nu-ți mai bate capul câteva ore şi poartă-te ca o tânără de

douăzeci şi opt de ani.

Şi, până să mai zică Frankie ceva, închise telefonul.

Puse încet receptorul în furcă. Vocea lui Jools încă mai răsuna în aer, categorică, răstită, iritată. Şi totuşi dincolo de cuvinte se simțea altceva. Ceva ce simțise şi în vocea lui Violet, un lucru întunecat, de rău augur, ceva ce lui Frankie îi părea a fi teamă.

Era ca într-un roman de aventuri, îşi zise Frankie trăgând mai aproape lampa de birou, ca să vadă bine poza. Să fugi de acasă şi să te înrolezi în Armata Terestră era un lucru cu care să te mândreşti şi pe care să-l povesteşti nepoților. Dar Violet nu doar că nu pomenise de aşa ceva, ci mințise şi se temea. Frankie era încă şi mai convinsă că femeile din fotografie erau părtaşe la acel mister.

Citi din nou numele şi de-abia atunci zări, chiar dedesubt, trei cuvinte scrise cu litere mărunte, aproape ilizibile: *Din lumină, întuneric.*

Îi luă puțin timp să-şi amintească unde mai văzuse acele cuvinte. Pe ştampila domeniului Winterbourne din carnetul negru. Numai că acolo scria invers, într-o formulă mai liniştitoare. Aici, ochii vigilenți din fotografie imprimau cuvintelor inversate un ritm neliniştitor, o vibrație zguduitoare, ecou îndepărtat al fricii din vocea lui Jools. Frankie îşi stăpâni un tremur uşor.

Deodată auzi uşa deschizându-se. Întinse gâtul ca să distingă ceva prin semiîntunericul din încăpere, şi abia atunci îşi dădu seama cât de târziu se făcuse şi că rămăsese singură.

În prag apăru o umbră, două picioare lungi, negre. Pe biroul cuiva suna un telefon, acoperind momentan bătăile inimii din pieptul ei, apoi se opri brusc. Umbra alunecă în cameră, se scurtă, până când văzu un ciuf de păr alb, o față îngustă şi un costum negru, impecabil chiar şi după câteva ore petrecute în tren.

— Bună seara, scumpete, zise Hugo. Aperi fortul, nu?

Îşi croi drum printre birouri, oprindu-se din când în când ca să arunce un ochi la hârtiile de pe birourile celorlalți. Frankie închise repede carnetul cu cotul, îl puse peste cărțile despre Armata Terestră, dar nu-şi dădu seama decât când Hugo ajunse lângă ea că ținea în mână – cine-ar fi crezut – tocmai fotografia.

— La ce lucrezi? întrebă Hugo.

Simți mirosul dulce şi amar al vinului când se sprijini de biroul ei, şi-l închipui stând în tren, cu un pahar de vin între degetele albe, subțiri, uitându-se la întunericul de afară, în huruitul roților. Totuşi, părea că se mai domolise, pentru că era mai calm decât oricând. Îşi încrucişă picioarele cu o mişcare leneşă.

— Ei, interviul cu designerul guru. Încercă să facă poza sul, dar hârtia era prea groasă, aşa că o îndoi în căuşul palmei cum putu mai bine, petrecându-şi degetele peste margini. Ridică ochii spre el şi văzu că se uita la mâna ei cu o curiozitate amuzată.

— E secret? întrebă ridicând din sprâncene.

— Doar… nimic, de fapt. Cum… c-c-cum a fost la Edinburgh? Se strădui să-şi controleze respirația, dar părea că se molipsise întru câtva de calmul lui, deoarece, când vorbi din nou, limba nu i se mai poticni. Cred că interviul cu McLever a fost mai plin de învățăminte decât comentariile şefului P-P-Partidului Național Scoțian.

El dădu apreciativ din cap şi se lăsă pe spate zâmbind sincer, destins, în timp ce vorbea despre politica Scoției. Treptat, Frankie simți că dinții i se descleştează şi degetele slăbesc strânsoarea în jurul fotografiei. Dumnezeu îi era martor, pierduse unele iluzii legate de Hugo din cauza pasiunii lui pentru confruntări publice, şi, cu toate astea, iată că stătea de vorbă cu el ca şi cum era un coleg oarecare.

— Ei, şi cum te-ai adaptat? o întrebă. Sunt o ceată de scandalagii, nu?

Izbucni într-un râs molipsitor; părul îi lucea alb la lumina slabă a lămpii de pe birou. Avea cămaşa descheiată la gât şi era uşor îmbujorat.

— Da, spuse Frankie prinsă în joc, chiar că sunt. Neatentă, poate că ar fi spus mai multe despre invitația la cârciumă şi împunsăturile neîncetate, dacă n-ar fi remarcat cu câtă intensitate îşi ațintise privirea asupra ei. I se făcu pielea de găină. Dar a fost interesant…

— Bineînțeles, dădu Hugo din cap, puțin dezamăgit, apoi luă faxul şi citi mesajul lui Con.

Încetase până şi murmurul obişnuit al vocilor de la etajul de jos. Pe neaşteptate, Frankie simți nevoia să plece din locul acela şi de lângă Hugo, care se apropia tot mai tare de ea, ținând delicat faxul între degete.

— S-a făcut târziu, remarcă, ridicând manşeta jachetei ca să se uite ostentativ la ceas.

— Ce spunea Felicity, că te-ai mutat cu bunica ta?

Frankie blestemă indiscreția lui Con.

— Şi cum e? întrebă Hugo pe un ton mai degrabă nepăsător, însă Frankie nu se mai lăsă păcălită.

— A, f-f-foarte bine. Ca să-i dea de înțeles că e timpul să plece, se apucă să-şi strângă hârtiile, băgă fotografia sub carnet, înşurubă capacul stiloului, se aplecă să-şi ia geanta, se ridică… şi încremeni. Fotografia era acum în mâna lui Hugo, care o ținea între degetele lui lungi, albe, cu aceeaşi delicatețe cu care ținuse meniul lui Con.

— Ce frumos! spuse privind-o lacom. Armata Terestră a Femeilor, s-ar zice. Când a fost făcută?

O cercetă mai de aproape, de ziceai că vrea să găurească hârtia cu privirea, în timp ce Frankie ar fi vrut să i-o smulgă din mână şi s-o rupă la fugă.

— Am găsit-o.

„Te rog, nu te uita pe dos, nu te uita pe dos…“ zise în gândul ei.

Dar tocmai asta făcu Hugo.

— A, acum ştim. „Livezile Winterbourne, toamna lui 1940“, citi cu glas tare. „Kit, Red, Joan, Lily“. *Din lumină, întuneric?* Oho, ce dramatic! Parcă e din Biblie, nu, o profeție de rău augur.

Frankie îşi ținu răsuflarea, rugându-se să nu observe nepotrivirea numelor. Dar el îşi ațintise privirea asupra ei cu aceeaşi intensitate cu care privise fotografia, fără să clipească, cercetător, şi Frankie îşi dădu seama că e cu un pas înaintea ei.

— Unul din astea e al doilea ei nume? Ori o poreclă? Flori… ia să vedem… e Lily? Aha, am ghicit, spuse, văzând că Frankie tresare uşor, involuntar. Atunci, următoarea întrebare e: de ce? De ce era Lily, şi nu Violet?

— De-aia, se răsti Frankie. Adică fără un motiv anume, adăugă pe un ton mai politicos.

Hugo ridică din sprâncene.

— Micuța Francesca scoate ghearele. Întotdeauna trebuie să întrebi de ce,

Francesca, aşa fac marii ziarişti.

— Îmi dai fotografia înapoi, te rog?

Credea că va refuza, însă el i-o înapoie cu aerul unui martir neînțeles.

— Încă mai cred că lumina dă naştere întunericului, vreau să zic Kit, Red, Joan, Lily? întrebă adăstând afectuos asupra ultimului nume.

— Habar n-am, spuse Frankie, dar dacă eşti bun să mă scuzi, chiar că…

Hugo se aşeză mai bine pe marginea biroului şi întinse picioarele, aşa încât ar fi trebuit să-l dea la o parte ca să plece.

— N-am nici o îndoială că te-ai dat peste cap s-o convingi pe bunica ta să ne acorde un interviu. Dar asta, zise fluierând în surdină, din asta ar ieşi o poveste cu adevărat magnifică. „Din lumină, întuneric. Fetele din Armata Terestră, doamnele şi secretele lor“, spuse gânditor, țuguind buzele. Ai putea să dai de urma celorlalte trei femei şi să le tragi de limbă.

— Ce? Nici vorbă!

Era atât de aproape de ceea ce îşi închipuise Frankie cu puțin timp înainte, că vorbi mult mai categoric decât intenționa. Se strădui să coboare tonul.

— E doar o poză veche, Hugo.

— Nu poți fi sigur decât după ce ai făcut săpături, nu-i aşa? Oricine are câte ceva de ascuns. Iar Violet Etherington e o persoană atât de insolită – aşa de vizibilă, de fățişă, şi totuşi atât de reținută când vine vorba de viața ei privată. Şi acum practic a dispărut. Se aude că iese din viața publică, deşi de la sloiul ăla de gheață care e secretara ei nu poți scoate nimic. Pe de altă parte, în scurtă vreme se va ține tradiționala adunare care să-i celebreze multele realizări. Arbitru al schimbării sociale! Susținător neobosit al drepturilor femeilor! N-ar fi frumos să le-o luăm înainte tuturor şi să venim cu o poveste neştiută din zilele de început? Pare intangibilă bunica ta. Albă-ca-un-crin, zise, înghiontind-o pe Frankie şi chicotind cu familiaritate. Ai prins ideea? Stârneşte un viu interes în rândul publicului, şi eu unul sunt plătit ca să răspund cum se poate mai bine acestui interes. Apăsă cu subînțeles pe cuvântul „eu“, țintuind-o pe Frankie cu privirea.

— Hugo, crede-mă, nu-i nimic de p-p-povestit, izbuti să spună, însă din cauza bâlbâitului numai sigură pe ea nu păru, fiindcă erau la mijloc mult mai multe lucruri decât voia ca el să afle şi, nu în ultimul rând, teama lui

Violet față de ceea ce se întâmpla în acel moment.

Hugo cugetă la răspunsul ei doar cât să-i dea o clipă de răgaz, cât să se destindă un pic, după care puse degetul pe meniul de la cârciumă.

— Să-l rugăm pe Conrad să dea o mână de ajutor? A funcționat la articolul cu Celeste, s-a entuziasmat, fără îndoială ca să arate de ce e în stare. S-ar zice că se descurcă bine cu doamnele în vârstă. Mai mult ca sigur că le poate aduna la o discuție agreabilă.

— Violet n-ar accepta, încercă Frankie o altă abordare. Ştii la fel de bine ca mine.

— Ei, avem suficient pentru început şi mult mai mult putem găsi în arhive. Şi, cu cât aflăm mai multe detalii, cu atât va fi mai dispusă să împărtăşească din experiențele ei, să dea adevărul la iveală.

— Să şantajez o bătrână? Frankie era conştientă că nu aşa i se vorbeşte unui superior, dar era hotărâtă să ucidă ideea în faşă. Nu, nici nu poate fi vorba.

— Bine, zise Hugo şi se dădu jos de pe birou.

— Cum adică, „bine“?

Hugo o privi cu răceală.

— Bine, adică nu-mi place să fiu refuzat, iar tu nu ai nici o cădere să-mi spui „nu“. Bine, adică m-am întors să iau fişele de evaluare a angajaților pentru că am o şedință cu consiliul de conducere săptămâna viitoare, ca să le spun cine rămâne şi cine pleacă. Bine, adică la revedere, Francesca, seară frumoasă în continuare!

— Hugo, te rog, spuse ea disperată. Dă-mi să fac altceva, orice, şi fac. Dar nu vreau s-o tulbur pe Violet cu povestea asta. Are… În fine, nu vreau şi gata.

— Înțeleg, dădu el din cap, spre marea uşurare a lui Frankie.

— Mulțumesc şi îmi cer scuze dacă tonul meu… dacă am sărit calul, spuse cu un râs cam nesigur. Nu mai e nevoie să spun cât îmi doresc să fiu aici. Am să-ți dovedesc, pune-mă la încercare…

— Sigur, îi tăie el vorba. Dar să lămurim ceva. Ori te ocupi de povestea cu Armata Terestră, ori i-o dau lui Conrad.

PATRUZECI ŞI DOI

Îl privi cum îşi croieşte drum printre birouri, îi auzi paşii pe coridor, apoi scârțâitul uşii de la biroul lui deschizându-se şi închizându-se. Pur şi simplu nu avea cum să scrie un articol despre Violet – despre *Violet*! Până unde poate merge absurdul? Pe de altă parte, dacă refuza, atunci Con – cel ambițios şi dornic de afirmare – se va apuca să facă cercetări. Respiră adânc, să se liniştească. Bine. Aşa să fie. Are s-o scoată cumva la capăt. O să spună că se ocupă şi o s-o lase baltă. Până când îşi va pierde interesul…

— Îl pun pe agenda şedinței de redacție de mâine, o anunță Hugo băgând capul pe uşă. Să aduci poza. Dispăru din nou, iar Frankie alunecă pe lângă birou până când ajunse pe jos, apoi întinse mâna şi luă carnetul şi fotografia, de teamă să nu dea cineva peste ele, şi închise ochii.

E foarte posibil să fi ațipit – în ultimele nopți nu dormise mai mult de câteva ore – deoarece, când se trezi şi ridică privirea, dădu cu ochii de Max Sefton.

— Iar stai pe jos?

Picioare lungi în blugii decolorați şi subțiați de vreme, pantofi sport vechi şi evident îndrăgiți, care miroseau a ploaie şi a aer de toamnă. Genunchii îi trosniră când se aşeză lângă ea; îşi frecă spatele de perete asemenea unui câine care se scarpină.

— Doamne, ce frig e aici! remarcă. Ia.

Se simți înfăşurată de ceva, care îi e îndesat de o mână între spate şi perete. O căldură plăcută, reconfortantă, îi năpădi tot trupul. Era geaca lui, îşi dădu seama văzându-l că stă cu picioarele încrucişate, doar în cămaşa de flanelă.

— S-a întâmplat ceva deosebit pe aici? întrebă Max. Sau a fost ca de obicei?

— Ca de obicei, răspunse Frankie, lipindu-şi tâmpla de genunchi.

— Carevasăzică Hugo vrea să te pună să faci ce nu vrei, toți ceilalți îți scot pe nas ce te obligă Hugo să faci, iar prietenul tău s-a întors împotriva ta.

Frankie izbucni în râs fără voia ei.

— Ştiai că nu vin la băută?

— Era mai bine să fi ştiut, nu mi-aş fi pus întrebări. Au hotărât să profite de absența lui Hugo, deşi, când au ajuns la al doilea bar, erau convinşi că fac un team building valoros şi discutau despre cum să finanțeze operațiunea. N-ai pierdut nimic.

— Aşa ziceam şi eu, zâmbi Frankie şi se înfăşură mai bine în geacă.

— Şi ce s-a întâmplat, deci?

Din obişnuință, Frankie vru să schimbe subiectul, servindu-i un „e o poveste lungă“, dar se răzgândi. De vină să fi fost oboseala sau căldura gecii, ori poate că, de data asta, cineva era cu adevărat interesat.

— Hugo vrea să scriu un articol despre asta, spuse întinzându-i poza. Să dezgrop nişte secrete din vremea când era în Armata Terestră, ceea ce fireşte că nu pot, fiindcă e bunica mea, mărturisi cumva pe nerăsuflate, ceea ce avu darul s-o uimească întâi de toate pe ea însăşi.

Max studie îndelung fotografia, o întoarse spre lumină ca să vadă mai bine şi citi ce era scris pe dos. Dar în loc să pară indiscret şi brutal, ca Hugo, ținea poza cu un fel de respect, ceea ce o umplu pe Frankie de recunoştință.

— E deosebită, spuse, în cele din urmă. Am văzut multe poze publicitare cu ea, dar acelea sunt aranjate, desigur. Aşa ceva… o fată în pragul maturității, încă neformată, încă inocentă… cinstit să fiu, nici nu mă mir că Hugo e interesat. Publicul e ahtiat după astfel de poveşti din război, despre eroism, curaj şi puterea de a merge mai departe. Ce-ar fi rău în asta?

„Fiindcă nu ştiu dacă nu ar scoate la iveală şi altceva în afară de eroism şi curaj“, ar fi vrut Frankie să răspundă. Fiindcă, orice ar fi fost la mijloc, băgase spaima în Violet şi Jools, cele mai neînfricate femei pe care le ştia. Fiindcă, deşi exista o explicație, nu avea cum să ascundă recenta evoluție a stării lui Violet. Fiindcă tocmai din acest motiv devenise Violet aşa de nervoasă – nu voia să fie spionată şi expusă ochilor curioşi, după cum se prezentau lucrurile acum, poate chiar de nepoata ei.

— Dacă nu-l scriu eu, i-l dă lui Con.

Max fluieră încetişor.

— Bine jucat, Hugo, spuse aproape admirativ. Totuşi, nu văd ce rău ar putea face, aşa-i? Cititorii le iubesc pe fetele din Armata Terestră. Nu sunt decât avantaje.

— Poate n-ai să mă crezi, spuse Frankie gânditoare, înainte să-mi spună Hugo despre articol, chiar mă gândeam că ar fi frumos să iau legătura cu ele, să le invit să vină s-o vadă.

Luă fotografia din mâna lui şi o puse pe genunchi. Înghesuită între Jools şi o fată înaltă, cu piept generos, tânăra Violet o privea serioasă. Avea o față micuță, părul dat pe spate şi un trup delicat sub jacheta prea largă. Ochii însă erau aceiaşi, se uitau la aparat sfidători şi neastâmpărați.

— Fiindcă nu se simte bine, rosti dintr-o suflare. Se luptă să-şi aducă aminte şi să uite, iar eu nu vreau s-o amestec în aşa ceva. A fost… mă rog, n-a fost uşor, sinceră să fiu.

Picioarele scaunului, fişetul de metal, până şi pantofii ei negri, zgâriați, îi jucară în fața ochilor, dar, cu prețul unui imens efort, îşi stăpâni lacrimile.

Max o luă de mână – un gest mai degrabă prozaic decât romantic –, şi Frankie se bucură, căci altminteri lucrurile s-ar fi complicat.

— Pe dădaca mea au scos-o din casă în timp ce izbea cu picioarele şi țipa, pentru că nu voia să accepte că nu se mai descurcă de una singură, spuse el oftând. M-am dus s-o văd în noua ei locuință şi părea să ştie că, în momentul când iese din casă, s-a zis cu ea. Cutremurător, adăugă, întunecându-se la față.

— O vezi des?

— S-a stins anul trecut. Tu procedezi cum trebuie, Frankie, locuind cu bunica ta.

Frankie dădu din cap.

— Ți-o fi rece, spuse şi dădu să scoată geaca. Ia-o.

— Am crescut într-o casă de miner, aproape de unde locuia dădaca, spuse el strâmbându-se. Sunt absolut imun la frig.

Frankie se sprijini la loc de perete.

— Mulțumesc. Pentru că nu mi-ai pus prea multe întrebări, vreau să spun.

— Amândoi suntem ziarişti de mâna a doua, să ştii, remarcă el. Nu scriem articole, nu punem întrebări, nu vorbim.

Frankie râse fără convingere.

— Încep să mă întreb dacă mi-am ales bine meseria. Tot ce mi-am dorit vreodată e să scriu.

Max cugetă un timp, apoi zise:

— Scrie articolul, în orice caz. Găseşte-le pe fete, organizează o întâlnire. Pentru bunica ta, nu neapărat pentru Hugo. Se zice că face bine să-ți retrăieşti amintirile, să-ți reconsideri viața. Merită încercat, nu crezi? Dacă vrei, îți vând nişte ponturi despre cum să dai de urma cuiva.

— A, nu, ai făcut deja destul, se grăbi ea să răspundă. Mi-ai dat geaca şi m-ai ascultat bătând câmpii.

Max pufni în râs.

— Se vede treaba că nu eşti prea pretențioasă. Eu aşa fac mereu: caut prin resursele online, bazele de date militare. E de groază cât de repede poți găsi pe cineva dacă ştii unde să te uiți. A, mai zise privind-o în ochi, ți-e teamă ca nu cumva să pun eu mâna pe articol?

— Nici vorbă, spuse ea repede. Doar că… eu n-n-nu am nevoie de fapt… Cuvintele şi literele se învălmăşeau, se suprapuneau, el încă o privea cu sprâncenele ridicate, ca şi cum voia să întrebe ceva, până ce ea dădu ochii peste cap. Voiam să spun că n-am nevoie de ajutor, dar, de fapt, am. Dacă mi-ai putea da nişte idei, ți-aş fi recunoscătoare.

— Ai văzut ce uşor a fost? O să-ți trimit o listă de site-uri pentru început.

— Bine, mulțumesc, spuse, cu răsuflarea dintr-odată tăiată, fiindcă el zâmbea din nou şi căldura din ochii lui o răvăşea pe dinăuntru şi o amețea. Cred că bunica mă aşteaptă deja, adăugă şi, nu fără efort, îşi desprinse privirea de a lui şi se ridică.

— Cum e traiul împreună? întrebă Max, ridicându-se mult mai grațios decât ea. Vreau să zic, dacă n-ați vorbit de zece ani, să vă treziți că intrați una în viața celeilalte peste noapte… Fără să se grăbească, se sprijini de marginea biroului, relaxat, lăsând-o să reflecteze cât timp îşi punea haina.

— Îmi aduce aminte de toate lucrurile bune pe care le-am uitat, spuse într-un târziu. Tata era mereu în mişcare, iubea schimbarea. Dar casa din Piața Cavendish a rămas la fel. E greu de crezut că ea… că totul se schimbă acum, la urma urmei. Cred că de aceea apreciez faptul că ea a fost întotdeauna aici.

— Vrei să spui, după moartea mamei tale?

— Ştiai de mama? se miră Frankie ridicând privirea.

— Da, şi, înainte să faci o criză, află că a fost o poveste care a produs

valuri la vremea ei. N-am făcut cercetări anume.

— Scuze. Nu înțeleg de ce mă uimeşte de fiecare dată cât de multe se ştiu despre noi.

— Pe mine, nu, spuse Max sec. Sunt doar un băiat sărac din Țara Galilor. Dar nu-i poți găsi vină lui Hugo că dă târcoale pe lângă cineva ca Violet Etherington. Şi, continuă, să-ți spun ceva despre ce înseamnă să fii cu un pas înainte în loc să aştepți ca lucrurile să curgă de la sine. Poți controla situația, ia gândeşte-te aşa. E la îndemâna ta, Frankie. Ai să găseşti o cale de a-i mulțumi pe toți. Nu uita de flăcăruia care arde în tine.

— Aşa o fi, spuse ea şi, dintr-o pornire bruscă, îl strânse în brațe. Voise să fie un gest formal, echivalentul unui pupic pe obraz, numai că se dezechilibră puțin, alunecă într-o parte şi el o prinse, îmbrățişând-o strâns, un gest mult mai intim. Înainte să simtă că într-adevăr cămaşa lui e atât de moale pe cât pare, în timp ce trupul îi era plăcut de viguros dedesubt, se trase înapoi. Pe curând, spuse cu răsuflarea tăiată.

— Sper, zâmbi el.

Violet
Octombrie 1940

PATRUZECI ŞI TREI

Războiul ajunsese la Winterbourne.

Întorcându-se în fugă de la grajduri, Violet se ruga să nu fi trecut de ora stingerii, dar găsi uşa hambarului descuiată şi pe fete îngrămădite în jurul sobei, discutând cu aprindere.

— Nu ne mai pot încuia înăuntru, o anunță Red voioasă după ce Violet urcă scara. E prea periculos acum, că suntem bombardați. Cine-ar fi crezut că tocmai nemții ne vor reda libertatea?

— N-am fost bombardați, spuse Kit, uitându-se încruntată la Violet. Unde ai fost? Ne-am făcut griji.

— Hm, făcu Violet în chip de răspuns şi se bucură că discuțiile au fost reluate aproape imediat: unde mergeau avioanele, ce se întâmplase acolo şi dacă se vor întoarce a doua zi.

— Fără doar şi poate că nu le pasă de unii ca noi, spuse Red cu dispreț. Ceea ce e păcat, într-un fel, fiindcă sunt mai puține şanse ca vreunul să fie doborât. Ia închipuiți-vă! Noi suntem pe câmp, scoatem sfecla şi deodată… bum! Un avion e lovit şi cade din cer drept pe Hardwick. Ne ducem să căscăm gura la el… mort de-a binelea, normal, şi lângă el câțiva nemți, răniți, dar nu mortal, aşa că ar fi dreptul nostru să-i învățăm minte… Ar fi Paşte şi Crăciun într-o singură zi.

— Doamne, Red, ce tot spui! se văită Joan.

Trecu multă vreme până ce, de voie, de nevoie, fetele se duseră la culcare, însă Red tot mai vorbea în şoaptă despre avioane şi nemți, Kit era tot mai mohorâtă, preocupată de soarta mamei, iar Lucy nu se gândea decât

la veştile pe care le-ar putea primi despre Matthew.

— Te rog, Kit. De cum se crăpase de ziuă, Lucy se dusese la patul lui Kit, care țipă speriată când deschise ochii şi îi văzu chipul aplecat deasupra ei. Poți să-l întrebi pe Hardwick de scrisorile noastre? Sau să căpătăm permisiunea să mergem în sat? Or fi şi uitat că suntem aici.

Văzând cearcănele negre de sub ochii înroşiți de plâns, lui Violet i se făcu nespusă milă de Lucy şi, din câte se vedea, pe Kit o încercă acelaşi sentiment, fiindcă o bătu cu stângăcie pe umăr.

— Am să stau de vorbă cu el. Dar numai dacă nu ne omoară mai întâi din pricina porumbelor. Se strâmbă şi coborî picioarele din pat. N-are să iasă bine, presimt de pe acum.

— Hai să nu ne mai dăm jos din pat, propuse Red, care dormise în uniformă şi jachetă şi acum îşi trăsese pătura peste cap. Omul poate trăi trei săptămâni fără să mănânce, să ştiți.

— Tu n-ai rezista nici o oră, o luă Kit peste picior.

În timp ce-şi punea pantalonii, Violet se întrebă ce le va face Hardwick, îşi aminti de petele purpurii de pe degetele Myrei şi încercă să simtă aceeaşi indignare şi teamă ca în seara dinainte. Toate îi păreau îndepărtate, ca şi cum de atunci se scurseseră ani de zile, ani în care trăise apropierea şi căldura lui Guy şi îşi amintise de Romy. O visase în noaptea aceea. Nu era coşmarul obişnuit, ci un vârtej colorat de frânturi de amintiri care păreau a fi zăcut în mintea ei şi acum se înghesuiau să iasă la suprafață toate odată. Poate că asta era adevărata durere, acest dor resimțit până în măduva oaselor, această conştiință a pierderii ieşită la suprafață în camera de joacă – locul ciudat şi magic unde putuse vorbi. Cu Guy. I se încinseră obrajii amintindu-şi ce-i spusese la despărțire – „Am să te aştept“ –, şi încă şi mai tare când se gândi cât de mult dorea să se întoarcă, deşi acum nu i-ar mai fi cu putință.

Din clipa în care ieşiră din adăpostul relativ sigur pe care îl oferea hambarul, reveniră la realitate. Pesemne că Hardwick le aştepta, ca să le pedepsească, îşi zise Violet. Porniră încet spre cantină prin ceața dimineții; cerul era acoperit de nori întunecați, grei, atârnând atât de jos, că păreau să atingă pământul.

— O să fie bine, murmura Kit din când în când, fără să se adreseze cuiva

anume, dar se vedea că nici ea nu crede ce spune.

Fetele se înghesuiau pe aleea îngustă, împingându-se ca să fie mai degrabă în mijloc decât la margine. Lui Violet îi aminteau de o fotografie pe care i-o arătase Barker în una dintre cărțile lui: o colonie de pinguini din Antarctica, unde cu toții se roteau neîncetat de la margine spre interior. „E o trăsătură moştenită, înțelegi, e nevoie ca toți să supraviețuiască, altminteri ar muri, aşa că îşi trec căldura de la unul la altul“, îi explicase. Aici, într-o ciudată răsturnare de situație, instinctul natural de supraviețuire se manifesta prin teama care le năpădise pe fete şi le făcea să aibă presimțiri negre.

— Şşş, zise Kit deodată şi întinse brațul ca să le oprească.

Ceva mai încolo, pe una dintre potecile care plecau dinspre grajduri, unde Violet văzuse cotețele de păsări, o siluetă, informă din cauza rochiei lălâi, mult prea mari, era aplecată deasupra unui hârdău.

Zgomotul făcut de paşii fetelor era înăbuşit de cârâitul păsărilor, aşa că Myra nu le auzi apropiindu-se. Stătea aplecată, să nu fie văzută, cam aşa cum stătuse la cimitir, apărând, cu spatele încovoiat, ceva ținut la piept.

— Acum e momentul să ne răzbunăm pentru porumbe, fetelor, şopti Red amenințător. Acum, că e singură…

Dar chiar atunci, Myra se mişcă, se ridică, văzură ceva lucind şi auziră plescăitul slab al apei. Îşi suflecase mâneca până la umăr şi brațul îi lucea, alb şi subțire, când îl scoase din hârdău şi îl aşeză cu grijă pe margine. Luă ceva dintr-un castron lăsat pe pământ şi se unse pe braț, şi atunci auziră limpede un țipăt puternic, ascuțit, când trupul i se încordă de durere.

— E rănită, murmură Ellen.

— O fi căzut şi s-a lovit de ceva, şopti Red disprețuitoare.

— Sau… doar nu cumva… el? se încruntă Kit.

Fetele se strânseră una lângă alta în lumina slabă a zorilor, cu fețele tot mai întunecate şi palide, pe măsură ce înțelegeau, una după alta, care putea fi răspunsul la întrebare.

De la cantină, se auzi gongul anunțând micul dejun. Myra tresări şi îşi trase mâneca în jos cu gesturi stângace. Fără să se uite în jur, ținând mâna lipită de corp, dispăru după colțul şopronului, urmată de un cârd de găini cârâind înfuriate.

Trecură una câte una pe lângă Myra, întinzând castroanele pentru terciul de ovăz şi ferindu-se să se uite la vânătaia mare de pe braţ, a cărei margine se zărea de sub manşetă.

— N-a căzut, şopti Ellen. Cum să cazi pe braţ?

— Şi tu chiar crezi că el…? întrebă Lucy când se aşezau pe banchetă şi se aplecau deasupra castroanelor.

— Fără doar şi poate, se încruntă Red. Poate că am face bine să cerem Armatei Terestre să ne trimită în alt loc, Kit.

— Eu ştiu că nu mai rezist aici, zise Lucy. Omul ăsta e periculos.

— Ne aflăm aici ca să culegem recolta, le aminti Kit pe un ton sever. Tocmai asta nu tolerează Armata, ca fetele să plece când dau de greu. Şi am vorbit cu lordul nu mai departe de ieri, hai să vedem ce se întâmplă.

— Aristocraţii nu se dau niciodată cu masele, zise Red sardonic. Vor doar să ne ţinem gura şi să facem treabă.

— Hardwick va trebui să ne plătească până la urmă, remarcă Joan.

— Da, după ce o să se sature să ne terorizeze, spuse Lucy amărâtă.

Violet le asculta în tăcere, ferindu-se să arate cât e de speriată. Nu avea cum să plece de la Winterbourne, Duffy îi explicase cât se poate de clar. Documentele ei fuseseră de ajuns până în acel moment, dar cel mai probabil n-ar fi trecut de o examinare mai riguroasă, îi spusese. Iar gândul că prefăcătoria ei ar fi fost dată în vileag şi s-ar fi văzut cine e cu adevărat era insuportabil. Nu doar fiindcă nu voia ca fetele să-i afle cealaltă identitate, atât de diferită de a lor, mai prejos de a lor, ci şi fiindcă nu dorea să renunțe la libertatea de a fi Lily, nu încă.

Pe de altă parte, nici gândul că toate celelalte s-ar despărţi şi ea ar rămâne singură nu era de îndurat. O cuprinse mâhnirea închipuindu-şi că îşi va lua rămas-bun şi fu prima oară când înțelese cât de mult dorea să rămână aici, în ciuda felului în care le trata Hardwick, a muncii istovitoare, a trezitului de dimineaţă, a stingerii, a izolării de ceilalţi lucrători. Nu acum, când – se încruntă privind lingura şi îşi încleştă degetele pe coadă – era *fericită*. Îşi găsise locul printre aceste fete, prietenele ei, şi voia să facă şi de acum încolo parte din lumea lor.

— Ar fi frumos să rămânem împreună, dădu Joan glas aceloraşi gânduri.

— Mda, îi luă Red vorba din gură. Am putea să ne facem reclamă:

lucrătoare pricepute, nu se dau în lături de la nimic.

— Nimeni n-o să angajeze un grup întreg, la vremea asta din an, clătină Kit din cap. Dacă vreuna din voi vrea să-şi găsească altceva, nu vă pot împiedica să cereţi. Dar dacă aici au nevoie de noi şi peste iarnă, ar trebui să ne socotim norocoase şi să strângem din dinți. Pe urmă, la primăvară, am putea cere să fim trimise altundeva, toate împreună.

Se lăsă tăcerea, apoi, una câte una, fetele încuviințară dând din cap. Red aruncă o clipă ochii spre vânătaia de pe brațul Myrei, apoi se uită întrebător la Violet, însă aceasta răsuflă uşurată.

— S-a făcut, spuse cu convingere.

În primul moment, Hardwick abia dacă le aruncă o privire când ieşiră din cantină şi se alăturară grăbite celorlalți lucrători adunați lângă turnul cu ceas. În schimb, se apucă să citească noul regulament, mai strict. Camuflajul urma să fie respectat mai abitir decât până atunci. Toți angajații urmau să se adune în magaziile cu mere – care se aflau în mijloc, erau parțial îngropate în pământ şi considerate locul cel mai sigur, departe de casă – când suna gongul timp de două minute, fără oprire. Cu toții trebuiau să stea cu ochii la cer, iar culesul merelor avea totală prioritate, mai presus de orice alte lucrări agricole, în eventualitatea că nemții luau la ochi şi atacau această parte a Angliei.

Ascultând ordinele scoase în ritm de mitralieră, Violet se străduia să-şi închipuie ce-i făcuse Myrei. Se furişase în camera ei noaptea? O pândise dimineața? Îi făcuse vreo tăietură pe braț, i-l răsucise sau lovise, lăsând vânătăile în formă de mână pe pielea albă şi subțire a fiicei lui? Sentimentul de uşurare adus de gândul că vor rămâne cu toatele împreună se şterse încet, încet şi stomacul i se strânse când dădu cu ochii de cadranul solar şi reciti cele trei cuvinte scrise dedesubt, aşa cum fuseseră întotdeauna, întrebându-se dacă acela care le inscripționase se aştepta la o pedeapsă. „Din lumină, întuneric“ ar fi fost mai potrivit pentru Hardwick, îşi zise. Privi încruntată razele soarelui, exagerat de răsucite, cele două găuri sfărâmate care țineau loc de ochi, şi apoi întoarse privirea şi încercă să-şi îndrepte atenția spre administrator, care îi trimisese pe ceilalți lucrători cu treburi şi acum îi făcea semn lui Kit să se apropie.

— Întreabă-l de scrisori, îi şopti Lucy lui Kit, care se îndrepta spre

Hardwick fără nici o tragere de inimă.

Îi priviră; numai Hardwick vorbea. Kit aproape că nu scotea un cuvânt, cu umerii tot mai lăsați, până când rămase încovoiată, amărâtă, dând din cap în ritmul cuvintelor lui. Fetele nu auzeau ce spune, doar îşi închipuiau că nu e de bine, până la sfârşit, când Kit puse o ultimă întrebare:

— Corespondență? făcu Hardwick, parcă nevenindu-i să creadă. Ne-au atacat nemții, țara e amenințată de foamete şi vouă vă stă capul la scris scrisori? Poate n-ați aflat, dar suntem în război. Ridicase intenționat glasul, aşa de tare, că oamenii se opriră şi întoarseră capetele. Roşie la față ca focul, Kit se întoarse pleoştită alături de celelalte fete.

— Trei puncte în minus şi bani scăzuți din leafă, şopti deznădăjduită. Îmi pare rău, Lucy, am să mai încerc data viitoare cu scrisorile.

PATRUZECI ŞI PATRU

Soarele palid se căznea voiniceşte să pătrundă prin ceață, luminând picăturile de rouă şi făcând frunzele să sclipească. Fetele se mai înviorară, mergând în urma femeii cu basma în picățele roşii – aflară acum că se numea Susan – până la porți şi apoi în livadă.

— Putea să fie şi mai rău, cred, spuse Red scoțând pe gură un norişor când respiră. Ne-ar fi putut trimite acasă ruşinate, ştiți prea bine. Hai, o să treacă şi ziua asta. Are să fie bine.

— Până la masa următoare, vrei să spui, zise Kit mohorâtă.

Se vedea că nu era în stare să-şi ierte că nu le ajutase.

Dar, când ajunseră în livadă, unde pământul era acoperit cu iarbă, şirurile de copaci miroseau a verde, şi a ud, şi a fructe date în pârg, nu le veni greu să uite de Hardwick, mai ales că Marigold apăru alergând spre ele, cu gentuța de piele de care nu se despărțea săltându-i în spate.

— Iar te fugăreşte bona? îi zâmbi Violet.

Marigold dădu din cap şi scoase un chicot, un sunet caraghios, care păru s-o surprindă pe ea însăşi, fiindcă duse pe dată mâna la gură ca să-l înăbuşe.

— Culegeți fructele căzute, apoi scuturați uşor crengile ca să vedeți ce mere mai sunt coapte şi gata să cadă, le învăța Susan. Cu cât sunt mai

coapte, cu atât mai bine. Pe cele putrezite şi sfrijite le puneți deoparte, sunt şi ele bune la ceva. Numai Dumnezeu ştie, când ne uităm la ce l-a apucat pe Hitler, dacă n-o să avem nevoie şi de ultima fărâmă.

— Sunt ceva veşti de la Londra? întrebă Kit, încercând să țină pasul cu ea, dar Susan se mărgini să clatine din cap şi grăbi pasul.

— Kit şi-a găsit naşul, din câte s-ar zice, îi şopti Red lui Violet.

— Dar de la marină? întrebă Lucy gâfâind.

— Ți se pare că semăn cu un ziar? făcu Susan înțepată. Nu ascultați radioul seara, în eleganta voastră pensiune?

Red izbucni într-un hohot de râs, câteva fete îşi înăbuşiră chicotele, nevenindu-le să creadă, dar Susan se uită încruntată la prăjina lungă din mâna lui Red.

— Ține-o drept, altminteri o să îndoi cârligul, se răsti la ea. Vrea să lucrați aici, la rândurile de lângă zid. Şi mi-a cerut să am grijă să terminați, aşa că o să mă întorc să controlez.

— „Pensiune elegantă“? mormăi Red, ştergându-se la ochi, cu veselie exagerată, în vreme ce basmaua cu picățele se îndepărta.

— Toată lumea pare să creadă că dăm petreceri deşănțate seară de seară în căminul nostru luxos, remarcă Ellen. Sora mea m-a întrebat dacă e adevărat că avem apă fierbinte la robinet şi primim leafă cât valeții lordului.

— Cine ştie ce-o spune Hardwick despre noi prin vale, se încruntă Kit. Ei, nu-i nimic, va trebui să…

— Muncim pe brânci, bombăni Violet, şi Red pufni nemulțumită.

Kit se uită urât la ele şi se luă după Marigold, care trăsese găleata lui Violet spre primul pom şi se apucase să culeagă merele căzute pe jos.

— Ne despărțim şi lucrăm pe rândurile astea, spuse peste umăr. Şi, Red, dacă te prind mâncând mai mult de un măr, te reclam eu însămi la Ministerul Agriculturii. Pe astea să nu le pui laolaltă cu cele de pe crengi, ci în găleata de acolo, îi explică lui Marigold.

— Kit, pun rămăşag că a mai cules mere, zise Red uitându-se cu câtă îndemânare prinde fetița o creangă cu cârligul şi o scutură încet, să vadă cât de coapte erau merele. De ce e scara înfăşurată în pânză la vârf? întrebă, arătând cu mâna.

— Ca să nu rănească pomii, răspunse Marigold, întinse mâna şi potrivi

mai bine scara, sprijinind-o de trunchi. Dacă zgârii coaja, intră gângănii înăuntru. Şi atunci e nevoie să dai cu var, ca să le goneşti.

— Am terminat cu lecțiile? întrebă Kit, punând mâinile în şold.

— Hai, Kit, e aşa drăguță, fii şi tu mai blândă, o dojeni Joan.

Însă lui Marigold îi plăcea să fie ținută din scurt de Kit, crezând fără îndoială că, astfel, se dovedea că face parte din grup. Refuza să râdă la glumele lui Red şi încuviință solemn din cap cât timp dădu Kit instrucțiuni. Apoi se duse împreună cu Violet la şirul de pomi ce le fusese repartizat şi se apucă să culeagă merele căzute, cu gentuța de piele săltându-i în spate, deasupra ierbii.

— Zici că e un purcel în căutare de trufe, râse Red. Să sperăm că nu mai găseşte vreun animal schilodit.

Dar, la amiază, gălețile lui Marigold erau printre cele mai pline şi, când se vădi că Hardwick nu avea de gând să le trimită prânzul, pesemne ca pedeapsă în plus, fetița se duse acasă şi se întoarse târând un coş. Zâmbi cu gura până la urechi când poiana răsună de chiotele fetelor.

Violet îşi luă ceva de mâncare şi se aşeză pe nişte saci de pânză groasă, ascultând sporovăiala şi râsetele din jur. Soarele căpătase putere, vântul care sufla printre frunze nu mai era aşa de rece. În văzduh cânta o ciocârlie şi, din senin, Violet simți că o îmboldeşte speranța, puternică şi vie. Livezile înăbuşeau zgomotele lumii de afară, pe cer nu se zărea nimic amenințător, Hardwick părea să fie departe şi nimeni nu mai aduse vorba de plecarea de la Winterbourne. Duse mâna la cicatrici şi le atinse uşor cu vârfurile degetelor. Poate că va fi bine. Poate că nu va fi nevoită să-şi dea înşelătoria pe față şi, într-o bună zi, se va pomeni că Violet devenise Lily de-a binelea.

Tresări uşor când Marigold se trânti lângă ea, ținând în mâini fire lungi de iarbă, flori de câmp întârziate şi rămurele de ferigă, şi se apucă să împletească o coroniță groasă, iar fetele reluară discuția despre avioanele germane.

— Londra e aproape o ruină, spuse Ellen aplecându-se în față. Am auzit două femei vorbind după micul dejun. E doar o chestiune de timp până cedăm.

— N-o să cedăm niciodată, spuse Kit mânioasă. Şi dacă mai aud păreri

de-astea, lipsite de patriotism, am să mă ocup personal să vă găsesc alt loc de muncă, mai îndepărtat şi mai rău decât ăsta.

— Nu asta a vrut să spună, fireşte, interveni Joan. Dar de auzit, le-am auzit şi eu. E înspăimântător.

Lui Ellen i se puse un nod în gât.

— Olanda nu mai e, Franța a căzut, în Atlantic e un dezastru…

— Taci, se răsti Violet la ea, iar Lucy se albi la față.

Ellen îşi acoperi gura cu palmele, sincer îngrozită.

— Iartă-mă, Lucy, sunt o idioată, a vorbit gura fără mine.

Fetele se adunară în jurul lui Lucy, murmurând cuvinte de consolare, şi Violet abia atunci văzu că fetița dispăruse de lângă ea, cu tot cu coroniță.

— A sărit în picioare şi dusă a fost.

Red căută în coş şi, cu un efort eroic, îi întinse lui Lucy ultimul sendviş cu brânză.

Violet o găsi pe fetiță tocmai la capătul şirului de pomi. Se aşezase pe jos, cu spatele sprijinit de peretele magaziei, deschisese gentuța pe care o purta în spate şi scosese ce se afla înăuntru. Pe lângă o mască de gaze pentru copii, lăsată deoparte, în gentuță se găsea un obiect mult mai însemnat: un aparat foto. Nu era unul dintre aparatele de demult, care se deschid în partea de sus, ci unul mai mic şi mai compact. Marigold îl ținea în poală şi învârtea cureluşa de piele între degete.

Violet îşi aduse aminte de vitrina din salon şi de superbele fotografii alb-negru făcute de Oliver.

— Faci şi tu fotografii? o întrebă zâmbind.

— Nu e al meu, răspunse Marigold cu glasul ei subțire şi blând. Doar am grijă de el.

— Aha, făcu Violet şi se aşeză alături, sprijinită de perete.

— Dar ştiu să umblu cu el, spuse fetița, plimbându-şi degetele peste butoane. Mi-a arătat Oliver. Urma să fiu ucenica lui, adăugă, rostind cuvântul cu grijă. Numai că el e în Franța. A căzut acolo. Aşa se spune când moare cineva.

— Într-adevăr, izbuti Violet să zică.

— Încă nu l-au adus acasă. Oare îl vor aduce cândva?

Violet, care nu avea idee ce se întâmplă cu cei morți în război, simți că se

înăbuşă.

— N… nu ştiu.

— Mi-aş dori atât să-l mai văd o dată, spuse Marigold, strângând aparatul la piept. Ca să fiu sigură, înțelegi. Poate au făcut o greşeală, au crezut că e altcineva. În uniformă toți arată la fel, dacă te gândeşti. Dacă s-o fi rătăcit şi ei şi-au închipuit că e el?

Violet plecă privirea spre feţişoara murdară a lui Marigold, încadrată de părul blond ca de o aură. Ar fi vrut din tot sufletul să-i spună că mai e o speranță. Se gândi la iepurele schilodit, la altarul Myrei, la zgomotul picăturilor de ploaie pe sicriul lui Romy şi îşi luă inima în dinți.

— N-au cum să greşească, scumpa mea. N-ar da familiei o veste atât de îngrozitoare dacă n-ar fi siguri. O strânse în brațe pe fetiță şi o simți cum suspină. Îmi pare rău.

În apropiere se auzi un strigăt.

— Kit, nu te mai zbuciuma, răsună vocea lui Red, exasperată. Sunt pe aici, pe undeva. Fetița cunoaşte domeniul ca pe buzunarul ei.

Se auzi un foşnet, apoi Red, Joan şi Kit apărură dintre copaci.

— Vai de mine! exclamă Joan văzând fața lui Marigold, brăzdată de lacrimi.

— Sunt aici, strigă Red peste umăr şi, o clipă mai târziu, Ellen, Lucy şi celelalte fete ieşiră dintre copaci.

— Să nu mai pomeniți de Franța, spuse Violet în timp ce Joan şi Red îngenuncheară murmurând, iar celelalte se adunară în jur, privind-o cu milă pe fetiță.

După ce se uită la ele, Kit îşi croi drum în față şi întinse brațul.

— Hai, Marigold, să ne vedem de treabă, ce zici? Vorbi cu voce îndeajuns de fermă cât să atragă atenția fetiței, dar nu lipsită de blândețe.

Marigold dădu din cap, puse aparatul la loc în gentuță şi se ridică încet în picioare.

— Cred că am nevoie să-mi arate cineva cum să folosesc prăjina, le anunță Red.

— Mai mult ca sigur; ai scăpat mai multe mere pe jos decât ai pus în găleată, zise Ellen, după care se grăbi să adauge: Ba nu, Kit, zău, voiam doar să mai înveselesc atmosfera, nu e chiar aşa de rău, pe cuvânt….

— Am găsit nişte iarbă mătăsoasă pentru coronița ta. Lucy o bătu uşor pe Marigold cu palma pe spate, Kit îi dădu o batistă, o trase în mijlocul grupului şi se întoarseră la şirul lor de pomi.

Mai târziu, când începu să se întunece, veni fata de la bucătărie. Era domnişoara Marigold atât de bună să vină acasă? Marigold scutură vehement din cap, legănând coronița care îi atârna de braț.

— Scumpa mea, te-am lua să mănânci cu noi, dar e o harababură din cauza camuflajului, toată lumea e nervoasă şi suntem necăjite din cauza porumbelor, îi spuse Violet cu blândețe. Mai bine te duci acasă.

Marigold o privi rugătoare şi Violet oftă.

— Te rog transmite că va mânca împreună cu noi, spuse. O aduc eu înapoi după aceea, adăugă pe un ton ferm, care nu admitea contrazicere, fără să ia în seamă bolboroseala fetei despre ce vor zice bona şi bucătăreasa.

Red ridică admirativ din sprâncene, iar Marigold o zbughi spre cantină, pesemne de teamă să nu se răzgândească cineva.

— Sărăcuța buburuză, făcu Joan. Bona, bucătăreasa… asta-i familia ei? Îmi închipui că sunt cu mintea la necazul căzut pe capul lor, totuşi, ea pare… nu ştiu…

— Parcă au uitat de ea, spuse Violet. Vrea să fie cu noi, şi dacă îndrăzneşti să spui că ne ține din treabă… se rățoi la Kit, care tocmai dădea să spună ceva.

— Nici n-aveam de gând, zău, râse Kit ridicând mâinile. E foarte pricepută la muncile agricole. Dar acum ştim ce te scoate din pepeni, Lily. O mică nedreptate, şi iei atitudine. Am rămas cu gura căscată când am văzut cum ai trimis-o pe fata aia la plimbare. Nu m-aş mira să-l pui la punct şi pe Lordul Crowden data viitoare.

PATRUZECI ŞI CINCI

„Să-l pun la punct pe Lordul Crowden“, îşi spuse Violet, cu ochii la farfuria cu supă. Dacă celelalte ar afla… Despre camera de joacă, despre atmosfera încordată, despre cum i se strângea stomacul ori de câte ori îşi aducea aminte. Ar fi fost îngrozite, dar şi încântate în sinea lor? Ar

dezaproba-o, sau ar încuraja-o? Trecând ea însăşi de la o emoție puternică la alta, Violet era încredințată că ar dezaproba-o. Aşa se şi cuvenea. N-ar fi trebuit să intre în camera aceea. Greşise, oricât ar fi încercat să-şi găsească o scuză, şi ar greşi dacă s-ar întoarce să se întâlnească iar cu el.

Cu toate astea, nu avea sentimentul că făcuse o greşeală. Se simțise bine, liberă, neîncorsetată de prejudecăți. Ba nu, îşi zise hotărâtă, apucând lingura. Nu se va mai duce să-l vadă din nou. Şi nu doar fiindcă era nepotrivit, ci şi fiindcă era primejdios. N-ar trebui să umble pe domeniu noaptea. Hardwick țipase la oameni toată ziua şi le dăduse ordine, şi toată lumea se gândea îngrijorată dacă vor veni avioane în seara aceea. Şi totuşi…

— Încotro? strigă Hardwick când o văzu pe Violet ținând coronița lui Marigold, în timp ce fetița îşi punea haina.

— O duc înapoi la conac, domnule Hardwick. Domnule administrator.

Violet făcu un pas în fața lui Marigold, care, băgase ea de seamă, se ferea cât putea de Hardwick.

Acesta miji ochii. Era limpede că nu-i venea deloc la îndemână că Marigold se afla acolo, dar nici nu-şi permitea să jignească pe față un membru al familiei.

— Te duci singură, fără torță, şi vezi să nu tândăleşti, spuse cu răceală, abținându-se în mod evident să adauge că, dacă îşi rupe gâtul pe întuneric sau e împuşcată de un pilot german, şi-a căutat-o.

La plecare, trecură pe lângă Myra. Sub mânecă avea o umflătură, semn că îşi înfăşurase un bandaj pe braț. Violet nu mai vorbise cu ea de când cu atacul aerian, dar avusese destul timp să reflecteze la vorbele ei mânioase şi să se întrebe cum o fi să te pună Hardwick la corvezi, să te împroaşte cu ocări şi să te umilească în fața tuturor, să fie rănită de el. Nu ştia anume de ce, însă totul părea să se învârtă în jurul Silviei, femeia a cărei fotografie o zăriseră în vasul de metal, care avea aceleaşi bucle negre ca Myra şi aceiaşi ochi oblici, provocatori. Unele lucruri mărunte începură să se lege. Myra nu purta decât rochia aceea lălâie şi basmaua, de parcă Hardwick se încăpățâna s-o urâțească, ba chiar s-o facă invizibilă, neputând suferi s-o vadă. Violet nu se pricepea să-i dibuie pe oameni şi nici n-o trăgea inima să se gândească prea mult la Hardwick, dar i se părea că acesta o pedepseşte zi de

zi pe Myra din cauză că e fiica mamei ei.

— Marigold, coronița ta… Te-ai gândit să o dăruieşti cuiva? o întrebă în şoaptă.

Fetița scoase coroana de pe braț şi i-o întinse. Era foarte frumoasă, cu ierburile şi feriga împletite într-un fel de model, câteva vârfuri ieşind artistic în afară, şi cu o ghindă goală ascunsă printre frunze.

— Nu mie, spuse Violet repede. Ei.

Arătă cu bărbia spre Myra, care mătura podeaua cantinei cu mişcări iuți, mânioase.

Marigold se încruntă nemulțumită.

— V-a adus numai necazuri.

— Aşa e, încuviință Violet. Dar cred că i-ar prinde bine o mică bucurie. I-ar plăcea mult coronița, e atât de frumoasă!

Scoase din buzunar borcănelul cu unguent de la doamna Cox şi îl puse între frunze, apoi atârnară coronița de cărucior, unde Myra nu avea cum să n-o găsească înainte să plece de acolo.

— Tu eşti, Marigold? auziră din casă o voce aspră şi nerăbdătoare în momentul când Hawkins deschise uşa.

— La revedere, Marigold, zise Violet grăbită şi dădu să plece.

Prea târziu.

— A, fata din Armata Terestră!

În prag stătea Guy Crowden, îmbrăcat în haine de călărie şi cu un veston călduros.

— Hawkins, condu-o pe sora mea sus şi asigură-te – aici o fulgeră pe Marigold din priviri – că i-o predai bonei întreagă şi nevătămată. Şi pune aparatul foto în salon, unde îi e locul. Ai să-l strici.

Abia aşteptă ca Marigold să treacă pragul, că ieşi afară şi închise uşa după el.

— Ai venit, repetă, pe jumătate nevenindu-i să creadă, dar vizibil încântat.

— Ca s-o aduc pe sora dumneavoastră, spuse Violet, dându-se repede înapoi. Trebuie să mă întorc, camuflajul e respectat cu strictețe.

— E înnorat, zise el. Puțin probabil să zboare cineva. Te conduc până acasă.

— Mă descurc, zău, spuse Violet, însă el o ducea deja spre alee.

— Nu se poate ca o fată din Armata Terestră aflată sub protecția mea să-şi caute singură drumul pe întuneric.

Violet încercă să se împotrivească, să nu se lase manevrată, dar zâmbetul din vocea lui şi emoția din cuvintele „sub protecția mea“ o îndemnară să-şi potrivească pasul cu al lui. Pesemne simțind-o că şovăie, el râse încet şi o luă de braț.

— Bravo! Acum nu te mai lupta cu mine, nu vreau să irosim timpul pe care îl avem.

Merseră încet, ca Violet să țină pasul cu şchiopătatul lui. Din când în când aruncau o privire spre cerul întunecat, ce nu părea să anunțe nimic bun. Guy avusese totuşi dreptate, nu se auzeau decât copacii legănându-se deasupra capetelor şi ierburile înalte foşnind necontenit în vânt.

— Astă-seară m-ai fi lăsat să te aştept degeaba, nu? o întrebă acuzator când dădură colțul. Hai pe acolo, prin grădina de legume; e în aceeaşi direcție, doar că e mai frumos, adăugă exasperat, văzând-o că se opreşte. Ar fi fost o cruzime, să ştii. Aş fi fost nevoit să-mi vărs iar focul inimii în fața lui Merry.

Violet se bucură că trebui să se aplece ca să treacă pe sub o creangă joasă. Guy spunea lucruri cum nu citeşti în cărți, rostindu-le cu o siguranță de sine care nu admitea contrazicere şi era tulburătoare şi enervantă totodată.

— Mi-am petrecut ziua cu sora dumneavoastră, spuse, evitând intenționat să se angajeze în discuția pe care o dorea el.

Guy scoase o exclamație de iritare.

— Nu te sfii s-o trimiți la plimbare dacă te scoate din sărite.

— Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Violet contrariată. Îşi doreşte atât de mult să aibă un tovarăş… şi nu pe cineva precum bona, dați-mi voie să vă spun…

— E doar o copilă, zise Guy cu un fel de nepăsare. Copiii ar trebui…

Violet se opri şi îşi trase brațul dintr-al lui aşa de brusc, încât fu nevoit să se țină de un pom ca să-şi recapete echilibrul.

— Copiii au nevoie să stea de vorbă cu cineva, spuse cu asprime. Marigold suferă, la fel ca toți ceilalți, ba poate chiar mai tare, din pricină că nu înțelege ce s-a întâmplat şi nimeni nu-şi face timp să-i explice. Poartă cu

ea aparatul foto ca pe un bebeluş fiindcă îi e dor de fratele dumneavoastră, iar dumneavoastră o luați tot timpul la rost.

— E bine îngrijită, se îmbățoşă Guy. O are pe bonă, stă toată ziua în picioarele bucătăresei şi acum se pare că te-a cucerit şi pe tine. Ceea ce, spuse, încrucişând brațele, n-aş putea spune despre mine.

— Dar răspunderea vă revine, în ultimă instanță, spuse Violet supărată. Dumneavoastră şi mamei dumneavoastră, adăugă, amintindu-şi de răceala cu care o trata mama ei şi de şuvoiul de acuzații în urma raidului aerian. Familia ar trebui să fie unită, spuse cu glas înecat de lacrimi. Să-şi ofere afecțiune, indiferent de ce s-a întâmplat.

— Vezi, iar îmi faci morală, se strâmbă Guy la ea.

— E pierdută, Guy, şi atât de singură…

El tresări auzind-o că îi spune pe nume, apoi răsuflă şi îşi încovoie umerii. Nu se uita la ea, ci la pământul abia vizibil pe întuneric.

— Pe el îl iubea cel mai tare, spuse în cele din urmă. De tata nici nu-şi aduce aminte, a murit la puțin timp după naşterea ei. Pentru ea nu exista decât Oliver. Semănau aşa de mult, amândoi înnebuniți după animale şi cai, amândoi înrădăcinați la Winterbourne, viața lor era aici, cum a mea n-a fost niciodată. Mama era aşa de tânără când s-a căsătorit cu tata. Venea de la Bath[9], niciodată nu s-a simțit acasă aici, şi cu atât mai puțin după moartea lui. Se sprijini de trunchiul gros al unui nuc. Era o diferență atât de mare de vârstă între noi, încât nu i-am dat niciodată atenție lui Marigold. Dacă stau să mă gândesc, Olly i-a fost mai degrabă un fel de tată.

9. Important centru economic, universitar şi turistic din comitatul Somerset, datând din epoca romană.

— E încântătoare, spuse Violet încet. Aşa de isteață şi de drăguță! Are să te iubească toată viața, dacă o laşi. Ştiu că n-ai vrea să fii aici, răspunzător de toate, Guy, dar ea e aici acum, prin urmare şi tu e nevoie să fii aici.

— Şi, Dumnezeu mi-e martor, aici am să fiu cât am să trăiesc. Îşi trecu degetele prin păr apoi, pe neaşteptate, o apucă de mână. Îmi place că-mi spui pe nume. Am să vorbesc cu mama despre ea, o să găsim o soluție, promit.

— N-are nevoie de o soluție, se încruntă Violet. Are nevoie de…

— Şşş! Am spus că mă ocup, repetă el cu convingere.

Violet porni spre alee, dar Guy o reţinu fără efort, chiar dacă şchiopăta.

— Nu pleca încă, nu cred să ţi se simtă lipsa aşa de curând. Şi dacă da, pot oricând să vorbesc cu…

— Nu, zise Violet alarmată. Nu e nevoie să vorbeşti, nu vreau…

— Atunci va trebui să stai. Şi va trebui să te întâlneşti din nou cu mine mâine-seară. La ora opt, la grajduri.

— Şantaj, se încruntă ea. Ce frumos!

— Când eşti disperat recurgi la măsuri disperate. O trase iar spre el, cu delicateţe, dar insistent, ţintuind-o cu ochii până ce ea încuviinţă, îi simţi umerii atingându-i pe ai ei, braţele ridicându-se şi, până să-l poată opri, o sărută.

Fu un sărut adevărat, din cele de care ea şi Romy râdeau când erau fetiţe, dar nu semăna defel cu ce-şi închipuise ea. Nu semăna deloc cu ceea ce-şi închipuise că va deveni. O femeie îndrăzneaţă, care îl luă pe Guy pe după gât şi îşi lipi tot trupul de al lui, pătimaşă, în clipa când buzele li se atinseră. Îi simţea căldura prin haină, se înfioră când el o strânse în braţe şi întinse braţul cuprinzând-o de după ceafă, de parcă se temea să nu fugă. Când, în cele din urmă, se despărţiră, el n-o lăsă să se îndepărteze, ci, ţinând-o cu palmele pe după umeri, îşi sprijini fruntea de a ei, zâmbind. O sărută din nou, de data asta mai tandru, mângâind-o uşor pe obraz şi urmărindu-i conturul buzei de jos cu degetul mare până când ea simţi că se înmoaie, şi se topeşte, şi ar fi făcut orice i-ar fi cerut.

— Lily, murmură el, şi ea clipi de câteva ori, descumpănită pe moment.

Lily? Cine era fata atât de cutezătoare, încât să-l prindă pe acest bărbat de umăr şi apoi de braţ, aplecându-se în aşteptarea încă unui sărut? Care nu se mai gândea cum să-şi explice absenţa în faţa celorlalte fete, ci se topea, neputincioasă, în faţa dorinţei? Dar timpul dispăru în cercul strâns al braţelor lor, fu dus de acolo de vânt şi, încetul cu încetul, cine era de fapt nu mai avu nici o însemnătate.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Sărutul. Acel sărut îmbătător, irezistibil şi tulburător, care o făcea pe Violet să freamăte de dorință şi să tremure de frică. Paradoxal, se simțea vinovată tocmai fiindcă fusese îmbătător, căci – i se încingeau obrajii de ruşine când se gândea la el, şi se gândea mai tot timpul – îi ştersese orice urmă de stăpânire de sine şi o preschimbase într-o ființă pătimaşă, uşuratică, lipsită de voință.

„Nu e cale de întoarcere“, îşi spuse când se treziră a doua zi, se adunară sub cadranul solar, primiră instrucțiunile şi plecară spre livezi. „Nu e cale de întoarcere“, îşi repetă, ferindu-şi ochii ca să nu vadă dezamăgirea lui Marigold când îi sugeră să se întoarcă acasă însoțită de fata de la bucătărie, în seara aceea.

Vremea rămase cețoasă şi umedă când fetele din Armata Terestră şi lucrătorii din livezi se împrăştiară pe domeniul Winterbourne ca să culeagă mere, pere şi ultimele prune. Nu se vedea, nici nu se auzea vreun avion german şi, după o vreme, se simțiră iarăşi în siguranță, nu mai ridicară privirea spre cer şi nu mai ciuliră urechile. Myra nu pomeni nimic despre coroniță, însă lui Violet, care le ceruse fetelor să pună farfuriile în cărucior şi să şteargă mesele, i se păru că umerii fetei nu mai sunt atât de încordați şi expresia feței e mai puțin mânioasă, când plecară de la cantină dimineața.

La două zile după întâlnirea clandestină dintre Violet şi Guy, în zori, cerul se curăță de nori. Iarba era albă de chiciură sub picioarele lor când se îndreptau spre locurile unde urmau să lucreze, picăturile de rouă atârnau de frunze şi de ramuri ca mărgelele, aerul mirosea a fum.

— Îmi mai arăți o dată? o rugă Violet, puțin scoasă din fire.

Marigold ridică prăjina, desprinse două mere frumoase şi le dădu drumul să cadă în traista de pânză. Pesemne că, la conac, cineva le pusese o vorbă bună, fiindcă acum i se dădea oficial voie să se alăture fetelor din Armata Terestră în fiecare dimineață, îmbrăcată de lucru, cu ghete, şi având aparatul foto pe umăr. După ce vorbiseră despre Oliver nu mai fusese aşa tăcută şi temătoare, se ținea aproape de Violet şi o asculta doar dând din cap şi zâmbind sfioasă.

— Cred că asta nu e bună, bombăni Violet când, după ce încercase s-o imite pe Marigold, răsucise sfoara a cincea oară.

Fetița chicoti înăbuşit şi se urcă pe scară.

— Ştii ceva, zise Violet când fetița îi întinse merele, e bine să râzi şi să te bucuri. Oliver ar fi mândru de tine.

Marigold nu-şi luă ochii de la ghemele galbene şi roşii din mâinile ei.

— Ținea mult la livezi, nu-i aşa? întrebă Violet şi desprinse găleata plină din vârful scării. I-ar face plăcere să ştie că eşti aici, cu noi, că ne ajuți la recoltat şi ştii atâtea despre pomi şi despre cules. Ştii mai multe decât oricare dintre noi, poate chiar decât – făcu o grimasă exagerată şi coborî vocea într-o şoaptă comic de conspirativă – decât domnul Hardwick.

Marigold se opri în sfârşit din cules.

— E un bun administrator, aşa spunea Oliver mereu.

— Sigur că da, numai că, ridică Violet din sprâncene, într-o zi poate că te vei ocupa de domeniu împreună cu fratele tău.

Marigold scutură din cap şi urcă mai sus pe scară.

— Mi-e frică de domnul Hardwick.

— Dar nu el e şeful, tu eşti, tu împreună cu G… fratele tău, adică.

De undeva, dintre copaci, o auziră pe Kit fluierând ca să anunțe pauza de ora unsprezece, şi Marigold, căreia îi plăcea mai mult ca orice când erau toate laolaltă, căută pe pipăite cu piciorul treapta de sus a scării.

— La stânga, strigă, încercând să prindă piciorul fetiței. Nu, celălalt…

Se auzi un trosnet, Marigold alunecă şi căzu, cu aparatul zdrăngănind în spate, apoi cureaua se agăță de o ramură.

— Sari! țipă Violet. O să cazi peste… Sari, Marigold! Îşi închipuia deja cum va fi nevoită să-i spună lui Guy că sora lui fusese sfâşiată de o ramură ruptă, când Marigold îşi făcu vânt din pom, cu trupul arcuit şi aparatul după ea, în timp ce Violet se repezi s-o prindă. Se izbiră una de alta şi se rostogoliră în iarba înaltă, până se opriră, ciufulite şi murdare, înăbuşindu-se de râs. Şi mai ştii şi să zbori! zise Violet. Ce fată deşteaptă! Sper totuşi că n-am spart aparatul.

Aparatul scăpase întreg, aşa că mai rămaseră întinse pe iarbă, simțind cum răceala pământului le pătrunde în spate, uitându-se la norii înfoiați cum se fugăreau pe cerul albastru, la frunzele colorate în nuanțe delicate de roz şi portocaliu. Marigold se cuibări lângă Violet şi îşi puse capul pe umărul ei.

— Ce frumos e! şopti.

— Într-adevăr, spuse Violet. Ştiu că acum viitorul pare mai degrabă

întunecat. Va veni însă o vreme când ne va plăcea din nou să râdem şi să vorbim despre ce ni s-a întâmplat, sau să plângem. Şterse cu vârful degetelor lacrimile agățate de genele fetiței şi îşi puse bărbia pe fruntea ei, până când apăru Kit şi le întrebă înțepată dacă le cerea prea mult îndemnându-le să-şi lase pe mai târziu somnul din mijlocul dimineții ca să răspundă unei nevoi naționale, sau dacă n-ar fi mai bine s-o lase pe Red să mănânce toate sendvişurile.

Când veni după ceva timp să vadă ce făcuseră, Susan se înmuie îndeajuns cât să spună, cam cu jumătate de gură, că țara ar mai avea o şansă dacă toate, dar toate fetele din Armata Terestră ar fi la fel de înțelegătoare ca ele.

— Aşa e ea, spuse Red arătând cu degetul spre Kit, care trecea printre şirurile de pomi, să le inspecteze munca. Câteodată e mai rea decât Hardwick, zău.

Susan se albi la față şi bătu în retragere, iar Kit, de teamă că le va pârî lui Hardwick, puse bățul pe ele şi le ținu din scurt până terminară culesul pe porțiunea lor înainte de mijlocul după-amiezii.

Chiar când se întorceau în curtea de lângă grajduri văzură sosind o căruță trasă de un cal. Dar în căruță, în loc de prăjini, găleți, lăzi pentru mere sau oameni se aflau…

— Biciclete! chiui Red.

Erau cinci biciclete de diverse tipuri şi mărimi, unele mai vechi, altele mai noi, şi pe toate era scris ATF cu litere negre, strâmbe. Fetele se năpustiră şi înconjurară căruța, speriind calul, apoi se repeziră la biciclete când căruțaşul le descărcă, punând mâna pe ghidoane şi sunând din soneriile ruginite. Râzând cu gura până la urechi, se prefăcură că se ceartă cine să se plimbe primele.

— Lordul s-a ținut de cuvânt, zise Joan încântată. Bicicletele astea ar putea schimba totul.

— Nu sunt o mană cerească, spuse Kit, dând ochii peste cap. Dacă Hardwick nu ne dă voie să plecăm de pe domeniu, degeaba avem biciclete.

— Bine, dar dacă lordul şi-a bătut capul să facă rost de ele, Hardwick nu ne poate împiedica să le folosim, protestă Ellen.

— N-am putea să nu-i mai spunem „lordul“? zise Violet ironică. Doar nu e Dumnezeu.

— Nu mai fi aşa năzuroasă, Lily, o dojeni Red. Sunt nemaipomenite.

Gălăgia îi atrăsese şi pe alții în curte. Un rândaş o încurajă cu strigăte pe Red, care se urcă prima pe o bicicletă şi făcu o tură în jurul mulțimii entuziasmate. Myra, care ducea un braț de fân, se opri şi, cu o expresie aproape îndurerată de invidie, se uită la Red cum se repede cu bicicleta spre două fete, care se certau pe o altă bicicletă, şi le puse pe fugă.

— Lily! strigă Red. Hai! Marigold poate merge cu tine.

Violet o trase pe fetiță din calea lui Red, care se apropia în viteză, urmată îndeaproape de Lucy. Joan, masivă, dar surprinzător de agilă, pusese mâna pe ceea ce părea a fi fost bicicleta unui curier, având două coşuri solide în față şi în spate.

— Au luat-o razna, spuse Kit. Însă nu-şi putu stăpâni râsul văzând-o pe Red cum se clatină, gata să-şi piardă echilibrul, se propteşte cu piciorul drept în pământ şi porneşte iar ca din puşcă, trecând chiar pe lângă Hardwick, care venea pe alee cu un vraf de hârtii.

— Ce naiba se petrece aici? răcni, de acoperi toată zarva. Încetați în clipa asta!

Îi luă câteva minute să restabilească ordinea. Myra dispăru după colț, deşi Violet văzu că rămăsese prin preajmă, uitându-se la tatăl ei cum îi trimite neîntârziat pe lucrători la treburile lor şi le porunceşte fetelor să adune bicicletele împrăştiate în curte.

— Inning, strigă la rândaş.

— Da, domnule Hardwick, răspunse acesta şi se apropie speriat.

— Ia-le de aici, îi ordonă Hardwick arătând spre biciclete.

Inning se uită la fete, scuzându-se din priviri, luă o bicicletă, o scutură de praf şi plecă imediat cu ea.

— Ăă, unde să le pun, domnule Hardwick?

Hardwick privi în jur, dar până să arate spre una dintre magazii, din celălalt capăt al curții răsună o voce.

— Bun, carevasăzică au sosit.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

— E lordul, şopti cineva. În persoană.

Violet simți cum i se opreşte inima, apoi începe să-i bată tare, nebuneşte, de bucurie, când îl văzu pe Guy Crowden traversând curtea, îmbrăcat în haina neagră, care îi punea umerii în evidență, cu zâmbetul lui pieziş pe buze. „Nu e cale de întoarcere“, îşi spuse deznădăjduită, „nu e cale de întoarcere.“

— Ei, cum vi se par? întrebă pe un ton prietenos.

I se adresa lui Kit, însă Violet văzu că se uită la tot grupul, că o caută pe ea anume, şi se simți incredibil de fericită.

Majoritatea fetelor amuțiseră, intimidate de prezența unui lord în carne şi oase în mijlocul lor; una sau două, observă Violet, îşi neteziră părul, dar înghețară când Hardwick le aruncă o privire mai înveninată ca de obicei.

— Înălțimea Voastră, spuse pe un ton politicos, dar nu servil, îmi cer scuze dacă v-am deranjat, noi tocmai…

— Nu m-ați deranjat, îi tăie Guy Crowden vorba. Am văzut de la fereastră că au adus bicicletele şi m-am gândit să le văd cu ochii mei.

Încă mai cerceta grupul din priviri, până când, în cele din urmă – şi Violet nu se miră câtuşi de puțin, fiindcă era roşie la față ca focul – dădu cu ochii de ea, chiar în spate. Zâmbi şi mai larg.

— Să mă mir? îi şopti Red lui Violet. Mi s-a părut mie că e ceva la mijloc, un frison.

— Ce cuvinte mari ştii! mormăi Violet.

— Un basm, zise Red, împreunându-şi mâinile ca şi cum ideea o fermeca. Fata din Armata Terestră şi lordul.

— Nici un „şi“, se enervă Violet când văzu că Hardwick, urmărind privirea lui Guy, se încruntă la ea. Taci, că o să dau de bucluc.

— Mă întrebam dacă te-ai putea lipsi de câteva fete, spuse Guy pe un ton împăciuitor.

În mod limpede, Hardwick nu se aştepta la aşa ceva. Expresia politicoasă aproape că îi dispăru timp de o clipă, însă tonul, când răspunse, era la fel de ferm şi sigur ca înainte.

— Mă pregăteam să le trimit înapoi la treabă, Înălțimea Voastră.

— Ei, am nevoie de cineva care să dea o fugă până în sat, zise Guy puțin impacientat.

Hardwick nu voia să cedeze cu una, cu două.

— Recolta… începu el.

— Ştiu, ştiu, nu le iau pe toate, dar am o scrisoare urgentă de lăsat la poştă şi…

Se auzi o exclamație puternică, şi Lucy îşi făcu loc până în față.

— O duc eu, spuse atât de repezit, că vorbele se înghesuiră una în alta. Vă rog, se poate? Vă rog… Am terminat culesul şi eu pot merge foarte iute la deal. Am să mă întorc în cel mai scurt timp.

Guy păru surprins de graba ei. Luat pe nepregătite, Hardwick dădu să se împotrivească, dar până să spună el ceva, Guy răspunse, vizibil amuzat:

— Sigur că da.

— Vai, mulțumesc, mulțumesc din suflet, oftă Lucy şi, ferindu-se să dea ochii cu Hardwick, care o fulgera din priviri, se duse şi alese o bicicletă.

— Patru sunt de ajuns, Hardwick, se întoarse Guy către administrator. Personalul de la conac munceşte pe brânci. Avem nevoie de provizii de la prăvălia din sat, iar scrisoarea asta trebuie să plece la Londra azi. N-o să-ți facă probleme, pot folosi bicicletele ca să aducă cumpărăturile. La urma urmei, de asta sunt aici: ca să-ți uşureze viața.

Pe cât se vedea, Hardwick făcu un efort uriaş să nu se schimbe la față.

— Prea bine, Înălțimea Voastră, izbuti să rostească, în cele din urmă. Tocmai voia să ridice mâna ca să aleagă fetele, când Guy i-o luă înainte:

— Dumneata, îi spuse lui Red, şi dumneata – lui Joan – a, şi dumneata, încheie, arătând spre Violet.

Marigold o trase stăruitor de mânecă.

— Poate veni şi Marigold? întrebă Violet, având grijă să nu se uite la el, dar îmbujorându-se totuşi.

Guy zâmbi.

— Te distrezi? o întrebă pe sora lui, iar aceasta dădu sfioasă din cap şi țopăi pe vârfuri.

— Restul sunt ale dumitale, Hardwick. A, păru că-şi aduce aminte de ceva, mâine se plătesc salariile, nu? Sunt sigur că abia aşteaptă să le primească.

Fetele scoaseră exclamații de uimire, însă nu îndrăzniră să se uite una la alta când, cu o înclinare formală din cap, Guy îi dădu liber lui Hardwick,

căruia nu-i rămase decât să le adune pe celelalte fete şi să plece cu ele, prefăcându-se că mai are un dram de demnitate.

— N-aveți cum să fi terminat, îl auziră cum se răsteşte la Kit, care îi răspunse bâlbâindu-se că aşa e şi că duseseră merele în depozit. Apoi dispărură după un colț.

— Fugi la bucătărie, îi spuse Guy lui Red. Doamna Dawson are să-ți dea coşuri şi liste de cumpărături. Voi două o puteți învăța pe sora mea cum să se țină pe bicicletă. Iar tu, se adresă zâmbind lui Violet, vino să iei scrisoarea.

Porni grăbit spre conac şi, când fu sigur că nu-i mai văd ceilalți, o apucă de încheietura mâinii.

— Nu cred că m-a mai lăsat cineva vreodată să aştept în zadar, spuse cu năduf.

— Cu toții avem nevoie de ceva nou din când în când, zise Violet, încercând să-şi desprindă mâna. Dă-mi drumul.

— Te aşteptam la grajduri.

Slăbi strânsoarea, dar ea nu-şi trase mâna.

— Uite ce e, spuse cu voce joasă. Să mă ascund de ceilalți. Să merg la întâlniri nepermise. Nu aşa îmi închipui eu… Căută un cuvânt care să nu fie „dragostea“.

— Viața? îi sugeră el.

— Da, răspunse, privindu-l printre gene. Poți să râzi de mine cât vrei, dar nu aşa vreau să meargă lucrurile.

Se lăsă o tăcere, timp în care fiecare se gândi la ce ar putea însemna de fapt „lucrurile“.

— Cine eşti în realitate, domnişoară Burns? întrebă el încet. Nu eşti o fată din Armata Terestră, de asta sunt sigur.

Violet trase aer în piept fără să se grăbească.

— Pot fi oricine vreau să fiu. De ce n-aş putea fi o fată din Armata Terestră?

Guy se apropie, şi Violet îl privi în ochii frumoşi, cenuşiu-închis, cu gene lungi. Într-o clipă de rătăcire, îşi închipui că o va săruta chiar acolo şi, într-o clipă de şi mai mare rătăcire, se aplecă spre el, dorind cu disperare să se întâmple aşa.

În schimb, Guy scoase un plic gros din buzunarul hainei şi i-l întinse.

— Aştept să-mi spui tu, zise. Diseară, la grajduri. Altminteri, vin eu însumi să te iau.

— Poftim? o întrebă Red pe Violet, care amuțise pe moment.

— Nu ştiu să merg cu bicicleta, spuse aceasta supărată. Şi ce-i cu asta?

— Ar fi trebuit să spui, clătină Joan din cap. Ar fi trimis pe altcineva.

— Nu prea părea dispus să discute, nu crezi?

Violet se înroşea de fiecare dată când auzea scrisoarea foşnindu-i în haină şi cu greu se stăpânea să nu strecoare mâna în buzunar şi s-o atingă cu vârfurile degetelor. În schimb, găsi pe pipăite lănțişorul lui Romy, îl prefiră printre degete şi bătăile inimii i se domoliră.

— Hai să-ți arăt, o îndemnă Lucy, care, se vedea cât colo, abia aştepta să plece şi sprijinise bicicleta de peretele magaziei. Pune piciorul acolo, zise, aşezându-i piciorul. Şi împinge în față.

— Lasă-te cu toată greutatea, îi spuse Joan.

— Şi mergi repede, e mai uşor, o dăscăli Red. Marigold, tu vii cu mine.

— Mai bine stai aici, îi spuse Violet. Pare teribil de periculos.

Însă Marigold se urcase în spatele lui Red, iar Joan pornise deja pe alee.

Violet avu nevoie să facă vreo două încercări, ba era cât pe ce să cadă, până când, murdară de praf şi leoarcă de sudoare, plecă şi ea pe bicicletă, clătinându-se şi zdruncinându-se pe drumul de țară.

— Ai prins şmecheria, Lily. Acum mergi mai repede, strigă Lucy.

Violet se ridică în picioare, folosindu-şi greutatea ca să apese în pedale. Ascultătoare, bicicleta țâşni înainte. Îşi recăpătă echilibrul în ultima clipă şi pedală cu putere până se apropie de Red şi de Marigold.

— Merg cu bicicleta! țipă Violet, pedalând energic ca să înainteze mai iute.

— Chiar că da! strigă Marigold când Violet ocoli o groapă mare, clătinându-se primejdios.

„Doamne, ce n-aş da să mă vadă mama“, îşi zise Violet. „Sau Duffy, sau Romy…“

Pedală cu şi mai multă forță, o depăşi pe Red, apoi pe Joan, şi trecu atât de repede pe lângă capelă, că îi păru o umbră albăstruie pe marginea drumului.

— Aşteaptă-ne şi pe noi, țipă Red cât o ținea gura, însă Violet ajunsese deja în vârful dâmbului de unde drumul cobora până în sat.

Ridică picioarele şi lăsă pedalele să se învârtă singure până când simți că zboară. Guy şi Hardwick, mama ei, Duffy şi Romy dispărură ca luați de vântul care îi biciuia obrajii, îi sufla prin păr şi îi umplea inima de speranță.

— Frânează, Lily, frânează! o auzi pe Marigold strigând în spate, şi prinse şi mai mult curaj. Da! Lily putea să meargă pe bicicletă şi să se apere singură, să le-o ia înainte, s-o ia înaintea tuturor. Putea fi liberă, în cele din urmă.

— Încetineşte! strigă Red când se apropiară de primele case, şi atunci se întâmplă.

Nedumerită – cum se pune frână? –, Violet lăsă picioarele în jos şi le prinse în pedale. Bicicleta se zgudui şi se răsuci într-o parte. Cu o surprinzătoare prezență de spirit, Violet viră spre câmpul din dreapta, care fusese arat de curând şi părea moale, şi dădu drumul ghidonului.

— A meritat, pe cuvânt, zise Violet scuturându-şi noroiul de pe pantaloni şi râzând fericită. Vă spun, nu ştiu ce-o să se aleagă de mine, dar, oriunde oi ajunge, sper să fie şi o bicicletă.

— Hai să mergem întâi la prăvălie să lăsăm listele, şi pe urmă, la poştă, spuse Joan când coborâră în vatra satului. Cu toate că mi-ar fi plăcut s-o avem pe Kit cu noi, să ne îndrume. Ea ştie întotdeauna ce trebuie făcut.

— Ăsta e blestemul femeilor, mereu forțate să urmeze pe cineva, comentă Red şi intră hotărâtă în prima prăvălie, salutând cu un voios „Bună ziua“.

După ce lăsă lista şi i se spuse să revină să ia cumpărăturile peste o jumătate de oră, îşi legară bicicletele cu lanț de un gard din apropiere.

— Niciodată nu poți fi prea grijulie, îi spuse Red lui Marigold. Să nu uiți niciodată, lumea e plină de oameni răi, o sfătui, şi fetița dădu solemn din cap. Bunăoară, nu mai departe de domnul Hardwick al nostru. Dacă ar şti că scapă basma curată, ne-ar omorî când dormim.

— Doamne, Red, îi şopti Violet, când două femei aflate în prăvălie le priviră încruntate. Nu poți spune astfel de lucruri. Hardwick e foarte respectat în sat.

— Probabil datorită aranjamentelor florale pe care le aduce la biserică,

zise Red disprețuitoare. De fapt, e o femeie deghizată, adăugă, şi Marigold făcu ochii mari. Ori vrea să-şi asigure un loc în rai.

Femeile îşi apropiaseră capetele şi discutau cu aprindere.

— Hai că ai făcut-o de oaie, Red, spuse Joan şi le împinse afară, pe stradă. O să ajungă cât ai clipi la urechile lui Hardwick.

— Am ajuns, zise Lucy emoționată şi, până să facă celelalte un pas, trecuse deja strada.

— Repede, le îndemnă Violet s-o urmeze, şi bine făcu, fiindcă, în imobilul minuscul care adăpostea poşta, Lucy se urcase practic pe tejghea.

— Nu pot să dau corespondența pentru conac, spunea femeia, străduindu-se să-i desprindă mâinile, fiindcă Lucy se agățase disperată de marginea tejghelei.

— Nu se poate să nu aveți câteva scrisori pentru noi, plângea Lucy în hohote.

— Lucy! o trase Violet de lângă tejghea. Ajută-mă, zise gâfâind, şi Red o cuprinse pe Lucy cu brațele şi o îndepărtă de acolo, în timp ce Marigold se învârtea în jurul lor, oferindu-şi batista şi o jumătate din acadeaua pe care o primise în dar la prăvălie.

— Întreab-o, urlă Lucy, speriind-o pe Marigold, care nu mai încercă s-o consoleze, ci se retrase într-un colț.

— Bună ziua, spuse Violet pe un ton stăpânit, dar ferm. Suntem fetele din Armata Terestră de la Winterbourne, se adresă femeii care o privea temătoare, dar cel puțin lăsă brațele în jos. Întâi, am adus asta pentru dumneavoastră, spuse scoțând scrisoarea lui Guy din buzunar. Apoi aş vrea să ştiu dacă ne-ați putea ajuta. Din cine ştie ce motiv, n-am mai primit nici o scrisoare de mai multe săptămâni. Suntem foarte îngrijorate, vă dați seama. Simți privirea lui Marigold ațintită asupra ei şi înălță capul. De fapt, ştiind câtă treabă aveți aici, ne oferim să vă dăm o mână de ajutor şi să ducem noi corespondența la întoarcere.

— N-am de gând să dau un sac de scrisori unei persoane necunoscute, bombăni femeia, deşi pe un ton mai împăciuitor.

— Fireşte… spuse Violet, dar femeia îi tăie vorba.

— Şi, oricum, v-am trimis scrisorile o dată la două zile, laolaltă cu corespondența pentru conac.

PATRUZECI ŞI OPT

— Asta înseamnă război, spuse Red mohorâtă.

— Nu crezi că avem oricum parte de destul război? se răsti Kit la ea.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el, zise Lucy pornită. Chiar acum.

— Păi… făcu Kit, nu prea convinsă. Cred că, dacă ne-am terminat treburile şi…

— Bineînțeles, dădu Red ochii peste cap. Chiar dacă ar strânge-o pe soră-ta de gât, tu ai vrea să te asiguri că ți-ai terminat treaba înainte să te duci să identifici cadavrul.

— …putem să-i cerem să ne dea scrisorile, încheie Kit, întorcându-se intenționat cu spatele spre Red.

— Nu-mi vine să cred, repeta Lucy iar şi iar. Scrisorile lui Matthew zac aici de atâta vreme, eu m-am îmbolnăvit de grijă, iar el, în răutatea şi ticăloşia lui…

Pe drumul de întoarcere nimeni nu mai chiui, nici nu strigă. Slujnica le aştepta şi o duse imediat pe Marigold să ia ceaiul cu mama ei la conac, iar Lucy, Red, Violet şi Joan se alăturară celorlalte la cantină. Tuturor le cam pierise pofta de mâncare când auziseră ce se petrecuse la poştă.

— Hai să plecăm de aici, spuse Joan lăsând furculița jos, şi toate celelalte îşi puseră farfuriile în cărucior şi apoi ieşiră în curte, unde priviră dincolo de arcadă, spre biroul lui Hardwick.

— Ei, ce facem? întrebă Kit nesigură.

— Îi cerem lui Hardwick să ne dea scrisorile, veni răspunsul prompt al lui Lucy. Iar dacă nu vrea, vorbim iar cu lordul. Mă duc eu şi-i spun. Pare a fi un om cumsecade.

— Nu se poate să dăm fuga la un bărbat ca să ne scoată din necaz, o luă Red de sus. Suntem în stare să ne descurcăm şi singure…

— Ia mai taci din gură, Red, mai taci dracului din gură! țipă Kit. Mă jur că într-o bună zi îmi pierd cumpătul şi te strâng de gât…

— E în birou, le întrerupse Violet, văzând pe cineva că aranjează draperiile de camuflaj la ferestre.

— Bun, vrea să venim întotdeauna singure, cel mult două odată, spuse Kit, aşa că ce-ar fi să merg eu cu Joan?

Însă Joan clătină din cap, îngrozită.

— Să meargă Red, e mai iute la minte.

— Red nu merge nicăieri, se îmbățoşă Kit. Lily, vii tu cu mine.

Violet nu avea nici o tragere de inimă.

— De ce nu vrea să fim mai mult de două?

— Habar n-am, răspunse Kit. Dar trebuie să-l înduplecăm să ne dea scrisorile alea.

— Îl urăsc pe nemernicul ăsta, spuse Lucy cu amărăciune. De ce unul ca el, hapsân şi nelegiuit, poate rămâne în Anglia, pe când alții trebuie să plece şi poate nu se mai întorc niciodată?

Violet o strânse de braț.

— Matthew al tău e un erou, spuse cu convingere. Hardwick a fost şi va rămâne un laş. Aşa sunt toți cei care îi terorizează pe alții, nişte laşi.

Ridică privirea şi o văzu pe Joan holbându-se înspăimântată, apoi se întoarse încet şi dădu cu ochii de Hardwick, chiar în spatele ei. O auzise, gândi, cuprinsă de panică, nu se putea să n-o fi auzit. Dar fața lui palidă rămăsese impasibilă şi doar o licărire a ochilor o lăsa să ghicească ce se petrece în mintea lui.

— Domnule Hardwick, zise Kit încurcată. Ne pare rău că vă deranjăm. Am venit să discutăm o chestiune care ne preocupă de ceva vreme.

— Două odată, spuse şi dispăru în penumbra biroului.

Violet îl urmări cu privirea. Mintea şi trupul ei refuzau să meargă după el; nu putea suferi gândul că vor sta ca nişte păcătoase în fața biroului masiv.

— Ba nu, spuse pe neaşteptate. Mergem toate împreună. Orice ar zice. Ne înghesuim toate înăuntru, ca să nu se poată lua de una anume.

Fetele tăcură uluite, apoi Joan spuse:

— Lily, nu cred…

Însă Kit dădu energic din cap.

— Mai bună idee nici că se putea.

— Ho, ho, făcu Red, o să fim ca ăia înghesuiți într-o cabină telefonică. Am văzut o poză în ziar.

Intrară una după alta în birou. Hardwick, care era aplecat deasupra unui registru, ridică privirea şi tresări uşor când le văzu înghesuite în fața biroului. Dar până să le poruncească să iasă ori să spună ceva, Lucy împinse

câteva fete şi ieşi în faţă.

— Ştim că scrisorile noastre sunt la dumneavoastră, spuse. Şi am vrea să ni le daţi chiar acum.

Violet ar fi formulat puţin altfel cererea, însă o încuviinţă, murmurând împreună cu celelalte fete, care se dădură mai aproape de birou şi, din câţiva paşi, practic îl încercuiră pe Hardwick.

— Cum îndrăzniţi să veniţi aici cu cereri? întrebă el fără să se piardă cu firea.

— Domnule Hardwick. Domnule administrator, zise Kit. Diriginta poştei ne-a spus că sunt la dumneavoastră. Daţi-ni-le şi am plecat. N-o să suflăm nimănui o vorbă, doar le luăm şi plecăm.

— Ba am spune, dacă am şti cui, mormăi Red cătrănită, dar nici măcar ea nu îndrăzni să fie mai cutezătoare în mod făţiş, mai ales că faţa lui Hardwick era acum lipsită de expresie şi numai ochii îi scânteiau ameninţător, în camera cufundată în umbră.

— Am să vă dau corespondenţa, odată cu a celorlalţi, la sfârşitul zilei de lucru, spuse pe un ton tranşant. Dacă e ceva pentru voi, veţi primi atunci.

— Dar ziua de lucru s-a sfârşit, interveni Lucy furioasă. Şi, de fapt, de ce nu ni le-aţi dat până acum?

— Domnule administrator, adăugă Kit cu jumătate de gură.

— Chiar le-am vrea acum, spuse Violet hotărâtă.

— Da, prinse şi Red curaj, acum ar fi foarte bine.

— Cu tot respectul, desigur, se grăbi şi Joan să adauge.

Se încurcau în cuvinte, îşi dădu Violet seama; când erau imperative, când se scuzau. Dacă Hardwick nu voia să le dea scrisorile, nu prea aveau ce face. Şi el părea să gândească la fel.

— La sfârşitul zilei, spuse şi se aplecă deasupra registrului, dându-le de fapt afară.

— Să le daţi acum, se auzi o voce din spate.

Era o voce subţire, nu prea puternică şi poate puţin nesigură, dar surpriza le făcu pe fete să se dea la o parte şi pe Hardwick să ridice ochii.

Marigold îşi schimbase jacheta cafenie şi ghetele groase, probabil ca să ia ceaiul cu Lady Crowden. Acum era îmbrăcată într-o rochie cu guler pe gât şi o frumoasă haină neagră, brodată cu fir argintiu, care îi scotea în evidenţă

paloarea delicată. În acelaşi timp, severitatea costumului îi conferea o maturitate nebănuită. Avea părul strâns la spate, fața şi mâinile curate.

În prima clipă, Hardwick amuți, părând că-şi pierde cumpătul. De altfel, nu doar el, ci toate fetele rămaseră cu gura căscată. Apoi spuse, străduindu-se vizibil să adopte un ton patern:

— E o preocupare străină dumitale, domnişoară Marigold. Mai bine mergi acasă, să iei ceaiul…

— Am luat ceaiul, îl întrerupse ea. Trecu pragul, păcănind cu pantofii lucioşi, prinşi cu nasturi, pe podeaua de lemn tare, dar rămase acolo, aşteptând. Era o lovitură teatrală, îşi spuse Violet cu admirație; îşi afirmase superioritatea, obligându-l să se ridice şi să iasă de după birou, dacă nu voia să continue conversația strigând la ea. Acum aş vrea scrisorile fetelor.

Hardwick se înroşi începând de la gât. Marigold îi întoarse privirea fără să şovăie, părând complet stăpână pe ea, cu mâinile încrucişate la spate, într-o postură degajată. Însă Violet, care stătea în spatele ei, vedea că strânge în pumni centura hainei. Când Hardwick îşi făcu loc printre fete, Marigold se trase puțin înapoi şi Violet o sprijini, chiar dacă ea însăşi se stăpâni cu greu să nu se ferească de el, fiindcă, văzut de aproape, Hardwick arăta înfricoşător, cu fața acoperită de pete roşii, buzele albe, lipsite de sânge.

— Unde sunt? întrebă Marigold cu voce puțin gâtuită. Vă rog.

— Le aduc îndată, mârâi Hardwick.

Fetele se uitau când la Marigold, când la Hardwick, apoi una dintre ele scoase un țipăt slab văzându-l că scoate dintr-un scrin un sac mare de iută.

Violet începu să tremure văzând sacul doldora de scrisori şi pachete; o cuprinse o furie atât de aprigă, încât, dacă ar fi avut un prilej cât de cât, l-ar fi omorât fără şovăială. Hardwick îi aruncă sacul lui Kit, şi atunci fetele rupseră tăcerea, bombănind mânioase, din ce în ce mai tare, până când Red izbucni:

— Nu e cinstit. Nu se cuvine să le țineți ascunse aici.

— Şi dacă era ceva urgent? întrebă Kit, atât de şocată, că uită să mai adauge un „domnule“. E război.

Îi tăie calea lui Hardwick, care îmbrâncea fetele, croindu-şi drum spre birou, şi altele îi urmară exemplul, într-un vacarm de voci, punând întrebări

şi proferând acuzații. Marigold o privi pe Violet cu ochii mari de teamă, şi aceasta îi făcu semn să se furişeze spre uşă pe lângă perete. O urmă, şi atunci simți ceva mişcându-se în spate. Haina lui Hardwick era atârnată de un cârlig de lemn, acea haină de enoriaş respectabil pe care o văzuse când intrase în capela din Winterbourne în ziua sosirii. I se vedea căptuşeala, lucioasă şi tocită de purtare, iar în buzunarul de la piept se zărea un obiect mic, de formă dreptunghiulară.

Nu-i trebuiră decât câteva secunde. Atinse cu degetele țesătura lucioasă, prinse carnetul negru şi îl scoase, îi dădu drumul în buzunarul larg al pantalonilor, apoi o trase pe Marigold cu spatele spre uşă. Într-o pornire de mânie, celelalte dădură şi ele buzna afară după ele. Kit ținea în mână sacul plin de scrisori.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Marigold se dovedi a fi eroina zilei. Condusă pe alee spre hambar cu chiote, fu urcată pe scară şi aşezată pe un pat, unde rămase zâmbind, mândră de ea. Kit se cocoță pe o ladă şi citi ceremonios numele înainte să împartă scrisorile fetelor, care aşteptau nerăbdătoare, cu mâinile întinse.

După ce se zbuciumase de mânie, Lucy amuțise de-a binelea şi îşi frângea mâinile privind cum sunt împărțite scrisorile. Kit îi aruncă o privire lui Violet.

— Nici eu n-am primit nimic până acum, îi şopti lui Lucy. Dar mai sunt multe…

— Lily! strigă Red. Trei scrisori de la Londra, cu ştampila poştei… oooh, ce să vezi… Bel-gra-via, silabisi rar. O adresă elegantă, ce ziceți, fetelor? Şi pare a fi scrisul unui bărbat. Un admirator? Învârti scrisorile, se prefăcu a-şi face vânt cu ele, dar apoi, dând cu ochii de Lucy, lăsă mâna jos şi îi întinse scrisorile lui Violet. Hai, Kit, mai repede, te rog.

Străduindu-se să-şi stăpânească o bruscă reținere la vederea celor trei plicuri, Violet o lăsă pe Marigold să stea pe patul ei şi se retrase într-un colț mai întunecos al mansardei. Încet, aranjă scrisorile în ordine şi o deschise pe prima, care fusese trimisă la doar câteva zile după plecarea ei din

Londra.

Dragă Lily, spunea cu un scris surprinzător de îngrijit; o pată de cerneală fusese transformată într-o față zâmbitoare, cu două puncte în loc de ochi. *Sper că eşti bine şi munceşti cu sârg. Precis că aştepți cu nerăbdare veşti de la Londra şi, de vreme ce trăim de la o zi la alta, sau, mai bine zis, de la o noapte la alta, fiindcă de-abia apucăm să punem lucrurile în ordine în timpul zilei, că vine altă noapte peste noi, pot să-ți spun că deocamdată sunt bine şi, vei afla cu plăcere, ferm hotărât să rămân aşa. Slavă Domnului, nici una dintre cunoştințele noastre comune n-a avut de suferit, deşi casa lui Lady Carmichael a fost rău lovită acum două nopți. Credeau că au salvat argintăria familiei îngropând-o în grădină, dar explozia bombei a aruncat totul în aer, împrăştiind peste tot furculițe şi cuțite. Slujnicele umblau printre ruine, scormonind după lingurițele de desert, timp în care Lady Carmichael le dădea indicații, urcată pe un morman de pământ.*

Violet râse, ținându-se cu mâinile de burtă. Şi-l închipuia pe Duffy cum dă ochii peste cap cu o mutră caraghioasă, umflându-se de râs. Îşi şterse lacrimile, apoi duse pumnii la gură ca să nu izbucnească în plâns. Nu cumva… nu cumva îi era dor de casă?

Şi aşa ajung la celălalt subiect. Aici, Duffy făcuse probabil o pauză, fiindcă, atunci când puse iar stiloul pe hârtie, cerneala era mai închisă la culoare, şi exprimarea, mai precaută. *Mama ta a fost foarte afectată de plecarea ta, mai mult decât ne-am fi închipuit. A rămas la Londra, oricât m-am rugat de ea să plece, din cauză că mama mea nu voia să plece fără mătuşa Eleanor, care e convinsă că l u c r u r i l e* – scrisese cuvântul cu o grijă atât de exagerată, încât Violet pricepu că trebuia să-i dea un anume înțeles. Dar ce anume? O investigație? Poliția? Mama ei bătea străzile căutând-o? – *o vor lua razna, dacă nu se ocupă ea personal.* Încă o pauză, judecând după cerneală şi câțiva stropi. *Sper că ai grijă de tine, şi e o mare uşurare să te ştiu la adăpost. Pe de altă parte, în locul tău m-aş pregăti pentru orice. Cel puțin mama mea se mută la Wentworth, însă a ta rămâne acasă, unde îi terorizează pe cei care i se pare ei că nu fac destule eforturi ca să rezolve l u c r u r i l e. Din fericire – cu toate că nu ştiu dacă ar trebui să mă simt ofensat din pricină că ea e evident convinsă că n-aş avea*

curajul să mă implic – n-a venit nimeni să-mi ceară făţiş ajutorul. Oricum, sunt hotărât să mă ţin cât mai departe de isteria asta. Ştii că nu fac faţă tensiunii – un cuvânt care nu redă nici pe departe starea de spirit a mamei tale.

Al tău, cu veşnică afecţiune,
Duffy

Violet rămase cu ochii la scrisoare, neştiind dacă să râdă sau să plângă. Mama ei rămăsese în Londra. În Londra! Se isterizase. Teroriza lumea. Era cu totul altfel decât îşi închipuise şi sperase că se vor petrece lucrurile după ce fugise de acasă, şi anume că mama ei pur şi simplu se va obişnui cu gândul. Abia acum îşi dădea seama că fusese nu doar nătângă, ci şi incredibil de naivă. Şi cum putea Eleanor să pună în primejdie şi viaţa cumnatei ei? De ce nu merseseră împreună în Yorkshire, aşa cum plănuiseră, de ce trebuia să se amestece şi să încurce viaţa tuturor?

Reciti scrisoarea mai încet, tremură când revăzu cuvântul *l u c r u r i l e* şi încercă să nu-şi închipuie cum maică-sa intră pe neaşteptate cu maşina în curte, şoaptele şi privirile uluite ale celorlalte fete, prăpastia care s-ar fi căscat între ele. Armata Terestră era ultimul loc unde ar fi căutat-o maică-sa, încercă să se convingă singură, şi atât timp cât Duffy se ţinea tare şi ea rămânea la Winterbourne, nu avea cum să se dea de gol.

Luă a doua scrisoare cu un fel de teamă. Scrisă pe un ton mai voios, îi împărtăşea revolta faţă de apariţia pieţei negre, vorbea despre prietenii care se înrolaseră. *Celestina Cooper-Wray a venit la Café de Paris acum vreo două zile ca să se împăuneze cu uniforma ei, care, între noi fie vorba, o făcea să arate ca o cutie poştală. Sunt amărât, bineînţeles* – dar, printre rânduri, Violet ghici că era copleşit de singurătate. *Mă duc la mormântul lui Romy cam o dată la două zile, când plec de la birou, rugându-mă ca nemţii să aibă măcar bunul-simţ de a nu bombarda un cimitir. Am depus un buchet de flori şi din partea ta, gândindu-mă că aşa ai dori. E linişte acolo. Stau uneori câte o jumătate de oră şi mă gândesc la lucrurile pe care le făceam împreună.* Duffy mai vorbea pe ocolite despre „isprăvile“ lui Eleanor, care, din fericire, ajunseseră într-un punct mort, împotmolite în birocraţia unui oraş aflat în război. *Nu poţi forţa pe cineva să dea de urma unui fugar în*

timp ce, noapte de noapte, mor oameni, scria el într-o notă sobră. *Nimeni, nici în visele cele mai rele, n-ar fi prevăzut amploarea distrugerilor. Stai acolo unde eşti, măcar tu eşti în siguranță.*

Totuşi, ultima scrisoare fu cea care îi merse drept la inimă. Sosise chiar cu o zi înainte, era cea mai scurtă, scrisă la repezeală şi la obiect. *Dacă am înțeles bine ce spunea mama, mătuşa Eleanor încearcă să ia legătura cu tatăl tău, ca să-l îndemne să revină acasă. Comunicarea cu Africa se dovedeşte a fi extrem de dificilă, dar ştii cum e mama ta când îşi pune ceva în minte. Nu cred să capete permisie, însă dacă ar fi să se întâmple cum vrea ea, îmi vin în minte mai multe motive pentru care n-ar fi de dorit acum, când submarinele mişună în Atlantic şi trebuie să fii cu adevărat disperat ca să porneşti într-o călătorie, dacă nu e neapărată nevoie…*

— Lily! Marigold se ivi lângă ea, şi Violet tresări puternic. Vino!

În față, Kit scotea ultimele scrisori, cu gesturi lente, şovăitoare. Fetele se împrăştiaseră prin mansardă şi îşi citeau scrisorile, dar Lucy rămăsese pe loc, cu ochii la sacul aproape gol.

— Îmi pare rău, Luce, zise Kit necăjită.

Joan îi puse mâna pe braț, dar Lucy o dădu deoparte şi se duse la patul ei, unde se aşeză şi rămase cu capul uşor aplecat şi mâinile împreunate.

Marigold se duse repede după ea şi se aşeză pe patul alăturat.

— L-am rugat pe Guy să-mi ia şi mie o bicicletă, spuse cu glasul ei blând. Am să dau în fiecare zi o fugă în sat să văd dacă ai primit vreo scrisoare de la Matthew. Şi când o să fie iar vreme bună, însorită, am să-ți fac o poză, ca să i-o trimiți, ce zici?

Violet se uită la scrisorile ei, cu inima grea. Se aplecă, le împături cât putu mai bine şi le îndesă într-o pereche de şosete de lână strânse ghem, pe care Duffy i le cumpărase împreună cu fularul roşu.

„Cel mai uşor răceşti la picioare şi la gât“, îi spusese. „Consideră-le darul meu de plecare.“

Pentru o clipă, i se făcu atât de dor de el, încât nu mai fu în stare să facă o mişcare; Duffy şi tatăl ei, pornind, poate – se gândi cu inima grea –, într-o călătorie plină de primejdii, cu care ea n-ar fi fost în nici un caz de acord. Puse şosetele în geamantan şi se duse lângă Lucy. Joan îi urmă exemplul, apoi Kit şi, una câte una, celelalte fete, până se înghesuiră toate pe patul

îngust, în tăcere.

Se dădu semnalul de stingere, care apoi încetă, însă pe cer nu se ivi nici o amenințare, aşa cum nu se mai ivise de câteva zile. Lucy adormi plângând, şi, încet, încet, foşnetele şi şoaptele se potoliră. Violet stătea întinsă în pat pe întuneric. Viața de dinainte trăgea de ea s-o acapareze din nou, viața aceea searbădă, fără rost, care îi părea încă şi mai anostă acum, când o privea de la distanță. Crezuse că mama ei îi va trimite tatălui o telegramă – Doamne, ce naivă fusese! –, ba chiar crezuse că tatăl ei ar fi mândru că fiica lui se înrolase. În nici un caz nu şi-ar fi închipuit că el s-ar întoarce acasă – îndemnat de mama ei –, temându-se că fiica lui ar fi în pericol. Dar nu era în nici un pericol, ce naiba, doar lăsase un bilet. Numai că între întoarcerea lui acasă şi renunțarea ei… alegerea era neîndoielnică. Aşa trebuia să fie.

Se răsuci pe o parte şi privi marginea întunecoasă a chepengului, aflată câțiva paşi mai încolo. Avea să vină şi momentul acela, îşi spuse cu amărăciune. Grupul lor se va destrăma; le va pierde, o va pierde pe Marigold, nu-l va mai vedea pe Guy – Guy, care o aştepta chiar acum, mângâindu-l pe Merry pe cap. Deşi n-o aştepta pe ea, ci pe Lily. Pe Lily cea îndrăzneață şi puternică, acea Lily care nu s-ar mulțumi să stea întinsă în pat, acceptându-şi soarta, gata să facă ceea ce i se spune.

„Fugi“, îi şopti o voce lăuntrică. Departe de hambar şi de scrisorile de sub pat, departe de convingerea că nu avea de ales decât să fie pe veci Violet… *să fugă* şi atât. Şi, până să apuce să se mai gândească la altceva, coborî scara nici ea nu ştie cum, şi se trezi afară, alergând, pe jumătate poticnindu-se, spre grajduri.

Frankie
Octombrie 2004

CINCIZECI

Violet avea momente bune şi momente rele. Uneori părea neschimbată: hâtră, acerbă, nerăbdătoare. Alteori, ochii îi alunecau neîncetat de colo-colo şi prindea între degete peticul lucios de la marginea jachetei. Frankie o găsea adesea stând în picioare la fereastră şi privind cum se prelinge ploaia pe geam şi cum se clatină trist ramurile mărului, în bătaia vântului. Când Frankie îi aducea o ceaşcă de ceai şi câteva bomboane de ciocolată, îi punea o întrebare sau vorbea despre vreme, lui Violet îi lua mult timp să revină din locul unde rătăceau gândurile ei. Uneori redevenea Violet cea de altădată, o întreba pe Frankie ce-a făcut în ziua aceea, rupea bomboana de ciocolată în două şi îi dădea jumătate, o punea să vină lângă ea ca să stea de vorbă. Alteori, era nervoasă şi certăreață, mai izbutea când şi când să iasă la plimbare şi, o dată, chiar plecase cu maşina, dar, din fericire, nu ajunsese prea departe, fiindcă dăduse cu spatele şi Hillman Hunterul rămăsese înțepenit într-o pubelă. După această pățanie, Frankie remorcase maşina la Jools şi o ascunsese în spatele prăvăliei, iar lui Violet îi spusese că a dus-o la reparat.

Apoi mai era problema lui Kit şi Joan. Până la urmă se dovedi totuşi că nu avea nevoie de Max ca să le dea de urmă, fiindcă le găsi pe amândouă în carnetul cu adrese al lui Violet.

— Iar îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala? o luase Jools la rost când o găsi răsfoind carnetul enorm, de mărimea A4, în care Violet adunase de cel puțin cincizeci de ani date despre prieteni şi cunoştințe.

— Aruncam şi eu un ochi, spuse Frankie cu o mutră vinovată şi ascunse o bucată de hârtie cu două numere de telefon în buzunarul de la spate.

— Da, cum să nu, se burzului Jools, dar, dincolo de tonul sever, Frankie nu putu să nu observe cât era de obosită şi de palidă. Ce se aude cu tomografia computerizată a lui Violet? Când te mai vezi cu doctorul Morrissey? Şi te-ai mai gândit să obții o declarație, înainte ca presa de scandal să născocească poveşti?

Şi Mia îi sugerase în repetate rânduri că ar trebui să ia inițiativa.

— Am anulat tot ce se putea anula, fără să stârnesc prea mult interes, îi spusese la telefon lui Frankie cu o zi înainte. Şi am retras-o de la prezentarea Sanctuarului pentru colectarea de fonduri. A fost un pic mai complicat, din păcate; mi-au oferit scaune rulante, asistență şi tot felul de lucruri, aşa că abia m-am descotorosit de ei într-un mod cât de cât onorabil. Adevărul e, Frankie, că, de ce anulăm sub pretexte vagi, de atât ne pun oamenii mai multe întrebări. N-ar fi mai bine să spunem adevărul la un moment dat?

— Da, sigur că ar fi bine.

Frankie era ziaristă, nu avea nevoie să afle astfel de lucruri de la Mia sau Max. Însă orice referire la vreun fel de publicitate o tulbura profund pe Violet, care trecea de la crize de furie la rugăminți, după care rămânea buimăcită şi speriată. Iar Frankie, în sinea ei, nu era dispusă să facă publice lucruri care ar fi stârnit şi mai tare interesul lui Hugo față de fetele din Armata Terestră, obligând-o să ia nişte decizii foarte dificile. Nu mai departe de dimineața aceea îi ceruse un raport despre cum progresa cu articolul, reuşind să-i dea de înțeles că viitorul ei nu doar la *London Post*, ci foarte posibil şi în alte posturi din presa londoneză, depindea de cât de repede venea cu textul.

— Violet nu vrea să dea o declarație, îi spuse lui Jools, care îşi încheia haina cu gesturi nervoase. Dar mă gândesc că poate noi… Kit şi Joan, adică, poate… Oare dacă le-ar revedea, dacă ar depăna şi ultima bucată de fir, ar ajunge la capăt, găsindu-şi liniştea în încheierea poveştii?

— Las-o baltă, o sfătui Jools şi trânti uşa.

Frankie oftă. Trase cu urechea să vadă dacă aude ceva din dormitor, unde Violet se întinsese puțin, apoi netezi bucata de hârtie şi luă telefonul.

— Alo, sunteți Kit Hayes? Sunt nepoata lui Violet Etherington, pe care poate o cunoaşteți mai bine drept Lily Burns.

Kit şi Joan urmau să vină duminica următoare. Înțelegând cât de ruşinată ar fi Violet dacă ar afla că discută despre starea ei de sănătate fără ştirea ei, Frankie nu intră în detalii cu Kit, ci se mărgini să-i spună doar că Violet nu se simțea bine şi că – aici ridică sfidătoare din umeri, privindu-se în oglindă – Jools îi sugerase să ia legătura cu ele şi să le invite la ceai.

Pe tot parcursul săptămânii la *Post* avură loc interviuri şi „discuții“, căci procesul de evaluare luase avânt. Mai mulți plecaseră deja şi o fată pe care Frankie o ştia de la *Phoenix* fusese văzută ieşind din biroul lui Hugo tăcută, cu ochii roşii de plâns. Jane Seymour era tot absentă şi se răspândea un zvon teribil, cum că nu era bolnavă, ci fusese dată afară, din care pricină oamenii erau şi mai panicați, fiindcă țineau cu toții la ea. Frankie ştia prea bine că ar trebui să facă tot posibilul ca să rămână în grațiile lui Hugo, având în vedere mai ales situația financiară strâmtorată în care se aflau ea şi Violet, la fel de repede pe cât ar trebui să-i spună despre articolul cu fetele din Armata Terestră, înainte ca acesta să devină realitate. Prinsă între două forțe diametral opuse, făcu totuşi ceea ce făcuse mereu. Le evită pe amândouă. Fofilându-se şi născocind tot felul de pretexte ca să scape de şedințele şi confruntările directe cu Hugo, izbuti să țină lucrurile în şah timp de mai multe zile.

— E ca şi cum te-ai pune în calea unui uragan, spuse Max într-o vineri, după ce Hugo urlase din nou la ea că nu progresează nicicum. Chiar aşa de greu e să dai de urma femeilor ălora?

— Ei, nu chiar, răspunse Frankie, rotind ochii prin sală.

— S-a dus să-i frece ridichea lui Mallory, zise Max. Care-i treaba, atunci?

— Le-am găsit deja, spuse Frankie cu voce joasă. Vin duminică la ceai s-o vadă pe Violet.

— Nu mai spune, făcu Max surprins, vorbind cam tare totuşi, iar Frankie îşi dădu seama că, după ce el se oferise s-o ajute, nu era deloc corect din partea ei să nu-l țină la curent cu ce mai aflase.

— Tocmai voiam să-ți spun, se grăbi să adauge. De-abia am aranjat întâlnirea, literalmente, plus că se mai petrec şi multe altele.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, clătină Max din cap. Carevasăzică femeile…

Dădu nerăbdător din mână, îndemnând-o să-i dea amănunte.

— Au fost un pic uimite, dar încântate, mai ales Joan. Frankie se simțea mai bine doar gândindu-se la ce vorbise cu ele la telefon. Precaută, aruncă o privire peste umăr, dar Hugo nu era prin preajmă. Cred că i-ar face bine lui Violet. Joan e învățătoare ieşită la pensie, locuieşte în Aylesbury, iar Kit stă în High Wycombe, a administrat o fermă de lapte acolo. Mi-a spus că au început toate la Winterbourne în momente diferite şi au plecat împreună în octombrie 1940. Dar fii atent, pe urmă a întors-o cumva, şi sunt sigură că a spus că nu au plecat doar de la Winterbourne, ci şi din Armata Terestră…. Ce e?

Deodată, simți un iz de lămâie.

— S-ar zice că ai ajuns brusc mult mai departe decât erai acum o oră, îngeraş, spuse Hugo cu voce amenințător de stăpânită.

— A, nu, se bâlbâi Frankie, înroşindu-se la față. Max a fost atât de amabil să…

— Noi, toți cei de aici, suntem incredibil de amabili, îi tăie Hugo vorba. Adu-mă la zi, te rog.

Con alese tocmai acel moment ca să iasă din sala de şedințe. Dădu cu ochii de Frankie şi, probabil dintr-un reflex căpătat în lunga lor prietenie, îi zâmbi, semănând aşa de mult cu cel dinainte, că Frankie uită în ce relație încordată erau acum şi îi întoarse zâmbetul.

— A, hai să te distrezi cu noi, Conrad, îl invită Hugo. Dat fiind că, în mod evident, munca de aici nu-ți absoarbe toată atenția, Francesca, ce-ar fi să-ți găsim pe cineva să te ajute? Conrad, de acum te ocupi de povestea cu fata din Armata Terestră.

Con se opri în loc.

— Sigur, m-aş bucura şi mi-ar face plăcere să lucrez cu Frankie. După voce, se simțea că nu-i vine să creadă, dar şi că spera ca, astfel, să se pună bine cu şeful. Totuşi, când văzu figura chinuită a lui Frankie, expresia i se schimbă, se albi la față şi o privi înciudat. Pe de altă parte, e clar că Francesca ar prefera să nu, spuse cu năduf, uitându-se la ea cu atâta neplăcere, că Frankie dădu înapoi.

— N-am spus aşa ceva, protestă, dar cred că ai destule de făcut, şi eu chiar mă descurc singură.

— Hm, până acum nu prea s-ar zice, interveni Hugo. În schimb, judecând după ce spui, m-ai dus de nas, scumpo. Bun, uite cum o să meargă treaba de acum încolo. Tu, zise, arătând spre Frankie cu un gest teatral, îl pui la curent pe el, zise, arătând spre Con, în cea mai mare viteză. Vreau o şedinţă pe cinste. Vreau secrete date la iveală, confidenţe împărtăşite. *Fetele din Armata Terestră, secrete întunecate* – scrise în aer. Şi vreau să fiu la curent cu tot. S-a terminat cu învârteala în jurul cozii.

— Conrad, strigă cineva de la celălalt capăt al sălii.

Acesta se uită neliniştit la Hugo, parcă cerându-i voie să plece.

— Doamne sfinte, du-te, zise Hugo printre dinţi. Dar mă jur, dacă mă puneţi iar în situaţia să vă spun cum să vă faceţi meseria, mâine sunteţi pe drumuri.

„Zi ceva“, îşi spuse Frankie. „Zi-i că n-ai cum să scrii articolul ăla, zi-i, Frankie, acum, pe loc.“ Dar gura ei refuza să rostească acele cuvinte, aşa că rămase lângă copiator, uitându-se la Hugo cum pleacă furios.

— Îmi pare rău, Frankie, oftă Max. Hugo parcă a ieşit din cartea *1984*[10], zău că da.

10. Cel mai cunoscut roman al lui George Orwell, descriind o societate totalitară, bazată pe principii asemănătoare stalinismului şi nazismului.

Frankie se strădui să zâmbească.

— Nu-ţi face griji. Trebuia să se spargă buba. Nu ştiu cum mai pot scăpa acum.

— Dincolo de articol, va fi nemaipomenit pentru bunica ta să-şi revadă prietenele. În rest, ai să găseşti o soluţie, n-am nici o îndoială. Îi zâmbi, şi ea îşi aminti de îmbrăţişarea-care-fusese-ceva-mai-mult-decât-o-îmbrăţişare, de care nici unul nu mai pomenise. I se păru din nou că Max poate citi gândurile – una dintre calităţile lui –, fiindcă ridică din sprâncene şi se îndepărtă mergând cu spatele, ca să n-o piardă din ochi. În orice caz, nu s-ar putea spune că n-ai înviorat atmosfera pe aici.

Frankie se căzni să uite de îmbrăţişare şi privi spre Conrad, care stătea de vorbă cu Felicity, părând mult mai plin de el decât în ultima vreme. Felicity îi puse mâna pe braţ şi el dădu din cap încântat.

Doamne, ce nesuferiţi îi erau! Îl ura pe Hugo, pe Felicity şi pe Victoria,

ura tot ce era legat de povestea asta, care nu trebuia să devină un articol. Dar mai presus de toate, ura persoana care se dovedise a fi. O marionetă fără voință şi coloană vertebrală, incapabilă să se opună, nu doar lui Hugo sau lui Violet, ci nimănui. O persoană care se întoarse pe furiş la birou, îndesă în geantă cele necesare pentru weekend şi ieşi tiptil pe scara din spate şi apoi din clădire.

CINCIZECI ŞI UNU

Frankie nu avea să uite niciodată expresia întipărită pe fața bunicii ei când deschise uşa, în acea după-amiază de duminică, şi dădu cu ochii de Kit, Joan şi Jools, cum nu se poate mai îmbufnată.

Când îi spusese lui Violet de vizită, Frankie era pregătită pentru discuții în contradictoriu şi accese de furie, şi se aştepta ca bunicii ei să-i fie teamă ori să încerce o anume nelinişte în legătură cu ce ar şti sau nu. Dar Violet rămăsese cu ochii la ea, dând din buze, apoi răsuflase cutremurându-se şi se cufundase la loc în fotoliu.

— Da, bine.

Toată sâmbăta aceea Frankie o privise pe bunica ei sporovăind şi zâmbind, cât timp făcură ordine în salon, dădură jos bilețelele, pregătiră tava de ceai şi despachetară prăjiturelele cumpărate. În mai multe rânduri, fu nevoită să-şi şteargă o lacrimă, bucuroasă s-o vadă aşa.

Încă nu-i vorbise despre articolul pe care îl voia Hugo. În schimb, când se întoarse de la birou vineri seara, îşi pregătise ceva de băut – un pahar mare – în bucătărie şi hotărî să nu se mai gândească la toată povestea până luni dimineața. Aşa că nu-i spuse lui Violet despre modul ruşinos în care fugise de Con şi cum îi ignorase intenționat apelurile telefonice în seara aceea. Că Joan telefonase supărată din cauză că pe linia trenului se prăbuşise un copac şi nu avea cum să ajungă, iar Frankie îl chemase pe Max în ajutor. Că Jools îi făcuse scandal zece minute încheiate când aflase de vizită şi refuzase să vină, ca să apară tocmai când Max o ajuta pe Joan să coboare din vechiul lui Ford şi să se repeadă atât de impetuos să le îmbrățişeze pe ea şi Kit, că fu cât pe ce să le dea jos.

Urcară treptele fără să arunce o privire înapoi, spre Frankie şi Max, cu ochii la Violet, care stătea în prag, cu braţele întinse.

— Uită-te la ele, şopti Max. Uită-te la ele.

O clipă fu linişte, apoi Kit făcu primul pas, şi Violet o îmbrăţişă – Violet, care, după cum o ştia Frankie, nu suferea să fie atinsă, le strângea în braţe –, urmată îndată de Joan, cu faţa ei rotundă şi cumsecade, şi, în fine, de Jools, care le cuprinse pe toate odată. Din grămada de braţe şi capete se auzeau murmure şi exclamaţii încântate, până când, încet, încet, se despărţiră.

— Nu-mi vine să cred că sunteţi aici, spuse Violet cu voce abia auzită. Nu-mi vine să cred, repetă, luând-o pe Kit de braţ şi atingând umărul lui Jools, de parcă se temea că vor dispărea. A trecut atâta vreme… Dar de ce staţi aici, în ploaie? Haideţi înăuntru, haideţi înăuntru.

Intrară în hol, vorbind acum toate odată şi umplând cu veselia şi gălăgia lor apartamentul, unde, de câteva săptămâni, domnise o atmosferă încordată.

— Cea mai bună idee care mi-a venit vreodată, spuse Frankie întorcându-se spre Max. Acesta, oprit cu o treaptă mai jos, ţinea o umbrelă deasupra capetelor amândurora.

— Ţi-am spus eu, făcu, clătinând uimit din cap. Povestea cu Hugo nu are nici o importanţă, asta e tot ce contează.

— A fost atât de fericită, aşa că…

Cine ştie, poate că emoţia şi fericirea erau molipsitoare, ori poate din cauza picăturilor de ploaie care îi cădeau pe ceafă, Frankie, ajunsă acum faţă în faţă cu el, se dădu mai aproape sub umbrelă, obrazul ei îl atinse pe al lui şi apoi îl sărută chiar acolo, pe treptele casei bunicii. De pe umbrelă se prelinseră mai multe picături odată, înăuntru se auzeau glasuri sporovăind, ei se sărutau iar şi iar, şi Frankie era în al nouălea cer, simţea că pluteşte, fiindcă toate îşi găsiseră acum rostul. Violet era fericită, îşi revenise – sau cel puţin era mai bine –, şi trupul lui Max era lipit de al ei, mirosind a mentă şi ploaie, şi a ţigara fumată în grabă la ultima oprire.

— Hm!

Se despărţiră tresărind şi o văzură pe Violet stând în capul scării.

— Francesca Etherington se giugiuleşte cu un străin pe stradă, se prefăcu ea scandalizată. Ce vor zice vecinii? întrebă, de data asta cu un zâmbet cald

şi sincer.

— Violet, el e Max, un… Şovăi, simțind mai degrabă decât văzându-l cum ridică din sprâncene. …prieten de-al meu.

— Şoferul, desigur. Au avut doar cuvinte de laudă despre ajutorul acordat, râse Violet şi clătină din cap. Un dram de farmec, şi le-ai dat gata pe ştrengărițele astea.

Fu prima oară de când îl ştia că Max nu-şi găsi cuvintele ca să răspundă. O privea fascinat pe Violet, şi Frankie, urmărindu-i privirea, simți cum îi creşte inima de mândrie. Violet era îmbrăcată cu o fustă şi o jachetă de culoare purpuriu intens. Îşi pieptănase părul pe spate, lăsând să i se vadă buclele elegante – o pieptănătură despre care Jools spunea că e atât de demodată, încât e iar în vogă. Se ținea dreaptă, avea o figură mai destinsă, cum nu avusese de multă vreme, şi zâmbea larg. Fusese greu să-ți închipui în ultima vreme că înăuntrul femeii cuprinse de panică şi nelinişte, care se repezea să tragă jaluzelele în tot apartamentul, încă mai trăia această Violet formidabilă, frumoasă, sigură pe ea.

— Încântat, zise Max bâlbâindu-se puțin. E o plăcere doamnă… doamnă.

— Mă bucur să întâlnesc un prieten de-al lui Frankie, spuse Violet, şi mulțumesc din nou că le-ai adus pe fete. Acum vă rog să mă scuzați, mă duc să văd dacă nu cumva întorc casa pe dos căutând ceaiul.

Dispăru pe uşă, lăsând-o pe Frankie să-şi facă de lucru cu mâneca hainei, în timp ce Max se prefăcea că potriveşte umbrela deasupra lor.

— Ei, chiar a fost interesant, spuse, dându-i de înțeles, cu un zâmbet în colțul gurii, că nu se referea doar la întâlnirea cu bunica ei. Dar puteai alege un moment mai potrivit, să ştii.

— Mda, ridică ea din umeri stânjenită, apoi zâmbi. Oricum, a fost plăcut.

Max încuviință dând din cap şi arătă cu bărbia spre uşă.

— Du-te, ratezi momentul.

— A… ar trebui să intri şi tu, să bei o ceaşcă de ceai, mai ales că ai fost aşa amabil şi le-ai adus până aici, spuse Frankie.

— Nu aveți nevoie de un străin acum, zise el hotărât. Dar ți-am adus ceva cu împrumut, adăugă, întinzându-i un obiect voluminos, învelit într-un ziar. Pare vechi, dar funcționează perfect şi cred că v-ar distra. A fost al dădacei mele, aşa că se potriveşte.

Cobora deja treptele, însă Frankie îl prinse de braț.

— Sub masca ta amuzată şi morocănoasă se ascunde un înger păzitor, nu?

— Te gândeşti la ziua când cariera mea actuală se va duce de râpă? întrebă făcându-i cu ochiul. Hai, du-te şi creează nişte amintiri.

— Uite-o, se lumină Joan la față când Frankie intră cu tava de ceai şi se îndreptă spre colțul aranjat pentru lectură. Lily, poți fi mândră de nepoata ta, a fost un minunat tovarăş de călătorie.

— Tu ai venit de la Aylesbury, spuse Kit ridicând din sprâncene. Nu prea poți numi asta o „călătorie“. Însă ai dreptate, e minunată. Şi uite, ne-a adus ceai, adăugă aprobator când Frankie puse tava pe măsuță. Ai învățat-o bine, Lily.

Frankie se mira că îi spuneau „Lily“. Îi crea impresia că mai e o a şasea persoană în cameră, o fată tânără, neliniştită, care fugise de acasă şi se împrietenise cu femeile astea… ba nu, la vremea aceea erau şi ele tinere, îşi repetă, ca să nu mai uite. Lily şi Red, Kit şi Joan. Umbre şterse, de culoarea sepiei, ale unor fete trase la față, cu ochii la pândă, care crezuseră cândva că lumina aduce întuneric şi care erau acum prezente în fiecare pauză, cât de mică, şi privirea grea de înțelesuri schimbată de aceste respectabile doamne în vârstă între două înțepături prieteneşti. În mintea ei, le compara cu cele din fotografie, remarcând la Kit acelaşi aer robust, chiar dacă acum mergea cu un baston, faptul că avea o față expresivă şi vorbea cu siguranță de sine. Părul lui Joan se rărise, trăsăturile i se rotunjiseră, dar îşi păstrase aceeaşi expresie dulce de atunci.

Frankie aprinsese o lampă ca să poată turna ceaiul închis la culoare, preferat de Violet, şi, judecând după murmurul mulțumit al lui Kit, la fel şi de celelalte. Femeile amuțiseră, şi Frankie, până atunci atentă la ceşti, avu dintr-odată impresia că ațintiseră ochii asupra ei. Şi, într-adevăr, ridicând privirea, o văzu pe Kit cum se uita, mijind ochii, la fața ei, scăldată în lumina galbenă a lămpii.

— Ce e? întrebă, îmbujorându-se uşor şi uitându-se pe rând la cele patru femei. Am greşit cu ceva? Ştia însă că nu era vorba de ceai; le mai simțise ochii ațintiți asupra ei când sunase prima oară la uşa lui Joan şi, mai târziu, când o luaseră pe Kit de la gară. O priveau cu atenție, cântărind-o.

Joan se grăbi să clatine din cap.

— Kit abia aşteaptă să bea ceai, zise, dând ochii peste cap. Niciodată nu are răbdare.

— Timpul nu te-a vindecat? întrebă Violet zâmbind.

— De ce crezi că mă țin aşa bine la vârsta mea? răspunse aceasta, făcând pe cocheta. Admiratorul tău n-a vrut să intre, Frankie?

— Ei, nu e admiratorul meu, se grăbi Frankie să nege. Şi ştia că aveți multe de vorbit.

Tăcură toate câteva clipe, apoi Kit spuse nonşalant:

— Fără îndoială. Nu ne putem opri din trăncăneală, aşa am fost noi întotdeauna.

— Mai bine zis, atunci când nu adormeam de-a-n-picioarelea, dădu Joan din cap. Munceam de ne speteam pe vremea aia, zău aşa. Nu ca acum… Tu cu ce te ocupi, Frankie?

— Frankie e ziaristă, spuse Jools mândră. Şi încă una de succes, nu-i aşa, Violet?

— Da, încuviință Violet pe un ton neutru, însă făcu o mică pauză, pe care Jools n-o înțelese, dar se grăbi să treacă peste ea.

— Eu tot nu mă pot obişnui să aud că ți se spune „Violet“. Dacă ai şti ce şmecheră era, Frankie! Nu ne-a spus nimic despre ea – mai ții minte ce uimite am fost că nu ştiai să mergi cu bicicleta? Biata Lucy era înnebunită din cauza scrisorilor. Dar ai auzit că ea şi Matthew au nouă nepoți? Măcar slavă Domnului că s-a sfârşit cu bine, nu?

Se lăsă din nou o clipă de tăcere. Frankie observă că Joan se înroşise puțin şi se străduia să găsească ceva de zis.

— Pe mine mă roade şi acum invidia fiindcă n-am putut merge cu voi în sat, se băgă Kit în vorbă.

— Erai prea ocupată să dai ordine celorlalte, o dojeni Jools.

— Păi ce altceva puteam face, cu Red în preajmă?

Frankie îşi arătase intenția de a le lăsa să stea de vorbă singure, dar ele nici nu voiră să audă, aşa că, aşezată pe un taburet lângă scaunul lui Violet, ascultă discuția înfiripată pe deasupra capului ei şi înviorată de câte o ceaşcă de ceai. Îşi dădeau coate (Jools), se băteau pe umăr (Joan), ba chiar se luară la ceartă în glumă (Kit şi Violet). Nu se mărginiră totuşi la

amintirile din Armata Terestră; dimpotrivă, le lăsară iute deoparte şi vorbiră despre nepotul lui Kit, care ajunsese delincvent, despre corul din satul lui Joan, despre prăvălia lui Jools şi viața de *grande dame*[11] pe care o ducea acum Violet, după cum se exprimase Joan, cu respect şi admirație.

11. Mare doamnă (în fr., în orig.).

— Ce te miri? dădu Kit din cap. Fata asta a fost întotdeauna pusă pe schimbat lumea.

Atâta vorbiră, că, după o vreme, Frankie uită de fantomele din fotografie, de Hugo şi articolul cu fetele din Armata Terestră. Se mulțumi s-o privească pe bunica ei stând în mijlocul prietenelor, şi se întrebă dacă, de când o ştia, o mai văzuse vreodată astfel. Nu s-ar fi putut spune că Violet era o persoană solitară, de vreme ce cunoştea jumătate din Londra, se oprea de nenumărate ori pe stradă să stea de vorbă cu diverse cunoştințe şi avusese un milion de angajamente sociale de-a lungul anilor. Cu toate astea, fusese oricând gata să respingă ceea ce i s-ar fi părut a fi o prezență nedorită, poate din pricină că era cine era. Nu lăsa niciodată garda jos. Voia să se ştie în siguranță. Cuvântul se iscă în mintea lui Frankie, nici ea nu ştia de unde, dar, odată ce se afla acolo, îşi dădu seama că aşa se simțea: la adăpost, parte din ceva mai mare, la largul ei în sânul unui grup. Singurele ocazii când o văzuse pe Violet cu adevărat destinsă fusese alături de Jools sau de tata-mare, discutând în linişte la sfârşitul unei zile pline, eliberată de aura discretă a vigilenței, pe care nu ştiuse s-o zărească decât acum, când o vedea pe Violet alături de aceste femei.

— Ştii ceva, cred că s-a dovedit a fi o idee bună, până la urmă, murmură Joan lângă ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. N-aş fi zis, continuă clătinând tristă din cap şi strâmbându-se. Uneori sunt o bătrână doamnă Ştie-tot, cu accent pe „bătrână“. Scuză-mă, Frankie.

— Nu-i nimic, spuse Frankie recunoscătoare. Arată formidabil, nu crezi?

Jools rămase cu ochii la Violet, dar nu scoase un cuvânt.

— Hei, nu ți-ai deschis pachetul, zise Kit arătându-l cu degetul.

— Primit de la admiratorul tău, bătu Joan din palme.

— Învelit în hârtie de ziar, plescăi Joan din limbă. Numai romantic nu s-ar putea numi.

— Dar potrivit pentru un ziarist, spuse Frankie, simți înțepături fierbinți amintindu-şi de sărut – se aplecase din proprie voință să sărute pe cineva – şi desfăcu hârtia.

— E ziarist?

Violet nu vorbise cu severitate, dar trăsăturile i se înăspriră când se întoarse spre Frankie şi o privi strângând din ochi.

— Da, de la *Post*, răspunse Frankie surprinsă. Scuze, credeam că am spus. De ce?

Violet deschise gura, parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi scutură din cap, cu ochii la ghemotocul de hârtie din poala lui Frankie.

— E o dovadă de dragoste? întrebă Joan apropiindu-se curioasă, în timp ce Frankie coborî privirea spre obiectul din poală şi simți cum un zâmbet îi ridică colțurile gurii.

— Ceva şi mai şi.

Le arătă un aparat Polaroid.

La început a fost perfect. Femeile stăruiră să stingă toate luminile, să tragă draperiile, iar pe Frankie o năpădi dorul de Max văzându-le pe toate acolo, râzând şi bucurându-se ca nişte copii când pozele ieşeau din aparat, aplecându-se deasupra imaginilor care se conturau, cerând să mai fie fotografiate o dată fiindcă ținuseră ochii închişi sau avuseseră o figură bosumflată, folosind cea mai mare parte a celor două role de film, până mai rămaseră doar câteva poze.

— Hai să facem o poză de grup ca lumea, propuse Frankie. Să puteți lua fiecare câte una acasă. Kit, tu ai putea sta aici, Joan, tu rămâi unde eşti, şi Vi, în mijloc, lângă Jools.

Însă chiar în acel moment, când Frankie, îmbujorată de râs, îşi dădea la o parte o şuviță blondă de pe față ca să se poată uita prin vizor, atmosfera după-amiezii se schimbă pe neaşteptate şi inexplicabil.

Fusese atât de preocupată să le cuprindă pe toate în cadru, cu capetele apropiate şi brațele înlănțuite, încât nu băgase de seamă că în colțul de lectură se lăsase brusc tăcerea. Când privi prin vizor, văzu că toate cele patru femei nu mai râdeau, nici măcar nu zâmbeau, ci se uitau dincolo de aparat, direct la ea.

— Sunteți teribil de serioase, spuse încruntându-se şi făcu prima poză,

apoi pe a doua. Putem face şi una zâmbind, vă rog?

Dar starea de spirit nu mai era aceeaşi, intervenise ceva nou. Joan era neliniştită şi nu-şi găsea locul, Kit stătea foarte dreaptă, nemişcată, iar când Frankie se duse să aranjeze fotografiile pe pervazul ferestrei, le simți privirile îndreptate asupra ei.

— Doamne, Lily, şopti Joan cu glas abia auzit.

Kit mormăi ceva în chip de răspuns şi, întorcându-se, Frankie văzu că îi face semn strângând-o de braț.

— Ce e? întrebă Frankie nedumerită. De ce v-ați schimbat toate la față?

— Mai e o poză, se repezi Joan. Ce să fie, fetelor?

Dar Frankie aştepta un răspuns, plimbându-şi ochii de la una la alta.

— Acum mulți ani, ne-am făcut o fotografie, zise Kit în cele din urmă, şovăitoare. Semăna mult cu asta… de fapt, era aproape identică. Ne-a amintit… Aici, se întrerupse.

— De Marigold, spuse Joan încet.

Violet nu făcu nici o mişcare, nu ridică privirea. „Timpul zboară“, îşi aminti Frankie. „Ceva întâmplat în trecut e dintr-odată aici, parte din prezent.“ Poza găsită de ea fusese făcută de Marigold.

— Marigold?

— Făcea şi ea parte din grupul nostru. La Winterbourne.

În timp ce Joan vorbea, încă o fantomă de culoare sepia intră în cameră, aducând ceva cu ea, ceva ce se insinuă în mintea lui Frankie şi rămase acolo, asemenea unui bâzâit amenințător. „A fost o crimă.“

Înghiți cu efort, ca să scape de nodul din gât, şi se uită în jur. Joan scoase un fel de chicot, mai mult pentru ea, se ridică şi se duse la fereastră, să se uite la poze, întorcând spatele celorlalte, cu un aer hotărât. Kit se aplecă deasupra tăvii cu biscuiți. Frankie ar fi vrut să afle mai multe, pentru că aici, în sfârşit, găsea ceva legat de povara din mintea lui Violet. Însă ochii bunicii ei rătăceau neliniştiți de la o prietenă la alta, se înroşise la față şi se apucă să frământe în pumn marginea jachetei, răsucind-o până o făcu ghem. Îngrijorată, Frankie îi aruncă o privire scurtă lui Jools.

— Bun, uite că soarele a ajuns la jumătatea catargului[12], zise Jools, plesnind din palme ca să învioreze spiritele.

12. Expresie de origine marinărească, folosită pentru a desemna ora de la care se pot bea băuturi

alcoolice.

Violet tresări auzind-o şi Frankie văzu că ţuguiase buzele. Jools continuă, de data asta coborând vocea:

— Doar o înghiţitură, apoi ar cam trebui să ne punem în mişcare. Joan, uite acolo o tăviţă cu pahare.

Atmosfera se mai destinse când Jools scoase o sticlă de vin de Xeres din geantă şi turnă fiecăreia în pahar. Încet, încet, conversaţia se legă din nou, pe un ton blând, murmurat; nu era ca înainte, dar îndeajuns cât să alunge sentimentul de stânjeneală care stăruia încă. Violet se lăsă pe spătarul scaunului; roşeaţa i se şterse din obraji.

Frankie se aşeză lângă ea, fără să mai fie atentă la discuţie, renunţând până şi să mai întrebe de Marigold. În schimb, se tot uita la faţa lui Violet, nu cumva să capete iarăşi acel aer străin, şi la mâna ei, să nu înceapă din nou să zvâcnească pe lângă picior; inima, până atunci veselă, i se strânse, apăsată de grijă.

— Cred că ar trebui s-o luăm din loc, spuse Joan după o vreme, fără tragere de inimă. Dar ne întoarcem mâine-dimineaţă, pline de voie bună, ca să petrecem ziua împreună, da, Lily?

— Staţi, mai e o fotografie, zise Jools ridicând aparatul. Facem una împreună, cu eşarfe, pălării şi mănuşi?

Frankie se uită la fotografiile înşirate pe pervaz.

— De fapt, zise, ce-ar fi să-mi faceţi mie o poză cu Violet?

După aceea prietenele se ridicară şi se pregătiră să parcurgă pe jos distanţa scurtă până la casa lui Jools, unde Kit şi Joan aveau să petreacă noaptea.

— Ce frumoasă e poza cu noi două! zise Violet, cu ochii la aparatul din mâna lui Frankie.

— Mda, făcu aceasta, privind-o însă cu inima grea.

Fotografia nu era amuzantă sau copilărească, aşa cum erau primele, nici măcar serioasă, ca ultimele patru. În ea, Violet se uita drept la Frankie, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească figura ei în memorie. Între ele adăsta ceva nemăsurat de trist, ceva final şi plin de dor, din care pricină lui Frankie i se puse un nod în gât şi închise ochii ca să nu vadă semnele discrete, dar

evidente ale unui rămas-bun. Ca şi cum Violet ştia deja că momentul e trecător: apropierea dintre ele, bucuria unei după-amiezi destinse, petrecute între prieteni.

Cum putuse Frankie să țină piept atâta vreme? Să depene firul trecutului lui Violet, să-i aducă prietenele aici – era minunat, dar nu avea cum s-o ajute, nimic n-o putea ajuta. Timpul avea să alunece inevitabil şi inexorabil până la sfârşit. Şi poate că avusese nevoie de această după-amiază, când o văzuse pe Violet alături de prietenele ei, ca să înțeleagă – să priceapă într-adevăr şi efectiv – cât de ireversibilă era schimbarea petrecută în ea. În scurtă vreme, Violet cea destinsă şi vioaie din după-amiaza aceea avea să fie înlocuită de o femeie chinuită de gânduri şi temeri învălmăşite. Curând, povestea ei avea să înceteze, puțin câte puțin, să mai existe înăuntrul unei persoane vii, care respira, şi se va înghesui în cutiile de carton din adăpostul subteran.

Frankie nu avea curaj să se uite la Violet, cel puțin nu acum. Se ridică şi, cu mâinile tremurând, se apucă să strângă ceştile şi farfuriile, dorindu-şi ca musafirele să dispară pur şi simplu şi ca Violet să se ducă la culcare, lăsând-o să se lupte singură cu ceea ce înțelesese dintr-odată: că oricât ar suferi, s-ar revolta sau ar înțelege ce se întâmpla cu bunica ei, lucrurile mergeau mai departe. Problema nu era s-o scape pe Violet de întunericul din mintea ei, nici nu fusese, căci, în ultimă instanță, nu ar fi oprit cursul bolii, nu ar fi schimbat nimic.

Celelalte se adunaseră pe hol şi îşi căutau gălăgioase hainele şi eşarfele, umplând locul cu sporovăiala lor. Frankie rămase în urmă cu tava, ca să le lase să treacă, şi ochii îi căzură pe unul dintre biletele lui Violet, uitat, fiindcă era pe jumătate ascuns de draperii.

Trage *jaluzelele*.

Ceştile clincăniră puțin pe tavă, căci mâinile începură să-i tremure.

— Stai, lasă-mă pe mine.

Violet luă tava şi o puse pe birou. Văzu că Frankie se uita la bilet, dar nu zise nimic. O cuprinse cu brațul şi o strânse lângă ea, şoptindu-i lucruri pe care Frankie nu le înțelegea, în schimb erau calde, şi liniştitoare, şi mergeau tocmai în acel loc dinăuntrul ei unde o fetiță stătea pe marginea patului, înfofolită într-un halat de baie, şi o privea pe bunica ei cum se pregăteşte să

iasă în oraş.

CINCIZECI ŞI DOI

— Au sporovăit fără încetare şi azi-dimineață au luat-o de la capăt.

Max îi trimisese un mesaj, întrebând-o dacă vrea să se întâlnească la cafeneaua de vizavi înainte să meargă la redacție, şi se dovedi a fi un ascultător aşa de atent, punând întrebări exact unde se cuvenea şi zâmbindu-i cu atâta căldură, că vorbele îi ieşeau de pe buze fără efort, într-un mod care nu-i era defel caracteristic. Nu-i povesti însă despre cum se încheiase după-amiaza. Golul cu care rămăsese în suflet când se desprinsese din îmbrățişarea lui Violet şi o ajutase să se pregătească de culcare, apoi cum stătuse pe un scaun în hol şi ascultase cum se linişteşte şi adoarme, ținând în mână ultima fotografie şi încercând să-şi închipuie cum ar fi viața fără bunica ei.

Când se trezise a doua zi dimineața, pusese fotografia la ultima pagină a carnetului, hotărâtă să nu se mai gândească la ea, şi nu-i fu greu să vadă viața cu ceva mai mult optimism când Violet păru odihnită, gata să-şi revadă prietenele la micul dejun, la cafeneaua ei preferată. Şi cu siguranță era uşor să te înveseleşti, cât de cât, dacă stăteai față în față cu cineva atât de entuziast şi zâmbitor ca Max.

— Înțeleg că a fost un eveniment pentru bunica ta. Cum a mers Polaroidul?

— Perfect, mulțumesc din suflet, spuse întinzându-i o pungă în care se afla aparatul, ambalat. Din păcate am folosit ambele role de film. Ştiu că sunt destul de scumpe, aşa că spune-mi cât…

— Au fost un cadou, răspunse el pe un ton categoric.

— Dar pot să ți le plătesc.

Max puse mâna pe mâna ei.

— Repetă după mine. Mulțumesc, Max, pentru acest dar, bine-venit între prieteni.

— Bine, însă… A, ok, da, mulțumesc. Ca să-şi ascundă nedumerirea, scoase una dintre poze. După ce reacționaseră aşa de bizar când făcuseră

fotografia de grup, Violet nu se mai uitase la a ei, drept care Frankie o împrumutase fără nici o reținere. Uite-le.

Max se aplecă să vadă mai bine; umărul lui se atingea de al lui Frankie, făcând-o să se înfioare, iar degetele i se apropiaseră de ale ei, ca din întâmplare.

— Ce idee deşteaptă ai avut, să le aşezi exact ca în poza veche, remarcă privind fotografia.

Frankie se încruntă, apoi îşi dădu seama că erau aşezate la fel ca fetele din Armata Terestră.

— Cum adică „deşteaptă“? spuse rar.

Max o privi drept în față şi întrebă:

— Nu pot să spun că eşti deşteaptă?

— Dar ce e deştept la poza asta?

— Păi, ridică el din umeri, dacă te hotărăşti să mergi mai departe cu articolul, o să lase cititorii cu gura căscată. Poți să pui pozele una deasupra celeilalte, în mijloc, şi textul în jur… Ce e?

— Dar eu nu vreau să scriu articolul ăsta, spuse Frankie, lăsându-se pe spătarul scaunului şi încrucişând brațele.

— Ceva tot va trebui să faci. Hugo o să vrea să-l ții la curent, iar Conrad probabil că aşteaptă deja la birou, mortificat, spuse Max şi se ridică în picioare.

— Nu pot, zise Frankie rămânând pe scaun, deşi se aplecă să-şi ia haina de pe jos. Cred că am să sun să spun că sunt bolnavă.

— Laşo. Ține, spuse, întinzându-i carnetul. A venit vremea să iei atitudine.

— Nu e genul meu să iau atitudine, bombăni Frankie.

— Aiurea! Plus că John te-a văzut deja aici. Are să-i spună lui Hugo că nu eşti bolnavă. O ridică de pe scaun şi, galant, o ajută să-şi îmbrace haina. În altă ordine de idei, zilele astea ar trebui să găsim un loc unde să nu vânăm articole şi nici să nu ne ascundem de Hugo, ca să vorbim despre cele petrecute ieri după-amiază. O apucă de mână, îşi împleti degetele cu ale ei şi trase, nu tare, ci doar cât s-o facă să se clatine şi să se sprijine de el. Cămaşa lui era moale, obrazul, țepos, nebărbierit.

— Ar fi frumos, şopti ea, dar poate într-un loc mai liniştit…

Simţi cum Max se umflă de râs când o trase din calea a doi bărbaţi care intrau în cafenea şi evită la mustaţă să se izbească de chelneriţa din spatele lor.

— Neapărat, încuviinţă el.

Cum, necum, purtată de un val de căldură, dar şi tremurând de teamă, Frankie născoci minciunile potrivite, ca să scape cu bine din şedinţa de redacţie.

— Totul e sub control, spusese, ignorând cu bună-ştiinţă privirea neîncrezătoare a lui Con. Le-am sunat pe femei şi le aducem aici… Nu, nu ştiu exact când, aştept ca ele să-şi sincronizeze programul.

Ieşi prima din sala de şedinţe, cu telefonul în mână, şi se furişă afară pe scara din spate. Se ascunse în spatele unui stâlp de beton, închise ochii şi încercă să nu se gândească la harababura pe care o făcea aici în timp ce Violet ieşise cu prietenele ei, neştiind, din fericire, de articolul cu fetele din Armata Terestră şi de rolul lui Frankie în scrierea lui. În schimb îşi îndreptă gândurile spre singurul lucru bun din viaţa ei de acum, momentul când Max îi deschisese uşa cafenelei, îi zâmbise şi îi strânsese mâna, făcându-i parcă o promisiune tainică.

— Niciodată nu te-ai priceput să te ascunzi.

Deschise fără chef ochii.

— Nu mă ascund. Mi-am luat o pauză.

— Mă rog, zise Con, privind-o disprețuitor. Ştii, mereu am crezut că eşti un om de neclintit, cineva pe care te poţi baza în orice împrejurare. De ce dracu’ mă eviţi de şaizeci şi cinci de ore?

— Le-ai numărat, făcu Frankie, trecându-şi degetele prin păr cu un gest sfidător.

— Ţi-e frică să împarţi gloria cu cineva? Nici nu ştiu de ce nu te-am pârât lui Hugo. Ai scris măcar un rând la tâmpenia aia de articol, sau eşti prea ocupată să te giugiuleşti cu Max Sefton?

— Nu mă giugiulesc, zise Frankie printre dinţi. Suntem prieteni.

— Ce frumos, spuse el ironic. Oricum, n-am venit ca să mă cert cu tine, ci am vrut să te anunţ că plec de aici. Aşa că, vezi, poţi să stai liniştită. Mă întorc la Reigate să stau cu un prieten…

O uşă se deschise la capătul coridorului şi Con tăcu auzind o voce aspră,

mânioasă.

— N-ai nimic în afară de ce am văzut, spunea vocea.

— Acum parcă nu mai eşti aşa viteaz, ce zici? şopti Frankie înveninată. Chiar ți-ai dat demisia ori vrei să mă faci să mă simt…

— Ia mai taci din gură, izbucni el supărat.

Totuşi, Frankie se ferea să nu fie văzută de Hugo, la fel cum se ferea şi Con, aşa că, de voie, de nevoie, îi făcu loc în spatele stâlpului. Tresări când o voce morocănoasă îi răspunse lui Hugo.

— Sunt aproape, zău. Uite.

Se auzi foşnet de hârtii, apoi Hugo fluieră încet printre dinți.

— Bun, şi mai departe? Ții povestea asta sub capac de ceva vreme, dar n-ai găsit o legătură solidă, Max.

— Va trebui să merg până acolo, să mai stau o dată de vorbă cu ea, însă cred că sunt pe drumul cel bun.

— Că *eu* te-am pus pe drumul cel bun, vrei să zici.

Vocea lui Hugo se auzea tot mai încet pe măsură ce se îndepărtau, şi Frankie ciuli urechile, să distingă mârâitul blând al lui Max, atât de familiar, de plăcut…

— …Winterbourne.

Frânturi de conversație mai răzbăteau până la ei, dar Frankie nu mai asculta, căci acel cuvânt fusese de ajuns, îi pătrunsese până în adâncul stomacului. Apoi un bâzâit ciudat, insuportabil, i se stârni în urechi. Cu siguranță, nu. Cu siguranță…

Winterbourne. Max. Hugo.

— Frankie? Auzi vocea lui Con prin pâsla cu care încerca să-şi apere mintea de lucrul pe care nu-l putea înțelege, şi anume că Max, care o ajutase, care îi spusese atâtea lucruri, cel pe care îl sărutase în fața uşii bunicii ei – îl *sărutase*! – o dusese tot timpul de nas, era mână în mână cu Hugo.

Vorbele i se înghesuiau în minte: „Ții povestea asta sub capac… De ce-ar fi aşa de rău? Ce idee deşteaptă! Ce idee deşteaptă!“ O, Doamne!

Brusc, se aşeză pe jos, ca şi cum bâzâitul din urechi încetase şi un calm inexplicabil coborâse asupra ei. Ştia că n-ar fi trebuit să lase garda jos, ştia doar. Oamenii se întorc mereu împotriva ta, întotdeauna fac aşa. Ca o

proastă şi naivă ce era, se îndrăgostise de cineva de care era atât de uşor să te îndrăgosteşti, cineva despre care crezuse că e de partea ei, în locul ăsta blestemat, care i-l făcuse mai suportabil…

— Frankie, mă jur, dacă nu spui ceva chiar acum, am să chem o ambulanță şi o să ai plăcerea umilitoare de a fi scoasă pe targă, sub ochii lui Felicity şi Hugo.

— Vânează povestea aia, şopti Frankie răguşită. Max… de-aia m-a ajutat, de-aia era mereu aproape… lucra tot timpul mână în mână cu Hugo. Era aşa amabil, încât am crezut… „Am crezut că mă place.“ Nu putea totuşi spune cu glas tare că, pentru prima oară după multă vreme, cineva îi intrase pe sub piele şi se aşteptase la tot soiul de lucruri plăcute şi îmbucurătoare. Când colo, nu fusese decât teatru, un mijloc de a-şi atinge scopul. Miza fusese tot timpul Violet. Doamne, Con! exclamă, încă şi mai îngrozită. I-am povestit despre întunecare, despre boala lui Violet. L-am rugat s-o ducă pe Joan cu maşina… Vai, Con, ce-am făcut?

— N-am de unde să ştiu până nu-mi spui, mormăi el.

Frankie îl privi scrutător, căutând un înțeles ascuns, o ambiție secretă. Îl ştia pe Con de şase ani. Timp de şase ani împărțiseră acelaşi birou, se ajutaseră, se luptaseră şi se certaseră, luându-se la întrecere fără să-şi poarte pică, şi, după atât timp, ea alesese să se încreadă într-un străin, renunțând la un prieten fără să se gândească de două ori.

Aşa că îi povesti. Nu despre „A fost o crimă“, ci tot restul, începând cu ziua când o luase pe Violet de la postul de poliție. Îi povesti despre fetele din Armata Terestră şi despre spaima lui Violet, despre fotografie şi motto, despre cum le întâlnise pe femei.

— Voiam s-o ajut, Con. E bolnavă, mintea o lasă şi ea refuză, refuză cu obstinație să se afle. Am crezut că s-ar simți mai bine dacă aş încerca… N-am vrut să scriu articolul, de-aia m-am tot ferit. Îmi pare rău, Con, tu păreai aşa de pornit să mergi înainte, Max m-a sfătuit să nu las frâiele din mână, însă eu mi-am ascuns capul în nisip… Sunt atât de îngrijorată din pricina lui Violet, atât de îngrijorată, şi nu ştiu ce să fac….

Spre lauda lui, Con nu spuse nimic de genul „ți-am zis eu“ sau „cum ai putut“. Rămase tăcut şi căzu pe gânduri.

— N-a stat încă de vorbă cu bunica ta, nu?

— Nu, şi nici n-a părut interesată, când a aflat că e ziarist. Şi a avut dreptate. Am fost o proastă, îngrozitor de…

— Dar Max a zis „Trebuie să mai stau o dată de vorbă cu ea“, deci a vorbit deja cu cineva. Se referea la una dintre cele pe care le-a dus cu maşina?

— Nu, clătină Frankie din cap, parcă vrând să-şi limpezească gândurile. Îi… Se întrerupse, încercând să-şi aducă aminte conversația la care asistase. Îi arăta ceva lui Hugo, spuse rar. Era… Se uită la carnetul pe care îl ținea în mână, amintindu-şi de clipa memorabilă când îl despachetase la cafenea, primul carnet cu adevărat de adult, care marca începutul unui timp de schimbări revoluționare. Îl deschise şovăind, fiindcă nu se simțea în stare să îndure şi această ultimă dovadă a trădării, şi răsfoi paginile.

— A luat poza, spuse încet. Mi-am ridicat haina de pe jos şi el mi-a întins carnetul. Probabil că atunci a luat-o.

Un țârâit slab îi făcu să tresară pe amândoi; era telefonul lui Frankie.

— E un SMS de la Violet, spuse Frankie agitată. Nu-mi scrie niciodată mesaje, de obicei uită… Spune că azi pleacă din oraş, merg în Somerset, zise, ridicând privirea. Con, se duc la Winterbourne.

CINCIZECI ŞI TREI

— Sfinte, chiar că toate drumurile duc acolo! spuse Con clătinând din cap.

— Mai bine nu mergeau, făcu Frankie îngrijorată. E un drum lung, şi Jools ar trebui mai degrabă să stea cu ochii pe Violet. Şi cum au de gând să ajungă acolo? Am ascuns maşina lui Violet. Doamne, numai eu sunt de vină! Violet a devenit bănuitoare când a auzit că Max lucrează aici; pesemne că de-aia nu mi-a spus azi-dimineață ce are de gând.

Violet probabil ştia că nepoata ei n-ar fi apărat-o la o adică şi că ea, Frankie, care avea talentul de a se lăsa călcată în picioare, va ceda în cele din urmă. O năpădi ruşinea şi clipi furioasă, ca să-şi alunge lacrimile. Apoi trase adânc aer în piept.

— Ia stai, Con, crezi că şi Max se duce la Winterbourne? „Va trebui să

merg până acolo, să mai stau o dată de vorbă cu ea“, nu aşa a spus?

— Somerset nu e chiar „acolo“, dar cred că ai dreptate, spuse Con, apoi deschise uşa din spate şi aruncă o privire în sală. Nu-l văd, însă asta nu înseamnă neapărat…

— Cred că-şi închipuie că mă lasă nervii din cauză că Hugo se ține de capul meu, adăugă Frankie mânioasă. O să meargă mai departe. Şi când mă gândesc că-i plăceam pe el şi pe Hugo. Îl admiram sincer, mă uitam la el ca la un model.

— Departe de mine intenția de a-l apăra pe Max Sefton, spuse Con gânditor, dar îmi închipui că Hugo l-a presat, mai ales că se face evaluarea personalului. Îl obligă pe Sefton să dea la iveală mizeriile cu care ştie că tu nu vrei să ai de-a face, apoi vede cine e mai credibil. Poate că Max chiar te pl…

— Să nu te aud, îi tăie Frankie vorba, înfuriată. Nu e adevărat. L-ai auzit. Se punea bine cu mine ca să scoată la lumină mizerii despre Violet. Practic, eram unealta lui.

— Bine, dar sunt mizerii care să fie scoase la lumină? întrebă Con.

Frankie strânse din buze şi se feri să-l privească în ochi.

— Chiar sunt? repetă el, nevenindu-i să creadă. Ce? O aventură clandestină? Delapidare de bani?

Frankie îşi muşca buzele, încercând să-şi pună ordine în idei. Violet fugise de acasă. „Din lumină, întuneric. A fost o crimă.“ Şi acum a cincea fată, Marigold.

— Nu ştiu. Dar oricum, a naibii să fiu dacă îl las pe Hugo să afle! Şi, de vreme ce se pare că toată lumea se duce azi la Winterbourne, am să mă duc şi eu, zise, îndreptându-şi umerii. O să-i spun lui Hugo că am gripă, ca să nu încerce să mi-l vâre pe Max pe gât sub un pretext oarecare, dacă mai e aici. Pe urmă iau trenul până acolo şi…

— Nici vorbă, n-am de gând să ratez distracția, o întrerupse Con. Mergem cu maşina mea. Şi, Frankie, zise apucând-o de braț, îmi pare tare rău de bunica ta. Dacă aş… scuză-mă. Sună groaznic.

— Bine, spuse Hugo fulgerând-o din priviri pe Frankie, care probabil arăta îndeajuns de rău încât să-l convingă că e bolnavă. Să nu te întorci până nu te faci bine. Nu vreau să-mi molipseşti jumătate de redacție.

— Sigur, răspunse ea, sperând că distanța la care stătea şi vocea răguşită îi ascundeau în oarecare măsură confuzia şi mânia. Con se ocupă de povestea cu fetele din Armata Terestră; se duce la bibliotecă să se documenteze.

— Oo, splendid, făcu Hugo sarcastic. Mai sunt pe aici şi unii care-şi fac treaba. Ridică din sprâncene, poate aşteptându-se ca ea să se scuze, bâlbâindu-se, sau să-l asigure că îi e devotată. Însă Frankie se temea să mai deschidă gura. Dădu din cap şi se întoarse spre uşă. Sper să te simți mai bine cât de curând, mârâi în urma ei.

— Îhî, făcu ea.

— A, ce dor mi-a fost! oftă Con când trecură pe lângă o turmă de oi risipite pe câmp.

— Te referi la misiunile clandestine de salvare, în care îți place să te bagi?

— Nu, la peisajul de la țară, răspunse el tocmai când Frankie întoarse capul.

— Stai, ia-o la stânga pe aici.

Intrară pe o poartă imensă, frumos decorată. Frankie coborî geamul şi scoase capul afară. Aleea mărginită de copaci era acoperită de frunze şi, după ce respiră adânc de câteva ori, simți mirosul umed al focurilor de tabără şi al hornurilor. Timp de o clipă, se întoarse în dormitorul lui Violet, unde copacii îşi răspândeau mireasma pe întuneric, în timp ce bunica ei, întinsă în pat, îşi aducea aminte de… toate astea, înțelese Frankie tresărind. Clipi şi încercă să şi le închipuie pe fetele din Armata Terestră urcate în copacii pe lângă care treceau. Violet *cocoțată pe o scară, tânără şi puternică*.

— Chiar crezi că Violet îi cunoaşte pe cei care locuiesc aici? întrebă Frankie.

— Ceva mai încolo e un indicator de parcare, răspunse Con când ajunseră la o bifurcație, şi o luă la stânga. Pentru cai şi aprovizionare. Fiecare la locul lui, nu? Ei, da, ăsta zic şi eu conac!

Trecuseră pe sub o arcadă maiestuoasă din piatră cu reflexii sclipitoare şi ajunseră într-o curte întinsă, de pământ bătătorit şi nisip, mărginită de mai multe grajduri de lemn. O fată cu figură zâmbitoare țesăla doi cai; alături,

un cal alb n-o scăpa din ochi şi o apuca din când în când uşor de mână, cerând ceva bun. Alți câțiva erau duşi de un rândaş spre o poartă, probabil la un padoc aflat în spate; la una dintre şcolile dinăuntru se ținea o oră de dresaj. Iar pe fundal, conacul Winterbourne se profila elegant, cu fațada lucind în soarele după-amiezii.

— E ca o scenă dintr-un film, spuse Con, adânc impresionat. Deşi, pentru gustul meu, sunt cam mulți cai pe aici.

— Parcarea e acolo, îl înghionti Frankie. Şi văd un taxi cu număr de Londra. Dar, adăugă după ce se uită bine la cele două rânduri de maşini parcate, se pare că Max n-a ajuns încă.

— Bănuiesc că bogătaşii n-au nevoie de sonerie, spuse Con ceva mai târziu, când stăteau în fața unei imense uşi duble, căutând un mod de a se face auziți după ce bătuseră de mai multe ori, dar nu venise nimeni să le răspundă. O să aşteptăm şi… Frankie, ce naiba faci?

— Păi, uşa nu e încuiată, zise Frankie sigură pe ea, uitându-se prin holul de la intrare, pe uşa acum deschisă. Alo?

— Dar nu putem da buzna aşa, pur şi simplu, protestă Con speriat. Asta se cheamă violare de proprietate şi… Bine, hai!

În timp ce străbăteau holul lung în tăcere, căci zgomotul paşilor le era înăbuşit de rogojinile întinse pe jos, Frankie începuse să creadă că în conac nu locuia nimeni. Până zări o pereche de ghete murdare de noroi şi nişte cizme de cauciuc, lăsate sub un cuier în care erau atârnate…

— Asta e a lui Jools, exclamă Frankie entuziasmată, arătând spre un pardesiu vintage cu mâneci largi, de culoarea nisipului. Hai, cred că se aud voci de acolo.

Con flutură din mână cu un gest teatral.

— După tine, atunci.

În fața lor, o scară uriaşă urca răsucindu-se; partea de sus se pierdea la etaj. Soarele după-amiezii pătrundea prin uşile din spate, care dădeau spre ceea ce părea a fi o pajişte. Era acolo o banchetă cu spătarul bogat sculptat şi, chiar în capăt, dincolo de o uşă dublă, se auzea clinchet de porțelanuri şi tacâmuri şi râsul cu sughițuri al lui Jools.

Numai că acum, stând în fața uşii, Frankie era stânjenită că se afla aici; judecând după expresia lui îndurerată, la fel se simțea şi Con. Frankie înălță

capul. Va spune că se îngrijorase primind mesajul lui Violet şi se hotărâse să vină după ele; că găsise uşa deschisă. Cu toate astea, rămase pe loc, uitându-se la mobilele masive de lemn, la tablourile enorme, cu rame aurite, care acopereau pereții, la minunatele fotografii alb-negru…

— Doamne sfinte!

Se răsuci atât de repede, încât îl împinse pe Con, şi acesta se izbi de masa din hol. Se auzi un zăngănit.

— Frankie! şopti el.

În salon, conversația încetase brusc şi se auzi scârțâitul unui scaun tras pe podea. Însă Frankie nu dădu atenție zgomotului, nici lui Con, care îşi freca cotul.

Rămăsese cu ochii la un portret atârnat pe perete. Era uriaş, poate ca să încapă în el calul, o creatură impunătoare, semeață, fiindcă tânăra care ținea frâul nu justifica nicicum mărimea exagerată a ramei. Fata, care părea să fie trecută bine de douăzeci de ani, poate să fi avut treizeci şi ceva, era scundă şi subțire, cu fața de spiriduş aureolată de părul blond. Avea o expresie, dacă nu chiar sobră, atunci rezervată. Precaută.

— Sfinte Sisoe şi alaiul tău de îngeri! exclamă Con uluit. Frankie, e… într-adevăr? Se întoarse spre Frankie, care se căznea în zadar să spună ceva.

— Eşti chiar *tu*.

Violet
Octombrie 1940

CINCIZECI ŞI PATRU

Câteodată, în zilele nebune care urmară, parcă aduse de un vârtej de vânt, Violet avea senzația că se aruncase în gol de pe o stâncă în momentul când deschisese uşa grajdului şi îl găsise pe Guy aşteptând acolo. Un salt uriaş în necunoscut, un salt palpitant, care însemna să uite de hotărârile luate după ce citise scrisoarea lui Duffy şi de ea însăşi, un salt pe care urma să-l facă în scurtă vreme, azi sau cel târziu mâine… ori poate va aştepta până se termină recolta, încă puțin…

Ziua, îşi făcea planuri îndrăznețe: să dea fuga în sat şi să-i trimită o telegramă mamei; seara, în schimb, abia aştepta să nu se mai audă zgomot de paşi, că şi ieşea pe uşă, gata să se arunce de pe stâncă iar şi iar. Ştia, *ştia* foarte bine că tot ceea ce făcea cu Guy era necugetat şi greşit, că de aceea stătea aici în loc să plece, cum s-ar fi cuvenit. Ştia că ar fi trebuit să-i spună cine e în realitate. Dar nu se putea hotărî să rostească vorbele cu glas tare, la fel cum nu le-ar fi putut mărturisi celorlalte fete. Guy o voia pe Lily, care nu era răsfățată şi protejată, searbădă, asemenea tuturor fetelor pe care le cunoştea el. Ea *însăşi* o voia pe Lily. Nu putea renunța la ea, nu acum.

Drept care, în ascunzătoarea din camera de joacă, doar de ei ştiută, unde lumea de afară înceta să existe, rămânea mai departe Lily, o fată a nopții, nesocotită, care mersese mai departe, şi mai departe, până nu mai fu cale de întoarcere.

Nu era chiar cel mai potrivit moment să fii nesocotit. Deşi Red şi Kit bombăneau că sunt unii care nu au odihnă noaptea, aveau de lucru la cules mai mult ca oricând, aşa că, noaptea, se prăbuşeau în pat şi nimeni nu dădea

prea mare atenție plecărilor lui Violet. Nu acelaşi lucru s-ar putea totuşi spune despre Hardwick.

De unde până atunci le ignora mai tot timpul şi părea să fie stăpân pe el în aproape orice situație, afişând o figură impasibilă, rece şi indiferentă, înfrângerea umilitoare suferită din pricina scrisorilor şi a lefurilor părea să fi scos la suprafață o anume latură a personalității lui. În mai multe rânduri, Violet crezu că îi zărise fața adevărată, cea pe care o ținea ascunsă, firea lui întunecată, pornită să facă rău, latura lui malefică, de aceea, când îl vedea asudat, cu părul în dezordine, cum nu se arăta de obicei, şi cu un nasture lipsă la haină, se întreba speriată ce se va întâmpla în momentul în care va afla.

Marigold era talismanul lor norocos, spunea Kit adesea, căci, în prezența ei, trebuia să se stăpânească, lucru de care îşi dădea prea bine seama şi care, evident, îl scotea din sărite. Însă mai trecură câteva zile de la întâmplarea cu scrisorile până când Violet începu să se teamă de-a binelea.

Kit le trezise mai devreme pentru că, în ultimul timp, le lua mai mult să se pregătească: erau obosite de atâta efort, mâinile şi picioarele, înțepenite de frig, le dureau. Se ciondănea în şoaptă cu Red, care refuza să se scoale din pat, amenințând-o că-i varsă o găleată de apă rece în cap. Deodată, un zgomot necunoscut întrerupse căscăturile şi foşnetul aşternuturilor. Uşa hambarului se deschise cu un scârțâit strident.

Violet, care îngenunchease ca să-şi scoată valiza de sub pat, înălță capul.

— Kit, o chemă în şoaptă, în timp ce nişte paşi se apropiau de scară.

Nu erau paşii uşori ai Myrei, ci nişte paşi grei, hotărâți. Încruntată, Kit se întoarse să numere fetele, dar, până să termine, Hardwick urcase scara şi, încordându-şi muşchii, se trase sus în pod.

Nu se cădea, fu primul gând al lui Violet, nu se cădea şi gata. Cum putea să le invadeze intimitatea, dezordinea feminină a dimineții? Fetele încă mai erau ghemuite sub cuverturi, lenjeria era întinsă la uscat pe o sfoară lângă sobă, sub streaşină erau lipite fotografii de familie şi pozele iubiților. Kit deschise gura, poate ca să spună ceva asemănător, când Hardwick se întoarse, şi văzură că mâinile îi tremurau uşor, că le strângea pumn şi le desfăcea şi că avea o privire profund amenințătoare.

Paralizată de spaimă, Violet rămase ghemuită lângă pat; pe deasupra

saltelei nu i se zărea decât creştetul capului. Alte fete nu erau la fel de norocoase. Ellen, doar în lenjeria de corp, era aplecată deasupra unei găleți cu apă; Lucy stătea în fața oglinzii, ținând peria în mână, cu jumătate din păr prins în agrafe şi cealaltă jumătate atârnându-i zburlită pe lângă ureche. Red, cu ochii holbați de groază, era întinsă pe pat, în timp ce Kit, deasupra ei, încă mai trăgea de pătură.

— Domnule Hardwick, izbuti Kit să spună în cele din urmă.

— Nu mai sunteți aşa de îndrăznețe când nu e păzitoarea în preajmă, ha? întrebă Hardwick, şi amenințarea din priviri i se simțea acum şi în glasul răguşit, înăsprit de ură.

Trecu pe lângă şirul de paturi, întorcând capul ca să se uite pe rând la fiecare fată. Mişca din buze ca şi cum în mintea lui le cataloga, şi Violet avu senzația ciudată că vedea până în adâncul sufletului lor, pătrunzându-le secretele şi dându-le la iveală temerile: îngrijorarea lui Kit în legătură cu mama ei, a lui Lucy în legătură cu Matthew, blândețea maternă a lui Joan, îndrăzneala nesăbuită a lui Red. Apoi ajunse la Violet. Țintuind-o din priviri acolo unde stătea, lângă pat, se uită atent la cămaşa ei de noapte, ochii îi zăboviră asupra lănțişorului lui Romy, pe care îl avea la gât, apoi o privi cercetător drept în față.

— Aici sus sunteți singure, spuse încet, şi n-aveți idee de ce s-ar putea întâmpla.

— Ăă, domnule Hardwick, vă putem fi de folos cu ceva? mai făcu o încercare Kit, dar el nu-i dădu nici o atenție.

Stătea cu ochii pironiți pe Violet, cântărind-o, scormonind în mintea ei. Fata încercă să se mişte sau măcar să înghită nodul care i se pusese în gât, însă gura i se uscase ca iasca şi pieptul îi era aşa de încordat, că nu putea să respire. Când, în cele din urmă, se întoarse spre Kit, Violet trase cu nesaț aer în piept; în fața ochilor îi jucau puncte luminoase. Gâfâind, îl văzu cum o ia înapoi pe la capul paturilor; ici împungea colțul unei saltele, colo ridica o pătură, izbea cu piciorul geanta unei fete şi se uita înăuntru.

Când ajunse la chepeng, se întoarse iar spre ele.

— Am să fiu cu ochii pe voi, spuse şi continuă, după o tăcere: Când o să credeți că sunteți singure şi puteți vorbi nestingherite, am să ştiu; când o să râdeți între voi, am să vă aud. N-o să puteți face nimic, spune nimic, simți

nimic fără ca eu să fiu de față.

Kit o privi întrebător pe Violet. Asta venise să le spună? Să le țină discursul ăsta de lunatic, dus complet cu mintea?

Însă Violet îşi mişca limba în gura uscată, căznindu-se în zadar să înghită, căci pricepuse de ce Hardwick se afla acolo şi ce anume căuta. Carnetul negru.

Regretase din prima clipă că furase carnetul din buzunarul hainei; îi era scârbă până şi să-l atingă văzând cum pânza neagră în care era învelit se tocise de cât o atinseseră degetele lui, literele care se zăreau când îl lăsa deschis din greşeală, şirurile de socoteli aşternute pe pagini cu un fel de mânie. Ce bine era dacă îl punea pe foc sau îl rupea şi îl îngropa, în loc să-l înfăşoare într-o bucată de pânză asemănătoare cu dosul saltelei, încercând să uite de el. Hardwick nu uitase însă; chiar în ziua când urcase la ele, Violet se repezise să lase fularul roşu, ca el să nu aibă de obiectat, şi o găsise pe Myra aşezată pe patul ei, în mână cu carnetul negru.

— Ce faci aici? întrebase printre dinți, încă stând cu un picior pe treapta de sus a scării.

Myra se dădu încet jos din pat şi apoi făcu ceva fără noimă pentru Violet. Îngenunche, ridică colțul saltelei, împinse carnetul dedesubt şi aranjă cu grijă cearşaful, aşa cum fusese.

— Crede că tu l-ai luat, de-aia m-a trimis să caut.

Violet se apropie.

— Şi? întrebă, ştiind că e o grosolănie din partea ei, dar fără să-i pese.

Myra netezi cearşaful uzat cu mâinile ei înroşite şi crăpate.

— Când se gândeşte la voi uită de mine, spuse, urmărind cu ochii mişcarea mâinilor pe pânză. Îl aud noaptea, să ştii. Se mişcă, umblă prin cameră, vorbeşte singur. Îl roade ceva. Simt în sufletul meu. Ceva nu-i dă pace. E din zi în zi mai rău. Se opri brusc, se ridică şi îşi scutură bine rochia de praf, de parcă nu era îmbrăcămintea urâtă, cafenie, pe care o purta zi de zi. Violet i se puse în cale.

— Dar tu ce faci în casa aia? Ce-ai pățit… întrebă aruncând o privire spre brațul Myrei. Am văzut că te-ai rănit.

Myra ridică brațul şi îl îndoi la cot ca să-i arate că e mai bine, apoi zâmbi disprețuitor.

— N-am fost atentă. N-o să se mai întâmple, dacă o să țină de mine. Cu o mişcare iute, uşoară, dădu la o parte şorțul, şi Violet văzu o legătură de chei atârnate la brâu. Ziua nu vrea să mă vadă, dar noaptea sunt bună să încui uşile. Tu însă… spuse, fără urmă de ironie. Să ai grijă.

Lui Violet i se puse un nod în gât, cu gândul la nopțile când alerga la grajd, să se întâlnească cu Guy. Ar fi trebuit să se ferească, ştia, dar nu fusese în stare.

— Nu ştiu de ce l-am luat, zise arătând spre saltea. Aşa mi-a venit, cred, să fac ceva tocmai fiindcă mă simțeam neajutorată.

Ochii de chihlimbar ai Myrei sclipiră o clipă, semn că înțelegea.

— Mulțumesc pentru coroniță şi alifie, zise.

CINCIZECI ŞI CINCI

Şi, într-o zi, culesul merelor luă sfârşit.

Abia trecuse de amiază când lucrătorii începură să iasă dintre pomi, unii încă ducând pe umeri coşuri sau trăgând cărucioare încărcate cu lăzi spre magazii.

— Fetelor! le făcea Susan semne nerăbdătoare de dincolo de poarta livezii. Toată lumea se adună în livezi, haideți…

— Totdeauna am sărbătorit sfârşitul culesului, spuse Marigold, țopăind ca să țină pasul cu Violet. Pe pajişte, cu o orchestră, mese întinse şi dans. Dar mama n-a vrut să se facă o petrecere anul ăsta, când Oliver nu mai e.

— Nimic n-a mai fost la fel de când s-a prăpădit domnul Oliver, încuviință Susan. Putem totuşi să ne strângem când se termină culesul, să mulțumim pentru o recoltă bună. O să aducem mâncare de la bucătărie, şi poate să auzim şi un pic de muzică, dacă îl convingem pe Inning scripcarul să ne cânte. E foarte priceput.

Kit arunca priviri neliniştite peste umăr.

— Nu prea cred că avem voie, spuse, dar Susan le împinse pe alee spre locul unde văzură că se adunau oamenii.

— E o tradiție, spuse pe un ton categoric. I-am spus şi lui cât de harnice ați fost. Bărbații fiind plecați, n-am fi izbutit să terminăm fără voi.

Era prima oară că le lăuda cineva şi, la început, nici una nu scoase o vorbă. Apoi Red izbucni în râs.

— Fac prinsoare că nu prea i-a plăcut.

Susan dădu ochii peste cap.

— Eu i-am spus oricum.

— A, fetele din Armata Terestră!

O femeie care împărțea mâncare dintr-un cărucior îşi puse mâinile în şoldurile planturoase şi le zâmbi. Vocea ei răsună în poiană, şi fetele roşiră, stânjenite de privirile îndreptate spre ele. Dar discuțiile şi râsetele reîncepură aproape imediat şi mai mulți oameni chiar le făcură semn cu mâna.

— Domnişoară Marigold, cum de eşti aşa de palidă, când stai cu fetele cât e ziua de lungă? întrebă femeia, punând o felie de pâine în mâna fetiței. Pe voi patru vă ştiu; pentru restul sunt doamna Dawson şi ea e Molly, spuse arătând cu capul spre slujnica cea micuță, care zâmbea din spatele ei.

— Plăcerea e de partea mea, murmură. Pot să împrumut o bicicletă de-a voastră într-o zi?

De mâncare era tocană, pâine, brânză, compot de mere şi smântână; de băut, ceai din două samovare care parcă nu aveau fund, apă rece de izvor, suc de mere şi cidru. În jurul poienii ardeau focuri, încălzind aerul şi umplându-l de miros de fum. Copleşite de aşa un răsfăț, fetele îşi luară mâncarea, îi mulțumiră zâmbind lui Molly şi îşi găsiră un loc la marginea poienii. Doamna Dawson trecu de mai multe ori să le umple castroanele, o certă pe Marigold fiindcă refuzase a treia porție, apoi stătu lângă ea până mai mâncă o felie de pâine cu unt.

— Află că n-am crezut că ai să rezişti o săptămână, necum o lună, zâmbi Kit ridicând o cană înspre Violet. În cinstea surprizelor pe care ni le-ai făcut.

Violet ridică şi ea cana şi bău, în timp ce Joan o privea sceptică.

— Ai mai băut vreodată cidru?

— Nu, de ce? vru să ştie Violet şi mai luă o înghițitură din băutura dulce, acidulată. E delicioasă, nu crezi?

— Cum să nu, zise Joan, îi luă cana din mână, turnă cidrul într-a ei şi îi întinse lui Violet o cană cu apă. Ia-o mai uşor, o sfătui pe un ton ferm.

— Că veni vorba de rezistat o săptămână, aveți idee pe unde o fi Hardwick? întrebă Kit pe neaşteptate.

— Ei, poate că s-a îmbătat turtă şi s-a dus să doarmă într-un colț liniştit, până îi trec aburii alcoolului, îşi dădu Red cu părerea. Zace într-o băltoacă de vomă, murdar….

— Red! o întrerupse Lucy revoltată.

— E la el în birou, le spuse Molly, care trecea cu o carafă de cidru. L-am văzut pe fereastră. Stă la birou şi mormăie, negru de mânie, adăugă, înfiorându-se, şi vărsă o parte din cidru pe mâini.

— Cred că e foarte respectat prin partea locului, încercă Joan să fie diplomată. Nu-i de colo să administrezi un domeniu ca ăsta.

Discuția le fu întreruptă de nişte sunete discordante, şi atunci văzură că o orchestră de ocazie se adunase pe o moviliță înverzită. Inning, rândaşul, începuse să cânte o melodie bine-cunoscută, în timp ce vorbea cu o femeie care ținea în mâini un acordeon la fel de lat pe cât era ea de înaltă.

— Toată lumea îi ştie de frică, spuse Molly, turnându-le cu generozitate cidru în căni. A cam luat-o razna când i-a murit nevasta, acum câțiva ani.

Red şi Violet schimbară o privire scurtă.

— Dar nu se cuvine să bârfesc, continuă fata cu părere de rău, aruncând o privire înspre doamna Dawson.

— Hai, hai, spune mai departe, o îndemnă Red coborând glasul. Doar suntem între noi.

— Cică era însărcinată, şopti Molly grăbită, numai că nu voia copilul. S-a dus la o femeie din sat, continuă pe un ton dramatic, făcând ochii mari, dar ceva n-a mers bine. Hardwick a găsit-o şi l-a chemat pe domnul Manson – îl ştiți, grasul cu mustață – la fața locului, şi el a zis că n-a mai văzut în viața lui aşa ceva, atâta sânge şi țipete…

— Molly! o strigă doamna Dawson cu voce aspră. Cred că fetele au băut destul cidru. Domnişoară Marigold, vino să iei nişte prăjituri pentru prietenele dumitale.

— Să nu spuneți că ştiți de la mine, le rugă Molly.

Făcu o mică plecăciune, le mai turnă pe furiş cidru în căni şi plecă în urma lui Marigold spre cărucior.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Violet nedumerită.

— Dacă s-a dus la o femeie din sat înseamnă că a scăpat de copil, îi explică Red.

— Ca atunci când cazi pe scări, spuse Kit, văzând că Violet tot nu părea să înțeleagă. Sau când faci băi fierbinți şi bei gin.

— Aşa se face? întrebă Violet îngrozită.

— Poate că la Londra e altfel, se strâmbă Kit. Dar aşa se face, chiar dacă pe ascuns, fireşte. E o crimă, ştii?

— Silvia nu voia copilul, repetă Violet, din cauza lui… Hardwick?

— Nu se poate să fi fost al lui, zise Red sfătoasă. L-a făcut cu altcineva, a vrut să scape de dovadă, Hardwick a descoperit-o, Silvia moare, Manson îşi face apariția…

— Doamne Dumnezeule! se cutremură Joan.

— Ei, ştim doar că Hardwick ține să fie văzut ca un om respectabil, cu o reputație fără pată. Dar se vădeşte că nu e chiar fără pată, nu? Cel puțin acum înțeleg de ce e mereu la biserică şi se gudură pe lângă Manson, spuse Red. Ca să-şi țină gura. Iar Manson, nemernicul, îl ține în şah. Nu că mi-ar părea rău pentru vreunul din ei, nici vorbă.

Dar, deşi vorbise cu îndrăzneală, părea tulburată, iar Joan se uita pe furiş în jur.

— Cu atât mai abitir ar trebui să ne ferim de el cât putem, zise.

Într-adevăr, Hardwick îşi vărsase mânia asupra Myrei, făcând-o să plătească pe această fată, care semăna aşa de mult cu necredincioasa lui soție, care îi amintea în fiecare zi de ruşinea adusă de Silvia. Şi nu se mulțumea cu atât, îşi zise Violet. Făcea orice femeie să plătească. Urâse femeile şi înainte, sau le ura acum, din cauza ei? În orice caz, era hotărâtă să stea cât mai curând de vorbă cu Myra despre… chiar aşa, despre ce? Fuga ei de acolo? Luxul pe care îl reprezenta libertatea?

Se ridică brusc şi se duse la Molly, care tăia bucăți de pandişpan.

— O ştii pe fiica lui Hardwick, Myra?

— Ba bine că nu, se înnegură Molly la față. Când o vezi, îți piere cheful de orice.

— Ea unde era când s-a petrecut ce ne-ai povestit?

— Păi, se codi Molly să răspundă, nu ştiu decât ce am auzit de la alții.

Violet ridică din sprâncene.

— Am urechi, ascult. Viața e plicticoasă aici. Cu toate că, zise coborând ochii spre cuțit, povestea asta a fost tristă. Fiica era acolo, în cameră. A fost de față la tot ce s-a întâmplat.

Violet nu-şi mai putea lua gândul de la Myra, Hardwick şi tot ce auzise. De aceea, când de pe movilița de la marginea poienii acordeonul scoase un şir de sunete vioaie, muzica îi păru discordantă şi nepotrivită. Dar, în jurul lor, oamenii chiuiau şi aplaudau, nu se vedea nici urmă de Hardwick sau de Myra, aşa că, încet, încet, Violet se lăsă din nou cuprinsă de veselie. Se vedea că lumea are poftă să danseze, însă nimeni nu îndrăznise totuşi să iasă în mijlocul poienii, dintre focuri; se învârteau pe margini, îşi încălzeau mâinile sau fredonau încet, în ritmul muzicii. Erau prea puțini bărbați în comparație cu numărul de femei, dar un tinerel cu coşuri pe față se apropie de Ellen, iar Violet nu-şi putu stăpâni râsul văzând cum o ridică în aer şi fata țipă de încântare.

— Hai, Marigold, să dansăm împreună!

Focurile trosneau şi aruncau scântei, Marigold se învârtea ținând-o de mână pe Violet, grațioasă şi sprintenă ca un spiriduş. Kit şi Joan treceau de la unul la altul, Red o învârtea pe Lucy cât putea de tare. Dansară multă vreme înainte să-şi reia locurile la marginea poienii. Kit îşi găsi cana cu cidru, ascunsă în spatele unui copac; Red o tachina pe Ellen în legătură cu tinerelul cu coşuri. Marigold o luase pe Violet de braț şi stăteau să-şi tragă sufletul, umăr la umăr, cu capetele apropiate, în timp ce Inning începu un cântec bine-cunoscut lor.

O, Danny, băiete,
Cimpoaiele răsună…

Sunetele limpezi se învârteau prin poiană, magice şi frumoase, şi toți cei din jur începură să îngâne cuvintele ştiute, cu glasuri dintr-odată înecate de lacrimi.

Fetele din Armata Terestră, în uniformele lor bej cu verde, se legănau şi murmurau, cu fețele îmbujorate întoarse spre muzică. Ochii lui Lucy înotau în lacrimi şi Joan o bătea pe spate. Violet o trase pe Marigold mai aproape şi se lăsă cuprinsă de căldura cântecului. Cum să plece de aici, îşi zise

privind flăcările care se înălțau şi coborau, dansându-i în fața ochilor, cum să se întoarcă la viața ei de dinainte?

Red o înghionti din spate.

— Să nu te pui pe plâns acum, îi şopti. Cântecul ăsta face pe oricine să lăcrimeze, e lucru ştiut.

— Ar trebui interzis, spuse Violet cu voce sugrumată.

Şi mormântul nu mi-ar mai părea atât de rece
Căci tu te-ai apleca şi mi-ai şopti că mă iubeşti…

Ultimele note plutiră prin poiana luminată de focuri până când Inning se opri, în cele din urmă, cu obrazul lipit de vioară, şi, intimidat, făcu o plecăciune scurtă, în ropotul de aplauze şi chiote. Apoi începură să cânte o melodie mai veselă; oamenii se întoarseră uşurați spre partenerii lor, îşi şterseră ochii şi zâmbiră din nou.

— Marigold, zise Lucy deodată, am tot vrut să te întreb: N-ai vrea să ne faci o poză? E o după-amiază aşa de frumoasă şi mi-aş dori mult de tot să i-o trimit lui Matthew.

Marigold se lumină la față şi se duse repede să-şi ia aparatul foto, pe care îl atârnase de un copac cât timp dansase.

— Avem nevoie de lumină, explică ea, şi Violet zâmbi văzând-o atât de serioasă. Lângă foc ar fi cel mai bine.

— Nu strica filmul pe noi, spuse Joan, însă Marigold clătină din cap.

— Nu îl stric. Trebuie să imortalizezi momentul, aşa spunea Oliver mereu.

Neîndrăznind să scoată o vorbă, Violet o privi pe fetiță cum răsucea cu un aer solemn butoanele din partea de sus a aparatului, recitând cu voce joasă numere şi cuvinte, în timp ce se uita prin vizor. Fetele chicoteau şi îşi netezeau una alteia părul; doi lucrători făcură nişte comentarii amabile, Molly se apropie, trăgând nădejde că o vor primi şi pe ea în poză.

— Of, ce n-aş da să fim frumos îmbrăcate! făcu Joan. Nu cu *ăştia*, spuse trăgând de pantalonii bufanți.

— Suntem femei care muncesc, o consolă Red, punând mâinile în şolduri. Ce poate fi mai plăcut vederii?

— Nişte rochii frumoase şi un pic de ruj, răspunse Ellen aranjându-şi

părul, apoi lăsă bărbia în jos şi zâmbi spre cameră.

Dar nimeni nu putea uita melodia aceea obsedantă; rămăseseră cu un fel de dor, pe care nici măcar flecăreala cu privire la fotografii nu-l putuse risipi. Se citea pe feţişoara neliniştită a lui Lucy şi în ochii ei neobişnuit de strălucitori, în vreme ce zâmbea către aparat, cu gândul la Matthew; se vedea după seriozitatea cu care Marigold compunea fotografiile, ca şi cum altele nu mai puteau fi făcute. Se ghicea în umbrele înserării, care începuseră să se strecoare încet pe sub copaci, adunându-se în văioage şi desişuri. Aduceau cu ele sentimentul că petrecerea se apropie de sfârşit, nostalgia aproape insuportabilă a unei după-amiezi, a unei seri care trecea fără să lase în urmă promisiunea de bun augur a unei dimineţi.

— Lily, Red, Kit şi Joan! Marigold le făcu semn să iasă în faţă. Asta e ultima. Le puse să stea mai aproape una de alta, cu braţele înlănţuite la spate, apoi le netezi bine părul şi le aranjă uniformele. Lui Violet i se tăie respiraţia când degetele fetiţei îi atinseră obrazul, cu sprâncenele blonde încruntate de concentrare, şi o cuprinse o dorinţă neaşteptată de a o lua în braţe, de a le lua pe toate în braţe, fără să le mai dea drumul…

— Ei, fetelor, asta a fost, spuse Kit cu vocea înecată de emoţie, de parcă citise gândurile lui Violet. Merele sunt culese. Frunzele vor cădea. Iarna se apropie.

— Pentru numele Domnului, încercăm şi noi să zâmbim, Kit, o dojeni Red exasperată.

„Din lumină, întuneric“, îşi zise Violet.

Şi Marigold apăsă pe buton.

Ceva mai târziu, Violet şi Marigold se uitau la cei care dansau.

— Hai, Lily, o implora Marigold, tremurând de frig şi ţopăind pe vârfuri în ritmul muzicii. Hai să mai dansăm până nu se dă stingerea.

Violet îşi scoase fularul şi îl înfăşură la gâtul fetiţei, i-l îndesă sub guler şi îi încheie toţi nasturii.

— Eu nu vreau să dansez deocamdată, dar du-te cu Red, scumpa mea. Uite, îţi face semn, îi spuse şi o împinse blând înspre ea.

— Şi tu ce faci?

— Am să mă uit la voi.

În vreme ce Marigold se amesteca printre dansatori, Violet zări ceva

mişcând printre copaci. În primul moment se gândi la Hardwick şi tresări înspăimântată. Dar apoi văzu silueta zveltă, părul blond şi haina neagră de lână şi îi veni inima la loc, în schimb o copleşi dorul. După ce se uită în jur, se furişă fără zgomot în tufişurile din spate, apoi ocoli poiana, având grijă să se țină cât mai departe de lumina focurilor. Se lăsa întunericul şi răceala apusului cobora peste strălucirea flăcărilor. Probabil că venise ora stingerii, însă se simțeau cu toții aşa de uşurați şi bucuroşi că sfârşiseră culesul, încât nu-i venea nimănui să pună capăt sărbătorii.

Îl ajunse din urmă pe Guy aproape de magaziile cu mere. În clipa când o văzu, o apucă strâns de brațe şi o trase până se lipi de el.

— Credeam că urma să ne întâlnim mai târziu, îi şopti Violet.

— Am auzit muzica şi ştiam de petrecere. Voiam să te văd, spuse el, şi ochii îi sclipeau ciudat în lumina focurilor.

— Eşti necăjit fiindcă oamenii petrec? întrebă ea îngrijorată. Hai să mergem ceva mai încolo. Îl trase după ea pe potecă, departe de muzică şi de glasuri, şi se ascunseră în spatele unei magazii.

Nu voiau să fie aşa de veseli, îi spuse. Numai că au avut nişte zile de muncă grea.

Chiar în acea clipă, Inning se apucă să cânte o melodie vioaie şi exuberantă despre Anglia şi puterea de a nu ceda; se auziră chiote puternice, bătăi din palme şi melodia îngânată de mai multe voci.

Guy se strâmbă.

— Serbarea făcea parte din calendar, la fel ca întreaga perioadă a recoltei. Olly… Se opri, îşi trecu mâna prin păr şi îşi frecă fața. Hai să mergem în camera copiilor, Lily, hai.

Părea mânios, nerăbdător şi tulburat, şi şchiopăta mai tare când o apucă de cot şi o trase spre grajduri.

— Nu pot să plec aşa, îi spuse pe un ton rugător. Nu câtă vreme sunt toți aici. O să bage de seamă şi o să-şi pună întrebări. Ar fi…

— Nepotrivit? Am cam depăşit acel moment, nu crezi?

Violet tresări auzindu-i râsul batjocoritor şi făcu un pas înapoi. Guy ridică mâinile, cuprins de remuşcări.

— Îmi pare rău, Lily, iartă-mă. A vorbit gura fără mine. Îmi închipui că te distrezi prea bine acolo, n-aş vrea să te împiedic.

— Nu fi rău, spuse ea încet. Încerc să plec cât mai repede. Am… şovăi şi se opri. Trebuie să stăm de vorbă, de fapt, trebuia să-ți spun mai demult… dar trebuie să plec înainte să mi se observe lipsa.

Guy o privi încruntat, apoi o apucă din nou de braț şi o trase lângă el.

— Iartă-mă, murmură şi îi ridică fața spre a lui. Vreau doar… Vreau să fim împreună.

— Şi eu la fel, spuse ea, mângâindu-l pe obraz şi netezindu-i părul. Aşteaptă-mă la camera de joacă. Am să vin, promit.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Guy dispăru în beznă. Tremurând uşor, Violet întoarse capul spre poiana înconjurată de focuri şi înțelese în acel moment că discuția lor grăbise ceea ce cântecul – şi scrisoarea lui Duffy înainte de el – pusese în mişcare: începutul unui sfârşit. Culesul se terminase, va sta de vorbă cu Guy. În acea seară. Îi va spune adevărul: că aparține aceleiaşi lumi ca el. Îi va spune în cele din urmă că nu e Lily, ci Violet. Le va spune tuturor. Venise vremea.

Cu toate astea, rămase lângă magazie, incapabilă să se mişte. Poate că nu era nevoie să mărturisească, dacă ar vorbi cu mama ei s-o convingă să-i îngăduie să mai stea, dacă i-ar telegrafia tatălui ei, poate ar găsi o cale…

Fu luată pe nepregătite. Cineva se izbi de ea, o mână îi astupă gura, înăbuşind orice sunet ar fi putut scoate; deşi se zbătea, dând din mâini şi din picioare, fu lipită de peretele magaziei.

— Degeaba strigi după ajutor, îi şopti Hardwick. Te vezi cu amorezul, nu? Ziua faci pe sfânta inocentă, da’ eu am fost cu ochii pe tine, ehei…

Îngrozită, Violet vru să se smulgă din mâinile lui, însă el o trase de-a lungul peretelui, ferindu-se cu uşurință de loviturile pe care ea încerca să i le dea cu picioarele şi pumnii. Simți miros de ceva medicinal şi înțepător, ca la distilerie, când aruncau resturile de porumbe, însă orice gând rațional o părăsi când auzi scârțâitul unei uşi deschizându-se şi când se trezi aruncată înăuntru.

O lanternă mică se aprinse, apoi căzu pe jos cu un zăngănit şi, timp de o fracțiune de secundă, Hardwick îi dădu drumul. Violet deschise gura ca să

țipe, însă el scosese o bucată de pânză, i-o înfăşură pe față şi o strânse tare. Simțind că se sufocă, Violet se luptă s-o îndepărteze de pe nas. „Aer“, îşi spunea disperată, „respiră“… În cele din urmă izbuti să tragă pânza un deget mai jos. Hardwick era o umbră enormă, umflată, şi, când lanterna îi lumină scurt fața, Violet îi văzu fruntea asudată, lucirea zănatică din ochi şi rânjetul strâmb, mai degrabă un rictus. „E beat.“ Gândul îi trecu prin minte cu toate că nu mai văzuse pe nimeni beat în felul acela: dovedea o pierdere violentă şi furioasă a oricărei inhibiții şi, în torentul incoerent de vorbe şi insulte, o împroşca întruna cu scuipat.

— …să vă învățați minte, desluşi în cele din urmă. Târfe, cu toatele. Te-am văzut intrând în grajd şi rânjind cu gura până la urechi de mulțumire când ieşeai. Ştiu prea bine ce făceai şi ai să-mi faci şi mie parte…

O trăgea de haină şi îşi înfipsese degetele între nasturii bluzei.

Îngrozită, Violet gemea sub căluş, se lupta şi se zbătea, ceea ce părea să-l întărâte şi mai tare.

— Poți să zbieri cât pofteşti. Sunt prea prinşi cu băutul şi petrecutul. N-o să te audă nimeni.

„Într-adevăr“, îşi spuse Violet terorizată, din cauza muzicii şi a faptului că fetele se obişnuiseră să-i respecte nevoia de singurătate.

— Hai, mai geme un pic, o îndemna Hardwick. Te excită, ca în grajd? Oftai şi gemeai ca o târfă? Trase iar de piepții bluzei, şi Violet îi simți unghiile zgâriindu-i pielea când bluza uniformei se rupse. Se zbătea fără încetare, ultima ei nădejde fiind să nu înceteze să se mişte până venea dimineața, sau până îşi pierdea el cunoştința, sau…

— Dați-i drumul.

Hardwick tresări. La lumina lanternei, întoarse ochii spre uşă.

— A, dacă suntem mai mulți ne distrăm mai bine, rânji batjocoritor când Kit, Red şi Joan dădură buzna înăuntru.

— Dați-i drumul, repetă Red mai tare şi îi flutură o țepuşă de metal prin fața ochilor.

„Un curățitor de copite“, îşi zise Violet, amintindu-şi fără voie de iapa lui Romy, Desdemona, care îşi prezenta grațioasă copitele, ca să-i fie curățate. În timp ce scutura din cap ca să scape de confuzia care o făcea să piardă din când contactul cu realitatea, ceva argintiu sclipi în mâna lui Hardwick şi

trecu şuierând chiar pe lângă obrazul ei. Încremeni pe loc şi rămase nemişcată lângă perete, iar cele trei fete se dădură înapoi.

— Îi faceți rău, domnule Hardwick, vă rugăm, spuse Kit gâfâind.

— Şi ce aveți de gând să faceți, ha? rânji Hardwick. Recolta e în magazie şi mâine vă las pe toate să plecați. O să am grijă să nu mai băgați spaima în vreun fermier. Oricum, nimeni n-o să creadă ce spuneți; toată lumea ştie cum sunt fetele de teapa voastră. Scoase cuțitul şi, amenințându-le cu el, întinse mâna spre Violet, apoi, fără să se grăbească, îi puse mâna pe piept şi îi prinse sânul în palmă.

Violet țipă sub căluş, se zbătu, după care totul se întâmplă foarte repede. Red se năpusti şi îndreptă țepuşa de metal spre pieptul lui Hardwick. Împunse cu toată puterea, îşi dădu seama Violet, după ce îi văzuse expresia feței de fiecare dată când fuseseră bruftuite, date drept exemplu rău şi umilite. Avea într-adevăr de gând să-l omoare.

Hardwick se dădu repede la o parte, însă Red era puternică şi hotărâtă; se răsuci odată cu el şi țepuşa îi străpunse palma, trecând prin piele şi carne, se lovi de un os şi îi țintui mâna de peretele din spate. Țipară toate, fiindcă era ceva îngrozitor; Hardwick urla, cu capul dat pe spate şi mâna prinsă lângă tâmplă, arătând ca un trofeu grotesc.

Kit se întoarse spre Violet.

— Te rog să-mi spui… a…

Cu mâna tremurândă, atinse bluza sfâşiată a lui Violet, puloverul rupt, urmele ca de gheară lăsate pe umăr.

— Nu, răspunse Violet răguşită. Căută pe pipăite nasturii bluzei şi încremeni. Nu mai avea lănțişorul la gât. Lănțişorul verişoarei mele, murmură speriată. Cred că mi l-a smuls de la gât.

Hardwick gemea şi izbea cu picioarele în perete. Violet apucă lanterna şi lumină pe jos, apoi se aplecă şi dibui cu mâinile prin praf, căutând lănțişorul lui Romy. Pe sub bluza sfâşiată i se vedeau sânii goi, în degete i se înfipseseră aşchii, fața îi era mânjită de praf şi lacrimi.

— Lily, te rog, ia-l pe ăsta.

Red avea şi ea lacrimi pe obraz. Îşi scoase puloverul şi i-l trase lui Violet peste cap, ca unui copil. Mirosea a săpun carbolic şi a ierburile pe care le căuta Red prin livezi, şi mireasma o purtă pe Violet înapoi în prima

dimineață la Winterbourne, când Red o ajutase să urce în căruță. Ghemuită pe jos, respira adânc, ca să alunge punctele luminoase care îi dansau în fața ochilor.

— Trebuie să plecăm, le îndemnă Kit. Acum, pe loc.

Dar, în acel moment, cu un urlet asurzitor, Hardwick izbuti să-şi elibereze mâna. Se îndreptă spre ele împroşcând cu picături de sânge, cu ochii sticlind de durere şi băutură, şi totuşi, chiar şi acum, dădu capul pe spate, cu o expresie triumfătoare şi în acelaşi timp provocatoare.

Lui Violet i se tăie respirația. Îşi aminti de Myra şi de Silvia, de pachetul de țigări al lui Kit, călcat în picioare, de bluza ruptă a lui Lucy, de scrisorile din biroul lui. De disprețul cu care îşi bătea joc de ele, de aroganța cu care le privea, de rânjetul lui superior. Aşa avea să fie în veci; cei de teapa lui Hardwick vor teroriza mereu fetele neajutorate, ca ele, şi vor scăpa nepedepsiți. Ea va ieşi din magazie cu hainele sfâşiate, cu vânătăi pe față, şi oamenii vor murmura şi se vor holba la ea, pe când el va pleca, fără să-l întrebe nimeni de nimic. Chiar asta se întâmpla acum: se îndrepta spre uşă…

— Nu!

Nu mai era moale, lipsită de vlagă. Sub piele, muşchii i se întăriseră de la atâta muncă. Strigă din nou, şi strigătul ei le puse în mişcare pe celelalte. Se repeziră toate odată, tropăind, şi îl încercuiră.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă zeflemitor. Ce…

Nu apucă să termine, căci Violet, mirată ea însăşi de ce era în stare, îşi luă avânt şi îl plesni cu putere peste falcă, îl plesni încă o dată, înainte ca el să poată reacționa, iar când încercă s-o apuce de braț, mâna îi alunecă, fiindcă era plină de sânge. Joan profită şi îi trase pe neaşteptate un pumn în carnea moale de sub braț.

Hardwick gemu când Red îl lovi de mai multe ori cu piciorul.

— Meriți cu vârf şi îndesat, strigă. Nemernicule, jigodie ce eşti…

El reuşi totuşi s-o îmbrâncească. Red se izbi de Kit, şi apoi se întâmplă ceva de necrezut: Hardwick începu să râdă, un râs oribil, batjocoritor, ascuțit şi discordant, care răsuna prea tare.

Violet se ridică de pe jos cât putu de iute, chiar când Kit se năpusti la el dintr-o parte. Red se făcuse ghem în calea lui ca să-i pună piedică, Joan

dădea din mâini, pregătindu-se să-i dea un ultim pumn. Cu ochii holbați, nevenindu-i să creadă, Hardwick icni, lovit de două ori, şi căzu pe spate, într-un colț întunecat, unde nu bătea lumina lanternei. Se auzi un trosnet teribil, apoi se lăsă tăcerea.

Abia trăgându-şi sufletul, cele patru fete îşi dădură la o parte părul din ochi.

— O, Doamne, spuse Kit cu voce tremurătoare. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, repeta, cu mâinile împreunate a rugăciune. Te rog…

— Kit, încetează. Violet simțea cum i se prelinge sângele pe tâmplă când lumină cu lanterna în colț. Mâna îi tremura atât de tare, că nu distingea mai nimic, însă oftă uşurată văzând că Hardwick ridică încet mâna sănătoasă, ca să-şi ferească ochii de lumina lanternei. N-a pățit nimic, spuse cu voce gâtuită.

— Trebuie să plecăm, trebuie să plecăm, se bâlbâia Joan. Fetelor, trebuie să plecăm chiar în clipa asta.

— O să spunem că nici n-am pus piciorul aici, zise Red frecându-şi mâinile de pantaloni cât putea de tare. Ne ducem înapoi la petrecere şi ne facem că am fost tot timpul acolo.

— Dar el o să vorbească mâine, şi îl vor crede când va spune că noi am fost, vorbi Kit cu voce gâtuită. A povestit deja atâtea despre noi, că nu ne va da nimeni crezare.

— Taci, şopti Violet. Înălță capul asemenea unui animal care adulmecă pericolul şi inima începu să-i bată mai tare. Kit se încruntă, o privi pe Red, însă toate auziseră.

Un păcănit slab apropiindu-se din cer.

Pesemne erau o țintă perfectă în întunericul nopții, îşi spusese Violet uneori după aceea. Focurile, fumul. Poate că avioanele se întorceau de undeva şi aveau nevoie să scape de restul încărcăturii; auzise că piloții de pe bombardiere procedau adesea astfel, ca să poată ajunge înapoi la bază. Sau poate că pilotul simțise însuflețirea de dedesubt, iubirea şi prietenia, bucuria şi muzica, viața ce înflorea, oricât se căzneau ei s-o înăbuşe.

„Nu-şi bat capul cu noi, o să fie bine, o să fie bine, o să…“ Dar nu se întâmplă aşa, şi ea se străduia să înțeleagă de ce. Se apropiau, coborau, zgomotul venea tot mai puternic, în valuri, ca şi cum dădeau târcoale…

— Gongul, țipă Joan isterizată. De ce nu bate nimeni *gongul*?

Vorbele ei pătrunseră ca într-o vată în mintea lui Violet, unde pornirea de a se ascunde, tremurând, se lupta cu dorința de a o lua la fugă. „Luptă-te sau fugi.“ Tremura din ce în ce mai tare.

— N-are cine să sune gongul pentru că sunt cu toții în poiană! strigă Kit.

Poiana. Mintea lui Violet se limpezi pe loc; nu mai era nici urmă de tremur, de şovăială, de confuzie.

— Ceilalți sunt acolo! țipă. Marigold!

În timp ce alergau spre poiană urmărind lumina lanternei care sălta în sus şi în jos, auzeau vaietul unei sirene dincolo de vale. Zgomotul motoarelor nu mai era un păcănit slab, ci un duduit stăruitor, care voia să-i umple mintea lui Violet, s-o facă să se ascundă în tufişuri. Se încăpățână totuşi să-şi mişte picioarele şi să alerge mai repede printre copaci. Aruncă lanterna cât colo când becul pâlpâi şi se stinse. Acum se vedea mai bine, fiindcă fumul, alb şi umed, se înălța în cerul nopții.

— Au stins focurile cu apă, strigă, în timp ce zgomotul se amplifica deasupra.

Oamenii veneau alergând spre ele, unii cotind către casă, ca şi cum acolo ar fi găsit adăpost, alții, către magaziile cu mere, cum li se spusese.

— Marigold! țipă Violet prin vacarm. Ellen! Lucy!

Şi atunci un bubuit teribil, asurzitor, sparse armonia serii înmiresmate de toamnă; pământul se cutremură, aruncând în aer țărână, pietre şi bucăți de copaci. Oamenii alergau în toate direcțiile, înnebuniți de spaimă. La fel de speriată, Violet căuta din ochi, prin praf şi fum, o siluetă micuță. Poiana nu fusese lovită direct, îşi spuse, cu speranță în gând; poate că piloții fuseseră derutați de fumul alb ieşit din focurile stinse cu apă.

Deodată, o siluetă micuță țâşni dintre copaci şi se izbi de ea atât de tare, că se rostogoli în iarba înaltă şi udă.

— Marigold! exclamă Violet, luă în brațe fetița, care tremura, şi se rostogoli cu ea până sub arbori. Trebuie să fugim de aici, spuse gâfâind. Ceilalți unde sunt?

Dar silueta deşirată a lui Lucy se ivea deja din vălătucii de fum, iar Ellen şi celelalte veneau în urma ei.

— Kit! țipă Lucy. Unde ai fost?

Lucy le trase pe Violet şi Marigold în picioare şi o luară la goană pe sub copaci, deşi Violet ştia că nu le-ar putea oferi nici un adăpost.

— Se întorc, spuse Kit apărând lângă ea, împreună cu Red, care avea o figură îngrozită. Se întorc! Trebuie să fugim, *acum*…

Încă o explozie asurzitoare zgudui pământul chiar în fața lor.

— Stați, opriți-vă! strigă Violet, căci într-adevăr nu aveau unde să se ascundă, nici un loc nu era sigur. Țipă înspăimântată când văzu că aripa de est a casei fusese atinsă, grădina de legume era distrusă, şi altă bombă… O, Doamne, arcada, cantina, *grajdurile*… Şi, în momentul acela, inima i se opri în piept.

— Grajdurile, spuse, şi o împinse pe Marigold spre Kit.

Avioanele se mai apropiară o ultimă oară, iar Violet o luă la fugă cum nu mai alergase în viața ei, chiar dacă îşi dădea seama că nu are cum să ajungă acolo la timp, nu are cum să ajungă la el. Se auzeau țipetele de durere ale oamenilor şi animalelor, Violet îşi auzea propriile țipete amestecându-se cu celelalte în mijlocul vacarmului, din ce în ce mai puternice, până când fu încredințată că şi Guy, care o aştepta în camera de joacă, putea s-o audă. Dar apoi copacii se răriră, văzu flăcările înălțându-se şi, când ajunse la grajd, acesta era cuprins de vâlvătaie.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Dimineața veni prea devreme – o dimineață superbă, cu un cer frumos, albastru şi rece, şi un răsărit ca o explozie uluitoare de culori, care părea să scoată şi mai mult în evidență dezastrul de pe pământ.

Conacul Winterbourne sclipea auriu şi soarele dimineții mângâia spărtura uriaşă de la capătul aripii de răsărit, unde zidul din afară fusese dărâmat cu totul, lăsând să se vadă mai multe camere de la parter şi de la etaj, mobile şi paturi din lemn închis la culoare, draperii umflate de vânt, tablouri atârnate pe pereții rămaşi în picioare. Altundeva, copacii smulşi din pământ căzuseră de-a curmezişul gropilor săpate de explozie şi rădăcinile li se ridicau în aer ca nişte gheare. Magaziile fuseseră puse la pământ de copacii căzuți, sau stricate de bucățile de moloz care zburau prin aer.

Totuşi, curtea grajdurilor, aflată în mijlocul domeniului, avusese cel mai mult de suferit. Arcada era încă în picioare, la fel şi turnul, cu cadranul mânjit de funingine. În schimb grajdurile de lemn arseseră toată noaptea, iar eforturile disperate de a stăpâni focul reuşiseră doar să-l împiedice să se întindă la restul clădirilor şi la distilerie. Grajdurile încă fumegau, fire de fum se înălțau în aerul rece, înfăşurându-se leneş în jurul resturilor înnegrite. Câțiva stâlpi mai erau în picioare, ici şi colo rămăseseră cioturi de grinzi; din loc în loc, agățate de un cui, o şa sau o bucată de ham supraviețuiseră ca prin minune.

Violet fu cea care le spuse pompierilor că era posibil ca Guy Crowden să fi fost prins în grajd. Văzându-i fața şi auzindu-i vocea stinsă, ca de muribund, aceştia nu mai pierdură timpul cu întrebări, ci – mai ales că nu era de găsit nicăieri – se apucară de o muncă istovitoare şi teribilă: să răcească ruinele îndeajuns cât să poată începe să caute un cadavru.

Violet stătea cât de aproape i se îngăduise şi se uita, până când şeful pompierilor îi strigă:

— Dă-te înapoi, domnişoară, e periculos.

Îi dăduse ascultare şi se îndepărtase, dar apoi, pas cu pas, revenise în acelaşi loc. La început, fetele încercaseră s-o ia de acolo, fără să ştie ce o ținea de fapt țintuită, dar, până la urmă, îi dădură pace şi veniră doar din când în când să vadă ce face.

— Marigold? întrebă ea fără să-şi ia ochii de la dărâmături.

— E cu mama ei, îi răspunse Kit, şi Violet dădu din cap.

Auzea în jur strigăte şi frânturi de discuție care o scoteau uneori din ceața disperării şi o ajutau să pună cap la cap cele întâmplate. De cum auzise a doua bubuitură, Guy probabil că dăduse drumul cât mai multor cai, pentru că oamenii care fugeau din poiană îi văzuseră gonind spre livezi. Doi pieriseră totuşi în foc şi se credea că Guy pierduse un timp prețios îndemnându-i să iasă.

Violet şi-l închipuia trăgându-şi piciorul, strâmbându-se de durere şi de furie că nu se poate mişca mai repede. Îşi duse degetele reci la gură ca să oprească clănțănitul dinților, însă mâinile îi tremurau aşa de tare, că unghiile îi rupeau buzele şi îi zgâriau obrajii. Din când în când, trupul i se cutremura, şi atunci se cuprindea cu brațele, împotrivindu-se tentației de a cădea în

hăul negru care se deschisese în fața ei în zilele de după moartea lui Romy. Numai că acum nu-şi putea îngădui aşa ceva, trebuia să nu piardă din ochi despărțitura îngustă de dincolo de ultima boxă, unde cerul era presărat cu stele viu colorate şi luna îi privea zâmbind pe ea şi pe Guy, strâns îmbrățişați pe patul strâmt, cum învârteau globul şi visau la libertate. Nu putea să întoarcă privirea căci, atât timp cât se uita, nu era adevărat, nu era nimic sigur. Guy avea să apară dintr-o clipă în alta, cu acel zâmbet abia schițat pe buze, tainic, pe care îl păstra doar pentru ea, trecându-şi prin păr degetele murdare de funingine. „Ai venit! De când te aştept…“

„Sunt aici“, îi răspunse în gând. „Am să fiu mereu aici.“

Când, în cele din urmă, scoaseră ce mai rămăsese din trupul lui Guy, Violet nu văzu nimic – măcar cu atât se milostivise cerul de ea –, ci se uită cum oamenii aduc un lințoliu şi îl poartă într-o atmosferă solemnă, confirmând bănuiala cu o mişcare scurtă din cap, şi vestea se răspândi fulgerător în curte.

— Lordul Crowden e mort, trecea şoapta de la unul la altul. A pierit în foc.

Oamenii se dădură în lături când apăru Lady Crowden, aproape de nerecunoscut din pricina durerii. Se sprijinea de Marigold, a cărei fețişoară udă de lacrimi se strâmbase de atâta plâns.

Când Lady Crowden leşină şi fu dusă pe brațe în casă, haosul şi învălmăşeala parcă nu mai avură margini. Năuciți, dezorientați şi îndureraţi, oamenii se risipiră prin livezi, unde caii încă mai rătăceau printre copaci. Unii stătuseră treji toată noaptea şi scotoceau prin ruine, căutând nici ei nu ştiau ce; alții îi îngrijeau pe răniți, dar nimeni nu părea să ştie ce trebuie făcut.

— Scuzați-mă, se adresă Kit unui bărbat cu înfățişare oficială, care se străduia să adune un grup de oameni, cu care să strângă molozul. N-ar fi bine să avem un loc pentru răniți, unde doctorului să-i fie mai uşor să-i vadă? Poate la cantină? Ştiu că au acolo o mulțime de paturi de rezervă pentru zilieri; le-am putea pune rânduri, rânduri.

Bărbatul, care se vedea că e depăşit de situație şi istovit, fu cât pe ce să-i dea un răspuns disprețuitor, când recunoscu uniformele fetelor din Armata Terestră, le văzu mâinile murdare de funingine şi noroi şi expresia

mohorâtă.

— Du-te şi găseşte doctorul, şi dați-i o mână de ajutor cu organizarea, spuse. Dar ce n-aş da să vină cineva să ne spună cine sunt oamenii ăştia şi cine lipseşte. Şi unde naiba e domnul Hardwick?

Numele pătrunse prin ceața din mintea lui Violet. Se întoarse tocmai când Kit şi Joan schimbau priviri îngrozite.

— Nu e aici? întrebă Red cu voce sugrumată de spaimă. Cred că l-am văzut mai devreme, pe lângă birou.

— N-a mai fost văzut de aseară, spuse bărbatul, cu gândul în altă parte. L-a strigat cineva şi n-a răspuns.

— Lucy, zise Kit cu voce ascuțită, căznindu-se în mod evident să-şi pună ordine în gânduri. Ia-o pe Ellen şi pe celelalte fete şi găsiți-l pe doctor. Noi, spuse, arătând cu mâna tremurândă spre ea însăşi, Violet, Joan şi Red, o să întindem paturile. Hai, fuga! se răsti la Lucy, care rămăsese în urmă şi se uita îngrijorată la Red cum răsufla atât de tare pe nas, de ziceai că o să leşine.

— Doar nu… adică, n-a… bâigui Joan, albă la față sub stratul gros de funingine şi murdărie.

— O fi buimac, şopti Red. S-o fi lovit la cap, nu mai ştie de el şi acum rătăceşte prin preajmă. Am face bine să-l găsim.

— Ori a pățit ceva în timpul raidului, spuse Kit. S-a dus clătinându-se către focuri, ca noi toți, şi a fost lovit de ceva.

— Hai să mergem să aruncăm o privire, propuse Violet şi se sperie de sunetul propriei voci, atât de lipsită de orice emoție, că nu şi-o recunoscu. Trebuie să ne întoarcem la magazie şi să ne asigurăm că nu mai e acolo sau, dacă e, să spunem cuiva… poliției… că a fost un accident.

— Ți-ai pierdut mințile? făcu Kit îngrozită. Nu spunem nimic nimănui.

— Şi stăm cât mai departe de magazia aia, se grăbi Red să adauge. N-a ştiut nimeni că suntem acolo şi n-o să-şi aducă nimeni aminte că am plecat din poiană chiar înainte de raid. Avem noroc cu harababura stârnită, e singura noastră şansă.

— Ba nu, spuse Violet. *Nu putem* să ne ținem gura şi gata.

Dintr-odată, la porțile care duceau spre livezi se porni agitație şi se auziră strigăte. În astfel de împrejurări, vorba se răspândeşte iute, trece fulgerător

din gură în gură şi se împrăştie.

— E domnul Hardwick, strigă cineva. L-au găsit într-una din magaziile pentru mere. E mort.

Violet nu fusese niciodată sigură de ceea ce simțise când auzise vestea. Şoc, sau regret? Se simțise vinovată, sau uşurată? Dar nici nu căută îndelung răspunsul, căci, în sinea ei, se temea de ce ar putea afla. Ceilalți, albi la față, oftau şi vorbeau în şoaptă, cum se face când moare cineva, dar nu cumva pe fața lui Kit se citea uşurarea? Sau o licărire de triumf în ochii lui Red? Şi ce naiba aveau să facă acum?

Îşi bătură capul aproape toată ziua să ia o hotărâre, schimbând pe ascuns şoapte furioase, în timp ce restul fetelor erau ocupate cu spitalul improvizat, dar nu se înțeleseră ce să facă mai departe. Violet se furişă de câteva ori afară, încercând să dea de Myra, să-i spună cât de rău îi pare şi să se ofere s-o ajute. Însă locuința lui Hardwick era cufundată în tăcere şi întuneric, şi, când bătu la uşă, nu primi nici un răspuns.

— S-o fi dus la vreo rudă, zise Kit ca să nu tacă.

— Nu cred să fie chiar atât de tristă, la drept vorbind, mormăi Red. Tu ai fi?

— Muşcă-ți limba! o certă Joan cu o asprime care nu-i stătea în fire.

— Dar dacă a rămas singură pe lume? întrebă Violet.

— Are să cadă în picioare, vorbi Kit şi mai răstit ca de obicei, din cauză că era speriată. Bine, hai să ne mai gândim o dată…

— Of, ce zi oribilă, ce zi oribilă! Astfel îi întâmpină domnul Manson pe oamenii adunați în grabă – lucrători în livezi, angajați la conac şi săteni care veniseră la sărbătoarea recoltei – sub cadranul solar, a doua zi dimineața. Moartea mult-stimatului domn Hardwick ne-a umplut de tristețe.

Violet simți că i se face greață şi respiră adânc, ca să-şi revină. Zări ca prin ceață o mişcare, şi Marigold se ivi lângă ea. Era palidă şi se vedea că e foarte obosită, dar şi neaşteptat de stăpână pe ea, cu ochii ațintiți la domnul Manson. Nu o prinse pe Violet de mână, cum făcea de obicei, nici nu se lipi de ea. Stătu doar îndeajuns de aproape încât aceasta să-i simtă căldura trupului şi asprimea țesăturii de lână din care era făcută haina ei neagră, brodată cu fir argintiu.

Manson vorbea mai departe, deşi oamenii nu prea erau atenţi, ci discutau în şoaptă, câte doi sau trei. Inning trecea pe lângă ei, aducând frânghii şi hamuri pentru ultimii cai care nu fuseseră prinşi.

— În vreme ce îi plângem pe cei pieriţi în această tragedie fără noimă – Manson ridică vocea, care şfichiuia acum ca un bici, făcându-l pe Inning să încremenească pe loc –, trebuie să ne ocupăm şi de o chestiune mai serioasă. Sunt câteva întrebări legate de moartea domnului Hardwick şi îl rog pe proprietarul acestui obiect să iasă în faţă.

Şi atunci, lui Violet i se întoarse de-a binelea stomacul pe dos, căci Manson le arăta ceva mic şi lucios, atârnat de un lănţişor. Nu era nevoie să se uite cu atenţie, cum făceau ceilalţi, care se apropiară ca să vadă mai bine şi apoi mormăiau, întrebându-se al cui ar putea fi. Violet îl atinsese cu degetele la orice oră din zi şi din noapte, era micul disc cu diamante care o legase de Romy în săptămânile din urmă şi pe care Hardwick i-l smulsese de la gât în magazie. Mişcându-se ca în transă, se desprinse din grupul fetelor din Armata Terestră. Kit întinse mâna repede şi o împinse în braţele lui Marigold.

— Dă-mi drumul, şopti furioasă, însă Marigold o luă cu braţele de talie şi o ţinu pe loc, în timp ce Kit şi Red se aşezară în faţa ei.

— Nu înţelegeţi, zise Violet printre dinţi.

— N-ai cum să scapi cu bine, Lily, în vecii vecilor, mormăi Red. Taci din gură.

Era însă prea târziu. Domnul Manson se întorsese şi se uita spre ele. Strânse pleoapele ca să-şi adune gândurile, apoi făcu semn unui bărbat în negru să-l urmeze şi se apropie de fete.

— Ne întâlnim din nou, spuse încântat. Deşi aş fi preferat să se întâmple în împrejurări mai favorabile. Înţeleg că a atras atenţia cuiva, nu?

Lănţişorul era rupt şi între diamante intrase pământ când medalionul fusese călcat în picioare, în momentul luptei cu Hardwick. Lucea slab în palma albă a lui Manson, care prefira lănţişorul între degete, invitând la o mărturisire; noroiul de pe spate se curăţase, dând la iveală numele lui Romy. Violet nu se putu stăpâni. Întinse mâna pe jumătate, apoi se răzgândi şi se prefăcu a ridica din umeri.

— Aha! Cred că am găsit vinovatul, exclamă Manson ridicând o

sprânceană.

Numai că fetele se adunară, făcând scut în jurul lui Violet. În curte se lăsă tăcerea şi toţi ochii se întoarseră spre confruntarea dintre Manson, care ţinea mâna albă întinsă spre Violet, şi grupul de fete în uniforme verzi şi bej, care îl priveau, întunecate şi impasibile.

Din nefericire, ca şi cum în ultimele douăzeci şi patru de ore nu s-ar fi întâmplat destule, soarta interveni din nou. Se obişnuiseră într-atât cu scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş, că nimeni nu-i dădu atenţie la început, şi doar când bărbatul în costum negru îl înghionti pe Manson, oamenii începură să întoarcă privirile. Şi atunci văzură o maşină mare, lucioasă, cum intră încet în curte.

CINCIZECI ŞI OPT

— Cine naiba mai e şi aia? izbucni Manson, în timp ce lucrătorii şi angajaţii se adunau şi formau un cerc larg în jurul maşinii, discutând cu vioiciune.

— Aceea, spuse Violet în şoaptă, e mama mea.

Oftă încet şi se cutremură. I se părea ciudat că, după ce săptămâni la rând şi-o închipuise venind aici, îngrozită că va fi dată în vileag, acum o încerca un neaşteptat sentiment de uşurare. Era ca şi cum moartea lui Guy scosese totul la lumină: trecutul ei londonez, prezentul din Armata Terestră, trecerea dureroasă de la un episod la altul, pentru ca, în final, inevitabila descoperire de către mama ei să schimbe totul în ceva nou.

Joan se întorsese şi o privea cu gura căscată.

— Faci parte din familia regală? întrebă Red cu răsuflarea tăiată şi o figură atât de uluită, încât Kit nu-şi putu ţine râsul.

— Oare cum a ajuns o comunistă să se împrietenească la cataramă cu o lady? Dintotdeauna mi s-a părut că e ceva care nu se leagă la tine, îi spuse lui Violet.

— Ba nu ţi s-a părut nimic, o luă Red la rost. N-o asculta, Lily, e invidioasă.

— Mă scuzaţi! spuse Manson, care îşi revenise în cele din urmă din

surpriză şi se pregătea să-şi impună autoritatea, când portiera de lângă locul pasagerului se deschise.

Eleanor Etherington se pricepuse mereu să facă impresie când apărea. Ieşi din maşină, îşi aranjă haina câteva clipe, apoi se îndreptă de spate, privind dispreţuitoare în jur. Dar, când se apropie, Violet văzu că îi ieşiseră fire albe pe care nu le avusese înainte şi faţa, albă şi îmbătrânită, era brăzdată de riduri.

Eleanor le privi în tăcere pe fete, toate la fel de ciufulite şi de murdare, încălţate cu bocanci, apoi se uită la Marigold, care urmărea scena uşor încruntată, şi, în cele din urmă, ochii i se opriră asupra fiicei ei. Se priviră circumspect una pe alta. Violet îşi ţinu respiraţia aşteptând… Ce? O îmbrăţişare intempestivă? O muştruluială în public? O izbucnire de mânie?

Fireşte, mama ei nu făcu nimic din toate astea. După o pauză interminabilă, se aplecă puţin cam ţeapănă, o apucă pe Violet de braţe, o trase lângă ea preţ de o clipă şi îi dădu drumul.

Fetele din Armata Terestră oftară admirativ văzând o astfel de purtare regală, în timp ce Manson se căznea să găsească ceva de spus. Însă chiar atunci, o a doua persoană ieşi pe portiera din cealaltă parte. O figură bine-cunoscută, rotundă şi binedispusă, un ciuf de păr blond aruncat pe spate.

— Duffy! exclamă Violet rupând tăcerea şi, până s-o poată opri cineva, îl luă de gât. Nu pot să cred că eşti aici, îi şopti la ureche. Ce bine îmi pare!

Duffy părea puţin stânjenit, dar şi încântat când o bătu stângaci pe spate.

— După cum vezi, n-am făcut faţă presiunii. Dar a fost necesar, Vi, fiindcă lucrurile luau o turnură absurdă. Era aşa de necăjită, iar eu nu mai aveam veşti despre tine de multă vreme. Îmi făceam griji şi pentru tatăl tău…

— Mă scuzaţi, se auzi o voce stridentă în spatele lor. Tocmai anchetam o crimă, domnule, aşa că vă rog să fiţi bun şi să ne faceţi loc. Am avut nişte zile chinuitoare, ca să nu mai vorbesc de o moarte suspectă, în care această frumoasă domnişoară…

— Poftim? Era primul cuvânt rostit de Eleanor Etherington şi, când înălţă capul, până şi Manson se dădu înapoi. Dintre toate lucrurile ridicole care par să se petreacă în locul ăsta uitat de lume, ce spui dumneata le întrece de departe. Aceasta e fiica mea şi o iau la Londra cu mine, spuse, o apucă pe

Violet de braţ şi o trase.

— Medalionul ei a fost găsit lângă un mort, ridică Manson vocea şi îi făcu semn bărbatului în negru s-o apuce pe Violet de celălalt braţ. Vă rog frumos, doamnă, nu mă împiedicaţi să-mi îndeplinesc obligaţiile.

— Sper din toată inima că nu insinuezi ceea ce cred eu, îl luă Eleanor la rost pe un ton glacial. Cine e şef aici? Vreau să-i aflu numele, şi atunci, stimabile, ai să regreţi.

Din mulţime se auziră şoapte şi destul de multe chicote. Manson se învineţi la faţă şi începu să le împingă pe fetele din Armata Terestră spre biroul lui Hardwick.

— Unde vă duceţi? se răsti Eleanor. N-am terminat.

— Vom discuta chestiunea între noi, spuse Manson răspicat. Făcu semn unui bărbat în uniformă să le ducă pe fete în biroul lui Hardwick, apoi îl puse pe celălalt să stea de vorbă cu oamenii şi să noteze cele aflate.

După aceea, Violet îşi spusese că Manson alesese anume biroul lui Hardwick ca să le prindă pe picior greşit, ori poate din pricină că nu avea cum să uite ce se întâmplase când mai fusese ea acolo, dar în momentul când trecu pragul, se simţi mică şi neajutorată. Manson luă o hotărâre înţeleaptă: rămase în picioare, nu înainte de a o invita pe Eleanor Etherington, cu un gest scurt, să ia loc pe incomodul scaun de lemn, cu intenţia evidentă de a-i întoarce spatele, ca să-şi arate indiferenţa.

— Alinierea, vă rog, spuse pe un ton aspru, fiindcă fetele protestau. Linişte. Nu vorbiţi decât dacă sunteţi întrebate.

— Să nu-i vorbeşti fiicei mele în acest fel, zise Eleanor ridicându-se de pe scaun. Cerem să ni se aducă un avocat fără întârziere.

— Lasă, mamă, spuse Violet calmă. Mă descurc.

Era prima oară că i se adresa de când sosise şi, cu siguranţă, prima oară că i se adresa astfel, lucru care avu darul s-o uimească în aşa măsură, că se aşeză imediat la loc.

— Acum, domnişoară Burns, spuse Manson mieros.

— Etherington, îl corectă Eleanor de la locul ei.

— O impostoare, lămuri Manson situaţia. Notează, domnule poliţist.

— O fugară prostuţă, nimic mai mult, zise Eleanor ironică.

Violet se întoarse şi se uită lung la mama ei, fără să scoată un cuvânt sau

să facă o mişcare. Eleanor rupse prima tăcerea, mormăind ceva pentru ea însăşi.

— Sunteţi bun să repetaţi întrebarea, domnule Manson? întrebă Violet cu voce stăpânită.

— Întrebarea e: Recunoşti acest medalion? spuse Manson ridicând din nou lănţişorul rupt şi medalionul mânjit de noroi.

— Da, e al meu, zise Violet.

— Atunci poţi să-mi explici cum a ajuns, călcat în picioare, lângă cadavrul domnului Hardwick?

— Nu… nu ştiu. L-am pierdut săptămâna trecută, în timpul culesului, se bâlbâi Violet, simţind cum degetele lui Red o împung în spate.

— Şi celelalte lucruri din magazie? se răsti Manson. Sânge, un fel de ţepuşă şi…

Chiar în acel moment, celălalt poliţist băgă capul pe uşă.

— Două cuvinte, domnule Manson, spuse timid.

— Să nu mai scoţi o vorbă, zise Kit din colţul gurii. Vorbesc serios, Lily. Putem s-o scoatem la capăt.

Violet oftă şi se uită la ea, la toate fetele. Joan îşi rodea buza, neliniştită, Red tăcea, cum nu-i stătea în fire, Marigold era palidă, cu ochii roşii de plâns, Lucy părea nedormită de săptămâni întregi, Ellen şi Kate erau şi ele acolo, printre celelalte fete.

— Mă cheamă Violet, zise. Îmi pare rău că nu v-am spus până acum. Îmi era ruşine să fiu cine eram. Voiam doar să muncesc. Să uit de moartea verişoarei mele. Să fac ceva cu sens. Dar cel mai mult mi-a plăcut să fiu aici, cu voi.

Fetele dădură din cap, unele o bătură pe umăr.

— Violet e un nume frumos, spuse Red. Cred că ne putem obişnui cu el. Îi dădu un ghiont uşor, şi Violet simţi că i se taie respiraţia, uşurată că nu-şi schimbaseră părerea despre ea.

— Totuşi, se pare că n-o să mai stau mult cu voi, zise mai mult pentru ea.

În spatele lor, Manson discuta cu voce joasă, agitat, în timp ce Violet se întoarse spre Marigold.

— Îmi pare atât de rău, îi şopti. Întâi Oliver, acum Guy. Mi se rupe inima de mila ta. Însă ştiu că eşti puternică. Aminteşte-ţi cum te-ai luptat pentru

scrisori, cum ai mers pe bicicletă, cum ți-ai luat zborul din copac. Poți să zbori, scumpa mea, chiar poți.

O clipă, Marigold se lipi de ea, mică şi palidă, aşa cum era când o văzuse Violet prima oară, de parcă voia să se facă nevăzută. Însă Violet o luă de bărbie şi îşi apropie fața de a ei.

— Guy mi-a spus odată că domeniul Winterbourne a fost dintotdeauna condus de un Crowden. Acum tu vei fi aceea, înțelegi? Ai să te descurci mai bine ca oricine, stă în puterile tale.

Gâtul i se strânse şi îi dădură lacrimile când Marigold încuviință dând scurt din cap şi puse palma pe brațul ei.

— Două flori, murmură fetița. Chiar dacă ai alt nume, tot flori suntem amândouă.

Violet clipi şi lacrimile căzură pe mâna lui Marigold.

— Întocmai, şopti.

— Ei, spuse Manson întorcându-se în fața lor. Se pare că au apărut lucruri noi. Două lucrătoare… sătence stimate şi respectate, adăugă, ca să taie din rădăcină orice obiecție pe care ar fi putut-o avea Lady Etherington, susțin că v-au văzut plecând de la petrecere. Pe patru dintre voi, mai exact. Cea înaltă, spuse arătând spre Kit. Cea cu părul roşu… probabil dumneata, domnişoară? spuse, aruncând o privire apreciativă spre Red. Şi o fată brunetă, împlinită.

Îşi plimbă ochii peste şirul de fete şi Joan înălță capul.

— Eu, spuse cu răceală.

— Şi dumneata, evident, zise, tremurând de o mulțumire cu greu ascunsă când se uită apoi la Violet.

Şi cu asta, basta. Capitol încheiat. Violet nu se întorcea la Londra, ci mergea la închisoare, şi celelalte la fel…

— Au fost cu mine, spuse Marigold pe neaşteptate. Lily… Violet… se corectă, şi buzele îi tremurară puțin. S-a oferit să-mi aducă ceva să-mi țină de cald fiindcă se făcuse frig. I-a luat un timp, aşa că le-am rugat pe celelalte să vină cu mine – era tare întuneric – ca s-o căutăm.

— Domnişoară Marigold, făcu Manson arătându-se îngrijorat, îmi pare foarte rău că te simți datoare să te amesteci în povestea asta. N-ar trebui să fii cu noi, ci acasă, aducând alinare mamei dumitale – nu mă încumet să-mi

închipui prin ce treceți amândouă în clipa asta. Domnule polițist, trimite pe cineva s-o conducă înapoi acasă.

— Mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați, spuse Marigold şi, cu un gest hotărât, desprinse mâna polițistului de pe brațul ei. Am să rămân aici. După cum v-am spus, am plecat toate patru în căutarea ei.

— Şi ați găsit-o la magazia de mere, spuse Manson după o scurtă pauză. Asta ştim…

— Bineînțeles că nu, îl întrerupse Marigold cu răceală. De ce s-ar duce cineva noaptea la magazia de mere?

Duffy pufni încet, înveselit.

— S-a dus tocmai până la hambar, şi acolo am găsit-o.

— La hambar?

— Unde dorm ele, îl lămuri Marigold, şi mama lui Violet îşi înăbuşi un geamăt.

— Şi ți-a adus o haină? Asta? Parcă e prea nouă.

— De ce mi-aş pune haina bună în ultima zi a culesului? întrebă ea cu dispreț. Şi de ce s-ar afla în hambarul fetelor din Armata Terestră? Nu, mi-a adus un fular de-al ei.

— Un fular, făcu Manson, aparent pus în încurcătură, şi Violet îl înțelegea întru totul, văzând privirea batjocoritoare a lui Marigold.

— Da, zise fetița, îşi deschise puțin haina şi trase de rever ca să-i arate fularul roşu de lână al lui Violet.

— Aha, ştiam eu că o să prindă bine, Vi, zise Duffy, vizibil încântat. Eu i l-am dăruit, îi mărturisi mândru lui Manson, dar apoi îşi aminti că mătuşa lui e de față şi amuți.

— E foarte frumos, îi spuse Marigold lui Duffy, care acceptă lauda cu o figură solemnă. Şi foarte călduros, adăugă uitându-se la Manson. Apoi – vocea îi tremură puțin – când ne întorceam, am auzit avioanele. I se puse un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Am luat-o la fugă spre poiană, fiindcă voiam să-i ajutăm pe ceilalți să stingă focurile şi să plece de acolo. În grabă, ne-am despărțit. A fost… a fost îngrozitor, încheie, şi în acele ultime cuvinte era atâta spaimă, durere şi deznădejde, că nimeni nu mai scoase un cuvânt.

— Aşa a fost, zise Lucy în cele din urmă.

Se uită drept la Violet, apoi la Kit, Joan şi Red; rămase impasibilă când privirea i se încrucişă o clipă cu a lui Marigold. Aceasta încuviinţă dând din cap şi îşi şterse obrajii cu batista mare, albă, oferită de Duffy. Întregul grup dădu din cap, un gest de încuviinţare mută care trecu de la una la alta, în timp ce strângeau rândurile, o ceată de culoare verde şi bej, reunită pentru ultima oară.

Frankie
Septembrie 2004

CINCIZECI ŞI NOUĂ

— Cum e cu putință?

Frankie rămăsese cu ochii la portret. Nu o înfățişa pe ea, fireşte; tânăra nu avea bărbia atât de ascuțită, ochii îi erau mai depărtați, gura, mai mare. Dar asemănarea era evidentă, ca şi cum cineva luase ochii cenuşii ai lui Frankie şi fruntea ei înaltă, pomeții, părul blond, care se ciufulea ori de câte ori era agitată, şi, deşi le rearanjase oarecum diferit, portretul semăna izbitor cu ea.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, se auzi o voce în spatele lor.

Frankie se răsuci pe călcâie, iar Con înghiți în sec.

— Ne cerem scuze, zise el precipitat. N-am vrut să dăm buzna… Adică, am auzit că doamna Etherington e aici, şi de aceea…

Se opri şi se întoarse spre Frankie, însă aceasta se uita cu atenție la femeie.

Avea câteva zeci de ani în plus față de fata din tablou. Părul îi albise complet, fața îi era ridată, pielea, tăbăcită şi bronzată, aşa cum are cineva care petrece mult timp în aer liber, poate chiar pe calul de pe spinarea căruia îi privea semeață. Totuşi, asemănarea era de netăgăduit şi, o clipă, Frankie avu senzația că îşi priveşte viitorul.

— Eu sunt Marigold Fairweather.

Femeia, care se mişca cu uşurința unei persoane mult mai tinere, o privea cercetător pe Frankie. Aceasta se dădu înapoi, trăgându-l pe Con după ea, până se lovi cu picioarele de bancheta de lemn. Întinse mâna şi se sprijini de spătarul curbat.

— Dumneavoastră sunteți Marigold? Credeam că ați… Fusese cât pe ce să spună „murit“, numai că i se păru ridicol de melodramatic.

Con încă se holba, plimbându-şi ochii de la femeie la tablou şi la Frankie.

— Dumneata şi cu mine probabil că suntem… Marigold vorbea rar, ca şi când n-ar fi vrut s-o sperie pe Frankie şi mai tare.

— Rude, într-adevăr, confirmă Violet, apărând din spate împreună cu Jools, Kit şi Joan. Strănepoată şi mătuşă din partea bunicului. Frankie, ce naiba cauţi aici?

Marigold îşi acoperi gura cu palma.

— Doar nu vrei să spui… După atâta amar de vreme… *Guy*? spuse printre degete.

— Cine e Guy? întrebă Frankie, simţind că i se moaie picioarele, şi-şi înfipse unghiile în spătar.

— E unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, spuse Violet cu voce gâtuită, uitându-se când la Marigold, când la Frankie. Voiam să-ţi spun, Marigold. N-ai idee de câte ori mi-am propus să iau legătura cu tine. Dar de întors nu mă puteam întoarce. Aşa ne înţeleseserăm, mai ţii minte? Acum însă… Stella a fost fiica lui Guy.

Tăcu şi căută cu degetele însemnul lucitor, prins pe jachetă.

Frankie, căreia i se învârteau în minte o mie de întrebări, scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile, apoi o trase pe Violet de mână, însă aceasta păru să-şi revină şi descleştă singură degetele.

— Am să-ţi explic totul, Frankie, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Marigold. Cât despre voi, se întoarse ea spre fete, în sfârşit, o să…

— …stăm de vorbă, mormăi Jools resemnată.

— Da, spuse Violet înverşunată. Despre toate, înainte să fie prea târziu, înainte să înnebunesc de-a binelea.

— Era pe vremea asta, acum şaizeci şi patru de ani, murmură Joan.

Marigold oftă prelung şi, dintr-odată, arătă atât de bătrână pe cât era.

— Au murit atâţia în ziua aceea.

— Ce s-a întâmplat? Frankie nu mai răbda să nu ştie. N-aţi… Nu sunteţi… Aţi omorât pe cineva?

— Sigur că nu, se grăbi Con să-i răspundă. Ăă… aţi omorât? întrebă, uitându-se neliniştit la Violet şi Marigold.

Trecu o clipă, apoi încă una. Buzele lui Violet se mişcau, dar nu se auzea nici un sunet. Tremura, şi Frankie vedea cum se înfiorează din cap până în

picioare.

— Noi… vreau să zic, a avut loc un raid aerian, spuse Kit repede, ca şi cum nu mai putea îndura nici un minut de tăcere, şi el…

— Ba nu, îi tăie vorba Violet, a cărei frunte lucea acum de sudoare. N-a fost din cauza raidului, ci a mea. Eu am fost de vină. L-am îmbrâncit aşa de tare, că simt şi acum.

— Nu fi neroadă, Lily, o dojeni Kit cu glas mai hotărât decât înainte. Toate am fost de vină. Şi eu l-am lovit. Red i-a pus piedică, altminteri n-ar fi căzut. Joan i-a tras un pumn în coaste şi l-a trimis către tine, iar tu l-ai îmbrâncit. Îl chema Hardwick, îi spuse lui Frankie. Şi nu era un om bun, ci un nemernic. Voia *s-o violeze* pe Lily în seara aceea.

— Asta nu ne dădea dreptul să-l abandonăm acolo, interveni Violet pe un ton aspru.

— Nici nu aveam de gând, o întrerupse Joan. Toate s-au întâmplat deodată: raidul aerian, sosirea celorlalte fete şi a lui Marigold. Hardwick era în viață, l-am văzut toate că mişca. Nu l-am fi lăsat acolo dacă n-am fi crezut că poate să se ridice şi să plece.

— Da, să plece şi să spună tuturor o poveste mincinoasă, cum că suntem târfe şi ucigaşe, până când nu ne-ar mai fi dat nimeni crezare, zise Jools furioasă. A murit fiindcă voia să ne facă rău, fiindcă ne ataca, şi atunci a văzut şi el cum e. În cel mai rău caz, a fost autoapărare.

— A fost o *crimă*.

Violet se aşeză pe bancheta din hol, îşi acoperi fața cu mâinile şi se puse pe jelit. Hohotele de plâns îi zguduiau trupul, în timp ce printre degete ieşea un torent de vorbe nedesluşite, oribile.

Uitând de nenumăratele întrebări, de spaima care o cuprinsese, de nedumerire, Frankie se lăsă pe banchetă lângă ea.

— Te rog, Violet, nu mai plânge. Are să fie bine, spuse, bătând-o pe umerii cutremurați de plâns şi privind-o rugător.

— „Bine“ nu-mi pare a fi cuvântul potrivit, bombăni Jools, dar se aşeză de cealaltă parte a lui Violet şi îi făcu semn lui Con, care privea scena alarmat, să-i dea o batistă. Hai, Violet, linişteşte-te.

— I-ar prinde bine ceva dulce, spuse Joan îngrijorată. Mă duc să-i aduc un ceai. Kit, nu sta şi te uita, fă ceva.

— N-am nimic, protestă Violet răguşită. Luă pachetul de batiste de hârtie oferit de Con, se şterse pe faţă, respiră adânc de mai multe ori şi îşi prinse palmele între genunchi, ca să le oprească tremurul.

— Orice ar fi fost, nu erai singură, spuse Kit hotărâtă. Eram împreună, toate.

— Şi Myra, zise Marigold încet.

— Myra? se miră Violet, ştergându-se la ochi. Cum adică?

Marigold oftă.

— Nu obişnuiesc să pun bărbaţii la treabă în locul meu, dar vrei să fii amabil şi să-mi aduci un scaun, cel de colo? îl rugă pe Con.

Acesta se grăbi să aducă nu doar scaunul, ci şi un taburet pentru Joan, apoi se aşeză repede pe jos, lângă picioarele lui Frankie, şi ridică privirea de parcă se afla la bibliotecă şi aştepta să i se spună o poveste.

— Myra a venit la înmormântare, explică Marigold. A trebuit să mergem, altminteri s-ar fi iscat întrebări. Dar apoi a dispărut, şi eu… Mama, vă daţi seama, nu era în stare să se ocupe de treburi, aşa că am angajat alt administrator, cu toate că eu aş fi preferat să preluaţi voi această sarcină, spuse, schiţând un zâmbet la adresa lui Kit. Prin urmare, n-am avut cum să dau de urma Myrei. Am auzit că s-a înrolat la artilerie sau cam aşa ceva, apoi n-am mai ştiut nimic de ea ani de zile, până când doamna Dawson a primit o scrisoare de la ea. Nu ştiam că doamna Dawson era probabil singura persoană de care se apropiase Myra, îndeajuns cât să-i mărturisească ce relaţie cu adevărat îngrozitoare avusese cu tatăl ei. Faptul că fusese de faţă când murise mama ei, că Hardwick refuzase s-o îngroape creştineşte din cauză că îl înşelase, copilul, ruşinea… şi o pedepsise pe Myra pentru toate astea. Situaţia ei s-a uşurat puţin când Hardwick a avut o preocupare nouă – fetele din Armata Terestră –, însă Myra şi-a dat seama că era ceva legat de voi care îl scotea din minţi. Aştepta să se spargă buba, să se întâmple ceva, şi acel moment a venit la petrecerea recoltei. Îi interzisese Myrei să participe, dar ea îl văzuse plecând din birou şi, pentru că nu se mai întorsese, s-a dus să-l caute.

Marigold se opri şi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Din curte se auzeau glasuri îndepărtate, păcănitul unui motor, dar înăuntru, liniştea era absolută.

— Când l-a găsit se lovise la cap, îi era rău. Era întins pe jos şi a rugat-o să-l ajute, dar a început raidul şi… Marigold tăcu, apoi îşi reveni, dar nu era nevoie să mai adauge ceva.

— L-a lăsat acolo? întrebă Joan cu vocea sugrumată de oroare. Pe propriul ei tată?

— Noi suntem cele care l-am lăsat acolo, spuse Violet albă la față, uitându-se la Marigold.

— Din cauza raidului aerian, spuse Joan printre dinți. Totul exploda în jur, literalmente, Violet. A fost un accident nenorocit, când o să-ți intre în cap?

— Nu doar că l-a lăsat acolo, spuse Marigold privindu-le pe rând. A tras o creangă mare şi grea în fața uşii şi a înțepenit-o în ramă ca să nu poată ieşi. Apoi a luat-o la fugă. Când l-a găsit cineva a doua zi, era mort.

ŞAIZECI

— Biata fată! şopti Joan. Biata de ea!

Kit pufni zgomotos.

— Şi, mă rog, de ce porcul ăla de Manson nu s-a uitat bine la uşă?

— După aceea, bombele au căzut în livezi, în mai multe locuri, aşa că acea creangă probabil părea să fi căzut acolo din întâmplare. Totodată, şi-a închipuit că va putea da vina pe voi, spuse Marigold, arătând cu capul spre cele patru.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Asta nu ne absolvă, se încăpățână Violet în cele din urmă, şi vocea îi tremură puțin. Înseamnă doar că povara vinei mai cade pe cineva. Doamne, n-ați simțit asta toată viața? Urâțenia faptei, asemenea unei otrăvi? Eu una, da. Întâi moartea lui Romy, apoi asta. Indiferent cât de sârguincios am muncit, cât de respectabilă am fost, cât de bună am încercat să fiu, n-am scăpat niciodată de sentimentul ăsta.

— Ai ajutat atâtea persoane, femei şi copii, spuse Jools supărată. Ai încurajat atâția oameni, i-ai ajutat să se pună pe picioare; ai pus umărul la salvarea a sute de vieți.

— Nu cred că vreuna din noi s-a eliberat de el, zise Violet ca şi cum Jools nu spusese nimic. Joan are credința; tu, Kit, ai ferma; Jools, tu ai… părerile tale. Dar nu-mi puteți spune, nici una din voi – aici, arătă cu mâna spre ele –

că n-a fost mereu în gândurile voastre. Trase adânc aer în piept. Să nu-mi spuneți că nu v-ați temut că, într-o bună zi, cineva o să bată la uşă, o să pună întrebări, o să descopere ceva şi o să vă pună să plătiți.

— Eu am scăpat o dată ca prin urechile acului, zise Jools pe neaşteptate. Au venit să-mi ia un interviu în legătură cu nu ştiu care centenar. Îmi găsiseră numele în nişte documente vechi, voiau să le împărtăşesc din experiența mea. Auzi, experiență! încheie cu un chicot sarcastic.

— Nu mi-ai pomenit niciodată despre asta, spuse Violet.

— Păi, ne-am înțeles să nu vorbim, făcuserăm un pact. Pe care tu l-ai încălcat, apropo.

— Şi mie mi s-a cerut să dau un interviu, recunoscu Kit, frământându-şi degetele pe genunchi. Se organiza o paradă, ceva cu fete din Armata Terestră în uniforme, cu prilejul sărbătoririi Zilei Victoriei în Europa, în anii 1990. A venit la mine un ziarist local. Îmi aduc aminte că mă gândeam ce frumos ar fi să vorbim despre vremurile fericite. S-au întâmplat şi lucruri bune, nu doar… asta.

— Dar n-ai spus nimic, aşa-i? întrebă Jools, şi în glasul ei se ghicea teama.

— Ei, cine ar fi zis? interveni Kit, privind-o cu subînțeles pe Jools. Neînfricata Red se teme totuşi de ceva.

— Dacă nu vreau să merg la închisoare nu înseamnă că mi-e frică.

— Doar n-o să trimită femei în vârstă la închisoare, spuse Joan speriată. Nu-i aşa?

— În Marea Britanie nu există limitări, când e vorba de crimă, spuse Jools ridicând din sprâncene.

Kit oftă.

— Ştiți ce, mie mi se pare că am plătit pentru asta, măcar puțin. Cu propria noastră persoană. Cu prietenia noastră. Am fost nevoite să plecăm din Armata Terestră şi să nu ne mai vedem, ca să ne protejăm una pe alta. Mi-a fost aşa un dor de voi…

Se îmbujoră când rosti ultimele cuvinte, însă celelalte dădură din cap.

Tăcură o vreme, apoi Joan îi spuse lui Marigold:

— Ne-ai salvat. L-ai mințit pe Manson ca să ne aperi, deşi pesemne ştiai… credeai, se corectă, că noi… Îşi drese vocea.

Marigold oftă şi ridică ochii spre tablou.

— Viața mea s-a schimbat când ați venit voi la Winterbourne. Oliver era mort, mama parcă se despărțise de viață. Iar Guy… îşi dorea din tot sufletul să plece. Ştiu că mă iubeau cât puteau ei de mult în împrejurările date, dar parcă nici nu eram acolo. Apoi v-am întâlnit pe voi. Erați atât de pline de viață, de vorbărețe, vă puneau la corvezi şi voi nu vă sfiați să vă apărați. Iar tu, spuse uitându-se la Violet, m-ai învățat să râd. Şi m-ai învățat să zbor, mai ții minte? întrebă zâmbind. Winterbourne a fost întotdeauna condus de un Crowden, aşa mi-ai spus. Nici în vis nu mi-am închipuit că, într-o bună zi, eu voi fi aceea, până nu mi-ai spus tu. Tu m-ai ajutat să-mi găsesc calea. Şi eu v-am ajutat s-o găsiți pe a voastră. Ştiu ce fel de om era Hardwick; ştiu că nu l-ați ucis voi cu sânge rece. N-ați fi fost în stare. Aveam opt ani; n-a fost mare lucru.

Un fior de emoție le cuprinse pe cele patru femei. Oftară uşurate. Cineva îşi suflă nasul, Jools se ridică şi zise că i-ar prinde bine să bea ceva. Însă Marigold nu-şi lua ochii de la Violet.

Apoi dădu din cap, o mişcare uşoară a bărbiei, şi ochii lui Violet se umplură de lacrimi; nu era plânsul amar şi zgomotos de dinainte, ci o emoție blândă, care i se aşternu pe chip şi îi făcu umerii să tremure uşor. Violet strânse din buze, se sprijini de Frankie şi închise ochii. Încet, domol, atinse cu vârfurile degetelor cicatricile alburii care abia i se mai vedeau pe brațe şi, când oftă, Frankie îi simți răsuflarea caldă pe obraz.

— Încă mai putem fi împreună, zise Marigold în şoaptă. Putem sta de vorbă. Nu mai e nici un pericol. Myra a murit, n-a mai rămas nimeni de atunci. Nimeni nu va afla niciodată ce a fost în noaptea aceea.

Frankie încremeni. Simți o mişcare uşoară la picioare şi văzu privirea alarmată a lui Con. Acesta dădu puțin din cap, şi Frankie înțelese că a venit vremea să vorbească. Se desprinse cu grijă de Violet şi îşi îndreptă spatele.

— Problema e că…

— Mă scuzați, e cineva acasă?

Era o voce politicoasă, tărăgănată, puțin morocănoasă. În pragul uşii deschise, se ivi silueta înaltă şi subțire a lui Max Sefton.

Se apropie cu mersul lui obişnuit, sigur de sine, cu paşi mari şi un zâmbet larg, senin. Dacă ar fi prins-o cu câteva ore în urmă, la *London Post*, un

teritoriu care îi aparţinea lui şi lui Hugo, Frankie ar fi şovăit, ar fi încercat să-i împace pe toţi, cum făcea întotdeauna. Doar că lucrurile stăteau altfel acum. Poate fiindcă în ultimele săptămâni se căznise să răzbată printr-un hăţiş de probleme personale şi acum nu mai era singură. Poate că era pentru prima oară când îl vedea pe tatăl ei aşa cum era. Poate că şi pe bunica ei o vedea pentru prima oară aşa cum era. Ori poate că Violet o ajutase până la sfârşit să-şi găsească drumul, cum o ajutase şi pe Marigold, cu mulţi ani în urmă.

Auzi în spate cuvintele „o caută cu lumânarea“ şi „scandal“, în timp ce Con se bâlbâia, grăbit să dea o explicaţie, dar, în clipa următoare, se ridică şi se îndreptă spre Max.

— Cum îndrăzneşti să te arăţi aici, cum *îndrăzneşti*?

Max rămăsese pe hol, clipind des, orbit pe moment de razele soarelui, care intrau pe uşile din spate, însă când auzi vocea lui Frankie, tresări şi se albi la faţă.

— Frankie?

Ea îl vedea cum se căzneşte să găsească o explicaţie, poate chiar să născocească alte minciuni, ca s-o ducă de nas.

— Ieşi afară, îi spuse înfuriată. N-ai nici un drept să te afli aici. Dă-i pace lui Violet.

În timp ce îşi căuta cuvintele, Max îşi plimba ochii de la ea la tabloul din spate. Frankie se răsuci, privi portretul şi, când se întoarse, îl găsi studiind-o cu atenţie. Cu atenţie, dar nu cu uimire, îşi dădu ea seama. Îl mai văzuse.

— Ai venit aici după ce ţi-am arătat fotografia în seara aceea, este? îl întrebă cu glas înăbuşit. Este? ţipă atât de tare, că toţi, nu doar Max, tresăriră.

— A fost aici săptămâna trecută, explică Marigold. Spunea că scrie un material despre conacele de la ţară; mi-a arătat ce publicaseră deja. Mi-am închipuit că o să scrie despre afacerea mea, despre cai, continuă privindu-l calmă, drept în ochi.

— Hugo a venit cu ideea, se grăbi Max să explice. La început, nu părea să fie ceva teribil. Voia un interviu cu bunica ta pentru că a fost… cum să zic… aşa de secretoasă. Făcu o plecăciune stângace înspre Violet, dar aceasta îi răspunse cu o privire glacială. Mi-a cerut să-ţi dau o mână de

ajutor. M-am gândit că ți-ar prinde bine un prieten şi…

— N-am nevoie de nici un ajutor, strigă Frankie, şi cu atât mai puțin ca să scriu ceva despre bunica mea, sub o semnătură care nici măcar nu e a mea.

— Cred că ar fi renunțat dacă n-ar fi văzut fotografia, se grăbi Max să adauge. Tu singură i-ai *arătat*-o. M-a sunat pe loc, mi-a cerut să vin la redacție în seara aceea şi să stau de vorbă cu tine. Are un fler formidabil, ştii la fel de bine ca mine. Pe urmă, parcă era posedat, nu se putea stăpâni. Voia articolul şi, cu cât apăreau mai multe detalii, cu atât îl voia mai tare. Numai că trebuia să vină de la tine, măcar în parte, din cauza… mă rog, din cauza semnăturii, recunoscu, înroşindu-se până la urechi. Eu urma să te trag de limbă şi să umplu golurile, dar s-a dovedit a fi ceva atât de diferit de ce credeam eu… tu te-ai dovedit a fi atât de diferită, noi…

— Nu există nici un „noi“, spuse Frankie coborând tonul, enervată că vocea îi tremura. Doamne, ce uşor ți-am căzut în plasă, aşa-i? Şi când mă gândesc că îți sorbeam fiecare vorbă, suferam crunt la orice critică, deşi, în realitate, nu avea nicicum de-a face cu mine sau cu articolele scrise de mine. Pe Hugo nu-l interesa decât Violet, chiar de la început, iar tu nu voiai decât să-ți păstrezi postul la ziar. Nici nu-i de mirare că erai mereu calm, în timp ce în jur lucrurile o luau razna. Îmi păreai extraordinar când vedeam cum râzi şi glumeşti cu toată lumea; te *invidiam*. Şi, de fapt, te purtai aşa fiindcă îți ştiai postul asigurat.

Ceilalți bombăneau şi se agitau. Oricine altcineva ar fi dat înapoi în fața unei asemenea demonstrații de aversiune, însă Max o privea pe Frankie drept în față, fără să se scuze ori să pară descurajat.

— *Tu* ce-ai fi făcut în locul meu? întrebă fără ocolişuri. Am aflat de moartea suspectă a lui Hardwick, abia pomenită în ziarele locale, am aflat că fetele din Armata Terestră au plecat toate în acelaşi timp. Bunica ta s-a întâmplat să fie acolo, sub un nume fals, în vreme ce spunea că e în Yorkshire. Mama ta s-a născut la nici un an după aceea, chiar în Yorkshire. Apoi mai e şi portretul ăsta care îți seamănă. Frankie, eşti ziaristă, spune-mi, tu ce-ai fi făcut?

Frankie îl privi lung, clătină din cap şi îşi trecu palma peste ochi.

— Îmi place să cred că aş fi făcut ce se cuvine, răspunse.

— I-ai fi ținut piept lui Hugo? zise Max, punând atâta subînțeles în

cuvinte, încât Frankie se îmbujoră de ruşine, căci, dacă era să fie cinstită cu ea însăşi, fără menajamente, habar nu avea ce ar fi făcut. Chiar am încercat să-l opresc, spuse, aplecându-se spre ea ca s-o oblige să-l privească. Am încercat să-i abat atenția în altă direcție.

— Când? Când m-ai încurajat să organizez întâlnirea şi s-o aduc pe Joan? „E bine să retrăieşti amintirile“, îl maimuțări. Când mi-ai împrumutat Polaroidul – ce drăguț din partea ta! – şi pe urmă mi-ai furat poza, când nu eram atentă? Şi acum, culmea, vii aici ca să aduni ultimele resturi?

În hol se lăsă liniştea. Din curtea grajdurilor se auzi un nechezat şi un tropăit. În spatele lor, soarele se mişcă abia sesizabil şi lumina scăzu.

— Cred că ai face bine să pleci, zise Marigold când se lămuri că Frankie terminase. Retrag orice fel de material şi am să mă judec cu dumneata până în pânzele albe dacă doar pomeneşti de Winterbourne în ziarul acela.

— Şi, fără îndoială, îți dai seama că, dacă faci aluzie la numele meu sau al acestor doamne în legătură cu această împrejurare sau oricare alta, am să te dau şi eu în judecată, adăugă Violet cu voce răguşită, dar fermă.

— Să-mi dai poza înapoi, spuse Frankie întinzând mâna şi, o clipă, nici ea nu ştia de ce, nădăjdui că el va veni cu o nouă explicație, complet diferită, o poveste în care trăgea pe sfoară pe altcineva, se împrietenise cu ea fiindcă o plăcea aşa cum e şi o sărutase fiindcă aveau un viitor.

Max răsfoi încet dosarul din geantă şi îi întinse fotografia făcută cu Polaroidul.

— Ce n-aş da să fi fost altfel! spuse întinzându-i-o, apoi se întoarse şi plecă.

ŞAIZECI ŞI UNU

— Copilă, nu e nevoie să stai cu mine, spuse Violet obosită. Vreau doar să fiu singură un pic, să închid ochii.

— Nu te las singură. Şi iartă-mă pentru cele întâmplate cu Max şi la ziar, iartă-mă că nu ți-am spus. Am încercat să scap, însă ar fi trebuit să-i țin piept lui Hugo. A fost…

O privi atent pe Violet, îngrijorată de cât de istovită era, cât de mică şi

fragilă părea, cum stătea întinsă într-unul din dormitoarele de la etaj. După plecarea lui Max se prăbuşise pe banchetă; nu leşinase propriu-zis, ci mai degrabă se dezumflase, ca şi cum ceea ce o susținuse şi o pusese în mişcare atâtea săptămâni dispăruse, lăsând în urmă o cochilie goală.

— Du-te şi stai cu Marigold, o îndemnă Violet, ridicând ochii spre ea. Voi două aveți multe să vă spuneți.

Frankie şovăi un moment.

— A… vreau să spun… ce ştia tata-mare despre toate astea? întrebă repede, înainte să se răzgândească.

Violet nu răspunse pe loc.

— Duffy era un băiat nemaipomenit, zise în cele din urmă. A fost exact ceea îmi trebuia, într-un fel în care Guy n-ar fi fost niciodată. Pe Guy şi pe mine ne lega o patimă intensă şi copleşitoare. Eram tânără şi nesăbuită, m-am aruncat cu capul înainte. Dar, la vremea aceea, eram Lily, Guy n-a ştiut niciodată cine eram în realitate. În schimb, Duffy ştia. A fost lângă mine când a murit Romy, a fost lângă mine când m-a târât mama în Yorkshire şi când a murit tata, în aceeaşi iarnă. Fără Duffy n-aş fi răzbit. A ajuns să fie iubirea vieții mele, mai ales că a adoptat-o pe Stella.

Gândurile lui Frankie se întoarseră spre bunicul ei, un om îngăduitor, mereu binedispus.

— Să nu-ți schimbi părerea despre el, spuse Violet încet, văzând figura lui Frankie. N-a regretat nimic, n-a fost nici o dramă la mijloc. Aparțineam aceleiaşi lumi, crescuserăm împreună şi, când m-am întors la Londra cu Stella, ne-am căsătorit.

Marigold aştepta chiar în fața uşii.

— Cum se simte?

Frankie se minuna cum de Marigold, după toate câte se petrecuseră în ultimele ore, îşi păstrase calmul. Celelalte le mai povestiseră ei şi lui Con despre Hardwick – sigur, nu-i spuseră totul, dar îndeajuns cât s-o umple pe Frankie de amărăciune şi mânie.

— Nu s-a simțit prea bine în ultima vreme, să ştiți. Nu-i venea la îndemână să se uite la Marigold. Chiar dacă îşi tot repeta că e mătuşa ei, rămânea totuşi o străină.

— Ne-a spus, dădu Marigold din cap, în timp ce coborau scara.

— V-a spus? se miră Frankie, oprindu-se cu mâna pe balustradă. Tot?

— Despre boala ei, încuviință Marigold. Că nu crede că i-a mai rămas mult timp. Că are nevoie de ajutor.

— A spus atât de multe? O cuprinse deodată un sentiment de uşurare aşa de puternic, încât i se înmuiară genunchii. Înțelese, după săptămâni întregi, în ce măsură încăpățânarea lui Violet de a-şi păzi secretele le izolase una de alta şi cum refuzul ei de a recunoaşte realitatea anumitor lucruri întărise reacția de negare a lui Frankie. Am încercat s-o ajut, murmură, dar…

Marigold o strânse de mână şi dădu înțelegătoare din cap.

— Hai să facem o scurtă plimbare. Fetele l-au dus pe prietenul tău, Conrad, să-i arate caii, spuse zâmbind. A fost ideea lor, nu a lui. Am rugat-o pe Molly să rămână la etaj. Are s-o audă pe Violet dacă strigă după cineva. Nu i se poate întâmpla nimic aici.

Se plimbară prin grădini, însoțite de un vânticel cald.

— Ştii, spuse femeia mai în vârstă pe un ton neutru, mă întreb dacă al tău domn Sefton e chiar atât de rău.

— Nu e „al meu domn Sefton“, o contrazise Frankie enervată.

— Poate îi dai ocazia să se explice. Cum se cuvine. Nu în fața noastră, stând cu brațele încrucişate şi privindu-l de sus, râse Marigold încet. Nu s-au schimbat prea multe, ascultă ce-ți spun. Fetele acelea sunt la fel de îndrăznețe ca atunci. Bune să le ai de partea ta, dar poate că nu sunt martorii ideali ai unei discuții oneste… sau când vrei să-ți ceri iertare.

— Dacă n-am să-l mai văd niciodată tot o să fie prea devreme, zise Frankie neclintită.

Marigold se dădu la o parte şi îi făcu loc să intre pe o portiță. Tăcură o vreme, spre bucuria lui Frankie.

— Grajdurile au fost reconstruite, rupse Marigold tăcerea în cele din urmă. Dar livezile au fost vândute când m-am hotărât să renunț la cultura merilor. Soțul meu a participat la multe competiții hipice şi îşi dorea mult să aibă caii lui.

— Soțul dumneavoastră? zise Frankie.

— Avem doi fii, Olly şi Benjamin. Cel de colo e Ben, spuse arătând spre un bărbat înalt, care se îndrepta spre grajd. Vrei să faci cunoştință cu el? La urma urmei, ți-e văr. Sau unchi? N-am ştiut niciodată termenul corect.

Frankie nu ştia ce să spună.

— S-ar putea să facem cunoştință altă dată?

— A fost un pic cam mult, nu-i aşa? făcu Marigold. Şi mie mi s-a părut la fel.

— Uneori mă întreb cât putem îndura odată, înainte să…

Frankie se întrerupse brusc şi ridică privirea spre clopotnița de deasupra arcadei pe sub care trecuseră mai devreme. Fața soarelui era pictată în culori vii, poate cam țipătoare, şi limba, lucind aurie, arunca o umbră perfect dreaptă pe cadranul ceasului. Iar dedesubt…

— „Din întuneric, lumină“, şopti ca pentru ea.

— L-am restaurat de curând, îi explică Marigold. E mottoul familiei. Foarte potrivit, nu crezi? După atâta amărăciune şi vieți pierdute, asta… spuse arătând cu mâna spre curtea grajdurilor, luminată de soare şi înveselită de sunetul glasurilor şi de râsete, încă e aici, noi suntem aici. Avea o expresie senină, mergea fără să se grăbească. Dar Frankie ghici în vocea ei toate lucrurile care rămăseseră acolo – amintirile, durerea, negura dată la iveală de Violet şi prietenele ei, moartea celor dragi. Vino, vreau să-ți arăt ceva, îi făcu Marigold semn cu mâna.

Frankie nu văzuse cimitir mai frumos. Panta blândă era acoperită cu iarbă verde, deasă, coroanele copacilor parcă luaseră foc, arzând cu flăcări galbene şi portocalii, vântul purta frunzele căzute în jurul pietrelor funerare. Capela privea senină spre conacul Winterbourne, cuibărit între copaci şi parc.

— Pe aici, o îndemnă Marigold, luând-o pe o cărare spre parcela familiei, aflată la loc de onoare lângă capelă.

În amintirea iubitului nostru
Guy Winston Crowden
născut 1919, mort 1940

Frankie nu se aştepta să simtă o durere atât de vie când se aplecă să atingă lespedea aurie; ochii i se umplură de lacrimi. „Aşa de tânăr“, îşi zise. O prezență de scurtă durată, însă crucială în existența lui Violet, o parte intrinsecă a întrebărilor pe care mintea ei se străduia să le dezlege în

ultimele săptămâni.

Marigold se îndepărtă ca să aranjeze ce adunase pe drum: câteva flori de câmp târzii, rămurele de ferigă, frunze viu colorate şi ierburi înalte.

— Ce frumos, spuse Frankie văzând câteva aranjamente.

— Un talent care îți ia ochii, dar nu prea folositor. Alții tricotează, eu fac bucheţele pentru…

Făcu un gest larg cu mâna, şi Frankie se uită dincolo de mormântul lui Guy, spre celelalte pietre funerare.

Charles Aldrich Crowden
Margaret Seraphina Crowden, născută Philmore
Oliver Jonas Crowden

— Ani de zile am fost singură aici, am supraviețuit anilor de război, spuse Marigold încet. Dacă n-aş fi avut domeniul Winterbourne, nu cred că aş fi putut îndura. Apoi, mi-am întemeiat propria familie. Şi acum ai venit tu. Şi fetele, mă rog, doamnele, zâmbi, înveselită. O adevărată binecuvântare.

Unul câte unul, aşeză buchetele lângă pietrele funerare, lăsând-o pe Frankie să se întrebe ce binecuvântare poți simți în fața atâtor morți. Dar dacă cineva o putea simți, atunci acea persoană era Marigold, îşi zise privind-o cum îngenunchează la mormântul lui Oliver şi dă la o parte câteva pietricele aduse de vânt.

— E şi el aici? întrebă pe neaşteptate.

Marigold nu se întoarse, dar mâna i se opri, fără să mai ducă gestul până la capăt.

— Da, răspunse.

Mormântul lui Hardwick era în cealaltă parte a cimitirului. O parcelă mică, acoperită de iarbă.

— Myra nu e îngropată aici? vru să ştie Frankie.

— Din câte ştiu, nu s-a mai întors niciodată.

Marigold dădu să plece, însă Frankie rămase pe loc. Piatra funerară era mică. Nu scria pe ea nici „Tată iubit“, nici măcar „Odihnească-se în pace“, doar numele şi două date. Frankie se înfioră. Nu de la Guy pornise totul, ci

de aici. Şi poate nici măcar aşa, ci chiar dinainte, de la Silvia Hardwick.

— Sanctuarul despre care vorbeau mai devreme e tot aici? întrebă.

Marigold clătină din cap.

— A trecut atâta timp de atunci…

O vreme, merseră prin partea din vale a cimitirului; în locul tufişurilor despre care le vorbise Jools, acum erau morminte.

— Cred că ar trebui să mergem, oftă Frankie în cele din urmă. Violet se va trezi în curând.

Tocmai atunci zări ceva. Nu era un mormânt, nici măcar un aranjament de pietricele, ci un pom care se încăpăţânase să stea cocoţat pe o ieşitură, cu o parte din rădăcini la vedere. În ultimii şaizeci de ani pesemne că se lăsase în spate ca să nu se prăbuşească, şi chiar acolo, prins între rădăcini, aproape măcinat de rugină, se vedea gâtul unei donicioare vechi. Altceva nu mai era, fără îndoială, şi donicioara însăşi avea să dispară în scurtă vreme, însă făcea şi ea parte din poveste, şi Frankie se bucura că o văzuse.

— Oare când o să apară articolul lui Max? întrebă Frankie când traversau livezile, îndreptându-se spre casă.

— Doar n-o să-l publice dacă suntem împotrivă, nu se poate, spuse Marigold indignată.

— Ba bine că nu, pufni Frankie. N-o să te citeze şi altele asemenea, însă poate trage nişte concluzii din ce găseşte în ziare şi documente. Sunt foarte pricepuţi la aşa ceva, el şi Hugo.

Se gândi la Hugo, întrebându-se dacă Max îl şi sunase ca să-i spună că nu e bolnavă, ci pornită să-i saboteze, că o alesese pe Violet în locul serviciului. Şi-i închipui pe toţi, adunaţi la şedinţa de redacţie, pe Victoria şi Mallory, oamenii lui Hugo, şi pe Felicity, plimbându-se ţanţoşă de colo-colo, cu aere de proprietar.

— Ai să te întorci acolo? întrebă Marigold. Nu pare a fi cel mai sănătos loc de muncă, dacă vrei părerea mea.

— E puţin spus, încuviinţă Frankie strâmbându-se. Dar eu cred că nimic n-o să se schimbe dacă te dai la o parte şi îi laşi să-şi facă de cap. Îşi aminti de evaluările pentru post şi oftă. Va fi un motiv de ceartă, în orice caz. Pe de altă parte, eu mai am şi obligaţii de natură financiară. O bucată de vreme va trebui să am grijă de tata. Iar Violet nu are prea mulţi bani…

— Ați putea sta aici, cu noi, măcar o vreme, spuse Marigold, străduindu-se să păstreze un ton neutru, dar Frankie îşi dădu seama că-şi dorea mult să se întâmple aşa, lucru care o bucură şi o întristă în acelaşi timp.

— Nu avem cum, răspunse cu blândețe. Nu că n-ar fi cea mai ispititoare ofertă care mi-a fost făcută de multă vreme. Vom rămâne în noaptea asta, dacă se poate, dar apoi avem mai multe de rezolvat la Londra. Violet are nevoie să stea în casa ei, în tihna unui mediu familiar. Eu trebuie să discut cu doctorul Morrissey, să văd cum stăm cu programările la medici. M-am ținut deoparte prea multă vreme; a venit momentul să apelez la ajutor calificat. Dar vom veni în vizită cât de des vom putea. Nu-i aşa departe, ne suim în maşină şi gata.

Îşi închipui cum ar veni cu Violet în automobilul Hillman Hunter, traversând valea în drum spre conacul Winterbourne, şi inima îi tresăltă de bucurie.

Mai aveau puțin până la uşile dinspre terasă, încă deschise fiindcă era cald, când Marigold se opri.

— Mă mai plimb puțin, însă tu du-te şi vezi ce face Violet. Sunt sigură că Molly a pregătit deja ceaiul. Căută ceva în buzunar. Eşti bună să i-l dai lui Violet până nu uit? Îi întinse un lănțişor de argint şi un medalion cu diamante de jur împrejur. L-am recuperat după încheierea anchetei privind moartea lui Hardwick, îi explică. Manson a avut întotdeauna nişte bănuieli – oricum, era un individ oribil –, dar, în lipsa unui martor, nu aveau destule dovezi. Mai târziu, am vrut să i-l trimit, îi expediasem fotografia cu ele patru, însă m-am gândit că e prea prețios ca să-l trimit prin poştă. Pe deasupra, spuse, zâmbind întristată, speram, cred, că într-o zi voi avea prilejul să i-l dau personal.

ŞAIZECI ŞI DOI

Aşteptară o săptămână întreagă să apară articolul despre fetele din Armata Terestră.

— Ceva nou? întreba Marigold de câte ori o suna Frankie, ceea ce se întâmpla acum o dată la două zile.

Marigold era atât de stăpână pe ea, de calmă, încât Frankie se liniştea doar auzindu-i vocea.

— Ceva nou? întrebă şi Joan când sună ca să stea de vorbă cu Violet, şi Frankie răspunse la telefon.

— Nu se poate; azi, mâine trebuie să apară, bombăni Kit când veni în vizită.

— O fi vreo formă nouă de tortură, zise Jools, aducându-i lui Frankie o ceaşcă de ceai, pe care o puse pe masa din salon. Se aşteaptă să luăm clădirea cu asalt, să ne aruncăm la picioarele lor şi să-i implorăm să publice articolul cât mai repede, ca să terminăm odată.

— N-am idee ce se petrece, spuse Frankie rozându-şi buzele. Con spune că nimeni din redacţie nu mai pomeneşte despre articol, ca şi cum ideea ar fi murit peste noapte.

— Chiar pleacă din Londra? vru Jools să ştie. Mi-a plăcut tânărul acela. Se îmbracă, de asemenea, cu mult gust.

— Zice că rămâne dacă rămân şi eu, spuse Frankie fără să ridice ochii din hârtiile şi fotografiile întinse pe masă. Şi cred că am să rămân. Măcar am să încerc.

— Vai, Frankie, scumpa mea, nu cred că e o idee bună, spuse Jools. Năravul din fire…

— Cum poți spune aşa ceva după câte s-au întâmplat la Winterbourne? îşi pierdu Frankie răbdarea. După ce ați fost bruftuluite şi agresate? Doar n-ați răbdat cu capul plecat, nu-i aşa?

— Într-adevăr, şi uite ce-a ieşit, spuse Jools cu voce stăpânită. N-ai nevoie să rămâi acolo, Violet cunoaşte atâta lume! Sunt sigură că te poate ajuta să-ți găseşti alt… Bine, bine, se opri şi ridică mâinile, văzând ce figură face Frankie. Uită ce-am spus.

— Mă întorc, chiar dacă Hugo mă dă afară şi ajung să stau la coadă la forțele de muncă. E singurul mod în care mă pot împăca cu mine însămi.

De fapt, mai avea câteva lucruri de pus la punct ca să fie împăcată cu ea însăşi; tocmai de aceea lipsea, pretextând că are gripă.

Întâi de toate, trebuia să se ocupe de Violet. Se simțise când mai bine, când mai rău, uneori atentă la cele mai mărunte detalii, alteori absentă, retrasă în ea însăşi. Şi, cu toate că se simțea oarecum uşurată fiindcă nu era

singura răspunzătoare de moartea lui Hardwick, convingerea că e vinovată părea s-o fi măcinat de-a lungul anilor. Văzând-o istovită zi după zi, Frankie nu voia s-o lase singură prea mult timp.

Apoi, de tatăl ei, care ieşea de la închisoare. Când vorbise ultima oară cu el îi păruse mai agitat, dar nu atât de încântat la gândul că-şi va recăpăta „aripile de aur ale libertății“, şi stăruise să afle ce rol va juca ea în „revenirea lui la viață“; de aici, Frankie dedusese că o întreabă dacă vor locui împreună o vreme.

— Ți-am găsit o cameră de închiriat şi am să vin să te văd cât pot de des, dar de locuit, acum trebuie să locuiesc cu Violet, îi spusese, refuzând cu hotărâre să perceapă unda de durere care se strecurase în vocea lui când îşi luase la revedere.

Trebuia să învețe să fie fermă, tot aşa cum trebuia să învețe să nu se mai frământe întrebându-se dacă se poartă corect cu el. Dar dacă învățase ceva în ultimele săptămâni, atunci aflase că e imposibil să fii corect cu toată lumea, mai ales când toți se războiesc între ei şi toate lucrurile se bat cap în cap. Cum să țină piept cuiva şi, în acelaşi timp, să încerce să-i facă pe plac? Cum să păstreze secretele lui Violet şi să dea curs pretențiilor lui Hugo, dând totul în vileag? Cum să ştie de boala lui Violet şi, în acelaşi timp, să refuze s-o recunoască? Nu avea nici o şansă, cât de mică, să împace lucrurile şi, după ce tocmai asta încercase timp de douăzeci şi opt de ani, era sleită de puteri.

Drept care va pune punct, se hotărâse. Venise momentul să nu mai stea la mijloc, ci să-şi găsească un loc doar al ei; ştia deja de unde să înceapă.

Două zile mai târziu, Frankie ieşi din lift şi se îndreptă spre sala redactorilor. Era devreme, abia trecuse de opt, însă Hugo ajungea întotdeauna înaintea tuturor şi voia să evite o întrevedere cu el.

Hugo era cufundat în lectura unor hârtii de pe birou. Îşi descheiase gulerul cămăşii şi fața-i ascuțită era relaxată, concentrată asupra textului. Frankie se opri o clipă, amintindu-şi de prima ei zi aici, când îl văzuse pe Hugo în celălalt capăt al sălii şi o apucase un tremur din cap până în picioare, de emoție şi de admirație, iar bâlbâitul o sufocase când el îndreptase arătătorul spre ea.

Acum, ştiind cum să se stăpânească, respiră adânc, fără grabă, şi zâmbi,

având în fața ochilor figura aprigă a bunicii în timp ce recita:

Când te lupți cu un lup din haitic, vezi să fie singur şi departe,
Ca să nu ia parte şi alții la harță, şi haiticul să fie împuținat în bătălie.

— O matinală, la fel ca mine, auzi vocea lui Hugo, pe când în mintea ei se stingeau ultimele ecouri ale baladei.

— B-b-bună dimineața. Frankie căută să pară cât mai sigură pe ea. Poate că, strict vorbind, nu privea chiar fără teamă perspectiva acestei discuții, dar, în orice caz, nu tremura. Voiam să-ți vorbesc.

— Carevasăzică te simți mai bine? întrebă Hugo cu voce liniştită, dar Frankie zări cu coada ochiului cum îi lucesc unghiile când şi le înfipsese în sugativă.

„Deci nu e chiar aşa de liniştit“, îşi spuse şi înălță capul.

— Da, mult mai bine, mulțumesc. Intră fără să fie invitată şi se aşeză. Am să-ți fac o propunere.

— Chiar crezi că eşti în situația de a veni cu o propunere? întrebă el. Ridică foaia de hârtie la care lucra. Era o listă de nume, unele tăiate, altele însoțite de comentarii substanțiale. Evenimentele s-au precipitat până să te întorci tu la bază, suflețel. S-ar putea să te trezeşti pe dinafară…

— Am să-ți fac o p-p-propunere, repetă. Trase aer în piept şi rosti cuvintele rar. Poți să accepți sau să refuzi, e alegerea ta. Deschise geanta şi scoase o folie de plastic transparent în care erau câteva foi de hârtie prinse cu o capsă şi nişte fotografii.

Hugo îşi aținti privirea asupra foliei, văzu fotografiile Polaroid şi textul.

— Zi mai departe, mârâi.

Frankie trase aer în piept.

— Violet e într-un stadiu incipient al demenței.

Hugo făcu un gest, poate de uimire, poate de spaimă, însă ea nu-i dădu răgaz să spună cine ştie ce răutate.

— De aceea duce o viață aşa retrasă. O să se retragă din toate proiectele şi n-o să mai iasă în lume. În scurtă vreme, o să dea o declarație mai amănunțită. Totuşi, eu – făcu o pauză – îți dau prilejul să publici un prim şi ultim interviu cu ea personal. Dacă şi numai dacă eşti de acord cu toate condițiile mele.

Nu credea că se poate înroşi mai tare; obrajii îi ardeau, fruntea i se acoperise de sudoare, căci una e să te hotărăşti să-i ții piept cuiva, şi cu totul altceva să-i ții piept cu adevărat.

— Condiții? repetă el fără să-i vină a crede.

— Tu alegi. Scoase iute articolul din folia de plastic, ținându-l departe, aşa încât Hugo să nu-l poată apuca, şi răsfoi paginile. Fotografii personale, nemaivăzute până acum. Va fi un interviu în exclusivitate. O să am nevoie de o aprobare finală şi de cuvântul tău – în scris – că va fi singurul articol despre Violet care va apărea în ziarul tău, mai ales povestea cu fetele din Armata Terestră. Poți să redactezi interviul, de fapt, spuse strâmbându-se, chiar te rog. N-a fost uşor de scris. Dar ultimul cuvânt îl am eu, şi nu ne mai ciondănim până îmi piere cheful de oboseală. Iar dacă încalci vreuna dintre condiții… poate că bunica mea îşi pierde mințile, dar cunoaşte pe toată lumea din oraş. Cu greu am oprit-o să nu vină aici cu o falcă în cer şi una în pământ, ca să te învețe minte.

O privi cercetător, cu o figură impasibilă. Pe neaşteptate, zâmbi subțire, nemulțumit.

— Prins între tine şi Sefton, e cam greu să-mi fac meseria.

Frankie îl privi cu atenție.

— Cum adică?

— Pur şi simplu m-a amenințat în legătură cu tâmpenia aia de articol. Mi-a aruncat în față tot felul de grosolănii despre comportamentul lipsit de etică. Auzi! Eu țin la etică, îngeraş, atât timp cât nu mi se pune în cale. Însă după cum s-a văzut, fără cooperarea ta, a fost cam greu să-i dăm de capăt.

O privi drept în față de la celălalt capăt al biroului, şi Frankie îi întoarse privirea. Se uită la fața lui suptă, palidă, la smocul de păr alb, la buzele strânse de enervare.

— Ei, atunci cred că am terminat, zise Frankie încet. Am să plec, da? Ştiu drumul. Se ridică şi se întoarse. În spatele ei, Hugo oftă exasperat.

— Bine, hai să vedem articolul.

— Întâi cuvântul tău. În scris. Scoase din geantă acordul pe care avocatul lui Violet i-l trimisese prin e-mail chiar în dimineața aceea.

Hugo spuse o mojicie printre dinți.

— Ce-ar fi să chemăm pe cineva de la biroul juridic? propuse Frankie. E

foarte clar.

Hugo ridică receptorul cu un pufăit iritat, şi Frankie se aşeză la loc pe scaun.

— Pe viitor n-o să mai fie aşa, spuse cu răceală, în timp ce aşteptau pe cineva pe nume Michael să coboare. Poate ar fi bine să punem şi asta pe hârtie, dacă tot am ajuns aici.

— Pe viitor? se miră Frankie, atât de surprinsă, că uită să mai mimeze indiferența. Ce vrei să spui?

— Păi, înainte să dai buzna aici cu pretențiile tale revoltătoare, zise punând enervat palma pe acord, mă oprisem la numele tău. Şi nici nu prea ştiu de ce, fiindcă ai făcut destulă zarvă în redacție, te înroşeşti dacă doar se uită cineva la tine, eşti o catastrofă când e nevoie să vorbeşti în public, şi totuşi pixul meu refuză să te taie de pe listă.

— Da? zise Frankie şi i se puse un nod în gât. Şi?…

— Şi nu-mi place treaba asta – flutură mâna între el şi ea – cu nici un chip. Dacă ai să fii îndeajuns de norocoasă cât să rămâi la *Post* – nu spun că ai fi, pentru că s-ar putea totuşi să mă răzgândesc –, atunci te asigur, drăguță, că n-o să mai înghit vreodată astfel de pretenții şi şantaj; da, chiar asta e, domnişoară Etica Ziaristului. Nu accept ca redactorii mei să dea năvală aici şi să-mi spună ce să fac. Se opri şi o privi mânios. Ei?…

Frankie clipi, încercând să descifreze ce spunea Hugo în stilul lui ocolit, ceva ce, în adâncul sufletului, îşi dorea şi ea de fapt. Se auzi o bătaie la uşă şi un bărbat băgă capul înăuntru.

— Voiai să discutăm?

— Nu tocmai, spuse Hugo mohorât. Dar se pare că am să fiu nevoit. O să te chem peste câteva minute, îi spuse lui Frankie. Îmi închipui că ai să vrei să continui. Avem nevoie de cineva care să acopere finala concursului de muzică săptămâna viitoare.

Frankie îşi înăbuşi un râs isteric şi spuse repede, ca să nu-i piară curajul:

— N-am spus că rămân.

Fu prima oară, de când îl ştia, că Hugo rămase fără cuvinte. Apoi, spre marea ei surpriză, se lăsă pe spătarul scaunului, îşi duse mâinile la ceafă şi dădu apreciativ din cap.

— S-ar zice că te-am învățat bine, domnişoară O’Brien.

— Ba nu, spuse Frankie. Asta n-am învățat-o de la tine.

După ce ieşi, se sprijini de perete, istovită de efortul de a-i ține piept lui Hugo. În spatele ei, vocile se ridicau şi coborau într-o şoaptă nedesluşită. O luă pe coridor spre uşa din spate şi intră în sala redactorilor. Se umpluse după venirea ei, aşa că îşi luă inima în dinți înainte să se îndrepte hotărâtă spre un birou aflat în mijloc.

— Pot să-ți spun ceva?

Max ridică brusc privirea.

— Sigur, spuse, după ce îşi reveni din uimire. Stai jos. Sau ce-ai zice de o cafea din zaț fiert de două ori la cantină? De acord, e prea devreme pentru glume, scuze. Uşa din spate?

— Aici e foarte bine, spuse Frankie pe un ton glacial şi se aşeză pe scaunul Victoriei, acum gol, încrucişând brațele la piept.

— Deci s-a terminat cu articolul, deschise Max discuția. Cel puțin dinspre partea mea. Cine ştie ce-o să facă Hugo, dar eu sper…

— S-a terminat, spuse Frankie enervată. Am vorbit cu el.

Max o privi lung şi se înroşi puțin.

— Bine, spuse şovăitor. Am încercat de multe ori să te sun, doar ştii…

— Hm, făcu Frankie. Mai degrabă ca să mă hărțuieşti.

— Mda. Totuşi, nu poți învinui pe cineva că a încercat. Şi, de fapt, nu uita că tu mi-ai dat numărul, practic m-ai obligat să-l iau.

Frankie se încruntă, şi lui Max îi dispăru imediat zâmbetul de pe buze.

— Şi te-ai întors pe bune, sau…

— Asta nu te priveşte, se răsti Frankie la el.

Max oftă, se lăsă pe spate tocmai când Hugo intră pe uşa sălii şi îi făcu semn să vină, impacientat. Frankie se ridică, şi ar fi reuşit să iasă cu capul sus, dacă Max n-ar fi apucat-o de braț.

— Chiar îmi pare rău, Frankie, spuse. N-am apucat să bem ceva şi invitația mea rămâne valabilă. Aştept să-mi dai de ştire, bine?

EPILOG

Ajunsă la apartamentul din Piața Cavendish, Frankie răsuci cheia în broască şi intră în hol. Era miezul zilei şi aceasta avea să fie ultima oară când pleca pe furiş la ora prânzului; aşa hotărâse, dacă voia să supravieţuiască la *Post*. Dar, când văzuse ziarul dimineața, nu rezistase tentației şi dăduse o fugă la apartament, ca să i-l arate lui Violet.

O auzea pe doamna Potter umblând prin casă, îngânând un cântec. Rămase în hol, bucurându-se de tihna casei, şi se uită la ziarul împăturit pe care îl ținea în mână.

Din întuneric, lumină

Frankie O'Brien discută
cu Violet Etherington

Sunt momente în viață când trebuie să reconsiderăm drumul parcurs, marile răspântii reprezentate de căsătorii, schimbări de carieră, naşterea copiilor, moartea celor apropiați; momente când ne uităm înapoi spre locul de unde venim şi încercăm să ne închipuim încotro mergem. Pe măsură ce îmbătrânim, tot mai multe se adună în spate, până vine un moment când începi să vezi sfârşitul.

— Nu voiam să-l văd. Nimeni nu vrea, fiindcă e mult mai uşor să te prefaci că nu are cum să vină. Nu fiindcă aş vrea să trăiesc veşnic; nimeni nu poate fi atât de vanitos încât să-şi închipuie că ar beneficia de acest privilegiu. Ci fiindcă mai sunt atâtea lucruri pe care vreau să le fac şi să le văd, şi atâtea lucruri pe care vreau să mi le amintesc. Poate fi o binecuvântare că demența îmbracă atâtea forme, pentru că nu există o rețetă unică şi nici o cale unică. Pur şi simplu te adaptezi de la o zi la alta.

Violet Philomena Etherington s-a născut în 1923 şi a fost copil unic, bucurându-se de unele privilegii, trebuind să se supună tuturor exigențelor sociale, dar neavând banii necesari.

— Urma să mă căsătoresc cu un tânăr foarte capabil şi foarte bogat. Acum, pare greu de crezut, dar la vremea aceea, dacă mama era hotărâtă – şi a mea chiar era –, fiica nu prea avea cum să i se împotrivească.

Războiul-fulger şi moartea tragică a verişoarei mele în timpul unui raid

aerian au zădărnicit peste noapte planurile mamei.

Nu credeam că mai pot continua. O fi sunând banal, dar aşa simțeam. Parcă eram prizonieră în mine însămi, în durerea mea, condamnată la o viață pustie, cu perspectiva unei căsătorii lipsite de iubire. Deci am făcut singurul lucru la îndemâna unei tinere pe atunci. Am fugit de acasă şi m-am înrolat în Armata Terestră a Femeilor. Mulți ani mai târziu, când iubita mea fiică a murit şi nu credeam că pot merge mai departe, nu mi-am putut permite acelaşi lux, pentru că îmi lăsase pe cineva în grijă. Pe iubita mea nepoată.

Articolul continua, povestind cum moartea Stellei împărțise familia în două, dar şi cum Frankie locuise cu ei şi le bucurase sufletul. Scotea în evidență multele proiecte reuşite ale lui Violet, hotărârea ei neclintită de a schimba ceea ce era de schimbat, empatia ei, compasiunea pentru cei oropsiți de soartă, moştenirea pe care avea s-o lase în urmă. Nu pomenea nimic despre Hardwick sau cele petrecute la Winterbourne, nici despre Guy sau Myra. În schimb, Violet vorbea despre ce i se întâmpla în prezent şi, răspunzând la întrebările lui Frankie, descria cum e când viața ți se destramă din pricina unei boli necruțătoare, fără tratament şi viitor.

Erau şi fotografii. O poză de mici dimensiuni, de când Violet îşi făcuse debutul în societate; bombănise, căci n-ar fi vrut s-o includă, însă Hugo insistase. Alta, găsită de Marigold cine ştie unde, fusese făcută în seara petrecerii, la sfârşitul culesului; în ea apăreau Jools şi Violet, în uniformele Armatei Terestre. Mai era o poză cu Violet, Stella şi Frankie când era bebeluş, una cu Violet la o strângere de fonduri pentru Sanctuar. Şi, în sfârşit, fotografia Polaroid cu Frankie şi Violet.

Frankie luase înapoi fotografia originală de cum terminaseră, găsise o ramă şi o pusese alături de poza părinților ei. Durerea resimțită când o privea se mai domolise şi nici n-o mai cuprindea panica la gândul că îi scapă ceva printre degete, aşa cum i se întâmpla înainte. Fotografia îi amintea că Violet făcea din nou parte din viața ei, că trecutul era trecut, în schimb exista un prezent.

Ridică privirea când o auzi pe doamna Potter că intră pe uşa din spate.

— A, Frankie, nu te-am auzit când ai venit. Bunica ta e la parter.

O bătu pe spate şi îi zâmbi când Frankie trecu pe lângă ea şi coborî în

fugă scara spre bucătărie.

Văzând că n-o găseşte acolo, aruncă o privire în adăpost. Violet, sprijinită de un raft, mânca bomboane de ciocolată.

— Ai picat la ţanc, spuse, de îndată ce o văzu. Nu ştiu cât m-aş mai fi putut abţine. Până nu ajungi la fundul unei cutii de bomboane Quality Street nu te mai gândeşti la alţii. Îi întinse cutia, şi Frankie chicoti văzând că era aproape goală; rămăseseră doar bomboanele cu căpşuni, care nu le plăceau deloc, şi două Triunghiuri Verzi.

— Ce ai acolo? vru să ştie Violet, arătând cu capul spre ziarul din mâna lui Frankie.

— Interviul, zise aceasta şi i-l întinse. A ieşit grozav.

Violet nu despături ziarul; îl ţinu în mână de parcă voia să-l cântărească, apoi îl aşeză cu grijă deasupra celei mai apropiate cutii cu amintiri, pe raftul din faţă.

— Nu-l citeşti? se încruntă Frankie; de unde stătea, zărea fotografia celor patru fete din Armata Terestră chiar în locul unde se îndoia foaia.

— Era foarte bun şi, slavă Domnului, încă mi-l amintesc de săptămâna trecută, spuse Violet. Adică, mi-am adus aminte acum. Oftă şi îi întinse lui Frankie ultima bomboană triunghiulară. Va veni o zi când mă voi uita la astea, spuse arătând cu degetul spre cutii, şi nu voi avea habar despre cine e vorba.

Frankie i-ar fi putut răspunde în mai multe feluri, şi-ar fi putut da ei înseşi mai multe răspunsuri: că mai sunt speranţe, că mai e mult până atunci, că se vor bucura de fiecare zi. În schimb, se sprijini de maldărul de cearşafuri din spatele ei, rupse ciocolata în două şi îi dădu jumătate lui Violet.

— Să nu ne pripim; toate la timpul lor.

NOTA AUTOAREI

De sute de ani, războiul a eliminat tradiționala distincție între bărbați şi femei; la fel s-a întâmplat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Bărbații fiind luați pe front, multe femei au profitat de posibilitatea de a trece de bariera meseriilor tipic feminine. Au mânuit proiectoare ca să detecteze avioanele inamice, au organizat formațiuni de raid aerian şi au lucrat în fabricile care produceau avioane de vânătoare Spitfire. Au pilotat avioane de la o bază aeriană la alta, au condus ambulanțe şi camioane cu provizii, au transmis mesaje cu motocicletele şi au condus tractoare. Când Marea Britanie a fost amenințată cu blocada germană şi avea o nevoie disperată să-şi mărească producția de alimente, afişe cu fete zâmbitoare ținând în mână furci pentru fân sau hrănind mieii cu biberonul chemau femeile din toate categoriile sociale să reducă deficitul de forță de muncă din agricultură, înrolându-se în Armata Terestră a Femeilor.

„Cititorii le iubesc pe fetele din Armata Terestră“, îi spune Max lui Frankie, şi cu atât mai mult azi, când, printre eroii celui de-Al Doilea Război Mondial, le recunoşti imediat ca piloți pe Spitfire sau soldați în armata veteranilor. Cu zâmbetele lor voioase, uniforme verde cu bej, încredere nezdruncinată în puterile lor şi curaj cum numai în vremuri de război poți avea, au devenit simboluri ale unei națiuni care a strâns rândurile în fața duşmanului comun şi a învins.

E o frumoasă imagine a unei comori naționale, dar, după ce am început să mă documentez, mi-am dat seama că nu însemna neapărat şi mereu cutezanță, cer senin şi neveste de fermier cumsecade.

La sfârşitul anilor 1930 şi în deceniul următor, în Anglia, cultivarea pământului era neîndoielnic apanajul bărbaților. Mai peste tot, fermierii încă trăiau şi munceau aşa cum făceau de sute de ani: se speteau lucrând din zori până în amurg. Femeile îmbrăcate în pantaloni, mai ales dacă pretindeau şi un salariu, nu erau oricând bine-venite, indiferent ce recomanda Ministerul Agriculturii şi Pescuitului sau ce impuneau condițiile de război. Adesea, soțiile şi fiicele fermierilor le invidiau pe fetele din Armata Terestră pentru relativa lor independență şi autonomie, ca să nu mai spunem că erau plătite pentru muncile (şi adesea corvezile) pe care ele le făceau gratis. În special la începutul războiului, comunitățile rurale, fiind suspicioase față de străini

şi având prejudecăţi misogine, le considerau pe fetele din Armata Terestră drept nişte cucoane răsfăţate, venite de la oraş, poate având moravuri uşoare, care aveau să le ademenească bărbaţii cu şiretlicuri aduse de la oraş, în care nu te puteai încrede că ar putea lucra cum se cuvine şi care aveau să dea bir cu fugiţii la greu.

Viaţa dusă de fete pe domeniu reflectă unele dintre greutăţile cu care s-a confruntat Armata Terestră a Femeilor încă de la început. Fiind o organizaţie de voluntariat mai degrabă decât militară, fetele erau angajate direct de fermieri şi adesea munceau de două ori mai mult, pentru o remuneraţie mai mică şi mai puţine avantaje decât militarii din forţele armate. Ierarhie nu exista şi, în afară de cazul în care deveneai şef de echipă sau erai recompensată pentru vechime în muncă, nu aveai cum să fii promovată.

Una peste alta, experienţele personale ale fetelor din Armata Terestră erau la fel de diferite ca fermierii pentru care lucrau. Dar, pe lângă amintirea unor prietenii pline de voioşie, a unor petreceri câmpeneşti şi unele aspecte mai uşoare ale vieţii la fermă, găseai poveşti despre hărţuire, dezamăgiri şi dor de casă. Iar când războiul a luat sfârşit, majoritatea fetelor şi-au reluat vieţile dinainte, fără să li se acorde o fărâmă din recunoaşterea publică de care s-au bucurat celelalte servicii şi la care ar fi avut dreptul cu vârf şi îndesat.

Ceea ce le-a făcut extraordinare, cel puţin aşa cred eu, e faptul că, orice s-ar fi întâmplat, nu se dădeau bătute. Tenace, binedispuse, încăpăţânate, fetele din Armata Terestră au muncit ca să hrănească Anglia, ducând în acelaşi timp una dintre primele bătălii din războiul sexelor. Şi-au dovedit în aşa măsură capacitatea de a duce la bun sfârşit până şi cele mai grele treburi, încât, prin 1942-1943, prejudecăţile adânc înrădăcinate în ceea ce le priveşte au început să se schimbe şi oamenii au înţeles, de voie, de nevoie, că fetele munceau deseori mai mult şi erau mai conştiincioase şi mai adaptabile decât bărbaţii, chiar dacă purtau pantaloni.

Nu plănuisem să scriu o carte despre Armata Terestră a Femeilor. Dimpotrivă, când m-am apucat de scris, voiam să scriu o poveste despre libertate: libertatea de a renunţa la lumea cunoscută, comparată cu libertatea de a deveni ceea ce ţi-a fost menit să fii şi, dacă e posibil, să fugi de vreuna

din ele. Numai că, la un moment dat, fetele şi-au croit vesele drum în poveste şi au pus stăpânire pe ea, transformând-o într-o poveste despre prietenie, despre apartenență, despre cum să fii o părticică din ceva mare şi, prin asta, să capeți aripi şi să-ți găseşti drumul în viață.

Dacă doriți să aflați mai multe despre Armata Terestră a Femeilor, găsiți multe relatări despre viața fetelor înrolate: *They Fought in the Fields* (The History Press) de Nicola Tyrer; *Millions Like Us* (Penguin) de Virginia Nicholson; *All Muck, No Medals* (Amberley) de Joan Mant sunt doar câteva. Despre debutante şi personalități mondene vă veți bucura să citiți în *Debs at War* (Weidenfeld & Nicolson) şi *1939: The Last Season* (Phoenix) de Anne de Courcy. Dintre cărțile referitoare la Bătălia pentru Britania şi raidurile aeriene asupra Londrei, preferatele mele sunt: *Wartime Britain* (Headline Review) şi *The Blitz* (Harper Press) de Juliet Gardiner, precum şi *Battle of Britain* (Quercus) de Patrick Bishop.

MULȚUMIRI

Scrierea unei cărţi este o experienţă eminamente solitară şi totuşi imposibil de dus la bun sfârşit fără ajutorul celorlalți. Aş vrea să mulțumesc în mod deosebit: – minunatului meu agent, Caroline, de la Hardman & Swainson, pentru ajutorul în construirea intrigii şi pentru discuțiile înviorătoare; – strălucitei echipe de la Headline, în special redactorilor Marion, Jess, Claire şi Jane, care au făcut minuni; – lui Jenny şi mamei, primii mei cititori, şi tatei, pentru sprijinul neprecupețit; – soțului şi băieților mei, care au respectat biletul pus pe uşă, pe care scria „Nu deranjați“, şi mi-au oferit soluții ingenioase când intriga devenea prea complicată.

Dar cea mai mare recunoştință v-o port vouă, dragii mei cititori!